

ДИЙН КУНЦ СТУДЕН ОГЪН

Превод от английски: Весела Еленкова, 1996

chitanka.info

На Ник и Вики Пейдж, които знаят как да бъдат добри съседни и приятели — стига само да поискат.

И още на Дик и Пати Карлан — едни от малкото във „Холивуд“, запазили душите си — и винаги такива ще останат.

*Животът ми е по-добър затуй, че всички вас познавам.
По-странен, ала по-добър!*

ЧАСТ ПЪРВА

ГЕРОЯТ И ПРИЯТЕЛЯТ

В истинския свят,
както и в мечтите,
нищо не е точно тъй
както ни изглежда.

Живот без смисъл
не може да бъде роден.
Поемаме някаква мисия,
в която се кълнем —
а инак отвърщаме на зова
на черния рог на смъртта.
Без малко по малко и с мъка
да дирим целта в живота,
не грее в очите ни светлина;
живеем в жестока борба —
или пък кръвта ни обагря
самоубийска кама.

Книга на
преброените тъги

Още преди събитията в супермаркета, Джим Айрънхарт трябваше вече да е разбрал, че се задава беда. През нощта сънува ято огромни косове, които го преследват през някакво поле, надават крясъци наоколо му и го нападат с извитите си човки със заострената точност на хирургически скалпел. Като се събуди, едва дишаше и бавно се отправи към балкона да глътне малко свеж въздух. Но в девет и половина сутринта горещината — вече беше тридесет и два градуса — само усили у него чувството, че се задушава.

Продължителният душ и бръсненето го освежиха.

В хладилника се подмяташе само парче изсъхнал кейк „Сара Лий“. То приличаше на лабораторна посевка от нова, изключително жизнеспособна култура ботулинус^[1]. Трябваше да умре от глад или да излезе навън в убийствената като в пещ жегата.

Августовският ден беше толкова зноен, че птиците — извън пределите на лошите сънища — предпочитаха клоната на дърветата пред опърлената от слънцето шир на южнокалифорнийското небе; бяха накацали по разлистените клони, чуруликаха от време на време, и то без желание. Кучетата притичваха безшумно, с бързината на котки по тротоарите; нагорещени като тиган за палачинки. Нито един мъж, жена или дете не поспираше да разбере дали циментът е достатъчно горещ, за да се опържи яйце отгоре му, приемайки, че това е по-скоро въпрос на личен скептицизъм.

След леката закуска на засенчената с чадър маса на откритата тераса в едно крайморско кафене на Лагуна Бийч, Джим пак се изнерви и целият плувна в пот. Това беше един от онези редки случаи, когато откъм Тихи океан не полъхваше никакъв вятрец.

Отправи се към супермаркета, който отначало му се струваше като спасително убежище. Беше само по бели памучни панталони и тъмносиня тениска, та климатичната инсталация и студените вълни, които лъхаха от хладилните щандове, му действаха освежаващо.

Когато го връхлетя пристъпът, се намираше в отдела за сладки и тъкмо сравняваше съставките на целувките с тези на ананасово-

кокосово-бадемовите пръчици, опитвайки се да прецени кое от двете е по-малкият диетичен грях. В сравнение с други подобни явления, неговият пристъп не беше кой знае какъв — без конвулсии, без неудържими контракции на мускулите, без ненадейни реки от пот или брътвежи на странни езици. Той просто се обърна рязко към купувачката до себе си и каза:

— Спасителен мост.

Тя беше на около тридесет, носеше къси панталони и потник и беше достатъчно хубава, за да предположи човек, че през главата ѝ са минали милион досадни мъжки покани. Сега вероятно реши, че той се опитва да я сваля. Погледна го предпазливо и попита:

— Моля?

„Отпусни се — рече си той. — Не се плаши.“

Затрепери, но не от климатика, а заради няколкото *вътрешни* потръпвания, които пробягаха през него като змиорки. Цялата сила се изпари от ръцете му и той изпусна пакетите със сладките.

Смутен, но неспособен да се контролира, повтори:

— Линия на живота.

— Не разбирам — рече жената.

И макар това да му се беше случвало неведнъж досега, Джим отвърна:

— Нито пък аз.

Тя стисна кутията с ванилови вафли, сякаш щеше да му я метне в лицето и да се втурне да бяга, ако реши, че има пред себе си вестникарско заглавие: „МАЛОУМЕН ЗАСТРЕЛВА ШЕСТИМА В СУПЕРМАРКЕТ“. Но все пак беше достатъчно добра самарянка, че да остане още малко — колкото да попита:

— Добре ли сте?

Без съмнение беше пребледнял. Струваше му се, че цялата кръв се е дръпнала от лицето му. Опита се да си лепне успокоителна усмивка, макар да знаеше, че тя прилича на смъртнишка гримаса, и промълви:

— Трябва да вървя.

Обърна гръб на пазарската количка и излезе от магазина в палещата августовска горещина. Двадесетградусовата температурна разлика веднага го остави без дъх. Тук-там асфалтовата настилка лепнеше. Слънцето посребряваше предните стъкла на колите и сякаш

се разбиваше на ослепителни късчета в никелираните им брони и решетки.

Запъти се към форда си. В колата имаше климатична инсталация, но дори след като вече беше прекосил паркинга и бе излязъл на Краун Вели Паркуей, въздушната струя от таблото минаваше за освежителна само защото купето беше нажежено като фурна. Джим отвори прозореца.

Отначало не знаеше къде отива. После го обзе смътното усещане, че трябва да се прибере у дома. То бързо се превърна в догадка, после догадката прерасна в увереност, а тя пък на свой ред се превърна в неистов стремеж. На всяка цена *трябваше* да се прибере у дома.

Караше прекалено бързо и използваше всяка възможност да се стрелка насам-натам между колите, което не му беше присъщо. Ако го беше спряло ченге, нямаше да може да обясни за къде се е разбързал толкова, защото самият той не знаеше.

Сякаш всяко негово движение бе дирижирано от невидима сила, която го управляваше почти така свободно, както той управляваше колата.

Отново си рече, че трябва да ѝ се остави, което беше лесно, тъй като нямаше друг избор. Освен това си каза да не се страхува, но страхът беше присъствие, от което не можеше да се откачи.

Когато зави по алеята към гаража си в Лагуна Нигел, призрачните черни сенки от палмовите листа по ослепително бялата мазилка на малката му къща приличаха на пукнатини — сякаш от горещината постройката се бе разсърхла и пропукала. Червените керемиди на покрива се застъпваха като огнени езици.

От оцветените прозорци в спалнята се сипеха слънчеви лъчи с медни оттенъци. Те покриваха леглото и кремавия килим със сияйни червеникави райета, които се редуваха с тъмните, продълговати сенки на полуотворените капаци в колониален стил.

Джим включи нощната лампа.

Не осъзнаваше, че ще си стяга багажа да заминава, докато не откри, че измъква куфар от дрешника. Най-напред събра приборите за бръснене и тоалетните си принадлежности. Не знаеше нито посоката на пътуването, нито колко дълго ще се бави, но взе два ката дрехи. Тия

работи — приключения, мисии, или каквото там, по дяволите, бяха — обикновено не изискваха от него да отсъства повече от два-три дни.

За миг се поколеба, питайки се тревожно дали багажът е достатъчен. Но тези пътешествия бяха опасни; всяко от тях можеше да се окаже последното; в този случай нямаше особено значение дали е взел прекачено много или прекачено малко багаж.

Затвори куфара и се втрени в него, без да знае каква е следващата стъпка. После рече:

— Трябва да летя.

И вече знаеше.

Шофирането до летище „Джон Уейн“ в югоизточния край на Санта Ана, му отне по-малко от половин час. По пътя забеляза едва доловимите следи, които напомняха, че преди каналите да докарат вода тук, Южна Калифорния е била пустиня. Огромно табло край пътя приканваше да се пести водата. Пред нов блок в югозападен стил градинари садяха кактуси, които не изискваха много грижи, и някакво растение, чиито листа бяха сякаш от лед. Растителността по необработваемите полета и хълмове сред зелените общински площи и китните градини на частните имения беше прегоряла и кафява и чакаше целувката на клечката, захвърлена от треперещата ръка на някой пиroman, като принос към ежегодния опустошителен огнен сезон.

В централната сграда на летището от и към изходите се точеха пътници. Многонационалната тълпа рушеше ширещия се мит, че Ориндж Каунти е хомогенна в културно отношение област и се населява предимно от бели англо-саксонски протестанти. По пътя към мониторите, които даваха информация за кацащите и отлитащите пътнически самолети, Джим чу четири езика, освен английския.

Прочете местоназначенията на полетите отгоре до долу. Предпоследният град — Портланд, щата Орегон — го озари с искрица вдъхновение и той се запъти към гишетото за билети.

Чиновникът, който го обслужи, беше стегнат млад мъж, съвестен и спретнат като служител в Дисниленд — поне така изглеждаше на пръв поглед.

— Самолетът за Портланд, който излита след двадесет минути — каза Джим. — Има ли места?

Чиновникът провери в компютъра.

— Имате късмет, господине. Три места са свободни.

Докато младежът се занимаваше с кредитната карта и издаваше билета, Джим забеляза, че ушите му са пробити. Не носеше обеци, но дупките бяха достатъчно видими, за да заключи човек, че в свободното си време носи украшенията редовно и предпочита тежките. Като връщаше на Джим кредитната карта, ръкавът му се повдигна достатъчно, за да открие върху дясната му китка озъбената муцуна на разноцветен дракон, който очевидно беше татуиран с най-големи подробности и се простираше нагоре по цялата му ръка. По кокалчетата на същата ръка имаше корички от рани, сякаш ги беше ожулил, докато се е бил.

Докато вървеше към изхода, Джим се питаше в каква ли субкултура се гмурва чиновникът като захвърли униформата си в края на работния ден и намъкне ежедневните си дрехи. Предполагаше, че младежът съвсем не е обикновен пънкар-моторджия.

Самолетът излетя на юг, а слънцето блестеше безмилостно в прозорците от страната, където седеше Джим. После машината изви на запад, а над океана се насочи на север и вече се виждаше само отражението на слънцето, където пламтящият му диск сякаш превръщаше водата в безкрайна нажежена магма, която извира изпод земната кора.

Джим осъзна, че стиска зъби. Сведе очи към страничните облегалки на седалката, в които ръцете му бяха здраво вкопчени като ноктите на орел в клатушкаща се върлина.

Опита се да се отпусне.

Не се страхуваше от летене. Онова, което го плашеше, беше Портланд... и всевъзможната форма, под която може би там го очакваше смъртта.

[1] Бактерията в развалените колбаси, която причинява отравяне.
— Б.пр. ↑

Холи Торн се намираше в частно основно училище в западната част на Портланд, за да интервюира една учителка, Луиз Тарвол, продала стихосбирка на известен нюйоркски издател, което не беше малък подвиг във време, когато познанията за поезия на повечето хора се свеждаха до текстовете на поп-песните и на появяващите се от дъжд на вятър римувани телевизионни реклами за храна за кучета и дезодоранти. Имаше само два-три летни курса. С децата на Луиз сега се занимаваше друга учителка, за да могат те с Холи да разговарят.

Седнаха край секвоената маса за пикник, след като Холи провери пейката, за да е сигурна, че по нея няма мръсотия, която да изцапа бялата ѝ памучна рокля. Отляво имаше катерушки, отдясно — люлки. Денят беше приятно топъл и лекият ветреца донасяше приятния аромат на издигащите се наблизо ели.

— Вдъхнете този въздух! — Луиз пое дълбоко дъх, при което копчетата ѝ едва не изхвъркнаха. — Човек спокойно би казал, че се намираме край пет хиляди акра парк, а? Хората не са успели да го замърсят.

Когато Том Корви — редакторът на забавната страница на „Прес“ — ѝ възложи този материал, Холи получи екземпляр от книгата „Шепнещ кипарис и други поеми“. Искаше ѝ се да хареса сборника. Радваше се на чуждите успехи — може би защото самата тя не бе постигнала много в собствената си журналистическа кариера и от време на време имаше нужда да ѝ напомнят, че успехът е нещо постижимо. За съжаление стиховете представляваха безсъдържателна, неприятно сантиментална възхвала на природата и приличаха на безуспешни творения на Робърт Фрост, които след това са минали през ситото на някой редактор от Холмарк, чиято работа е да съчинява захаросани картички за рожден ден.

Въпреки това Холи не възнамеряваше да пише критична статия. През изминалите години се бе запознала с прекалено много репортери, които — дали от завист, от горчивина, или пък от заблудено чувство за нравствено превъзходство — правеха сензации от най-невероятни

истории, които изопачаваха и оцветяваха, за да изкарат пълни глупаци хората, за които пишеха. Никога — освен когато не се занимаваше с крайно отвратителни престъпници и политици — не бе успявала да набере достатъчно омраза, за да пише по този начин, което бе една от причините спиралата на кариерата ѝ да я завърти надолу през три важни вестника в три големи града до сегашната ѝ работа в по-неугледната редакция на „Портланд Прес“. Предубедената журналистика бе често по-цветиста от уравновесените репортажи, продаваше повече вестници, коментираше се повече и беше обект на възхита. Но макар Луиз Тарвол бързо да ѝ бе станала по-неприятна дори от лошите си стихове, Холи не можеше да набере достатъчно хъс да ѝ тегли теслата.

— Само в пустошта съм жива — далеч от звуците и образите на цивилизацията — където чувам гласовете на природата в дървото, в храста, в езерца самотни и в калта.

„Гласове в калта?“ — помисли си Холи и едва не се разсмя.

Харесваше ѝ видът на Луиз — яка, здрава, жизнерадостна и жива. Беше на тридесет и пет, по-възрастна от Холи с две години, макар да изглеждаше поне с десет по-стара. Гънчиците покрай очите и устата ѝ, дълбоките бръчки, когато се смееше, и приличната ѝ на гъон загоряла кожа издаваха, че води живот на открито. Изрусялата ѝ от слънцето коса беше опъната назад на опашка; тя беше облечена с дънки и синя карирана риза.

— В горската кал има чистота — настояваше Луиз, — с която не може да се сравни и най-изстъргания и стерилен болничен кабинет. — Отметна глава и изложи за миг лице на топлия слънчев водопад. — Чистотата на природата пречиства душата. Всред тази преродена чистота на душата се ражда божествената мараня на великата поезия.

— Божествената мараня? — попита Холи, сякаш искаше да се увери, че диктофонът ѝ записва ясно всяка дума.

— Божествената мараня — повтори Луиз и се усмихна.

Вътрешното Аз на Луиз беше неприятно на Холи. Поетесата бе развила някаква отвъдсветска нагласа, която като спектрално отражение беше по-скоро обвивка, отколкото съдържание. Мненията и схващанията ѝ бяха несъстоятелни, базирани по-скоро на претенции — непоклатими претенции, но все пак претенции, — отколкото на факти,

а езикът, с който ги изразяваше, бе цветист, но безсъдържателен; помпозен, но кух.

Самата Холи също се считаше за защитник на околната среда и се изненада неприятно, като откри, че по някои въпроси мнението на Луиз доста се доближава до нейното собствено. Изнервящо е да откриеш съмишленик в лицето на някого, чиято тъпотия се навира в очите ти от пръв поглед — така собствените ти мнения зазвучават подозрително.

Луиз се наклони напред и скръсти ръце на секвоената маса.

— Земята е живо същество. Тя би ни проговорила, ако това изобщо си струваше — всяка скала, или растение, или езеро би отворило уста и би заговорило с нас тъй лесно, както беседваме ние с вас.

— Каква възхитителна представа — отбеляза Холи.

— Хората са просто въшки и нищо повече.

— Въшки?

— Въшки, които лаят по живата земя — мечтателно отвърна Луиз.

— Не ми е хрумвало да мисля за нещата по този начин.

— Бог е не само във всяка пеперуда — Бог е всяка пеперуда, всяка птица, всеки заек, всяко диво същество. Бих жертвала милион човеци — десет милиона, че и повече! — ако с това щях да спася дори само едно безобидно семейство невестулки, защото Бог е всички тези невестулки.

Уж трогната от красноречието на жената, сякаш не смяташе идеите ѝ за екологичен фашизъм, Холи отвърна:

— Всяка година внасям в Дружеството за опазване на околната среда колкото мога и се мисля за природозащитник, но сега разбирам, че чувството ми за дълг далеч не може да се сравнява с вашето.

Поетесата не долови сарказма и се пресегна през масата да стисне ръката на Холи.

— Не се тревожи, миличка. Ще придобиеш това съзнание. Около теб усещам аура на огромен духовен заряд.

— Помогнете ми да проумея... Бог е пеперуди, зайци и всички живи същества, Бог е камъни, кал и вода — но Бог не е нас?

— Не. Защото ние притежаваме антиприродно качество.

— Кое е то?

— Интелектът.

Холи изумена я изглежда.

— Интелектът е антиприроден?

— Високоразвитият интелект — да. Няма го у нито едно друго същество в природата. Ето защо тя ни пренебрегва, а ние подсъзнателно я мразим и се чудим как да я съсипем. Силно развитият интелект ражда идеята за прогреса. От прогреса следват ядрените оръжия, генното инженерство, хаосът и — в крайна сметка — унищожението.

— Значи не Бог... или естествената еволюция са ни дали интелект?

— Било е непредвидена мутация. Ние сме мутанти — това е всичко. Чудовища.

— И колкото по-малко интелект притежава едно същество...

— ... толкова по-естествено е то — довърши вместо нея Луиз.

Холи кимна замислено, сякаш разсъждаваше задълбочено върху странноватата идея, че един по-глупав свят би бил по-добър, но всъщност си казваше, че въпреки всичко не може да напише този материал. Луиз Тарвол ѝ се виждаше толкова нелепа, че не би могла да даде за нея ласкав отзив, без да направи компромис със собствената си почтеност. Същевременно хич не ѝ се искаше да изкарва в печата тази жена пълна глупачка. Проблемът на Холи се криеше не в крайния ѝ безпощаден цинизъм, а в мекото ѝ сърце — от всички същества на земята най-неминуемо се сблъскват с чувството за безсилие и разочарование от живота язвителните циници, чиято истинска същност е пропита с жалостивост.

Журналистката остави писалката — повече нямаше да си прави бележки. Искаше само едно — да се махне от Луиз и от детската площадка и да се завърне в нормалния свят — макар винаги да бе намирала нормалния свят за съвсем мъничко по-неоткачен от тази среща. Само че дължеше на Том Корви поне шейсет до деветдесет минути запис на интервю, достатъчно някой друг репортер да напише материала.

— Луиз — заяви тя, — имайки предвид чутото, смятам, че вие сте най-природната личност, която съм срещала.

Луиз не схвана намека. Приемайки думите като комплимент, вместо като обида, тя озари Холи с усмивка.

— Дърветата са наши сестри — каза тя, разкривайки с готовност друг аспект на философията си — явно вече бе забравила, че човешките същества са въшки, а не дървета. — Би ли отсякла крайниците на сестра си, би ли накълцала най-свирепо плътта ѝ, за да си построиш къща с късовете от нейния труп?

— Не. — Отговорът на Холи беше съвсем искрен. — Пък и градската управа надали би дала разрешение за издигането на подобна неконвенционална постройка.

Няма страшно — Луиз не притежаваше чувство за хумор — и поради това не можеше да се обижда от духовитости.

Жената продължаваше да дърдори, а Холи се облегна на масата и с вид на погълната от думите ѝ, бързо прекара наум целия си живот на зрял човек. Накрая стигна до извода, че е пропиляла цялото това ценно време сред идиоти, глупаци и мошеници, слушайки безмозъчните им социопатични^[1] планове и приумици, и безплодно е търсила зрънце мъдрост или неочакваност в тъпашките им, налудничави брътвежи.

Чувствайки се все по-нещастна, тя се замиеш за личния си живот. Не се бе потрудила да завърже близки приятелства в Портланд, може би защото дълбоко в себе си знаеше, че този град е просто поредната спирка в перипатетическото ѝ пътешествие на журналист. С мъжете пък нещата се развиваха още по-трагично и от професионалните ѝ неудачи с интервюираните и от двата пола. И макар все още да се надяваше да срещне подходящия мъж, да се омъжи, да роди деца и да се радва на пълноценен домашен уют, тя се питаше дали някога в живота ѝ ще се появи някой приятен, нормален, интелигентен и истински интересен мъж.

Вероятно не.

А ако съвсем чудодейно един прекрасен ден на пътя ѝ се изпречи такова лице, приятните му маниери ще се окажат, без съмнение, маска, а под маската ще се крие зловещо ухиленото лице на сериен убиец, любител на електрически триони.

[1] Социопат — психопат с агресивно антисоциално поведение.
— Б.пр. ↑

Пред терминала на международното летище в Портланд Джим Айрънхарт се качи на такси на така наречената „Градска компания за таксиметров превоз «Нова роза»“, което звучеше като всеобщо заварениче на отдавна забравената хипи ера, родено във времената на мънистата на любовта и царството на цветята. Обаче шофьорът — Фразийър Тули, както гласеше разрешителното на стъклото — обясни, че Портланд се наричал Градът на розите, които цъфтели тук в изобилие като символ на обновлението и растежа.

— Подобно на просяците по улиците, които символизируют упадък и разрухата на Ню Йорк — завърши той с изненадващо очарователно тесногърдие, което — почувства Джим — бе присъщо на немалко жители на Портланд.

Тули, който приличаше на италиански тенор, изваден по калъпа на Лучано Павароти, не беше много сигурен, че е разбрал правилно указанията на Джим.

— Та значи искате да ви поразкарам наоколо?

— А-ха. Искам да поразгледам града, преди да се настаня в хотела. Никога не съм идвал тук.

Истината беше, че Джим не знаеше в кой хотел трябва да отседне и дали работата трябва да го свърши скоро — например довечера или, да речем, утре. Надяваше се да узнае какво се иска от него, като се опита да се отпусне, да чака просветление.

Тули се подчини с готовност да осъществи разходката из Портланд, не само защото таксиметърът му щеше да навърти големичка сума, а понеже очевидно му доставяше удоволствие да покаже своя град на един непознат. Всъщност Портланд беше наистина очарователно място. Историческите тухлени постройки и оградите от ковано желязо от деветнадесети век бяха грижливо запазени сред модерните стъклени небостъргачи. Имаше толкова много паркове с безбройни фонтани и дървета, че на човек му се струваше, че градът е изникнал всред гора; навсякъде имаше рози — макар и не толкова много, колкото през ранното лято, и те сякаш грееха с пъстротата си.

След двадесетина минути Джим изведнъж бе завладян от чувството, че времето изтича. Приведен от задната седалка, той се чу да пита:

— Знаете ли къде е училището „Макалбъри“?

— Естествено.

— Какво представлява?

— Както ме попитахте, ми се строи, че го знаете. Частно начално училище в западния край на града.

Сърцето на Джим биеше до пръсване.

— Закарайте ме там.

Тули се намръщи в огледалото и попита:

— Нещо нередно ли има?

Светофарът показва червено и той удари спирачките. Извърна се и попита през рамо:

— Какво нередно има?

— Просто трябва да бъда там — раздразнено отвърна Джим.

— Естествено, нямаш грижа.

Вълни на страх обливаха Джим, откакто преди повече от четири часа бе издумал „спасителен мост“ на жената в супермаркета. Сега тези вълни прераснаха в черни цунами, които го носеха към училището „Макалбъри“. Обзет от властно чувство за неотложност, което сам не можеше да обясни, той нареди:

— Трябва да съм там до *петнадесет минути*!

— Защо не казахте по-рано?

Искаше му се да отвърне „По-рано не знаех.“ Вместо това изтърси:

— Можете ли да ме откарате навреме?

— Трудничко ще бъде.

— Ще платя тройно.

— Тройно?

— Ако успеете да ме закарате навреме — каза Джим и измъкна портфейла от джоба си. Извади стодоларова банкнота и я подхвърли на Тули.

— Ето аванс.

— Толкова ли е важно?

— Въпрос на живот и смърт.

Шофьорът му хвърли поглед, който трябваше да означава „Абе ти нормален ли си?“

— Току-що светна зелено — каза му Джим. — Давай!

И макар че се намръщи още по-скептично, шофьорът се извърна отново напред, престрои се за ляв завой и натисна газта.

През цялото време Джим си гледаше часовника — като пристигнаха пред училището, му оставаха едва три минути. Подхвърли на Тули още една банкнота, с което плати сметката повече от тройно, блъсна вратата и се заизмъква навън с куфара си.

Тули подаде глава през отворения прозорец:

— Да изчакам ли?

Хлопвайки вратата, Джим отвърна:

— Не. Не, благодаря. Можеш да вървиш.

Извърна се и докато разглеждаше тревожно фасадата на „Макалбъри“, чу как таксито се отдалечава. Сградата всъщност представляваше огромна несиметрична къща в колониален стил с широка предна веранда, към която бяха пристроени две еднокатни крила, за да има повече класни стаи. Ели и грамадни стари чинари засенчваха постройката. Заедно с поляната и игрището, училището се простираше по продължение на цялата кратичка пресечка.

От старата част на сградата, която се намираше точно пред него, през двойната врата на верандата излизаха деца и слизаха надолу по стълбите. Сред смях и глъчка, понесли чебници, блокчета и пъстроцветните кутии с обяда си, изрисувани с герои от анимационни филми, те се доближаваха към него по алеята, излизаха през отворената порта и поемаха нагоре или надолу по хълма.

Две минути минаха. Не беше нужно да гледа часовника си. Сърцето му отбиваше по два удара на всяка секунда и той *знаеше* колко е часът по-точно от часовник.

Слънчевата светлина се процеждаше през клоните на дърветата и хвърляше нежни сенки върху сцената и участниците в нея, сякаш всичко бе обвито в дантелен воал, изтъкан от златни нишки. Тази подобна на бродерия светлинна тъкан трептеше в такт с музиката от детските викове и смях и в друг случай моментът би бил изпълнен с мир и идиличност.

Но се задаваше Смъртта.

Изведнъж Джим осъзна, че Тя идва за едно от децата — не за трите учителки, които стояха на верандата, а само за едно от децата. Няма да има страхотна катастрофа, нито пък експлозия, пожар или падащ самолет, който да помете десетина деца. Ще последва малък, единичен нещастен случай. Но с кое лете?

Джим пренасочи вниманието си от сцената към участниците в нея и заглежда приближаващите деца, търсейки белега на надвисналата смърт по някое от свежите лица. Но всички те изглеждаха тъй, сякаш ще живеят вечно.

— Но кое? — гласно запига той, без да се обръща нито към себе си, нито към децата, а към... Предполагаше, че говори на Бог.

— Кое?

Някои деца се упътиха към зебрата, а други поеха надолу към другия край на улицата. И в двете посоки ги пазеха жени с ярки оранжеви защитни жилетки, които размахваха знаци „Stop“ и превеждаха питомците си през улицата на групички. Не се виждаха никакви коли или камиони и дори без придружителките, явно тук пътното движение не представляваше голяма заплаха.

Минута и половина.

Джим се взря в двата жълти микробуса, спрени край тротоара надолу по хълма. Учениците в „Макалбъри“ изглежда бяла предимно от квартала и идваха и се връщаха от училище пеша, но няколко деца се качваха в рейсчетата. Двамата шофьори стояха край вратите, усмихваха се и се шегуваха с буйните, непокорни пътници. Нито едно от тези деца не изглеждаше обречено, а жълтите автобуси не приличаха на катафалки в пъстра премяна.

Но Смъртта приближаваше.

Вече беше почти сред тях.

Наоколо бе настъпила знаменателна промяна — не в реалния свят, а в усещането на Джим за него. Сега златните дантелени нишки изпъкваха по-слабо от сенките в тънкия филигран — мънички сенчици с формата на листа или настръхнали кичури вечнозелени иглички, големи сенки с очертанията на дънери и клони, геометрични сенки от железните пръчки на островърхата ограда. Всяко петънце изглеждаше като вратичка, през която Смъртта може да влезе.

Една минута.

Обезумял. Джим измина няколко бързи крачки надолу по хълма сред децата, привличайки върху себе си обърканите им погледи, докато се взираше ту в едно, ту в друго, без да знае точно какъв знак търси, малкият куфар се удряше в крака му.

Петдесет секунди.

Сенките сякаш се разрастваха, разстилаха се и се сливаха наоколо.

Спря, обърна се и хвърли поглед нагоре към кръстовището, където придружителката размахваше знака „Stop“, а със свободната си ръка побутваше децата да пресичат. В момента на платното имаше пет. Други шест доближаваха ъгъла и всеки миг щяха да пресекат улицата.

Един от шофьорите на паркираните наблизо училищни микробуси попита:

— Нещо нередно, господине?

Четиридесет секунди.

Джим изгърва куфара и хукна нагоре към кръстовището, без все още да знае много ясно точно какво ще се случи и кое дете е в опасност. Натам го движеше същата невидима ръка, която го накара да си събере багажа и да долети в Портланд. Стреснати, деца се отдръпваха от пътя му.

В периферното му зрение всичко бе станало мастилено черно. Забелязваше единствено онова, което лежеше право пред него. От единия тротоар до другия кръстовището бе сякаш осветено от прожектор всред иначе черната като нощ сцена.

Половин минута.

Две жени вдигнаха изненадани погледи и не успяха да се отстранят достатъчно бързо. Опита се да се размине с тях, но се блъсна в русата с лятната бяла рокля и едва не я събори Продължи да бърза, защото вече усещаше Смъртта наоколо, чувстваше леденото ѝ присъствие.

Стигна пешеходната пътека, слезе на платното и спря. На улицата имаше четири деца. Едно от тях щеше да стане жертва. Но кое от четирите? И жертва на какво?

Двадесет секунди.

Придружителката учудено се взираше в него.

Всичките деца, освен едно, вече се доближаваха до отсрещната страна на улицата и Джим почувства, че тротоарите са безопасна зона.

Убийството щеше да се разиграе на платното.

Той посегна към детето, което се тътреше последно — червенокосо момиченце, което се обърна и го зяпна в почуда.

Петнадесет секунди.

Не е момиченцето. Джим се взря в нефритенозелените ѝ очи и разбра, че нищо не я заплашва. Просто някакси го знаеше.

Другите деца вече бяха стигнали тротоара. Зад него още четири хлапета слязоха на тротоара.

Тринадесет секунди.

Другите четири деца тръгнаха да го заобикалят, стрелкайки го с озадачени погледи. Знаеше, че както е застанал в средата на улицата и ги зяпа с ококорени очи и разкритено от страх лице, изглежда леко умопомрачен.

Единадесет секунди.

Не се виждаха никакви коли. Само че върхът на хълма беше на стотина метра по-нагоре и кой знае дали някой малоумен тъпак не лети по обратната страна, натискайки газта до дупка. В същия миг, когато картината изплува пред очите на Джим, той вече знаеше, че това е пророческо видение за инструмента, който Смъртта щеше да използва — пиян шофьор.

Осем секунди.

Искаше да изкрещи, да им каже да се затичат, но така може би само щеше да ги изплаши и да подтикне обреченото дете право към опасността, вместо да му помогне да я избегне.

Седем секунди.

Чу приглушеното ръмжение на двигателя, което в миг се превърна в див рев, а после прерасна в такъв вой, сякаш колата щеше да се разхвърчи на части. Иззад хълма изскочи пикап. Той дори се отдели за миг от асфалта — следобедното слънце блесна в предното стъкло и заигра по никелираната решетка, сякаш това бе пламтяща каляска, която се спуска от небето в деня на Страшния съд. Последва изскърцване на гума върху асфалта, предните колела се допряха отново до настилката и задницата на пикапа се стовари насред улицата с оглушителен трясък.

Пет секунди.

Децата на платното се разбягаха — освен едно русоляво момченце с виолетови очи. То просто си стоеше, стиснало кутията за

обяд, изрисувана с шарени анимационни герои, с развързана маратонка, и гледаше как пикапът лети към него, неспособно да се отмести, сякаш усещаше, че това е не просто някаква кола, стрелнала се към него, а собствената му неизбежна съдба. Беше осем-деветгодишно момченце, чийто път водеше право към гроба.

Две секунди.

Изскачайки точно на пътя на задаващия се пикап, Джим сграбчи момченцето. Сякаш лебед, който бавно като в сън литва от ръба на гигантска канара, той отскочи заедно с детето в плавна дъга към тротоара и се търкулна в напаящите в канавката листа, без изобщо да усети съприкосновението с уличната настилка — нервите му бяха толкова обтегнати от ужаса и адреналина, че дори да се бе търколил в мекия пясък на буйна ливада, не би почувствал никаква разлика.

Ревът на пикапа бе най-оглушителният шум, който някога бе чувал — той отекваше вътре в него самия като гръмотевица: после усети как нещо тежко като чук удря левия му крак. В същия миг някаква страховита сила приклещи глезена му и го изви, сякаш беше парцален. Кракът му като че се пропука от нажежената до бяло болка, която се вряза в тазобедрената става и избухна като заря в нощното небе на Четвърти юли.

Ядосана, Холи тръгна след мъжа, който я блъсна, готова да му се скара. Но преди да достигне пешеходната пътека, иззад хълма като куршум от гигантска карабина изхвъркна сиво-червен пикал. Тя замръзна на бордюра.

Писъкът на двигателя бе като магическо заклинание, което забавяше реката на времето и като че разтягаше всяка секунда в минута. От бордюра тя видя как непознатият дръпва детето от пътя на камионетката, извършвайки спасителната операция с такава невероятна пъргавост и грация, сякаш изпълняваше насред улицата някакъв налудничав балет със забавени движения. Видя как бронята закачи левия му крак и с ужас се загледа в обувката, която изхвъркна във въздуха. В периферното си зрение улови мъжа и момченцето, които се търколиха в канавката; пикапа, който свърна рязко наляво; стреснатата придружителка, която изпусна гребловидния знак „Stop“; после пикапа, който рикошира в паркирана отсреща кола, мъжа и

момченцето, които се удариха в бордюра и спряха да се търкалят; отново пикала, който се катурва настрани и се пързала надолу по улицата сред каскади от жълти и сини искри — но през цялото това време вниманието ѝ беше съсредоточено предимно върху изхвъркналата обувка, която се очертаваше на фона на синьото небе и вися в зенита на полета си като че цял час, а после бавно, бавно се спусна обратно. Не можеше да отдели поглед от нея, стоеше като хипнотизирана, защото я изпълваше злокобното чувство, че откъснато от глезена, стъпалото все още е в обувката, от него стърчат натрошени кости и се развяват раздрани артерии и вени. Тя падаше все по-надолу, надолу, надолу към нея и Холи усети как дълбоко в гърлото ѝ се надига писък.

Надолу... надолу...

Опърпаната обувка — маратонка „Рийбок“ — шльопа в канавката пред краката ѝ и тя сведе очи, точно както винаги се вираше право в лицето на чудовището в кошмарите, неспособна или безсилна да се извърне встрани, еднакво отвратена и притеглена от немислимото. Обувката беше прясна. Вътре нямаше отсечен крак. Нямаше дори кръв.

Преглътна сподадения писък. В гърлото си усети бълвоч и преглътна и него. Пикапът спря на половин пресечка надолу по хълма, а Холи се обърна и хукна към мъжа и момчето. Първа стигна до тях — те тъкмо се сядяха на бордюра.

Дланта на детето бе поожулена, а на брадичката му имаше малка драскотина, но иначе като че ли му нямаше нищо. Дори не плачеше.

Тя се отпусна на колене пред него.

— Добре ли си, слънчице?

Макар и замаяно, момченцето я разбра и кимна.

— А-ха. Само дето ръката малко ме боли.

Мъжът с белите панталони и синята тениска се изправяше и тъкмо се сядаше на бордюра. Бе изул наполовина чорапа си и масажираше ожесточено левия си глезен. Той вече беше подпухнал и възпален, но Холи продължаваше да се учудва на липсата на кръв.

Наоколо се насъбраха придружителката на децата, няколко учителки, останалите ученици и от всички страни се надигна възбуден брътвеж. Помогнаха на момчето да стане и една от учителките го грабна.

Тръпнейки от болка, пострадалият мъж продължаваше да разтрива глезена си, а сетне вдигна глава и срещна погледа на Холи. Очите му бяха пронизително сини и за миг се сториха на младата жена толкова студени, сякаш не бяха човешки очи, а фоторецептори.

После се усмихна. В миг първоначално лъхналият от него студ бе заменен с усещане за топлина. Всъщност Холи се изуми от яснотата, утринната синева и красотата на очите му; стори ѝ се, че през тях може да надникне в една нежна душа. По принцип тя беше циник, който при първа среща еднакво би се усъмнил и в монахиня, и в шеф на мафия, та мигновеното привличане, което изпита към този мъж бе направо шокиращо. И макар думите да бяха нейната първа любов и занаят, в този миг тя не можеше да намери подходящите.

— За малко — рече той и усмивката му извика усмивка и на нейните устни.

Холи чакаше Джим Айрънхарт в училищния коридор пред мъжката тоалетна. Най-сетне всички деца и учители си бяха отишли у дома. Сградата беше тиха и само от време на време се чуваше приглушеното жужене на електрическата полировъчна машина на чистача, който лъскаше виниловите плочки горе на втория етаж. Въздухът беше пропит със слабото ухание на тебеширен прах, лепило и дъхащ на смола препарат за дезинфекция.

Вън на улицата полицаите сигурно още се въртяха около работниците от пътнопомощната компания, които изправяха падналия камион, за да могат да го извлекат. Шофьорът бил пиан. В момента се намираше в болницата, където лекарите се занимаваха със счупения му крак, разкъсванията, драскотините и контузиите му.

Холи вече беше събрала почти всичко необходимо за един репортаж: произхода на момчето — Били Дженкинс, което едва не бе убито, фактите около случая, отзивите на очевидци, изявление от страна на полицията и неясните извинения на нетрезвия водач. Липсваше й само един елемент, но той бе най-важният — информация за Джим Айрънхарт, героя на цялото събитие. Читателите на вестника ще искат да узнаят всичко за него. Но единственото сведение, което би могла да им предостави в момента, бе името на човека и че е от Южна Калифорния.

Кафявият му куфар бе опрян на стената до нея и тя не го изпускаше от очи. Изпитваше желание да щракне закопчалките и да изследва съдържанието му, макар отначало да не знаеше защо. После осъзна, че е неестествено човек да се разхожда из жилищен квартал с куфар; репортерът е свикнал — ако не и природно обречен — да проявява любопитство към всичко необикновено.

Когато Айрънхарт излезе от тоалетната, Холи още се взираше в куфара. Тя трепна виновно, сякаш я бяха уловили да ровичка в съдържанието му.

— Как се чувствате? — попита.

— Добре. — Той куцаше. — Но вече ви казах — предпочитам да не давам интервю.

Бе сресал гъстата си кестенява коса и бе изчистил най-големите петна от белите си памучни панталони. Отново бе с две обувки, макар лявата да бе омачкана и скъсана на едно място.

— Няма да ви отнемам много време — рече тя.

— Определено — съгласи се той и се усмихна.

— Е, хайде сега, бъдете добро момче.

— Съжалявам, но и без друго от мен е излязло само безцветно копие на добро момче.

— Та вие току-що спасихте живота на едно дете!

— Ако не броим това, съм скучен.

Нещо в личността му разколебаваше твърдението, че е безцветен, макар отначало Холи да не бе в състояние да определи точно причината за привличането, което изпитваше към него. Беше на около тридесет и пет години, метър и осемдесет висок, строен, но доста мускулист. И въпреки че беше достатъчно привлекателен, нямаше онзи външен вид, който би я навел на мисълта да го оприличи на филмова звезда. Очите му бяха красиви, наистина, но един мъж никога не я привличаше само с външността си, още по-малко пък с една-единствена черта.

Той взе куфара и закуцука по коридора.

— Трябва да идете на лекар — каза журналистката, изравнявайки крачка с него.

— В най-лошия случай кракът е изкълчен.

— Все пак трябва да се превърже.

— Е, ще си купя бинт на летището или като си ида вкъщи.

Може би точно държанието му ѝ се струваше толкова приятно. Говореше тихо, усмихваше се непринудено, почти като джентълмен от Юга, макар да нямаше акцент. Освен това се движеше с невероятна лекота, дори когато куцаше. Спомни си как движенията му ѝ изглеждаха като в балет, когато с плавността на танцор измъкна момченцето изпод колелата на фучащия пикап. Забележителната грация и вродената аристократичност бяха привлекателни черти у един мъж. Но нито едно от тези качества не можеше да я очарова. Имаше нещо друго. Нещо по-неуловимо.

Като стигнаха предния вход, тя рече:

— Ако наистина възнамерявате да се прибирате у дома, мога да ви откарам до летището.

— Благодаря. Много мило, но нямам нужда от автомобил.

Тя го последва на верандата.

— Пеша е ужасно далеч.

Той спря и се намръщи.

— О, да. Ами... не може да няма телефон наблизо. Ще извикам такси.

— Е хайде, хайде, няма защо да се страхувате от мен. Не съм сериен убиец. Нямам електрически трион в багажника.

Той втренчи за миг поглед в нея, а после се усмихна обезоръжаващо.

— Честно да ви кажа, приличате повече на човек, който предпочита да удря с тъп инструмент.

— Аз съм репортер. Ние използваме автоматични ножове. Но тази седмица не съм убила никого.

— А миналата?

— Двама. Но и двамата бяха търговски пътници.

— Това пак е човекоубийство.

— Но пък оправдано.

— Добре, приемам поканата ви.

Синята ѝ тойота беше на отсрещния тротоар, през две места от паркираната кола, в която се беше ударил пияният шофьор. Влекачът вече теглеше разбития пикап надолу по хълма, а последният полицаи тъкмо се качваше в патрулната кола. Няколко парченца закалено стъкло от изпотрошените прозорци на пикапа бяха останали тук-там по асфалта и сега блестяха под късното следобедно слънце.

Пресечка-две пътуваха мълчаливо.

После Холи попита:

— Приятели ли имате в Портланд?

— Да. От колежа.

— При тях ли бяхте на гости?

— А-ха.

— Те нямаха ли възможност да ви откарат до летището?

— Ако полетът беше сутринта, щяха да ме закарат, но този следобед и двамата бяха на работа.

— А-а — отвърна тя и каза нещо за разкошните кичури жълти рози, нависнали по лозата, която се увиваше по железните пречки на оградата на една къща, покрай която минаваха; попита го дали знае, че Портланд се нарича Градът на розите, на което той отвърна утвърдително. Помълчаха още малко и Холи се върна към истинската тема:

— Та телефонът им не работеше, а?

— Извинете?

— На приятелите ви. — Тя сви рамене. — Просто се чудех защо не сте извикали такси от дома им.

— Смятах да ида пеш.

— До летището?

— Тогава глезенът ми беше наред.

— Пак е много далече.

— О, аз съм луд на тема добра форма.

— Ужасно много ходене е — особено пък когато човек носи куфар.

— Той не е толкова тежък. Като тренирам, обикновено си слагам тежести на ръцете, за да натоварвам горната част на тялото.

— Аз самата ходя много пеша — отбеляза Холи и спря на светофара. — По-рано тичах всяка сутрин, но започнаха да ме болят коленете.

— И с мен се случи същото, та затова минах на ходене. Сърцето се натоварва пак толкова, ако човек се движи достатъчно енергично.

Холи караше бавно, за да проточи разговора, и няколко километра говориха за добрата физическа форма и обезмаслените храни. В крайна сметка той каза нещо, което ѝ позволи да попита — съвсем естествено — за имената на приятелите му в Портланд.

— Не — отвърна той.

— Не какво?

— Не, няма да ви дам имената им. Те са мили хора, които не обичат да бъдат обезпокоявани и не искам да им досаждат.

— Никой досега не ме е наричал досадница.

— Без да се обиждате, госпожице Торн, просто не бих искал имената им да се появят във вестника и да им се разстройва животът.

— Много хора *обичат* да виждат имената си във вестника.

— А много други не обичат.

— Може би ще им бъде приятно да поговорят за своя приятел — големия герой.

— Съжалявам — приветливо отвърна той и се усмихна.

Холи започваше да разбира с какво толкова я привлича — непоклатимата му самоувереност бе неустоима. Понеже беше работила две години в Лос Анджелис, Холи познаваше много мъже, които си даваха вид на небрежни калифорнийци — всеки от тях се изживяваше като въплъщение на самообладанието, като господин Спокойствие — *опри се на моето рамо, скъпа, не може нищо светът да ни направи; ние сме по-силни от съдбата* — но никой от тях не притежаваше наистина хладнокръвието и непоклатимото спокойствие, за което претендираха. Само че гардеробът а la Брус Уилис, идеалният тен и заученото безразличие не правеха сами по себе си Брус Унлис. Самообладанието може да се натрупа с опита, но истинската самоувереност е нещо, с което или се раждаш, или се научаваш да имитираш — а имитацията никога не може да заблуди наблюдателното око. Тъй или иначе Джим Айрънхарт се бе родил с достатъчно самообладание, та ако бъде то разделено по равно между всички мъже на Роуд Айлънд, да се навъди цял щат хладнокръвни, непоклатими типове. Той се справяше с фучащите камиони и репортерските въпроси с една и съща невъзмутимост. Дори самото му присъствие по особен начин отморяваше и изпълваше с увереност.

— Интересно име имате — отбеляза Холи.

— Джим ли? — пошегува се той.

— Айрънхарт^[1]. Звучи като индианско.

— Не бих имал нищо против малко индианска кръв, която да ме направи не толкова скучен, малко по-екзотичен и тайнствен. Само че това е просто поамериканчената версия на немското име — Айзенхерц.

Като излязоха на източнопортландската магистрала, вече съвсем близо до отклонението към Килинпсуърд стрийт, мисълта да го остави на терминала вече се струпаше на Холи безкрайно неприятна. Като репортер, тя искаше да чуе отговора на още много свои въпроси. И което е по-важно, като жена бе много по-заинтригувана от него, отколкото от който и да е било друг мъж от години наред. Набързо прехвърли наум възможността да хване по-заобиколен път към летището — той не познаваше града и измамата можеше да остане незабелязана. После обаче видя, че по магистралата вече имаше табели

за отклонението към летище Портланд — дори и да не ги бе прочел, нямаше как да не забележи непрекъснатото въздушно движение в тъмносиния хоризонт на изток.

— С какво се занимавате там, в Калифорния?

— Радвам се на живота.

— Искам да кажа — какво работите?

— Вие как мислите?

— Ами... едно е сигурно — не сте библиотекар.

— Защо го казвате?

— Около вас витае някаква загадъчност.

— А библиотекарите не могат ли да бъдат загадъчни?

— Досега не съм срещала такъв. — С безкрайно нежелание тя насочи колата към входа на терминала. — Може да сте някакво ченге.

— Кое ви кара да мислите така?

— Истински добрите ченгета са хладнокръвни, невъзмутими.

— Брей, аз се смятам за топъл човек, открит и приятен в компания. Мислите ли, че съм невъзмутим?

Движението по отклонението за летището бе средно натоварено. Холи се остави то да я забави още повече.

— Искам да кажа, че сте много уверен.

— Откога сте репортер?

— От дванадесет години.

— И все в Портланд?

— Не. Тук съм от година.

— А преди къде работехте?

— Чикаго... Лос Анджелис... Сиатъл.

— Обичате ли журналистиката?

Осъзнавайки, че е загубила контрола над разговора, Холи отговори:

— Това да не е игра на питанки?

— О — отвърна той, явно развеселен, — аз пък си мислех, че е точно това.

Непробиваемата стена, която бе издигнал около себе си, я вбесяваше, а упорството му я дразнеше. Не бе свикнала да й кършат волята. Но поне доколкото тя можеше да съди, у него нямаше и капка коварство, нито пък притежаваше особена дарба да лъже — просто бе твърдо решен да не казва нищо за себе си. Като репортер, чиито

съмнения дали журналистът има право да се бърка в живота на хората нарастват непрекъснато, Холи уважаваше сдържаността му. Погледна го и не ѝ оставаше друго, освен да се засмее.

— Бива си ви.

— И вас.

Спирайки до бордюра пред входа към терминала, тя добави:

— Не, ако ме биваше, досега трябваше поне да съм разбрала какво, по дяволите, работите.

Усмивката му беше очарователна. И тези *очи*.

— Не съм казвал, че ви бива колкото мен — просто казах, че си ви бива.

Той слезе и издърпа куфара от задната седалка, а после се върна до отворената предна врата:

— Вижте, просто се оказах на подходящото място в подходящия момент. Беше чиста случайност, че успях да спася момчето. Няма да е честно целият ми живот да се обърне надолу с главата, само защото съм извършил едно добро дело.

— Не, няма да бъде честно.

— Благодаря — отдъхна си той.

— Но все пак съм длъжна да ви кажа — скромността ви е очарователна.

Той я изгледа продължително, сякаш я приковаваше с невероятните си сини очи.

— И вие също, госпожице Торн.

После затвори вратата, обърна се и влезе в сградата на летището.

Последните две реплики продължаваха да ѝ се въртят в ума:

„Скромността ви е очарователна.“

„И вие също, госпожице Торн.“

Холи гледаше втренчено вратата, зад която бе изчезнал, и ѝ се струваше, че е бил прекалено прекрасен, за да е истински — сякаш бе качила на стоп скитащ дух. Наоколо трептеше лека мараня, която процеждаше разноцветни пращинки от следобедното слънце и въздухът изглеждаше като позлатен — както екранът в стар филм за призраци, точно в мига след изчезването на привидението.

Стресна я силен хлопащ звук.

Обърна рязко глава и видя служител от охраната на летището, който тропаше по капака на колата. Като успя да привлече вниманието

й, той ѝ показва знака РАЗТОВАРВАНЕ НА БАГАЖ.

Питайки се колко ли време е стояла така, потънала в мисли за Джим Айрънхарт, Холи отпусна ръчната спирачка и включи на скорост. После се отдалечи от терминала.

„Скромността ви е очарователна.“

„И вие също, госпожице Торн.“

През целия път обратно към Портланд над нея витаеше чувството за нещо загадъчно; чувството, че през живота ѝ е преминала изключително важна личност. Бе малко изненадана от откритието, че един мъж може толкова да я развълнува, и се чувстваше по момичешки смутена, та дори ѝ беше малко глуповато. Същевременно се радваше на замечтаното си настроение и не ѝ се искаше то да я напуска.

„И вие също, госпожице Торн.“

[1] Бувхално от англ. — желязно сърце. — Б.пр. ↑

Същата вечер в апартамента си на третия етаж с изглед към Каунсъл Крест Парк, докато приготвяше за вечеря спагети със сос песто^[1], борови семки^[2], млад чесън и кълцани домати, Холи изведнъж са запита откъде ли е могъл Джим Айрънхарт да знае, че малкият Били Дженкинс се намира в опасност, и то още преди пияният шофьор да е изскочил иззад хълма.

Нарязала домата наполовина, тя престана да реже и погледна през кухненския прозорец. Долу, над зеленината се стелеше пурпурночервен полумрак. Скрытите сред дърветата лампи образуваха езерца кехлибарена светлина посред алеите.

Когато Айрънхарт се втурна по тротоара пред „Макалбъри“, блъсна се в нея и едва не я събори, Холи бе тръгнала след него, канейки се да му вдигне скандал. Докато стигне до пешеходната пътека, той вече беше на платното, въртеше се ту наляво, ту надясно и изглеждаше превъзбуден... обезумял. Всъщност изглеждаше толкова странно, че децата се разпръснаха около него в полукръг. Бе забелязала ужасената му гримаса и тяхната реакция при вида му секунда-две преди иззад хълма да изскочи камионът, сякаш каран от малоумник, който изхвърча като от каскадьорска рампа. Едва тогава Айрънхарт спря поглед на Били Дженкинс и измъкна момчето едва ли не изпод колелата на пикапа.

Може би бе чул рева на двигателя, бе осъзнал, че нещо се приближава към кръстовището с безумна скорост и бе реагирал, подтикван от инстинктивния си усет за опасност. Холи се опита да си припомни дали чуваше приближаващата се кола, когато Айрънхарт се бе блъснал в нея, но не успя. Възможно бе да го е чула, но да не бе разбрала като мъжа още на мига какво означава това. А може би пък изобщо не го е чула, защото се опитваше да се откачи от неуморимата Луиз Тарвол, която настоя да я изпрати до колата ѝ; тогава ѝ се струваше, че ако трябва да послуша дърдоренето на поетесата още няколко минути, съвсем ще откачи и затова неистовата необходимост да се махне я е разсеяла.

А в този миг, в кухнята си, тя долавяше само един звук — на кипящата вода в голямата тенджерата на печката. Сега би трябвало да намали газта, да сложи спагетите, да включи кухненското реле... Вместо това стоеше пред дъската за рязане, стиснала в едната си ръка домата, а в другата — ножа, и гледаше с невиждащ поглед парка навън, а пред очите ѝ бе съдбовното кръстовище пред училище „Макалбъри“.

Дори и да бе чул приближаващата се кола от половин пресечка, как бе могъл Айрънхарт толкова бързо да определи посоката, от която се задава камионът, че водачът е извън контрол и, следователно, че децата са в опасност? Възпитателката, която първоначално бе много по-близо до звука от Айрънхарт, се бе изненадала, както се бяха изненадали и самите деца.

Добре, някои хора са надарени с по-чувствителни сетива от други — поради което композиторите долавят в музиката много по-сложни хармонии и ритми от обикновения посетител на концерти, някои бейзболисти виждат летящата топка в блесналото небе преди други, а майсторите-лозари могат да оценят едва доловимите вкусови качества на рядко срещана напитка, които нафирканите пиячи на евтино вино, преследващи само ефекта, не могат. Също така някои хора имат по-бързи рефлексии от други, което бе една от причините Уейн Гретски да струва милиони годишно на професионален хокеен отбор. Бе видяла, че Айрънхарт има светкавичните реакции на атлет. Няма съмнение, че освен това бе надарен и с изключително остър слух. Повечето хора със забележителни физически данни притежават също така и други дарби — всичко бе въпрос на качествени гени. Това бе обяснението. Съвсем просто. Нищо необикновено. Нищо загадъчно. Във всеки случай, нищо свръхестествено. Просто качествени гени.

Вън в парка сенките станаха по-дълбоки. Пътеката потъна в сгъстяващата се тъмнина и сега се виждаха само онези части, върху които фенерите хвърляха светлина. Дърветата като че ли се бяха сгушили по-близо едно до друго.

Холи остави ножа и се приближи до печката. Намали пламъка на газта и бурно кипящата вода закъкри едва-едва. Сложи спагетите да се варят.

Върна се до кухненския плот, взе ножа и отново погледна през прозореца. Пурпурните отсенки на здрача се разтапяха в тъмнината и на небето започваха да изгряват звезди, а керемиденото петно на

хоризонта бе потъмняло до виненочервено. Долу вече по-голямата част от алеята се губеше в мрака.

Изведнъж я изпълни странната увереност, че Джим Айрънхарт ще изникне от тъмнината наред езерцето кехлибарена светлина на пътеката, ще вдигне глава и ще погледне право в нейния прозорец; че някак си знае къде живее тя и ще се върне да я вземе. Странна идея. Но по гърба ѝ премина тръпка, която стегна всичките ѝ гръбначни прешлени.

По-късно, към полунощ, като седна на ръба на леглото си и изгаси нощната лампа, тя погледна през прозореца на спалнята, също обърнат към парка, и отново потръпна. Понечи да легне, но после се разколеба и стана. По гащички и тениска, както обикновено спеше, прекоси тъмната стая, застана до прозореца и откrehна тънките копринени пердета зад тежките завеси.

Джим го нямаше. Изчака минута, после още една. Той не се появи. Чувствайки се като засрамена глупачка, тя се върна в леглото.

Събуди се треперейки в малките часове на нощта. От съня си спомняше само сини очи, ужасно сини очи, чийто поглед я пронизва като остър нож, който се врязва в меко масло.

Стана и се запъти към банята, водена само от тънкия лунен лъч, който се процеждаше през цепките на пердето. В банята не включи лампата. След като се изпишка, изми ръце и остана за малко пред мивката, вгледана в мътното си, разлато отражение в сребристото огледало. После пийна студена вода. Осъзна, че не бърза да се върне в стаята, защото се страхува, че пак ще тръгне към прозореца.

„Но това е смехотворно — рече си наум. — Какво ти е влязло в главата?“

Влезе в спалнята и се улови, че се отправя към прозореца, вместо към леглото. Разтвори тънките пердета.

Нямаше го навън.

Холи изпита колкото разочарование, толкова и облекчение. Докато се взираше в тъмния парк, тялото ѝ отново потръпна продължително и тя осъзна, че това само до известна степен се дължи на страха. Във вените ѝ сякаш се втурна и някаква странна възбуда, приятно очакване за...

За какво?

Не знаеше.

Джим Айрънхарт бе оказал върху нея дълбоко и трайно влияние. Никога не бе изпитвала подобно нещо. Макар да се опитваше с все сили да осмисли това чувство, просветлението ѝ убягваше. Обяснението не се криеше единствено в сексуалното привличане. Отдавана бе загърбила пубертета и нито внезапните приливи на хормонния подтик, нито пък момичешките стремления към романтичност не можеха така да я впечатлят.

Най-сетне си легна. Бе сигурна, че ще лежи будна през остатъка от нощта, но за своя изненада скоро отново се унесе. Докато се клатушкаше на ръба на съзнанието, се чу да промърморва: „тези очи“, а после сякаш се разтвори в една безкрайна прозявка.

В своето легло в Лагуна Нигел, Дхим се събуди точно преди разсъмване. Сърцето му биеше лудешки. Макар в стаята да бе хладно, той бе плувнал в пот. Бе сънувал един от често повтарящите се кошмари, но само си спомняше, че нещо безмилостно, могъщо и зло го преследваше...

Усещането за всепомитаща смърт бе толкова силно, че се наложи да включи лампата, за да е сигурен, че в стаята при него наистина няма нищо нечовешко и убийствено. Беше сам.

— Но не задълго — рече си наглас.

Запита се какво ли иска да каже с това.

[1] Сос за спагети с босилек и чесън. — Б.пр. ↑

[2] Ядивните семки на някои вилоче бор, разпространени в югозападната част на САЩ и в Мексико. — Б.пр. ↑

20–22 АВГУСТ

Джим Айрънхарт се взираше тревожно през зацапаното стъкло на откраднатото „Камаро“. Слънцето бе сякаш снежно кълбо и пръскаше бяла, парлива като вар светлина. Даже и с тъмните очила трябваше да присвива очи. Над опърления от слънцето асфалт се носеха потоци пренагрят въздух, които чертаеха измамни образи на хора, коли и огромни водни повърхности.

Бе уморен, а очите му смъдяха. Освен миражите, тук-там се издигаха вихрушки прах, които съвсем затрудняваха видимостта. Сред безкрайните пясъци на Мохавската пустиня бе трудно човек да направи точна преценка на скоростта — макар той да не *усещаше*, че колата лети с почти сто и шейсет километра в час, това бе самата истина. В такова състояние трябваше да кара много по-бавно.

Но го изпълваше нарастващо опасение, че вече е прекалено късно, че няма да успее. Някой ще умре, защото той не е реагирал достатъчно бързо.

Хвърли един поглед към заредената ловна пушка направо на другата седалка, чийто приклад бе опрян на пода, а цевите сочеха към прозореца. На самата седалка имаше цяла кутия с гилзи.

Почти примаял от ужас, натисна педала на газта още по-силно. Стрелката на скоростомера отскочи над сто и шейсет.

Заизкачва се по високо възвишение. Под него се простираше куполовидната долина, петдесетина километра в диаметър, чийто метален цвят почти се доближаваше до бяло; с изключение на някое и друго посивяло огниче и едва прорасналите пустинни храсталаци, тя бе пуста. Може да се е образувала от съприкосновението с някой астероид преди стотици хиляди години, а очертанията ѝ да са се смекчили с течение на хилядолетията, но иначе изглеждаше първична като всяко друго място на земята.

Разсичаше я черна магистрала, върху която блестяха измамни езера. По аварийните платна безсилно се гърчеха и трепереха фантоми, образувани от омарата.

Най-напред видя колата — комби. Беше спряла отдясно, на около два километра, близо до отточния канал, където освен по време на редките бури и внезапните наводнения, не течеше никаква вода.

Сърцето му затуптя още по-силно и въпреки струята хладен въздух, която лъхаше от таблото, плувна в пот. *Това* бе мястото.

После забеляза и караваната — на километър след колата — която плуваше по повърхността на един от по-наситените водни миражи. Тя се отдалечаваше тромаво към далечния скат на долината, където магистралата се издигаше нагоре сред голите, червени планини.

Като доближи комбито, Джим намали, тъй като не знаеше къде се нуждаят от неговата помощ. Комбито и караваната еднакво привличаха вниманието му.

Щом стрелката на скоростомера се плъзна назад по скалата, той зачака да му се изясни поставената цел. Но просветление не идваше. Обикновено се чувстваше принуден да действа, сякаш някакъв вътрешен глас му заповядваше на подсъзнателно ниво, или пък бе машина, която изпълнява предварително зададена последователност от команди. Но не и този път. Нищо не долавяше.

С нарастващо отчаяние заби рязко спирачки, колата зави остро и спря точно до шевролета-комби. Не се потруди да влезе в аварийната лента. Погледна пушката, но разбра, че не му е необходима. Поне засега.

Слезе от камарото и забърза към другата кола. В задното отделение беше натрупан багаж. Хвърли поглед през страничния прозорец и видя, че на предната седалка бе проснат мъж. Отвори вратата — и потръпна. Толкова кръв.

Човекът си отиваше, но още бе жив. Беше прострелян два пъти в гърдите. Главата му бе повдигната на дръжката на дясната врата — напомняше на Христос, който виси на кръста със сведена глава. Докато се опитваше да фокусира погледа си върху Джим, очите му за миг се проясниха.

С глас едновременно обезумял и немошен, той проговори:

— Лайза... Сюзи... Жена ми... дъщеря ми...

После очите му се замъглиха. Дъхът тихо просвистя, главата му се килна на една страна и той издъхна.

Прималаял, изпълнен с чувство на вина заради смъртта на непознатия, което едва не го извади от равновесие, Джим отстъпи от

отворената врата на комбито и за миг спря на асфалта под жаркото слънце. Ако бе карал по-бързо, може би щеше да пристигне няколко минути по-рано и да предотврати случилото се.

Вече знаеше какво трябва да направи.

Седна отново в камарото и напълни дълбоките джобове на сините си памучни панталони с патрони. Вече заредена, късоцевната въздушна 12-калибров пушка му беше подръка.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Тази понеделнишка сутрин магистралата сред пустинята бе пуста. Не можеше да разчита на помощ. Всичко зависеше от него.

Далеч напред караваната изчезна сред вълните горещ въздух, които се полюшваха като завеси от мъниста.

Джим рязко превключи на скорост. За миг колелата се завъртяха на празни обороти, после се плъзнаха по размекнатия от слънцето асфалт и гумите изсвириха остро, а звукът зловещо отекна сред безбрежната пустиня. Представи си писъците на непознатия и семейството му, когато са го застреляли от упор в гърдите. Колата се разтресе от съпротивлението, после се стрелна напред.

Педалът на газта почти опираше пода на колата; младият мъж присви очи и се взря в далечината, търсейки с поглед караваната, която преследваше. За секунда завесите от нажежен въздух се разтвориха и огромният автомобил изплува на пътя, сякаш бе гигантски параход, който се плъзга по това безводно море.

Караваната не можеше да съперничи на камарото, което бързо я настигна и почти се долепи до задната ѝ броня. Беше деветметров стар модел „Роудкинг“, навъртял не малко километри. Бялото алуминиево покритие бе очукано, зацапано със засъхнала кал и тук-там се виждаха ръждиви петна. Прозорците бяха закрити с жълтеникави перденца, които очевидно някога са били бели. На пръв поглед караваната не бе нищо повече от дом на двойка пенсионери-любители на пътешествия, които живеят с чезнещите си авоари от социалното осигуряване и вече не могат да я поддържат.

Странното в случая беше мотоциклетът. Отляво на стълбичката към покрива с вериги бе прикрепен Харли Дейвидсън. Не беше най-големият модел, но беше мощен, — но пък и не беше нещо, което семейство пенсионери биха притежавали.

Освен мотора, в роудкинга нямаше нищо подозрително. Но карайки точно зад него, Джим Айрънхарт изведнъж изпита толкова силно усещане за нещо зло, сякаш го блъсна черен прилив, в чиито вълни бе събрана цялата сила на морето. Задави се, като че подуши покварата на собствениците на караваната.

Поколеба се за миг от страх, че всяко негово действие би могло да подложи на безсмислен риск живота на жената и детето, които очевидно бяха отвлечени. Но най-рисковано бе да отлага. Колкото по-дълго останеха майката и дъщерята в ръцете на хората от караваната, толкова повече намаляваха шансовете им да оцелеят.

Свърна в лентата за изпреварване. Смяташе да ги задмине и да препречи пътя.

Шофьорът на караваната явно бе видял в огледалцето си как Джим спира до комбито и слиза да го огледа. Той го остави да се изравни с него, след което рязко зави наляво и го удари странично.

Разнесе се стържещ звук и колата се разтресе.

Воланът заигра в ръцете на Джим, но той напегна сили и го удържа. Караваната се отдалечи, а после пак го удари, при което камарото излезе върху чакълестата отбивка. Още неколкостотин метра двата автомобила продължиха да се лашкат един в друг с бясна скорост, без да променят местоположението си — роудкингът бе минал в насрещното платно, рискувайки да се забие челно в някое превозно средство, което може да изскочи сред завесите мараня и ослепителен слънчев блясък; камарото пък вдигаше огромни облаци прах след себе си и летеше с безумна скорост по ръба на шейсетсантиметров бордюр, който отделяше пътното платно от пясъка на пустинята.

Дори и най-лекото докосване на спирачката можеше да изнесе колата няколко сантиметра наляво, тя щеше да се затъркаля надолу. Единственото, което Джим посмя да направи, бе да отпусне педала на газта и да остави скоростта постепенно да намалее.

Шофьорът на караваната реагира навреме и също намали, без да се отделя от камарото. После неотклонно, сантиметър по сантиметър, започна най-безмилостно да го притиска все по-наляво — караваната вече почти бе стъпила на чакълестата отбивка.

Камарото не бе така мощно и не можеше да удържи на натиска. Въпреки усилията на Джим да държи волана изправен, колата му бе изтикана наляво. Предната гума увисна във въздуха и автомобилът се

наклони. Той удари спирачки — нямаше друг изход. Но дори след като натисна педала докрай, задното колело последва предното. Камарото се преобърна и се претърколи надолу.

Беше му навик да си слага предпазния колан и макар че се мяташе насам-натам, а очилата му отхвъркнаха, поне не си заби лицето в стъклото и воланът не се вряза в гърдите му. Предното стъкло се покри с паяжина от пукнатини. Джим стисна очи и върху него се посипаха парченца закалено стъкло. Колата се претърколи още веднъж, понечи да се преобърне трети път, но не успя и остана да лежи на покрива си.

Стегнат с колана, той висеше с главата надолу, и макар да не бе ранен, целият трепереше. Облаците бял прах, който се снпеше през разбитото предно стъкло, го задушаваша.

Ще дойдат да ме търсят.

Заопипва нервно за закопчалката на капана, освободи я и се стовари на тавана на преобърнатата кола. Озова се върху пушката. Дяволски късмет извади, че тя не гръмна, докато се подмяташе насам-натам из търкалящото се камаро.

Идват да ме търсят.

Бе загубил ориентация и му бе необходимо известно време да открие дръжката на вратата, която се оказа над главата му. Протегна се и я дръпна. Най-напред вратата отказваше да се отвори. После се отметна навън с металическо проскръцване.

Джим изпълзя на пясъка, чувствайки се като в сюрреалистичен свят на странни перспективи а la Дали. Отново се пхна вътре, за да извади пушката.

Ситният като пепел пясък вече се уталожваше, но Джим продължаваше да кашля. Стиснал зъби, той се опитваше да преглътне всяко задавяне. Ако искаше да оцелее, не трябваше да вдига никакъв шум.

Макар да не беше бърз и незабележим като пустинните гущерчета, които се стрелкаха пред краката му, младият мъж се сниши и се втурна към пресъхналата вада. Като се добра до този естествен водоотточен канал, установи, че той е едва около метър дълбок. Плъзна се по ръба и краката му се озоваха на твърдото дъно.

Приклепнал в плитката долчинка, той бавно надигна глава и погледна иззад ръба към преобърнатото камаро, около което завесата

от металнобелезникав прах още не се бе разсеяла напълно. Караваната се връщаше на заден ход и тъкмо спираше успоредно с неговата кола.

Вратата се отвори и отвътре изскочи мъж. Друг мъж, който бе излязъл от отгатышната страна, обиколи забързано предницата, за да се изравни с приятеля си. Никой от тях не беше симпатичен пенсионер на държавна издръжка, какъвто човек би очаквал да види зад волана на тази старичка каравана. Изглеждаха едва прехвърлили тридесетте, груби като калените на жегата пустинни скали. Тъмната коса на единия бе опъната в конска опашка — в онзи старомоден стил, който днешните деца наричат „крок“. Другият имаше къса щръкнала коса по горната част на главата, а отстрани бе обръснат — сякаш беше герой от старите серии за лудия Макс. И двамата носеха тениски без ръкави, дънки и каубойски ботуши и бяха въоръжени с пистолети. Тръгнаха предпазливо към камарото и се разделиха, за да го доближат от двете страни.

Джим се смъкна на дъното на канавката, обърна се надясно, приведе се и побърза да се отдалечи. Хвърли поглед назад, за да провери оставя ли следи, но по наноса, спечен от безпощадното слънце, не оставаха стъпки. След петнайсетина метра каналът рязко завиваше на юг. След двайсетина метра се сля с отточния канал, който минаваше под магистралата.

За миг го изпълни надежда, но тръпките страх, които непрекъснато го разтърсваха, откак намери умирация човек в комбито, не утихваха. Гадеше му се. Но не бе закусвал и нямаше какво да повръща. Каквото и да казват диетолозите, понякога си струва да прескочиш едно хранене.

Скрит в плътна сянка, проходът под пътя бе сравнително хладен. Изкуши се да спре, да остане скрит там — и да се надява непознатите също да се откажат, да си отидат.

Разбира се, нищо подобно не можеше да направи. Не беше страхливец. Но дори ако съвестта му му прости изгубеното самообладание, мистериозната сила, която го водеше, не би го оставила да зареже всичко и да хукне да се спасява. До известна степен бе марионетка на невидими конци, безпомощен в ръцете на незнаен кукловод, в куклено представление, чиято фабула не проумяваше и чиято тема му убягваше.

В прохода растяха трънливи храсти, чиито остри вършини го издраха, като се втурна през образуваната от тях преграда. Излезе от другата страна на магистралата, в другия ръкав на канала, и се закатери по опърлената от слънцето стена на канала. Проснат по корем на пясъка, той излази до ръба на издигнатото над пясъка платно и внимателно подаде глава да огледа шосето. Видя камарото, което приличаше на мъртва хлебарка, обърната по гръб. Двата мъже стояха край него. Очевидно току-що бяха надникнали в колата и знаеха, че той не е там.

Говореха оживено, но бяха прекалено далеч от Джим, за да се чува какво казват. Някои думи долитаха до него, но те бяха приглушени от разстоянието.

В очите му непрекъснато се стичаха струйки пот и замъгляваха погледа му. Избърса лицето си с ръкав и отново се взря в мъжете.

Бяха започнали бавно да се отдалечават от камарото навътре в пустинята. Единият от тях бе нащрек и непрестанно обръщаше глава насам-натам, а другият внимателно разглеждаше пясъка, докато вървяха — без съмнение, търсеше следи от стъпките на Джим. Ама че късмет щеше да извади, ако се окаже, че единият от тях е отгледан от индианци. Какво, ако незабелязано се приближат и се хвърлят върху него като нгуана, която се мята върху пясъчен бръмбар.

От запад се дочу бръмченето на мотор — отначало тихо, но докато Джим обърне глава, то бързо се усили. От миражния водопад изплува тежкотоварен камион. От ниската наблюдателна позиция на Джим той изглеждаше толкова грамаден, че дори не приличаше на камион, а на някаква футуристична бойна машина, която се бе върнала назад във времето от двадесет и втори век.

Водачът му ще забележи преобърнатото камаро. Воден от традиционния самарянски дух, който повечето тираджии проявяват на пътя, ще спре да предложи помощ. Пристигането му ще обърка двамата убийци и Джим ще ги пипне, докато са все още разсеяни.

Всичко беше изчислил — само дето не се получи така. Като наближи, камионът не намали скоростта си и Джим разбра, че ще трябва да му махне да спре. Но преди да е успял да се изправи, тирът профуча край него с драконовски рев сред вълна горещ вятър, надвишавайки ограничението за скоростта, като че се мъчеше да

подобри рекорд на Гинес. Сякаш бе каляска, теглена от демон и натоварена с души, които дяволът иска в ада на мига.

Джим понечи да скочи и да кресне след него: „Къде ти отиде традиционният самарянски дух, бе, лайнар?“, но се овладя.

В горещия летен ден отново настана тишина.

От отсрещната страна на пътя двамата главорези погледнаха за миг след камиона, после продължиха да търсят Джим.

Разгневен и уплашен, той се плъзна обратно от аварийното платно на пясъка, легна отново по корем и запълзя на изток към караваната, влачейки пушката със себе си. Издигнато пътно платно го делеше от тях; нямаше как да го видят, и все пак очакваше да прекосят тичешком асфалтовата настилка и да изстрелят в него пет-шест куршума.

Когато дръзна отново да погледне към пътя, установи, че се намира точно срещу спрелия роудкинг, който скриваше двамата мъже. Ако той не ги вижда, значи и те не го виждат. Скочи на крака и прекоси тичешком магистралата, доближавайки караваната откъм дясната страна.

Вратата ѝ беше открехната.

Джим хвана дръжката. После осъзна, че вътре с жената и детето може да е останал трети човек. Не биваше да рискува, преди да се е справил с двамата отвън, защото така щеше да се изложи на кръстосан огън.

Заобиколи караваната и точно стигна до предницата, когато чу гласове. Застина, очаквайки човека със странната прическа да се появи иззад предната броня. Но мъжете спряха от другата страна.

— ... на кой му дреме...

— ... може да е видял номера...

— ... къв е шансът, ранен е кофти...

— ... нямаше кръв в колата...

Джим приклепна на един крак до гумата и погледна под автомобила. Бяха от другата страна, близо до шофьорската врата.

— ... просто хващаме следващата отбивка на юг...

— ... с ченгетата по петите ни...

— ... докато се добере до първото ченге, вече ще сме в Аризона...

— ... надявай се...

— ... сигурен съм...

Джим се изправи и предпазливо тръгна напред.

— ... прецепили през Аризона в Ню Мексико...

— ... абе и там има ченгета...

— ... в Тексас, ще сме загърбили няколко щата, ще караме цяла нощ, ако трябва...

Джим се благодареше, че аварийната лента бе покрита с пръст, не с чакъл. Той безшумно изпълзя до фаровете от страната на шофьора и остана приведен.

— ... знаеш за скапаното сътрудничество между щатите...

— ... някъде там е, да го вземат дяволите...

— ... и не само той, ами и милиони скорпиони и гърмящи змии...

Джим заобиколи караваната и пристъпи откъм тяхната страна с насочено оръжие.

— Не мърдайте!

За миг го зяпнаха, както той би зяпнал триок марсианец с уста на челото. Бяха само на два метра и половина, достатъчно близо да ги заплюе човек, което те, ако се съди по вида им, заслужаваха. Отдалеч изглеждаха опасни като змии, но сега му се сториха още по-страшни от всички гадини, щъкащи в пустинята.

Държаха пистолетите си насочени към земята. Джим вдигна пушката и кресна:

— Хвърлете ги на земята, по дяволите!

Двамата бяха безнадеждно тъпи или откачени — вероятно и двете, — защото не се смразиха при вида на пушката. Оня с опашката се хвърли на земята и се претърколи. Другият вдигна пистолета си и Джим изпразни пушката в гърдите му почти от упор — главорезът отхвъркна назад, направо към ада.

Оцелелият пропълзя под караваната.

За да не бъде прострелян в стъпалата и глезените, Джим сграбчи отворената врата и скочи на стъпалото под вратата на водача. Още в мига, когато краката му се отделяха от земята, два изстрела избумтяха изпод караваната и единият проби гумата до Джим.

Вместо да се скрие вътре, той скочи отново на земята, просна се по корем и пхна пушката под автомобила, смятайки да изненада

противника си. Но онзи вече се беше измъкнал от другата страна и тичаше към задната част на караваната. Заобиколи я... и изчезна.

Стълбата. В задния десен ъгъл. Точно до Стойката с мотоциклета.

Копелето ще се качи на покрива.

Джим набързо се пхна целият под караваната, преди убиецът да успее да надникне от покрива, да го забележи и да стреля. Под автомобила не беше по-хладно, защото напечената от слънцето чакълеста настилка излъчваше топлината, която бе събирала от изгрев слънце.

Две коли, близо една зад друга, преминаха с рев по пътя. Не ги бе чул да приближават, може би защото сърцето му туптеше толкова силно, че в главата му отекваха удари на барабан. Изруга безгласно шофьорите, но после осъзна, че не може да очаква от тях да спрат при вида на страховит тип, спотаил се на покрива на караваната с пистолет в ръка.

Имаше повече шансове да успее, ако действа непредсказуемо, тъй че веднага запълзя по корем — с бързината на морски пехотинец под обстрел — към задната част на роудкинга. Извърна се по гръб, подаде глава изпод задната броня и надникна към пречките на стълбата, които сякаш плуваха под ослепително бялото слънце.

Ала убиецът вече беше на покрива. Може би си мислеше, че временно е объркал противника с изчезването си, но в никакъв случай не би очаквал най-непредпазливо да го последват.

Джим побърза да се качи на стълбата. С една ръка стискаше нагорещената странична пречка, в другата държеше пушката, като се стараеше да се качва колкото се може по-безшумно. Противникът му се бе спотаил върху алуминиевия покрив и не издаваше никакви звуци, които да заглушат случайните проскърцвания и пропуквания от пречките под краката на Джим.

Като стигна до върха, младият мъж предпазливо надигна глава и се огледа. Убиецът беше в предната част на караваната и се взираше надолу. Лазеше на четири крака, което сигурно бе болезнено — макар изцапаната с времето бяла боя да отразяваше голяма част от слънчевите лъчи, покривът се бе нагрят достатъчно, за да опари дори много загрубели ръце и да прониква през дънков плат. Но дори и да

изпитваше болка, онзи не даваше никакви признаци за това; очевидно бе не по-малко самоубийствено нахакан от приятелчето си.

Джим изкачи още едно стъпало.

Другият легна по корем, макар че покривът сигурно го пареше през тънката тениска. Опитваше се да се сниши, очаквайки Джим да се появи.

Айрънхарт изкачи още едно стъпало. Покривът вече му стигаше до кръста. Извърна се и прехвърли едното си коляно през страничната пречка, нагласяйки се така, че да сграбчи здраво пушката, за да не падне при отката.

Ако оня на покрива нямаше шесто чувство, значи бе страшен късметлия. Джим не бе издал нито звук, но скапаниякът изведнъж хвърли през рамо един поглед и го забеляза.

Ругаейки, Джим замахна с пушката.

Убиецът се хвърли настрани и рипна долу.

Без да стреля, Джим праметна крака си обратно на стъпалото и скочи от стълбата. Успя да запази равновесие, изскочи иззад ъгъла на караваната и стреля.

Но престъпникът се втурна вътре през страничната врата. В най-лошия случай някоя сачма го беше улучила в крака. Но вероятно дори това му се бе разминало.

Отиваше при жената с детето.

При заложиците.

А може би искаше да ги пречука, преди на него да му видят сметката. През последните няколко десетилетия се бяха навъдили престъпни социопати, които кръстосваха страната, търсеха лесна плячка, нападаха хората и изпитваха от бруталните убийства не по-малка наслада, отколкото от изнасилване.

В главата на Джим звучеше изтерзания глас на умирация човек в комбито: „Лайза... Сюзи... Жена ми, дъщеря ми...“

Нямаше време да размисли, гневът му бе по-силен и от страха. Втурна се в караваната след убиеца, озовавайки се в задната част на шофьорската кабина. Заслепените му от слънцето очи не можеха толкова бързо да се приспособят към мрака в купето, но успя да различи откачения, който отиваше към задната част на караваната.

Обърна се и стреля. Куршумът откъсна парче от стенното шкафче и върху Джим се посипаха парчета гетинакс и димящ талашит.

Не знаеше къде са жената и детето. Страхуваше се да не ги нарани. Пушката не бе най-подходящото оръжие в този случай.

Убиецът отново стреля. Вторият куршум мина толкова близо до лицето на Джим, че остави след себе си гореща въздушна струя, която го опари по дясната страна като огнена целувка.

Той също стреля и разтърси тънките стени. Главорезът беше отхвърлен към кухненската мивка. Джим инстинктивно стреля отново, почти оглушал от изстрелите. Непознатият сякаш увисна във въздуха и политна към стената, която разделяше общото помещение от спалнята. После се свлече на пода.

Джим трескаво зареди отново пушката и мина покрай изтърбушения диван.

Знаеше, че врагът му е мъртъв, но не виждаше достатъчно добре, за да бъде сигурен в каквото и да било. И макар лъчите на пустинното слънце да проникваха през предното стъкло и отворените врати като жигове за мъчения, благодарение на плътно спуснатите завеси на страничните прозорци задната част на караваната бе изпълнена със сенки, обвити с тръпчива прозирна пушечна завеса от стрелбата.

Когато се добра до другия край на тясното помещение, Джим вече не се съмняваше, че сгърченият на пода мъж е мъртъв. Кървав човешки отпадък. Приживе отпадък, а сега мъртъв отпадък.

При вида на разкъсания, обезобразен труп го обзе гневно чувство за справедливост, което бе едновременно възбуждащо и плашещо. Искаше му се да бъде отвратен от стореното, макар убитият да бе заслужил смъртта си, но въпреки че му се гадеше от тази касапница, не се чувстваше виновен. Бе се сблъскал с възплъщение на злото. Негодниците заслужаваха много по-страшна съдба, отколкото онова, което им бе причинил; заслужаваха дълга, бавна смърт в големи мъчения и ужас. Чувстваше се като ангел отмъстител, дошъл да възцари правда и изпълнен с божествен гняв. Знаеше, че е близо до умопомрачението, че само лудите са безусловно сигурни в правотата дори на най-невероятните си постъпки, но не откриваше у себе си и капчица съмнение. Всъщност гневът му нарастваше все повече и повече, сякаш самият той бе Божие възплъщение, в което струеше апокалиптичният гняв на Всемогъщия.

Извърна се към затворената врата.

Майката и детето трябва да са там.

„Лайза... Сюзи...“

Още кой?

Престъпниците-социопати обикновено действаха поединично, но понякога действаха на двойки, като тези двамата. По-големи групи обаче бяха рядкост. Чарлс Мансън и „семейството“ му, разбира се. Имаше още примери. Не биваше да пренебрегва нищо — не и в свят, където най-модерните професори по философия учеха, че етиката винаги е ситуационно определена и всяка гледна точка е еднакво правдива и ценна, независимо от логиката или коефициента на омраза. Това бе свят, който раждаше чудовища, а този „звяр“ можеше да се окаже многоглава хидра.

Знаеше, че се изисква безкрайна предпазливост, но опияняващият справедлив гняв, който го изпълваше, пораждаше у него чувството за неуязвимост. Пристъпи към вратата на спалното помещение, отвори я с ритник и се вмъкна вътре; знаеше, че може и да го застрелят, но пет пари не даваше — вдигнал пушката, той бе готов да убива и да бъде убит.

Жената и детето бяха сами. Лежаха върху мръсното легло с омотани с лейкопласт глезени и китки. С лейкопласт на устните.

Жената — Лайза — бе на около тридесет, стройна и невероятно привлекателна блондинка. Но дъщерята — Сюзи — бе неизмеримо похубава от майка си, наистина неземно красива: около десетгодишна, с грейнали зелени очи, нежни черти и кожа, гладка като ципата на яйчена черупка. На Джим тя се стори като олицетворение на невинността, добрината и чистотата — сякаш ангел, захвърлен в помийна яма. Като я видя така увързана, със запушена уста сред мръсотията, яростта му пламна с нова сила.

По лицето на детето се стичаха сълзи и то се давеше през лейкопласта, залепен върху устните му, в глухи стонове на ужас. Майката не плачеше, макар очите ѝ да бяха изпълнени с мъка и страх. Чувството ѝ на отговорност към дъщеря ѝ — и видимата ярост, но не като онази, обзела Джим — явно я крепяха да не изпадне в истерия.

Осъзна, че се страхуват от него. Смятаха, че е съюзник на онези, които ги бяха отвлекли.

Подпирайки пушката на вградения скрин, той рече:

— Всичко е наред. Вече се свърши. Убих ги. Убих и двамата.

Майката го зяпна невярващо с широко отворени очи.

Не я винеше, че се съмнява в него. Гласът му звучеше странно — беше изпълнен с ярост, пресекваше на всяка трета дума, трепереше, превръщаше се от шепот в яден крясък и после отново в шепот.

Огледа се за нещо, с което да ги освободи. На скрина имаше ролка лейкопласт и ножица.

Грабвайки ножицата, видя купчина порнографски видеокасети. Изведнъж забеляза, че стените и тавана на стаичката са облепени с неприлични снимки, късани от страниците на секс-списания, и едва не подскочи, като откри перверзната разлика — детска порнография. На снимките имаше и възрастни мъже, чиито лица винаги бяха скрити, но нямаше нито една възрастна жена, а само малки момичета и момчета, повечето от които на възрастта на Сюзи, много от тях дори по-малки, насилвани по всевъзможни начини.

Мъжете, които бе убил, щяха бързо да приключат с майката — щяха да я изнасят и да я пребият, за да дадат пример на детето. После щяха да й прережат гърлото или да й пръснат черепа на същия самотен пращен път сред пустинята, захвърляйки тялото ѝ за радост на гущерите, мравките и лешоядите. Всъщност им трябваше детето, за което следващите няколко месеца или години щяха да се превърнат в истински ад.

Гневът му прерасна в някакво чувство, далеч надхвърлящо яростта. Като черен нефт, който избликва от дъното на кладенец, в него се надигна ужасяваща тъмнина.

Беснееше при мисълта, че детето е видяло тези снимки и е било принудено да лежи в омърляните, вонящи чаршафи, заобиколено с неописуеми мръсотии. Обзе го налудничавото желание да грабне пушката и да изпразни още няколко патрона в телата на убитите.

Не я бяха докоснали. Слава Богу. Не бяха имали време.

Но стаята. О, Божичко, самият факт, че бе стояла в тази стая, бе насилие.

Целият трепереше.

Забеляза, че майката също трепери.

След миг осъзна, че тя се тресе не като него, от ярост, а от страх. Боеше се от *него*. Бе ужасена от него, много повече сега, отколкото в момента, когато го видя.

Радваше се, че наоколо няма огледало. Не би искал да види собственото си лице. Точно в този миг на него може би е изписано

безумие.

Трябваше да се овладее.

— Всичко е наред — успокой я отново. — Дойдох да ви помогна.

Нетърпелив да ги освободи, питайки се как да разсее ужаса им, той се отпусна на колене пред леглото и преряза лейкопласта, увит около глезените на жената, а после рязко го дръпна. Преряза и лепенката на китките ѝ, сетне остави жената да продължи сама.

Като освободи китките на Сюзи, тя обви отбранително ръце около себе си. Преряза лейкопласта и на глезените ѝ, а тя го ритна и се сгърчи в мръсните завивки. Вместо да посегне към нея, той отстъпи назад.

Лайза отлепи лейкопласта от устните си, извади парцала и закашля задавено. Заговори с дрезгав глас, който бе едновременно тревожен и примирен:

— Мъжът ми, там в колата, мъжът ми!

Джим я погледна и нищо не каза, неспособен да изрече с думи такава ужасна новина пред детето.

Жената прочете истината в очите му и лицето ѝ за миг се изкриви от безкрайна болка и мъка. Преглътна стона заради дъщеря си, а с него сякаш преглътна и скръбта.

Каза само:

— О, Боже!

И тежката загуба отекна във всяка една от тези думи.

— Можете ли да пренесете Сюзи?

Мислите ѝ бяха при мъртвия ѝ съпруг.

Той я попита отново:

— Можете ли да пренесете Сюзи?

Тя премигна учудено.

— Откъде знаете името ѝ?

— Съпругът ви ми го каза.

— Но...

— Преди — рязко отвърна той, с което искаше да каже „преди да умре“, защото не искаше да ѝ дава напразни надежди. — Можете ли да я изнесете оттук?

— Да, може би.

Можеше сам да пренесе момиченцето, но смяташе, че няма право да се докосва до него. Въпреки че бе ирационално и доста

емоционално от негова страна, чувстваше, че за онова, което двамата мъже ѝ бяха причинили — и което *щяха* да ѝ причинят, стига да бяха имали възможност — по някакъв начин бяха отговорни всички мъже; една, макар и най-малка, частичка от вината, бе и негова.

В този миг единствено бащата на това дете имаше право да го докосне. А той бе мъртъв.

Джим се изправи и се отдалечи от леглото. Опря се на тясна вратичка на шкафа, която се отвори, когато той се отмести.

Хлипащото момиченце на леглото се дърпаше от майка си — то бе толкова травмизирано, че отначало не вярваше в добрите намерения дори на тези познати, обични ръце. После като че изведнъж разкъса оковите на ужаса и се хвърли в прегръдките на майка си. Лайза заговори тихо и успокоително на дъщеря си, като я прегръщаше силно и галеше косите ѝ.

Климатичната инсталация бе престанала да работи още когато главорезите бяха спрели караваната и бяха отишли да разгледат катастрофиралото камаро. С всяка изминала секунда в спалнята ставаше по-горещо, а и вонеше. Миришеше на застояла бира, на пот, от тъмните морави петна на килима дъхаше на нещо, което може и да беше засъхнала кръв, и на какви ли още не смръдни, които Джим не смееше дори да се опита да разпознае.

— Хайде, да се махаме оттук.

На пръв поглед Лайза не беше силна жена, но повдигна дъщеря си без никакво видимо усилие, сякаш взе възглавница. Гушнала момиченцето, тя се запъти към вратата.

— Не ѝ позволявайте да гледа наляво, като излезете — обади се Джим. — Единият труп е точно зад вратата. Не е приятна гледка.

Лайза кимна, очевидно благодарна за предупреждението.

Когато я последва през вратата, видя какво има в тясното шкафче, което се отвори, когато той се отмести от него — касети с домашни видеозаписи. На гърба им бяха залепени етикети, изписани печатно на ръка. Имена. Всички заглавия бяха имена. СИНДИ. ТИФАНИ. ДЖОУИ. СИСИ. ТОМИ. КЕВИН. На две от тях имаше надпис САЛИ. На три други пишеше УЕНДИ. Други имена. Може би общо към тридесет. Знаеше какво е това, но не искаше да повярва. Спомени за жестокости. Запечатани мигове на перверзия. Жертви.

Той сякаш потъна в горчивия мрак.

Последва Лайза през вратата навън, под блесналото слънце на пустинята.

Лайза бе застанала под златисто-белите слънчеви лъчи на отбивката на магистралата, точно зад караваната. Дъщеря ѝ стоеше до нея, плътно притисната към майка си. Светлината ги ласкаеше — плъзгаше се на искрящи потоци по лепенорусите им коси, подчертаваше цвета на очите им, както лампата на бижутерската витрина подсилва красотата на изумрудите, поставени върху кадифе, и придаваше на кожата им почти загадъчно сияние. Като ги гледаше човек, бе трудно да повярва, че светлината, която ги обгръща, не струи и вътре в самите тях, и че в живота им бе нахлула някаква тъмнина, която ги изпълваше, както нощта изпълва света след здрач.

Джим едва понасяше присъствието им. Всеки път, когато ги погледнеше, се сещаше за мъртвеца в комбито и душата му започваше да се гърчи от мъка, която бе не по-малко болезнена от най-силната физическа болка, която някога бе изпитвал.

С ключа, който откри на връзката за караваната, Джим отвори железната стойка и свали мотоциклета. Беше модел FXRS, серийно производство за състезания, 1340 кубика, един карбуратор, две клапи, петстепенна предавателна кутия, която въртеше задното колело не посредством гресирана верига, а с назъбена лента. Беше карал и помощни, и по-лъскави машини. Тази беше обикновена, толкова семпла, колкото може да бъде един Харли. Но единственото, което искаше от мотоциклета, бе да се движи с висока скорост и да се управлява лесно; ако беше в добро състояние, FXRS-то щеше да му осигури и двете.

Докато го сваляше и го оглеждаше, Лайза се обади разтревожено:

— Не можем да се возим трима на това чудо.

— Не — отвърна той, — само аз ще се возя на него.

— Моля ви, не ни оставяйте сами.

— Някой ще спре да ви качи, преди да си тръгна.

Наближи някаква кола. Тримата пътници ги изгледаха глуповато, после шофьорът даде газ.

— Никой не спира — тъжно отбеляза Лайза.

— Все някой ще го направи. Ще почакам.

Тя помълча за миг, сетне каза:

— Не искам да се качвам в кола на непознати.

— Първо да видим кой ще спре.

Тя поклати отривисто глава.

— Ще разбере дали може да им се има доверие.

— Не... — гласът ѝ секна. Поколеба се, но после се взе в ръце.

— Не вярвам никому.

— По света има и добри хора. Всъщност повечето са добри. Във всеки случай, когато спрат, ще мога да преценя дали са свестни.

— Как? Как, по дяволите?

— Ще разбере.

Но не можеше да обясни как така, както не можеше да сподели откъде е разбрал, че двете с дъщеря ѝ имат нужда от него, тук сред тази суха и изпръхнала пустош.

Яхна мотора и натисна стартера. Двигателят се включи веднага. Той го остави да пораоти, после го изключи.

Жената попита:

— Кой сте вие?

— Не мога да ви кажа.

— Защо?

— Защото е прекалено сензационно. Вестниците в цялата страна ще пишат за мен.

— Не разбирам.

— Ще разлепят снимката ми навсякъде. А аз държа да остана анонимен.

В задния край на мотоциклета бе закрепен малък багажник. Джим привърза пушката с колана си.

Гласът ѝ лекичко трепереше и уязвимостта ѝ го трогна до дъното на душата му:

— Дължим ви толкова много.

Той погледна нея, после Сюзи. Момиченцето бе прегърнало майка си с тъничката си ръчица. Очите му гледаха отнесено — явно мисълта му витаеше другаде. Държеше свободната си ръка пред устата си и гризеше кокалчетата; дори бе прехапала кожата и сама бе разкървала ръката си.

Джим извърна очи и отново сведе поглед към мотоциклета.

— Не ми дължите нищо.

— Но вие спасихте...

— Не всички — бързо я прекъсна той. — Не всички, които *трябваше* да спася.

Далечното бръмчене на приближаваща кола привлече вниманието им. От водните миражи изплува черен джип, който се движеше бавно. Изскърцаха спирачки и той спря пред тях. На задната част на предния калник бяха нарисувани червени пламъци, а джантите и на двете колела бяха защитени с лъскави никелирани капаци. Два еднакви, широки ауспуха лъщяха под свирепото пустинно слънце като разтопен живак.

Шофьорът слезе. Беше на около тридесет години. Гъстата му черна коса бе сресана назад в къса опашчица и откриваше пълнобузестото му лице. Беше с дънки и бяла тениска, чиито ръкави бяха навити, за да се виждат татуировките на двата бицепса.

— Злополука ли? — попита той.

Джим се взря за миг в него, а после каза:

— Тези хора трябва да стигнат до най-близкия град.

Докато непознатият заобикаляше джипа, пътническата врата се отвори и отвътре излезе жена. Беше няколко години по-млада от спътника си, облечена в светлокафяви размъкнати панталонки, с бяло бюстие и бял шал на главата. Изпод него се разпиляваше немирна изрусена коса и обрамчваше лицето ѝ, което бе толкова силно гримирано, че изглеждаше като реклама на продуктите на „Макс Фактор“. Освен това носеше какви ли не грозни бижута — на ушите ѝ се люлееха и потракваха огромни сребърни обеци, на шията ѝ висяха два гердана от стъклени мъниста в различни оттенъци на червеното, на всяка китка имаше по две гривни, и още часовник и четири пръстена. В горната част на бюста ѝ отляво бе татуирана розово-синя пеперуда.

— Повреда в колата? — попита тя.

— Караваната е със спукана гума — отвърна Джим.

— Аз съм Франк — каза мъжът, без да престава да дъвче дъвката си. — А това е Върна. Ще ви помогна да оправите гумата.

Джим поклати глава.

— Караваната и без друго не бива да се кара. Вътре има труп.

— Труп?

— А ей там има още един — продължи Джим и посочи с ръка зад караваната.

Върна се облещи.

Франк престана да дъвче за малко, изгледа пушката на багажника на мотора, после отново обърна очи към Джим.

— Ти ли ги уби?

— А-ха. Защото бяха отвлekli жената и това дете.

Франк се втренчи в него за миг, сетне се извърна към Лайза и попита:

— Вярно ли е?

Тя кимна.

— Стига бе! — възкликна Върна.

Джим погледна Сюзи. Тя се намираше в друг свят и щеше да ѝ е необходима лекарска намеса, за да се върне в този. Бе сигурен, че не чува и думичка от разговора им.

Странно, чувстваше се еднакво далеч оттук, както и детето. Продължаваше да потъва все по-дълбоко в мрака, който го изпълваше отвътре и не след дълго щеше да го погълне напълно. Обърна се към Франк:

— Тия, дето ги убих, пречукаха мъжа... бащата. Тялото му е в едно комби, на няколко километра оттук.

— По дяволите, кофти работа — заяви Франк.

Върна се притисна към него и потръпна.

— Искam да ги откарате колкото се може по-бързо до най-близкия град. Погрижете се за лекарска помощ. А после се обадете на щатските полицаи и ги пратете тук.

— Естествено — рече Франк.

Но Лайза се намеси:

— Чакайте... не... не мога...

Джим се доближи до нея и тя му пошепна:

— Изглеждат като... не мога... просто се страхувам...

Джим сложи ръка на рамото ѝ и я погледна право в очите:

— Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. С Франк и Върна всичко е наред. Имате ли ми доверие?

— Да. Вече да. Разбира се.

— Тогава ми повярвайте. Можете да им се доверите.

— Но откъде знаете? — попита тя с пресеклив глас.

— *Знам* — натърти Джим.

Тя се взира в очите му още няколко секунди, после кимна и прошепна:

— Добре.

Останалото беше лесно. Най-покорно, сякаш бе упоена, Сюзи се остави да я качат на задната седалка. Майка ѝ седна до нея и я прегърна. Когато Франк се настани зад волана, а Върна до него, Джим благодарно прие кутията безалкохолна бира, която му предложиха. После затвори вратата, наведе се през спуснатото стъкло и благодари на нея и на Франк.

— Няма да чакаш ченгетата тук, нали? — попита Франк.

— Не.

— Да знаеш, че не си загазил. Ти си тука героят.

— Знам. Обаче няма да ги чакам.

Франк кимна.

— Имаш си причини, предполагам. Ако искаш да кажем, че си бил плешив, с черни очи и си стопирал тир, пътуващ на изток?

— Не. Не лъжете заради мен.

— Както кажеш — съгласи се Франк.

— Не се тревожи. Ще се погрижим за тях — добави Върна.

— Знам — отговори Джим.

Изпи бирата и проследи с поглед черния джип, докато се изгуби от погледа му.

Качи се на мотоциклета, натисна стартера, включи на скорост, подаде малко газ, отпусна съединителя и пресече магистралата. Пресече и аварийното платно, спусна се по наклона и се насочи право на юг през огромната, негостолюбива Мохавска пустиня. Известно време кара с повече от сто километра в час, макар че нямаше обтегач, защото този модел не беше предвиден за високи скорости. Вятърът силно го брулеше, а очите му непрекъснато се пълнеха със сълзи, които той се опитваше да обясни с поривистите горещи вълни, които го блъскаха с все сила.

Странно, не обръщаше внимание на горещината. Всъщност дори не я усещаше. Потеше се, а му беше хладно.

Изгуби представа за времето. Може би бе минал вече час, когато осъзна, че е напуснал равнините и сега се движи сред голи хълмове с ръждив цвят. Намали скоростта. Пътят бе изпълнен с остри завои сред скалните масиви, но състезателният мотор бе точно за тази цел —

окачването беше с пет сантиметра по-дълго отпред и отзад в сравнение със стандартния FXRS, имаше още добри пружини и амортизатори, а и два спирачни диска отпред, което означаваше, че ще може да вкарва машината в завоите като каскадьор.

След известно време вече не му беше хладно. Беше му студено.

Слънцето като че ли не грееше толкова силно, но той знаеше, че все още е рано следобед. Вътрешният мрак го поглъщаше.

Най-сетне спря в сянката на монолитна скала. Векове наред вятърът, слънцето и редките, но проливни дъждове бяха извайвали причудливи форми в нея и тя стърчеше сред пустинята като руините на старинен параклис, наполовина погребан в пясъците.

Подпря мотора на Стойката.

Седна на земята на сянка.

След миг се обърна на една страна. Присви колене. Обви ръце около гърдите си.

Не бе избързал със спирането нито миг. Тъмнината го погълна и той сякаш пропадна в пропаст от отчаяние.

По-късно, през последния час дневна светлина, откри, че отново е на мотоциклета и се движи през сиви и розови долини, сред които тук-там стърчаха мескити. Мъртвите, обгорени от слънцето огничета го преследваха, гонени от ветреца, който дъхаше на желязо и сол.

Смътно си спомняше как пречупи един кактус и изсмука влагата от влажната месеста част в средата на стъблото, но пак бе жаден. Отчайващо жаден.

Като прехвърли едно възвишение и набра малко скорост по нанадолнището, на около три километра забеляза малък град сгради, скупчени около магистралата. Рядката горичка му се стори като неестествено буйна зеленина след опустошението — физическо и духовно, което бе преживял през последните няколко часа. Стори му се, че градът е мираж, но все пак свърна към него. Изведнъж на фона на небето, чийто пурпурно-червен цвят се задълбочаваше с настъпването на здрача, се очерта църковна кула, с кръст на върха. Даваше си сметка, че не е на себе си и че делириумът се дължи до голяма степен на обезводняване, но веднага се отправи към църквата. Чувстваше, че се нуждае от успокоението, скрито във вътрешността ѝ, много повече, отколкото се нуждаеше от вода.

На километър от града вкара мотоциклета в една канавка и го подпря на стената ѝ, сетне го затрупа с пясък.

Смяташе, че няма да му е трудно да извърви последните осемстотин метра. Но беше в по-лошо състояние, отколкото бе очаквал. Зрението му ту се проясняваше, ту се замъгляваше. Устните му пламтяха, езикът му лепнеше по небцето на пресъхналата му уста, а гърлото му дращеше — сякаш го бе нападнала силна треска. Мускулите на краката му започнаха да се схващат и да пулсират, а стъпалата му сякаш бяха приклепени в циментови ботуши.

Навярно докато вървеше, бе изпаднал в несвяст, защото внезапно се озова на тухлените стъпала пред дървената бяла църква, без изобщо да си спомня как е изминал последните няколкостотин метра от пътя.

На медна табелка до двойната врата пишеше: НАШАТА БОГОРОДИЦА ОТ ПУСТИНЯТА.

Някога беше католик. В душата си продължаваше да бъде такъв. Бе изповядвал различни религии, юдаизъм, будизъм, баптизъм, мохамеданство и какво ли още не — и макар вече да не практикуваше нито една от тях, все пак принадлежеше на всички им едновременно.

Макар вратата да бе на пръв поглед по-тежка и от скалата върху гроба на Христос, той успя някак да я отвори.

В църквата бе много по-хладно, отколкото в потъналата в здрача Мохавска пустиня, но всъщност бе доста задушно. Разнасяше се дъх на смирна и нард, примесен със сладникавия аромат на горящи вощеници, които извикаха цял рояк спомени от дните, когато беше католик, които го караха да се почувства като у дома.

На прага между нартиката и главния кораб натопи два пръста в светената вода и се прекръсти. Потопи свити шепи в прохладната течност, долепи ги до устните си и пи. Водата имаше вкус на кръв. Обзет от ужас, той се огледа в бялото мраморно басейнче, сигурен, че в краищата му са се насъбрали съсиреци, но видя само вода и смътното треперливо отражение на собственото си лице.

Разбра, че изпръхналите му палещи устни са се напукали. Облиза ги. Кръвта бе негова.

После се озова на колене пред кораба, опрян на парапета на олтара, без да знае как е попаднал там. Пак ще да е бил в несвяст.

Последните минути на деня бяха отлетели като прозирен блед слой прах и горещата нощ се притискаше към прозорците на църквата. Единствената светлина идваше от лампата в предверието, от блещукащите пламъчета на пет-шест вощеници и от малката крушка, която осветяваше разпятието.

Джим видя своето собствено лице, изписано върху статуята на Христос. Премигна с пламналите си очи и отново погледна изображението. Този път видя лицето на мъртвеца от комбито. Светият образ се превръщаше ту в лицето на майката на Джим, ту в лицето на баща му, на детето на име Сюзи, на Лайза — а после вече изобщо не беше лице, а просто тъмен овал, както лицето на убиеца, когато се обърна да застреля Джим.

Но на кръста вече наистина не висеше Христос, а убиецът. Той отвори очи, погледна Джим и се усмихна. Дръпна стъпалата си от

вертикалната колона на кръста — от едното продължи да стърчи гвоздей, а в другото зейна черна дупка. Освободи и ръцете си, като гвоздеите останаха забити в дланите му, и се спусна плавно на пода, сякаш гравитацията не властваше над него, освен когато решише да ѝ се подчини. Закрачи през олтара към парапета, към Джим.

Сърцето на младия мъж биеше лудо, но той си казваше, че това е само халюцинация. Рожба на трескаво съзнание. Нищо повече.

Убиецът застана до него. Докосна лицето му. Ръката му бе мека като гниеща плът и студена като втечен газ.

Подобно на вярващ в груповото покаяние, който рухва под могъщите ръце на духовния изцелител, Джим потръпна и пропадна в мрака.

Белосана стая.

Тясно легло.

Оскъдни и прости мебели.

Нощ зад прозореца.

Ту заспиваше, ту се изтръгваше от кошмарите. Всеки път, когато идваше в съзнание, което никога не продължаваше повече от минута-две, виждаше надвесен над себе си все същият човек — петдесетинагодишен, плешивеещ, леко закръглен, с гъсти вежди и сплескан нос.

Непознатият ту нежно мажеше лицето на Джим с мехлем, ту му слагаше ледени компреси. Повдигна главата му и го подкани да пие хладка вода през сламка. Джим не протестираше, защото в очите на непознатия се четеше загриженост и доброта.

Освен това нямаше нито глас, нито сили да се противи. Чувстваше гърлото си така, сякаш бе пил керосин, а после бе погълнал запалена кибритена клечка. Нямаше сили да повдигне ръка дори на сантиметър.

— Почивай спокойно — каза непознатият. — Получил си топлинен удар и тежки слънчеви изгаряния.

От вятъра беше. „Възможно най-ужасното“ — мислеше си Джим, припомняйки си мотоциклета без обтегач.

Светлина зад прозореца. Нов ден.

Очите му бяха възпалени.

Лицето му бе по-зле от всякога. Подуто.

Непознатият имаше духовническа якичка.

— Свещеник — дрезгаво прошепна Джим с глас, който не звучеше като неговия.

— Намерих те в църквата, в безсъзнание.

— Нашата Богородица от пустинята.

Повдигайки отново младия мъж, той отвърна:

— Точно така. Аз съм отец Гиъри. Лио Гиъри.

Този път Джим успя да се попривдигне и сам. Водата беше сладка на вкус.

Отец Гиъри попита:

— Какво правеше в пустинята?

— Скитах.

— Защо?

Джим не отговори.

— Откъде си?

Мълчеше.

— Как се казваш?

— Джим.

— Нямах никакви документи.

— Този път нямам.

— Какво искаш да кажеш?

Джим не отговори.

Свещеникът продължи:

— В джоба ти имаше три хиляди долара в брой.

— Вземете колкото ви трябват.

Свещеникът го погледна, после се усмихна.

— По-добре внимавай какво предлагаш, синко. Това е бедна църква. Имаме нужда от всичко, което можем да получим.

След известно време Джим отново се пробуди. Свещеникът го нямаше. Къщата бе тиха. От време на време проскърцваше дъска или някой прозорец изстенваше тихо под лудия напор на пустинния вятър.

Когато свещеникът се върна, Джим рече:

— Един въпрос, отче.

— Какъв?

Гласът му все още беше хриплив, но вече заприличваше на неговия собствен.

— Ако има Бог, защо Той позволява да има страдание?

Разтревожен, отец Гиъри попита:

— По-зле ли се чувстваш?

— Не, не. По-добре. Нямах предвид моето собствено страдание. Просто... защо допуска да има страдание по принцип?

— За да ни изпита — отвърна свещеникът.

— Но защо?

— За да се разбере дали сме достойни.
— Достойни за какво?
— За рая, разбира се. Спасение. Вечен живот.
— Защо Бог не ни е *направил* достойни?
— Да, създал ни е съвършени, без грях. Но после сме съгрешили и сме изпаднали в немилост.
— Как сме можели да съгрешим, ако сме били безгрешни?
— Защото имаме свободна воля.
— Не разбирам.
Отец Гиъри се намръщи.
— Не съм изкусен теолог. Аз съм просто обикновен свещеник. Всичко, което мога да ти кажа, е че страданието е част от божествената загадка. Изпаднали сме в немилост и сега трябва да заслужим рая.
— Трябва да се изпикая — каза Джим.
— Добре.
— Но този път не в гърнето. Мисля, че с ваша помощ мога да стигна до тоалетната.
— И аз мисля, че може би ще успееш. Наистина бързо се оправяш, слава Богу.
— Свободна воля.
Свещеникът се намръщи.

Късно следобед, почти двадесет и четири часа, след като Джим се бе довял до църквата, температурата му беше само три десети над нормалната. Мускулите му вече не потръпваха, ставите не го боляха, не му се виеше свят, нито го стягаха гърдите, като поемаше дълбоко въздух. Само от време на време го понаболяваше лицето. Говореше, без да движи лицевите си мускули повече от необходимото, защото цепките на устните и ъглите на устата лесно се разраняваха, въпреки изписания по рецепта кортизонов крем, с който отец Гиъри го мажеше на всеки два часа.

Можеше да се изправя в леглото, когато пожелае, и да се разхожда из стаята със съвсем мъничко помощ. Когато апетитът му се възвърна, отчето го нахрани първо с пилешка супа, а после му даде ванилов сладолед. Яде внимателно, предвид нацепените си устни, като се опитваше да не примеси с храната вкуса на собствената си кръв.

— Още съм гладен — заяви той, като свърши да се храни.
— Нека първо да видим дали можеш да задържиш това.
— Добре съм. Това беше просто слънчев удар, обезводняване.
— Слънчевият удар може да бъде смъртоносен, синко. Нуждаеш се от продължителна почивка.

Когато малко по-късно свещеникът се смили и му донесе още сладолед, Джим проговори през стиснати зъби, с леденостудени устни:

— Защо някои хора са убийци? Нямам предвид ченгетата. Нито войниците. Не онези, които убиват при самоотбрана. Другите, престъпниците. Защо убиват?

Свещеникът се настани в люлеещия се стал край леглото и го погледна изпод повдигнатата си вежда.

— Странен въпрос.

— Странен ли е? Може би. Имате ли отговор на него?

Минута-две мълчаха и двамата. Джим ядеше сладолед, а пълничкият свещеник се люлееше в стола. Зад прозорците отново пропълзя здрач.

Най-сетне Джим каза:

— Убийства, нещастни случаи, болести, старост... Защо изобщо Бог ни е създал смъртни? Защо трябва да умираме?

— Смъртта не е краят. Или поне така мисля. Смъртта е само пътят, влакът, който ни отнася към възнаграждението ни.

— Раят, искате да кажете.

Свещеникът се поколеба:

— Или другото.

Джим поспа няколко часа. Когато се събуди, свещеникът бе застанал при нозете му и го следеше неотклонно с поглед.

— Говореше насън.

Джим се изправи в леглото.

— Така ли? Какво казах?

— „Има враг“.

— Това ли е всичко?

— После рече: „Идва. Ще убие всички ни.“

Тръпка от ужас премина по тялото му — не защото самите думи притежаваха някаква сила, или пък защото ги разбираше, а защото чувстваше, че на подсъзнателно ниво знае прекалено добре какво означават те.

— Сън, предполагам — отвърна. — Кошмар. Това е всичко.

Но малко след три сутринта, по време на втората нощ в дома на енорийския свещеник, докато се мятеше насън, той се събуди, изправи се в леглото и отново чу думите да се изплъзват от устните му:

— *Ще убие всички ни.*

В стаята беше тъмно като в рог.

Той намери опипом лампата и я включи.

Беше сам.

Погледна през прозореца. Мрак.

Имаше необяснимото, но непоколебимо усещане, че наоколо беше витало нещо ужасяващо и безмилостно, нещо далеч по-жестоко и странно, отколкото който и да е смъртен беше виждал, сънувал или си представял. Треперейки, той се измъкна от леглото. Беше облечен в пижама на пастора, която не му беше по мярка. За миг остана неподвижен, без да знае какво да прави.

После изключи лампата и както беше бос, отиде първо до единия прозорец, после до другия. Нощта бе тиха и спокойна. Ако наистина беше имало нещо, то си бе отишло.

На следващата сутрин облече своите дрехи, които отец Гиъри беше изпрал. Прекара по-голямата част от деня в дневната, седнал в огромен фотьойл, с възглавничка под краката, и докато свещеникът се занимаваше с енорийските си дела, Джим чете списания и дрема.

Опърленото му от слънцето и обрулено от вятъра лице започваше да се втвърдява. Като маска.

Вечерта приготвиха вечерята заедно. Отец Гиъри почистваше на кухненската мивка марули, целина и домати за салата. Седнал на масата, Джим отвори бутилка евтино Кианти, а после нарязва консервираните гъби на тънки ивици в тенджерката със сос за спагети.

Работеха сред необременяващо взаимно мълчание и Джим се питаше какви са тези чудати взаимоотношения. Последните няколко дни бе изпълнен със странното усещане, че всичко се случва насън, сякаш не просто бе намерил убежище в малък град сред пустинята, а място извън истинския свят, където царува мир; град в зоната на здрача. Свещеникът бе престанал да задава въпроси. Всъщност сега на Джим му се струваше, че отец Гиъри не беше и наполовина толкова любопитен и настоятелен, колкото обстоятелствата му даваха основание. А освен това подозираше, че християнското му гостоприемство обикновено не стигаше чак дотам да настанява в къщата си подозрителни ранени и непознати. За него бе загадка защо се радва на особените грижи на отца, но му бе благодарен.

Когато вече бе нарязал половината от гъбите, той ненадейно изтърси:

— Спасителен мост.

Със стрък целина в ръка, отец Гиъри се извърна.

— Моля?

Ледена тръпка премина по тялото на Джим и той едва не изпусна ножа.

— Джим?

Треперейки, младият мъж се обърна към свещеника и прошепна:

— Трябва да се добера до някое летище.

Летище?

— Веднага, отче.

Облото лице на свещеника се смръщи озадачено, а загорялото му от слънцето и отдавна олисяло теме се набърчи.

— Но тук няма летище.

— На какво разстояние се намира най-близкото? — тревожно попита Джим.

— Ами... на два час път с кола. Чак в Лас Вегас.

— Трябва да ме закарате там.

— Какво? Сега ли?

— Веднага.

— Но...

— Трябва да отида в Бостън.

— Но ти беше болен...

— Вече съм по-добре.

— Лицето ти...

— Боли ме и изглежда ужасно, но не е фатално. Отче, трябва да отида в Бостън.

— Защо?

Той се поколеба, но след това се реши да разкрие истината поне донякъде.

— Ако не отида в Бостън, някой там ще бъде убит. Някой, който не бива да умира.

— Кой? Кой ще умре?

Джим облиза устните си, които все още се белеха.

— Не зная.

— Не знаеш?

— Но като ида там, ще разбера.

Отец Гиъри дълго време го гледа втренчено. Най-сетне каза:

— Джим, ти си най-странният човек, който съм срещал.

Джим кимна.

— Аз съм най-странният човек, който аз самият някога съм познавал.

Когато потеглиха от къщата на енорийския пастор с шестгодишната му тойота, от дългия августовски ден оставаше още

час, макар че слънцето вече се бе скрило зад облаците с цвят на пресни синини.

Пътуваха едва от половин час, когато мълния раздра мрачното небе и затанцува с кривите си крака по навъсения хоризонт. Избухваха блясък след блясък, които в чистия Мохавски въздух изглеждаха по-остри и по-ярки от всички светкавици, които Джим бе виждал другаде. След десет минути небето притъмня, надвисна още повече, заизливаха се сребърни водопади дъжд, които не отстъпваха по нищо на видяното от Ной, докато е бързал да скове ковчега.

— Летните бури са рядкост тук — заяви отец Гиъри и включи чистачките.

— Не бива да се бавим — разтревожено отвърна Джим.

— Ще те откарам — увери го свещеникът.

— Не ще да има много нощни полети на изток. Повечето са през деня. Не мога да го изпускам сега и да чакам до сутринта. Трябва да съм в Бостън утре.

Нажеженият пясък попиваше пороя. Но някои участъци бяха скалисти и спечени от месеци жарко слънце и там водата се разплискваше по стръмното, образувайки ручейче от всяка плитка вдлъбнатина. Ручейчетата ставаха потоци, потоците бързо прерастваха в реки, докато скоро всеки крайпътен канал беше пълен с кипяща мътна вода, по повърхността на която плуваха туфи изровена пустинна трева, мъртви огничета, плавей и мръсна бяла пяна.

Отец Гиъри имаше две любими касети, които държеше в колата — сборна на златните хитове на рокендрола и „Най-доброто от Елтън Джон“. Пусна Елтън Джон. Пътуваха сред бурята, а после през блисналия в нощта дъжд, придружавани от „Погребение за приятел“, „Даниел“ и „Бени и дъ Джетс“.

Асфалтът блещукаше, сякаш покрит с живачени локви. На Джим му се струваше странно как онзиденшните миражи сега се превръщаха в истина.

Ставаше все по-напрегнат с всяка изминала минута. Бостън го зовеше, но беше толкова далеч, а малко неща са по-тъмни и по-коварни от асфалтова магистрала в раздирана от бурята пустиня нощем. Освен, може би, човешкото сърце.

Свещеникът се приведе над волана. Припявайки тихичко на Елтън Джон, той изучаваше внимателно магистралата.

След малко Джим се обади:

— Отче, има ли лекар в града?

— Да.

— Но вие не го повикахте.

— Взех рецептата за кортизона от него.

— Видях тубичката. Рецептата е била написана за вас преди три месеца.

— Ами... виждал съм болни от слънчев удар и преди. Знаех, че мога да се погрижа за теб.

— Но отначало изглеждахте ужасно разтревожен.

Няколко километра свещеникът мълча. После рече:

— Не зная кой си, откъде си и защо наистина трябва да идеш в Бостън. Но виждам, че си загазиш, може би сериозно, толкова сериозно, колкото може изобщо да се случи да загазиш. А и знам още... поне, мисля, че си в сърцето си добър. Както и да е, мислех, че човек, който е загазиш, би предпочел да си мълчи.

— Прав сте.

След още няколко километра дъждът заваля толкова силно, че чистачките вече не помагаша и Гиъри се видя принуден да намали скоростта. Помълча и отбеляза:

— Ти си оня, който е спасил жената и момиченцето.

Джим настръхна, но не отвърна.

— Отговаряш на описанието по телевизията.

Изминаха в мълчание още няколко километра.

— Не вярвам в чудеса.

Това изявление смая Джим.

Отец Гиъри спря касетата. Сега се чуваше единствено мелодичното свистене на гумите по мократа настилка и равномерното потропване — като от метроном — на чистачките.

— Вярвам, че чудесата, описани в Библията, действително са се случили — заяви свещеникът, без да отделя поглед от пътя. — Но ми е трудно да повярвам, че статуята на Божията Майка в някаква църква в Синсинати или Пеория или пък Тинек миналата седмица е проронила истински сълзи, които са били видени само от двама тийнейджъри и енорийската чистачка. А и не съм склонен да приема, че сянката от светулките по стената на нечий гараж, която наподобява Исус Христос,

е знак за приближаващия апокалипсис. Неведоми са пътищата Господни, но не вярвам в истории за светулки и стени на гаражи.

Свещеникът пак замълча, а Джим се питаше накъде бие.

— Като те намерих в църквата, проснат край парапета на олтара — продължи отец Гиъри с глас, който с всяка дума ставаше все по-тайнствен, — ти беше белязан със стигмите на Христос. На двете ти ръце имаше дупки от гвоздеи...

Джим погледна ръцете си, по не видя никакви рани.

— ... а челото ти бе одраскано и зачервено, сякаш от бодлите на трънен венец.

Лицето му бе толкова обезобразено от слънцето и вятъра, че нямаше смисъл да поглежда в огледалото за обратно виждане и да търси малките ранички, които описваше свещеникът.

— Бях... — продължи Гиъри — уплашен, предполагам. Но и изумен.

Стигнаха до бетонен мост, който бе дълъг дванадесет метра, а пороят в канавката под него бе излязъл извън бреговете. Беше се образувало тъмно езеро, което бе заляло ръба на издигнатото пътно платно. Гиъри смело продължи напред. От двете страни на колата като огромни бели крила закипяха вълни, които отразяваха светлините на фаровете.

— Не бях виждал стигми — продължи отец Гиъри, като излязоха от наводнения участък, — макар да бях чувал за този феномен. Дръпнах ризата ти... погледнах ребрата ти... и намерих възпаления белег от нещо, подобно на рана от копие.

Събитията от последните месеци бяха изпълнени с толкова изненади, че Джим вече не се учудваше от нищо. Но историята на отчето го изуми и го накара да потръпне.

Гиъри зашепна:

— Докато те замъкна у дома и те сложа да легнеш, тези белези бяха изчезнали. Но знаех, че не съм си ги измислил. Бях ги виждал, те бяха истински, и разбрах, че в теб има нещо особено.

Мълниите отдавна бяха престанали да проблясват и ярките, назъбени електрически огърлици вече не кичеха черното небе. Дъждът започваше да отслабва, чистачките заработиха по-бавно и отец Гиъри даде газ.

Известно време като че ли никой от тях не знаеше какво да каже. Най-сетне свещеникът се изкашля и попита:

— Имал ли си и преди... тези стигми?

— Не. Или поне не знам да съм ги имал. Но, разбира се, и сега не знаех, докато ми казахте.

— Не забеляза ли белезите по ръцете си, преди да припаднеш пред олтара?

— Не.

— Но това не е единственото необикновено нещо, което ти се случва напоследък.

Тихият смях се изплъзна от устните му, не толкова защото му бе забавно, а като израз на горчивата ирония, която изпита.

— Далеч не единственото необикновено нещо.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Джим помисли, преди да отговори.

— Да, но не мога.

— Аз съм свещеник. Уважавам тайната на изповедта. Дори полицията няма власт над мен.

— О, вярвам ви, отче. Но не се притеснявам от полицията.

— Ами?

— Врагът ще дойде... — промълви Джим и се намръщи, като се чу да изрича тези думи. Словата някак си дойдоха чрез него, не от него.

— Какъв враг?

Взря се в безкрайната тъма на ширналата се пустиня.

— Не зная.

— Врагът, за когото говореше снощи насън ли?

— Може би.

— Каза, че ще убие всички ни.

— Така и ще направи. — Продължи да говори, може би по-заинтригуван от собствените си думи, отколкото от тези на свещеника, защото не знаеше какво ще каже, докато го изрече.

— Ако разбере за мен, ако открие, че спасявам живота на определени хора, ще се опита да ме спре.

Свещеникът го погледна.

— На определени хора ли? Какво искаш да кажеш с това?

— Не зная.

— Ако ми разкажеш за себе си, няма да разкрия на никоя жива душа и думичка от чутото. Та какъвто и да е този враг — как би могъл той да разбере за теб, ако ми се довериш?

— Не зная.

— Нима?

— Точно така.

Свещеникът раздразнено въздъхна.

— Отче, наистина не се правя на загадъчен. — Джим се понамести на седалката и оправи предпазния колан, опитвайки се да се нагласи по-удобно; но дискомфортът, който изпитваше, бе по-скоро духовен, отколкото физически, и не беше лесно да се освободи от него. — Чували ли сте термина „автоматично писане“?

Гледайки смръщено пътя пред себе си, Гиъри отвърна:

— Екстрасенсите и медиумите говорят за него. Суеверни глупости. Ужким духът хващал ръката на медиума, докато той се намира в транс, и пише послания от Отвъдното. — Той издаде нечленоразделен звук, изразяващ отвращението му. — Същите хора, които се мръщят, ако чуят за разговор с Бога — или дори при самата идея за съществуването на Бога — после наивно възприемат твърденията на всеки шарлатанин, че бил „проводник“ на духовете на мъртвите.

— Е, значи все пак онова, което се случва понякога с мен е, че някой или нещо като че ми диктува какво да правя — нещо като автоматично писане в устна форма. Зная какво казвам само защото се слушам, докато го изговарям.

— И не си в транс.

— Не.

— Смяташ ли се за медиум, за екстрасенс?

— Не. Сигурен съм че не съм такъв.

— Мислиш ли, че мъртвите говорят чрез теб?

— Не. И това не.

— А кой тогава?

— Не зная.

— Бог?

— Може би.

— Но ти не знаеш — раздразнено го имитира Гиъри.

— Не зная.

— Ти не си само най-странният човек, който съм виждал, Джим, ами и най-вбесяващият.

Пристигнаха на международно летище „Макаран“ в Лас Вегас в десет часа вечерта. По отбивката към летището се движеха само няколко таксита. Дъждът спря. Лекият ветреца разклащаше палмите и всичко изглеждаше чисто и недокоснато.

Пред терминала отец Гиъри още не бе спрял, когато Джим отвори вратата. Слезе от колата, обърна се и се наведе през сваленото стъкло, за да размени със свещеника последни няколко думи.

— Благодаря ви, отче. Вероятно ми спасихте живота.

— Е, не беше чак толкова драматично.

— Бих искал да дам част от трите хиляди, които нося със себе си на вашата църква, но може да ми потрѣбват всичките. Просто не зная какво ще се случи в Бостън и за какво ще се наложи да ги изхарча.

Свещеникът поклати глава.

— Не очаквам нищо.

— Като се прибера у дома, ще изпратя някаква сума. Ще бъдат пари в брой, поставени в плик, без обратен адрес, но въпреки това, те са честно спечелени пари. Можете да ги приемете с чиста съвест.

— Не е необходимо, Джим. Достатъчно беше, че се запознахме. Може би трябва да знаеш... но ти възвърна чувството на мистичност в живота на един уморен свещеник, който започва понякога да се съмнява в призванието си... но който няма да се усъмни в него никога повече.

Отнасяха се един към друг с взаимна симпатия, която бе изненадваща и за двамата. Джим се наведе в колата, а отец Гиъри се пресегна през седалката и си стиснаха ръцете. Дланта на свещеника бе суха и силна.

— Бог да те пази — промълви Гиъри.

— Дано.

24–26 АВГУСТ

В малките часове след полунощ в петък вечер Холи седеше пред празния компютърен екран в новинарския отдел на „Прес“ и се чувстваше толкова съсипана психически, че ѝ се искаше просто да се прибере вкъщи, да се пъхне в леглото и да се завие презглава за няколко дни. Презираше хора, които вечно се жалваха. Опита се да се упрекне за лошото си настроение, но само започна да се самосъжалява, че се е принизила дотолкова, че да го стори. Разбира се, беше невъзможно човек да не забележи колко нелепа е цялата ситуация, но тя някак не можеше да се принуди дори да се усмихне за своя сметка; вместо това започна да се вини, че е толкова глупава и сантиментална.

Радваше се, че утрешният сутрешен брой вече е набран за печат и новинарският отдел е почти празен, тъй че никой от колегите ѝ нямаше да я види в подобно ужасно състояние. Единствените, които се мяркаха наоколо, бяха Томи Уийкс, дългунът-чистач, който изпразваше кошчетата и метеше, и Джордж Финтел.

Джордж, който все пишеше за градската управа, седеше на бюрото си в далечния край на голямата стая, приведен напред, захлупил глава върху скръстените си ръце, и спеше. От време на време прохъркваше достатъчно високо, за да долети звукът до Холи. Случваше се като затворят всички барове, Джордж да дойде в редакцията, вместо да иде в апартамента си — точно като стар впрегатен кон, който катому отпуснеш юздата, откарва каручката по познатия път до мястото, което смята за дом. По някое време през нощта се събуждаше, осъзнаваше къде е и най-после се замъкваше уморено в леглото си.

— Политиците — често казваше той — са най-низшата форма на живот, произлязла от първите слюзести гадини, които за изпълзели от първичния океан.

На петдесет и седем Джордж вече беше прекалено изтощен емоционално, за да започва нова кариера, тъй че продължаваше да прекарва дните си в писане за управниците, които в приятелски кръг

ругаеше. Постепенно бе намразил и себе си и търсеше утеха в застрашителните количества коктейли с водка, които поглъщаше ежедневно.

Ако алкохолът ѝ понасяше поне малко, Холи би се страхувала да не свърши като него. Но от едно питие главата ѝ приятно се замайваше, на второто се напиваше, а на третото заспиваше.

„Тоя живот не мога да го понасям“ — помисли си, после гласно изрече:

— Погледни я как седи и се самосъжалява.

Ами да, така е. Мразя живота, всичко е толкова безнадеждно.

— Гади ми се от твоето отчаяние — тихо, но с крайна погнуса продължи на глас.

— На мен ли говориш? — попита Томи, който метеше пред нейното бюро.

— Не, Томи. На себе си.

— Ти? Божке, от какво толкова си недоволна?

— От живота си.

Той спря, подпря се на метлата и кръстоса дългнестите си крака. С това широко луничаво лице, щръкналите си уши и рижавата си четина изглеждаше сладък, невинен и миличък.

— Май не излезе, както го гласеше, а?

Хали взе палупразното пликче с бонбони, лапна няколко и се облегна назад.

— Като завърших университета в Мисури с диплома за журналист, възнамерявах да преустрою света, да пиша сензационни статии и да получавам Пулицър под път и над път — а я ме виж сега. Знаеш ли какво правих тази вечер?

— Каквото и да е било, не ти е било весело.

— Бях в „Хилтън“ на годишния банкет на Областната асоциация на производителите на дървени изделия да интервюирам производители на готови плоскости, търговци на талашит и разпространители на етажерки от секвоя. Връчваха „Дървената купа“, както я наричат — за „Най-добрия производител на дървени изделия на годината“. Отгоре на всичко трябваше да интервюирам победителя, а после да предам материала, преди да са подготвили сутрешния брой. За такива горещи новини човек не иска да остави гадовете от „Ню Йорк Таймс“ да го изпреварят.

— Мислех, че водиш страницата за култура и развлечения.

— Писна ми. Да ти кажа, Томи, един некадърен поет може да те отврати от изкуството за цяло десетилетие.

Лапна още няколко шоколадови бонбончета. Обикновено не ядеше сладки неща, защото бе решена да не се сблъсква никога с проблема с теглото, който винаги бе преследвал майка ѝ, и сега ги гълташе, само за да се чувства още по-бездарна и нещастна. Бе попаднала в лошо течение, което я завличаше все по-надолу.

— Телевизията и филмите изкарват журналистиката вълнуваща професия. Вятър и мъгла, приятелю!

— И моят живот — каза Томи — не тръгна, както го планирах. Да не мислиш, че съм смятал, че ще се озова в „Прес“ като чистач?

— Предполагам, не — каза тя, чувствайки се като егоистка пред него.

— По дяволите, права си. Още когато бях малък, просто си знаех, че като порасна, ще карам един такъв голям боклукчийски камион, ще се возя горе в оная ми ти кабина и ще натискам копчетата, с които се управлява хидравличния компактор^[1].

После продължи с още по-замечатан глас:

— Да се возя над целия свят и да командвам цялата тая страшна машинария. Това ми беше мечтата и аз се заех да я осъществя, но не можах да си извадя медицинско. Абе имам проблем с бъбреците. Нищо особено, но беше достатъчно здравните застрахователи да не ме пуснат.

Зяпнала го недоверчиво, Холи реши, че в крайна сметка широкото му лице изобщо не изглежда нито невинно, нито миличко. Бе изтълкувала чертите му погрешно. Това бе глупаво лице.

Искаше ѝ се да му кресне: „Идиот такъв! Аз си мечтаех за Пулицър, пък седя и фабрикувам похвални слова за промишлеността и загубената им купа! Това вече е трагедия. Да не мислиш, че изобщо може и да става сравнение с това че трябва да се примириш да си чистач, вместо боклукчия?“

Но не каза нищо, защото осъзна, че *може* да става сравнение. Неосъществената мечта, независимо дали е величава или простичка, все е трагедия за мечтателя, който дори е престанал да се надява на осъществяването ѝ. Неспечелените Пулицъри и боклукчийските

камиони можеха еднакво да докарат човека до отчаяние и безсъние. А това беше най-потискащата мисъл, която ѝ бе хрумнала тази вечер.

Отнесеният поглед на Томи се проясни отново:

— Не трябва да разсъждаваш за тия работи, госпожице Торн. Животът е... да ти сервират в сладкарницата кифла с боровинки, пък ти си поръчал паста с кайсии и ядки. В кифлата няма ни кайсии, ни ядки, и може да си седиш и да се тръшкаш какво губиш, вместо да разбереш, че и боровинките са вкусни.

— Като си поговорихме, се чувствам по-добре — излъга Холи.
— Благодаря ти, Томи.

— Винаги на ваше разположение, госпожице Торн.

Той отново грабна метлата и се отдалечи между бюрата, а Холи лапна още няколко бонбончета и се запита дали ако се подложи на пълен медицински преглед, ще се окаже в достатъчно добро здравословно състояние за шофьор на боклукчийска кола. Плюсоевете бяха, че работата ще бъде различна от журналистиката в познатата ѝ светлина — щеше да събира, вместо да прави боклук, и да изпитва удовлетворение от мисълта, че в Портланд има поне един човек, който се пръска от завист.

Погледна стенния часовник. Не ѝ се искаше да се прибира у дома, да лежи будна, да се взира в тавана и да затыва все по-дълбоко в самоанализ и самосъжаление. Е, истината е, че точно това искаше, защото се чувстваше адски потисната, но знаеше, че то не е никак препоръчително. За съжаление, нямаше избор — в Портланд след полунощ през работната седмица нощният живот се изчерпваше с един денонощен магазин за сладкиши.

Оставаше ѝ по-малко от ден до началото на отпуската, от която вече безкрайно се нуждаеше. Не бе предвидила нищо особено. Просто щеше да си даде почивка, да се размотава и изобщо да не погледне вестник. Може би ще отиде на кино или ще прочете някоя и друга книга. А може и да се разходи до центъра „Бети Форд“^[2], за да изтрезнее от самосъжалението.

Бе стигнала до опасната точка, в която започваха размислите над името ѝ. Холи Торн^[3]. Страхотно. Направо велико. Какво, по дяволите, бе накарало родителите ѝ да ѝ лепнат подобно име? И как изобщо си представя, че комитетът „Пулицър“ ще връчи авторитетната награда на жена, чието име е по-подходящо за герой от рисувано филмче?

Понякога — разбира се, винаги посред нощ — се изкушаваше да се обади на родителите си и да попита настоятелно дали тази историята с името е просто проява на лош вкус, неудачна шега или съзнателна жестокост.

Но те бяха най-почтени работници, които се бяха отказали от не едно удоволствие, за да ѝ осигурят първокласно образование, и искаха за дъщеря си само най-доброто. Щяха да бъдат напълно съкрушени, ако разберат, че тя ненавижда името си, докато те, без съмнение смятаха, че то е остроумно и дори изискано. Обичаше ги от все сърце и само ако изпаднеше в най-дълбоките дебри на депресията, би си позволила да ги вини за неуспехите си.

Поуплашена да не вземе да вдигне телефона и да им се обади, тя се обърна пак към компютъра и активизира файла, в който работеше в момента. Чрез компютърната система на „Прес“ всеки репортер можеше да следи материалите по време на редактиране, предпечатна подготовка и печат. И понеже утрешният брой вече беше форматиран, набран и изпратен в печатницата, тя дори можеше да извади на екрана всяка негова страница. Понякога, като прочетеше някоя сензационна статия преди вестникът да излезе, живваше малко; това поне припалваше у нея слабата искрица на задоволство, че е в кухнята на нещата — един от аспектите, които привличаха мечтателните младоци към призиването на журналиста.

Но докато преглеждаше заглавията на първите страници и търсеше интересен материал, ѝ стана още по-криво. „Голям пожар в Сейнт Луис, девет жертви“. „Предвестници на война в Близкия Изток“. „Страхотен ураган и наводнения в Индия, десетки хиляди остават на улицата“. А федералното правителство пак повишаваше данъците. От край време знаеше, че новинарската индустрия процъфтява от трагедии, катастрофи, скандали, жестоко насилие и конфликти. Но изведнъж ѝ се стори, че това е изумително мръсна работа и осъзна, че не иска повече да бъде в кухнята на нещата и да научава първа тези потресаващи новини.

И тъкмо да затвори файла и да изключи компютъра, едно заглавие я накара да подскочи: ЗАГАДЪЧЕН НЕПОЗНАТ СПАСЯВА МОМЧЕНЦЕ. Не бяха минали и дванадесет дни от събитията в училище „Макалбъри“ и тези четири думи бяха свързани за нея с по-

особени асоциации. Пламнала от любопитство, тя зададе на компютъра команда да увеличи полето, в което започваше статията.

Мястото на събитието беше Бостън, а към статията имаше и снимка. Тя беше още неясна и тъмна, но текстът бе достатъчно едър, за да се чете, макар и малко трудно. Тя зададе на компютъра команда да увеличи още едното поле, изваждайки първата колона в такъв размер, че да не се напруга, като чете.

Първото изречение накара Холи да се поизправи на стола:

„В четвъртък вечер в Бостънски жилищен квартал безстрашен случаен минувач, който каза само името си — Джим, спаси живота на шестгодишния Никълъс О’Конър при експлозия на шахта на Новоанглийската електрическа компания.“

Холи промърмори тихичко:

— Какво, по дяволите...?

Занатиска клавишите отново и увеличи няколко пъти снимката към статията. После увеличи размера още повече, докато най-сетне лицето изпълни целия екран.

Джим Айрънхарт.

За миг замръзна от изумление, не можейки да повярва на очите си. Изведнъж я обзе бурно желание да узнае още — това бе не просто интелектуална, а чисто физическа необходимост, прилична на внезапен остър глад.

Отново зачете статията, а после я препрочете още веднъж. Момченцето на О’Конърови седяло на тротоара пред собствения си дом, точно върху бетонния капак на входа на шахтата, която била достатъчно голяма четирима мъже да работят в нея едновременно. Детето играело с камиончета пред погледа на родителите си, които били на предната веранда, когато някакъв непознат притичал по улицата. „Запътва се право към Ники — както бе цитиран бащата, — грабва сина ми и аз вече си викам, тоя сто на сто е малоумен детенасилник и сега ще ми отвлече детето. Сграбчил пиццата дете, непознатият прескочил ниската ограда пред дома на О’Конърови и в същия миг в шахтата зад него избухва високоволтова мрежа. От

експлозията бетонният капак излита високо във въздуха и от отвора лумва страхотен пламък. Притеснен от похвалните излияния, с които го затрупват благодарните родители и съседите-свидетели на героизма му, непознатият заявил, че подушил горящите кабели, чул съскането, което идвало изпод капака на шахтата и веднага разбрал какво ще се случи, защото «навремето работел в електрическа компания». Раздразнен, че един от свидетелите успял да го снима, непознатият настоял да си тръгне, преди да са дошли медиите, защото, както казал: «Не обичам да се набивам в очите на хората».

Момченцето се бе спасило на косъм и това се бе случило в Бостън, в четвъртък, в седем и четиридесет вечерта — вчера следобед, в четири и четиридесет Портландско време. Холи погледна часовника в офиса. Беше два часа и две минути, петък сутринта. Ники О'Конър е бил спасен от пожара в шахтата преди около девет часа и половина.

Следата бе още прясна.

Имаше въпроси към репортера на „Глоуб“, който беше писал материала. Но в Бостън бе едва пет сутринта. Не ще да е дошъл вече на работа.

Тя влезе в мрежа за информационни услуги, към която бе включен „Прес“. Зададе инструкцията на програмата „Нюзуб“ да претърси всички материали, които са минали през кабелната мрежа и са били публикувани в големите американски вестници през последните три месеца, в които се среща името „Джим“, употребено през не повече от десет думи от „отървава“ или „спасява живота“. Зададе още разпечатка на всяка статия, ако се появи такава, без да се имат предвид различните материали, отразяващи едно и също събитие.

Докато програмата извършваше поставената задача, тя премести телефона на бюрото си и се обади на „Информация за междуградски телефонни номера“ за районите с код 818, после 213, 714 и накрая 619, търсейки името „Джим Айрънхарт“ в окръзите Лос Анджелис, Ориндж, Ривърсайд, Сан Бернардино и Сан Диего. Никой от операторите не можа да ѝ помогне с необходимата информация. Ако наистина живее в Южна Калифорния, както ѝ бе казал, значи телефонът му ме е включен в указателите.

Лазерният принтер, който беше свързан към още три компютъра, бръмчеше тихичко. Първото откритие на „Нюзуб“ вече излизаше.

Искаше ѝ се да хукне към шкафчето, на което стоеше принтерът, да грабне първата разпечтка и да я прочете веднага, но се възпря и вместо това съсредоточи вниманието си върху телефона, като се опитваше да измисли някакъв друг начин да открие Джим Айрънхарт в онази част на Калифорния, която местните наричаха „Саутланд“.

Ако беше преди няколко години, просто щеше да се свърже с главния компютър на Пътния отдел на Калифорнийската полиция и срещу малка такса да получи адреса на всеки човек с валидна шофьорска книжка в щата. Но след убийството на актрисата Ребека Шефър от маниакален почитател, който я бе проследил точно по този начин, излезе нов закон, който наложи ограничения на информационните банки на Пътния отдел.

Мъдрувайки над решението на проблема, Холи забърза към кафе-машината, която работеше с монети. Кафето беше отвратително. Все пак го изпи, защото за през нощта щеше да ѝ трябва кофеин. Купи още една чаша и се върна в редакцията.

Лазерният принтер бе престанал да работи. Тя грабна страниците и седна на бюрото си.

Програмата ѝ бе събрала тлъста купчина от статии от националната преса, в които името „Джим“ бе употребено през не повече от десет думи от „отървава“ и „спасява живота“ Пребори ги на бърза ръка. Двадесет и девет.

Първата беше от „Чикаго Сън-Таймс“ и Холи зачете на глас първото изречение: „Джим Фостър от Оук Парк спаси повече от сто бездомни котки от...“

Хвърли разпечатката в кошчето за боклук и погледна следващата. Беше от „Филадельфия Инкуайърър“: „Джим Пилсбъри, питчер в отбора на «Филис», спаси клуба от унижителна загуба...“

Захвърляйки настрани и тази, тя погледна третата. Беше филмов преглед, тъй че Холи не губи време да търси „Джим“. Холи вече се безпокоеше да не остане с празни ръце от цялата купчина, но четвъртата статия — от „Хюстън Кроникъл“, я накара много по-успешно от кафето да ококори очи. ЖЕНА, СПАСЕНА ОТ ОТМЪЩЕНИЕ НА СЪПРУГА СИ. На 14-ти юли, след спечелването на бракоразводно дело с правото на финансова издръжка и опека над детето, Аманда Кътър едва не била застреляна от съпруга си, Козмо, пред дома им в богатия градски квартал Ривър Оукс. След първите два

неуспешни изстрела на Козмо, тя била спасена от мъж, който „изникнал изневиделица“, повалил побеснелия съпруг на земята и го обезоръжил. Спасителят се представил само с името „Джим“ и побързал да изчезне, преди идването на полицията. Тридесетгодишната разведена дама очевидно била очарована, защото описала мъжа като „красив, мускулист, подобен на супергерой от някой филм, с най-мечтателните сини очи на света“.

Холи си спомни дълбоките сини очи на Джим Айрънхарт. Не бе от онези жени, които биха ги нарекли „мечтателни“, макар че те със сигурност бяха най-ясните и най-стряскащите очи, които някога... О, дявол да го вземе, да, *наистина* са мечтателни. С неудоволствие трябваше да си признае, че този мъж бе предизвикал у нея странна реакция. Припомни си как когато срещна за пръв път погледа му, той остави у нея зловещото впечатление за нечовешка студенина, което се разсея в мига, в който той се усмихна.

Холи изчете внимателно останалите статии и намери сред тях още две за Айрънхарт, макар в тях да се споменаваха само малкото му име. На 21-ви юни Тадеус Джонсън едва не полетял през покрива на осеметажна сграда благодарение на четиримата членове на местна младежка банда, които не приели добре презрително отхвърлената покана към момчето да се присъедини към наркопласьорското им братство. То било спасено от синеок мъж, който натръшнал четиримата хулигани с главозамайваща серия Тае Куон До удари. „Беше като Батман, ама без смешните дрехи“ — казал Тадеус на репортера от „Дейли Нюз“. Две седмици преди това, на 7-ми юни, друг синеок Джим „буквално се материализира“ в двора на Луис Андрети, двадесет и осемгодишен, от Кърона, щата Калифорния, точно навреме да предупреди собственика да не влиза във водопроводната шахта под къщата си, за да оправя теч. „Каза ми, че там са се заселили семейство гърмящи змии“ — казал Андрети на репортера. По-късно, когато агентите от Окръжната инспекция по отровните животни направили с помощта на халогенна лампа оглед на шахтата отвън, видели не гнездо, а „нещо кошмарно“ и в крайна сметка извадили оттам четиридесет и една змии. „Само не мога да проумея — казал Андрети — как човекът е разбрал, че змиите са там, при положение, че аз живея в тая къща, а дори понятие си нямах.“

Освен спасяването на Ники О'Конър и Били Дженкинс, Холи вече имаше четири подобни инцидента, всички с дата след 1-ви юни. Зададе на компютъра нови инструкции да проведе същото издирване за месеците март, април и май.

Нуждаеше се от още едно кафе и като стана да отиде до бюфета, забеляза, че Джордж Финтел явно се бе събудил и се бе замъкнал у дома. Не го бе чула да излиза. И Томи го нямаше. Беше сама.

Взе си още едно кафе, което не ѝ се стори чак толкова неприятно на вкус като предишното.

В крайна сметка „Нюзуб“ ѝ събра единадесет случая от март до май, които отговаряха на нейните параметри. След като проучи старателно разпечатките, Холи се спря само на една от тях.

На 15-ти май синеок Джим влязъл в денонощно магазинче по време на въоръжен обир. Прострелял и убил нарушителя — Норман Ринк, който тъкмо се канел да ликвидира двама клиенти — Сам Нюсъм, двадесет и петгодишен, и петгодишната му дъщеричка Емили. Дрогиран след употребата на кокаин, екстаси и метамфетаминов коктейл, Норман Ринк вече бил убил служителя в магазина и двама други купувачи, просто за да се позабавлява. Като очистил Ринк и се уверил, че Нюсъмови са здрави и читави, Джим се измъкнал преди идването на полицията.

Охранителната камера на магазина бе запечатала смътно очертанията на героя. Това бе едва втората снимка, която Холи откри сред многобройните статии. Образът едва личеше. Но тя на мига разпозна Джим Айрънхарт.

Някои подробности около тази случка я дразнеха. Ако Айрънхарт притежава невероятната способност — сила на медиум или каквото е там — да предугажда фатални мигове в живота на непознати и да пристига точно навреме да промени съдбата им, защото тогава не е дошъл в този денонощен магазин няколко минути по-рано, за да предотврати смъртта на служителя и на другите двама купувачи? Защо бе спасил Нюсъмови, а бе оставил останалите да умрат?

А от описанието как бе нападнал Ринк косите ѝ настръхваха. Изпратил в лудия четири изстрела с 12-калибров пушка. После, макар че Ринк бил вече, без съмнение, мъртъв, Джим презаредил пушката и стрелял четири пъти. „Беше го обзела такава ярост — казал Сам Нюсъм, — че лицето му бе почервенияло, а вените по слепоочията и

челото му пулсираха. Освен това плачеше, но сълзите... не го правеха да изглежда по-малко ядосан.“ Когато всичко свършило, Джим се извинил, че очистил Ринк толкова жестоко пред малката Емили. Обяснил, че хора като Ринк, които убиват други невинни хора, предизвикват „една малка лудост у мен“. Нюзъм заявил пред репортера: „Наистина човекът ни спаси живота, но трябва да призная, че *плашеше* почти колкото самият Ринк.“

Холи се сети, че понякога Джим може би не е разкривал дори малкото си име и зададе на програмата нови инструкции да претърси статиите от последните шест месеца, в които „отървава“ и „спасява живота“ са употребени през не повече от десет думи от „сини“. Бе забелязала, че повечето свидетели не могат да възстановят много ясно физическите му белези, но повечето бяха запомнили уникалния син цвят на очите му.

Отиде до тоалетната, после си взе още едно кафе и застана до принтера. В мига, в който всяка новооткрита статия се превръщаше в печатно копие, тя грабваше листа, хвърляше му един поглед, запращаше го в кошчето, ако не представляваше никакъв интерес, а когато в него се описваше нечие поредно чудодейно спасяване, го четеше с вълнение. „Нюзуеб“ извади още четири случая, които, без съмнение, принадлежаха към „досието Айрънхарт“, макар в тях да не се споменаваха нито малкото, нито фамилното му име.

Седна отново на бюрото си и зададе на програмата инструкции да претърси националните медии през последните шест месеца за името „Айрънхарт“.

Докато чакаше резултат, подреди вече отделените разпечатки и направи хронологичен списък на хората, чийто живот Джим Айрънхарт бе спасил, включвайки и последните четирима. В този списък отбелязваше името, възрастта, мястото на инцидента и от каква смърт е било спасено лицето.

После го прегледа и си отбеляза няколко интересни факта. Но отложи изводите, докато получи и резултатите от последната задача, която бе поставила на „Нюзуеб“.

Като стана от стола, за да иде до принтера, замръзна от изненада, установявайки, че не е сама в стаята. Трима репортери и един редактор вече бяха на работните си места — все хора, известни като ранобудници, включително Ханк Хокинс, редакторът на финансовата

страница, който обичаше да бъде на работа с отварянето на борсите по Източното крайбрежие. Не бе усетила кога са влезли. Двама си разправяха виц и се смееха високо, а Хокинс говореше по телефона, но Холи не ги бе чула, докато не ги видя. Погледна часовника — шест и десет. През прозорците проникваше утринната светлина — не бе забелязала и отлива на нощта.

Осъзна, че вече не се самосъжалява. Така добре не се бе чувствала от дни. Седмици. *Години*. Отново бе истински репортер.

Отиде до принтера, събра разпечатаните страници и се върна на бюрото си. Айрънхартовците явно не предизвикваха чак толкова сензации. През последните шест месеца имаше само пет материала за хора с това име.

Кевин Айрънхарт — Бъфъло, щата Ню Йорк. Щатски сенатор. Оповестил намерението си да се кандидатира за губернатор.

Ана Дениз Айрънхарт — Боца Рейтън, щата Флорида. Намерила жив алигатор в дневната си.

Лори Айрънхарт — Лос Анджелис, щата Калифорния. Композитор на песни. Номиниран за „Оскар“.

Велъри Айрънхарт — Седар Рапидс, щата Айова. Родила четири здрави близначета.

Последният от петимата бе Джеймс Айрънхарт.

Погледна заглавието. Статията бе от „Реджистър“, окръжния вестник на Ориндж Каунти, с дата 10-ти април, и бе една от десетките, посветени на един и същи инцидент, които се бяха появили в щатските вестници. Заради инструкциите, които беше подала на компютъра, той бе подбрал само тази статия, прескачайки подобни материали за същото събитие.

Провери датата и мястото. Лагуна Нигел. Калифорния. *Южна Калифорния*. Саутланд.

Нямаше снимка, но в даденото от репортера описание се споменаваха сини очи и гъста кестенява коса. Сигурна бе, че това е *нейният* Джеймс Айрънхарт.

Не се изненада, че го откри. Знаеше си, че с упорити усилия все щеше да го изнамери рано или късно. Изненада я темата на статията, в която най-сетне се бе появило пълното му име. Бе очаквала поредния разказ за това как е измъкнал някого на косъм от смъртта и не бе подготвена за заглавие като:

ЖИТЕЛ НА ЛАГУНА НИГЕЛ ПЕЧЕЛИ ОТ ЛОТО ДЖАКПОТ ШЕСТ МИЛИОНА.

[1] Устройство за пресиране на боклук. — Б.пр. ↑

[2] Елизабет Форд (р. 1918), известна като „Бети“. Съпруга на президента Дж. Форд, инициатор на проекти за подкрепа на деца-инвалиди. — Б.пр. ↑

[3] На английски съчетанието holly thorn(e) буквално означава „храст имел“. — Б.пр. ↑

След като спаси живота на Никълъс О'Конър, Джим спа непробудно за първи път от пет дни насам, след което в петък следобед, на 24-ти август, си замина от Бостън. С трансконтиненталния полет спечели три часа от часовата разлика и пристигна на летище „Джон Уейн“ в три и десет следобед, а половин час по-късно си беше у дома.

Запъти се направо към скривалището си, повдигна килима и отдолу се подаде сейф, който бе вграден в пода на килера за дрехи. Набра комбинацията, повдигна капака и извади пет хиляди долара, десет процента от парите в брой, които държеше там.

После отиде до бюрото си и ги запечата в плътен плик. Напечата на машина адреса — до отец Лио Гиъри от „Нашата Богородица от пустинята“ и залепи марка на достатъчно голяма стойност, която да покрие пощенските разходи. Утре сутринта първата му работа ще е да го пусне.

Влезе в дневната и включи телевизора. Пусна един след друг няколко филма по кабелната телевизия, но нито един от тях не успя да привлече интереса му. Известно време гледа новините, но мислите му блуждаеха. След като си стопли в микровълновата печка парче пица и отвори кутия бира, се настани да чете книга, която го отегчи. Прелисти купчина списания, но нито една статия не му се видя любопитна.

Привечер отвори друга бира и седна на двора. В листата на палмите шумолеше лек вятрец. От жасмина по оградата се носеше сладък аромат. Червените, пурпурните и розовите цветове на слабоногата грееха в полумрака почти като боядисани с флуоресцентна боя; а когато слънцето най-после залезе, те избледняха, сякаш бяха стотици малки лампички на реостат. Падна нощ, която захлупи двора като огромна шапка от почти безтегловна черна коприна.

И макар че наоколо цареше спокойствие, Джим бе тревожен. Ден след ден, седмица след седмица, откакто бе спасил живота на Сам Нюсъм и дъщеря му Емили на 15-ти май, му бе все по-трудно да се отдава на обикновените ежедневни задължения и удоволствия. Не

беше в състояние да се отпусне. Все мислеше за цялото добро, което може да стори, за всички хора, чийто живот може да спаси, за съдбите, които може да промени, стига да чуе отново думите „спасителен мост“.

След като вече бе изпитал какво е да си инструмент в ръцете на могъща сила, Джим вече не можеше да се примири с нищо по-малко от това.

Холи прекара деня в събиране на информация за Джеймс Медисън Айрънхарт и компенсира безсънната нощ с двучасова дрямка, после започна дългоочакваната отпуска с полет до Ориндж Каунти. Като пристигна, подкара наетата кола към мотела „Лагуна Хилс“, където си бе запазила стая.

Лагуна Хилс се намираше навътре от брега и не беше курортна зона. Но в Лагуна Бийч, Лагуна Нигел и другите крайморски градове квартирите отдавна бяха резервирани. Тя и без друго не възнамеряваше да ходи на плаж и да плува. Обикновено се печеше на слънце, без да се страхува, че ще заболее от рак на кожата, но тази отпуска се очертаваше като работна.

Докато пристигне в мотела, вече ѝ се струваше, че очите ѝ са пълни с пясък. Като качваше куфара в стаята си, земната гравитация ѝ погоди жесток номер, привличайки я поне пет пъти по-силно от обикновено.

Стаята беше семпла и чиста, а климатичната инсталация работеше досптъчно силно, за да пресъздаде спокойно климата на Аляска, в случай че един ден тук бъде настанен някой ескимос, на когото му е мъчно за дома.

От автоматите в безистена между гаража и централната сграда си беше купила пакет бисквити с фъстъчено масло и сирене и кутия диетично безалкохолно и сега утоли глада си, седнала в леглото. Чувстваше се направо изтръпнала от умора. Всичките ѝ сетива бяха притъпени от изтощение, включително и усещането за вкус. Със същия успех можеше да похапне картон и да го полее с мулешка пот.

Заспа в мига, в който главата ѝ докосна възглавницата.

През нощта засънува. Бе странен сън, защото всичко беше черно като в рог, нямаше никакви образи, а само звуци, миризми и вкусови

усещания — може би сънищата на хората преди да се родят, когато не виждат още, са точно такива. Тя е в някакво влажно хладно място, което понамирихва на вар. Отначало не се страхува, а само се чувства объркана и внимателно се движи опипом покрай стените на помещението. След малко разбира, че стената всъщност е само една, непрекъсваща каменна извика, защото помещението е кръгло. Единствените звуци издава тя — а на заден план се чува шумоленето и потропването на дъжда по керемидите на покрива някъде горе.

В съня тя се отдалечава от стената, крачейки по стабилния дъсчен под, протегнала ръце. И макар че не се натъква на нищо, изведнъж любопитството ѝ започва да прераства в страх. Спира да се движи, застава наред стаята, без да помръдва, убедена, че е чула нещо зловещо.

Едва доловим звук. Приглушен от тихото но непрестанно трополене на дъжда. Ето го пак. Цвъртене.

За миг помисля, че това ще да е огромен плъх, но звукът е прекалено провлачен и доста странен, за да произлиза от тая гадина. По-скоро проскърцване, но не идва и от дъските под краката ѝ. Заглъхва... след няколко секунди пак се появява... заглъхва... появява се... ритмично.

Когато разбира, че в крайна сметка това е някакъв скърцащ, несмазан механизъм, Холи би трябвало да се успокои. Вместо това тя седи наред мрачната стая, опитва се да си представи що за машина е тази, а пулсът ѝ се ускорява. Скърцането става мъничко по-силно, но много по-учестено: вместо на пет-шест секунди, то се чува на всеки три-четири, дори на две-три, и накрая на всяка секунда.

Изведнъж зазвучава странно вууу, вууу, вууу, което сякаш синкопира скърцането. Такъв звук издава широк плосък предмет, когато сече въздуха.

Вууу.

Близко е. Но не се усеща да има течение.

Вууу.

Втълпява си налудничавата идея, че това е острие.

Вууу.

Голямо острие. Добре наточено. Сече въздуха. Грамадно е.

Вуууу.

Усеща, че се приближава нещо ужасно, толкова особено нещо, че дори на светло — дори обляно в светлина — човек не може да разбере какво е то. И макар да съзнаваше, че сънува, Холи знаеше, че трябва по-скоро да се измъкне от това тъмно каменно помещение — или да умре. От кошмара не можеш да се измъкнеш, като хукнеш да бягаш, тъй че тя трябваше да се събуди, а не можеше, защото бе толкова уморена, че не успяваше да разкъса оковите на съня. После непрогледната стая като че ли изведнъж се раздвижва, на Холи ѝ се струва, че някаква огромна конструкция се върти ли, върти (*скръъц, вууу*), възправена в дъждовната нощ (*скръъц, вууу*), върти се (*скръъц, вууу*), цепи въздуха (*скръъц, вууу*), Холи се опитва да изкрещи (*скръъц, вууу*), но не може да изкара от гърлото си ни звук (*скръъц, вууу*), не може да се събуди и да извика за помощ. ВУУУ!

— Не!

Джим изкрещя едносричното отрицание и подскочи в леглото. Пижамата му бе овлажнена и той целият трепереше.

Бе заспал на запалена лампа — нещо, което често правеше обикновено нарочно, а не по случайност. Вече повече от година го тормозеха кошмари с какви ли не сюжети и най-невероятни призраци, само някои от които помнеше, като се събудеше. Безименното, безформено чудовище, което наричаше „врага“ и което му се присъни, докато се лекуваше в дома на пастора, беше най-страховитата фигура във фантастичните му съновидения, но не и единственото чудовище.

Този път обаче не човек или създание пораждаха ужаса, а място. Вятърната мелница.

Погледна часовника на нощното шкафче. Три и четиридесет и пет сутринта. Измъкна се по долнище от леглото и зашляпа бос към кухнята.

От флуоресцентната светлина го заболяха очите. Чудесно. Искаше да се отърси и от последните остатъци от съня.

Дяволската вятърна мелница.

Включи кафеварката и си направи силно колумбийско кафе. Изпи половин чаша още докато стоеше пред плота, после я допълни и седна на масата. Смяташе да изпразни каничката — ако се върне в кревата, рискува кошмарът да му се присъни отново.

Всеки кошмар отнемаше от съня част от свойството му да си осигурява почивка, но съновидението с мелницата направо го изцеждаше физически. Винаги след това гърдите го боляха, сякаш сърцето е било натъртено от непрестанни тежки удари с чук по гръдния кош. Понякога минаваха часове, докато напълно престане да трепери, а често — както и сега — имаше главоболие, което сякаш опасваше черепа му отгоре и пулсираше с такава сила, като че в главата му има чуждо тяло, което иска да изскочи навън. Знаеше, че ако застане пред огледалото, лицето му ще бъде потискащо бледо и изпито, със синьо-черни кръгове под очите, подобно на лицето на неизлечимо бален от рак пациент, от когото балестта е изсмукала и последните жизнени сокове.

Сънят за мелницата не беше от най-често повтарящите се кошмари и всъщност му се прнсънваше само един-два пъти месечно. Но беше почти най-ужасният.

Калкото и да е странно, в него не се случваше почти нищо. Той отново е десетгодишен, седи на прашния дървен под в стаичката над централното помещение, където се намират воденичните камъни, а единствената светлинка идва от треперливия пламък на дебела жълта свещ. Нощта притиска тесните прозорци, които са почти като амбразури във варовиковите стени. По стъклата барабани дъжд. Изведнъж иесмазаната и полуръждясала машинария проскързва и четирите огромни крила навън започват да се въртят, все по-бързо и по-бързо, като разсичат влажния въздух като гигантски коси. Вертикалната ос, която идва от тавана и изчезва в отвора в средата на пода, също започва да се върти и за миг създава илюзията, че самият под се движи като въртележка. На долния етаж старинните воденични камъни започват да се трият един о друг и започват тихо да трополят като далечни гръмотевици.

Само това. Нищо повече. И все пак му изкарваше ума от страх.

Отпи голяма глътка кафе.

А още по-странното е, че в действителност вятърната мелница бе хубаво място и той никога не я бе свързвал с болка и ужас. Намираще се във фермата на дядо му, от едната ѝ страна имаше езерце, а от другата — царевичак. На малкото момче, което е родено и отраснало в града, огромната мелница се струваше екзотична и тайнствена постройка, прекрасно място за игра и фантасмагории, убежище в беда.

Не разбираше защо сграда, която е свързана само с хубави спомени, му се присънва в кошмари.

След като страшният сън отмина, без да я събуди, Холи Торн проспa остатъка от нощта спокойно, неподвижно — като камък на морското дъно.

3

В събота сутрин Холи закуси в кафенето на мотела. Повечето от останалите клиенти очевидно бяха тук на почивка — семейства, облечени почти униформено с бели памучни панталонки и разноцветни ризи. Децата носеха шапки и тениски, рекламиращи Крайморския Дисниленд. Докато закусваха, родителите надзъртаха в карти и листовки, планирайки маршрути до туристическите атракции, които Калифорния предлагаше в такова изобилие.

Докато хапваше палачинките със сладко от боровинки, Холи препрочиташе съставения вчера списък на хората, които навременната намеса на Джим Айрънхарт бе отървала от смърт:

15 май

Сам (25) и Емили (5) Нюсъм — Атланта, щата Джорджия (убийство)

7 юни

Луис Андрети (28) — Кърона, щата Калифорния (ухапване от змии)

21 юни

Тадеус Джонсън (12) — Ню Йорк, щата Ню Йорк (убийство)

30 юни

Рейчъл Стайнберг (23) — Сан Франциско, щата Калифорния (убийство)

5 юли

Кармен Дайъз (30) — Маями, щата Флорида (пожар)

14 юли

Аманда Кътър (30) — Хюстън, щата Тексас (убийство)

20 юли

Стивън Еймс (57) — Бърмингам, щата Алабама (убийство)

1 август

Лора Ленаскиан (28) — Сиатъл, щата Вашингтон
(удавяне)
8 август
Дути Бъркет (11) — Пеория, щата Илинойс (удавяне)
12 август
Били Дженкинс (8) — Портланд, щата Орегон
(пътно-транспортно произшествие)
20 август
Лайза (30) и Сюзи (10) Джаволски — Мохавската
пустиня (убийство)
23 август
Никълъс О'Конър (6) — Бостън, щата Масачузетс
(експлозия)

Някои факти се повтаряха. От четиринадесет спасени лица шест бяха деца. Седем други бяха на възраст между двадесет и три и тридесет години. Само един бе по-възрастен — Стивън Еймс, който бе на петдесет и седем години. Айрънхарт обичаше младите хора. А освен това се виждаше, че дейността му зачестява с времето — един случай през май, два през юни, три през юли, а през август вече пет, макар че от месеца оставаше цяла седмица.

Холи се впечатли извънредно много от броя на хората в списъка, които без намесата на Джим са щели да бъдат *убити*. Годишно много повече хора намираха гибелта си в злополуки, отколкото от ръцете на събратята си. Само жертвите от пътнотранспортни произшествия бяха далеч по-многобройни от убийствата. И все пак Джим Айрънхарт се намесваше значително по-често в убийства — осем от четиринадесетте в списъка са били спасени от убийци, или повече от шейсет процента.

Може би предчувствията му се отнасяха по-често до убийства, отколкото до друг вид смърт, защото човеконасилието предизвиква по-силни медиумни трептения от злополуките...

Холи престана да дъвче и ръката ѝ, която тъкмо поднасяше парче палачинка към устата ѝ, застина във въздуха — бе осъзнала всъщност колко *странна* е цялата тази история. Досега бе действала със светкавична бързина, движена от репортерска амбиция и любопитство.

Въодушевлението, а после и изтощението ѝ бяха попречили да анализира подробно всички значения и последствия от действията на Айрънхарт. Остави вилницата и се взря в чинията, сякаш можеше да прочете отговора по трохите и накапалото сладко, както циганките гадаеха с чаени листенца и на длан.

Какъв, по дяволите, беше тоя Джим Айрънхарт? Медиум?

Никога не се бе интересувала особено от екстрасенсуални възприятия и необичайни умствени способности. Знаеше, че има хора, които твърдят, че „виждат“ убиеца само при докосване на дрехите, с които е била облечена жертвата, и които понякога помагаша на полицията да открие телата на изчезнали хора; които получаваха солидни суми от „Нешънъл Енкайърър“, за да предвидят международните събития и предстоящите промени в живота на известните личности; които казваха, че чрез тях гласовете на мъртвите достигат до живите. Но тя проявяваше толкова малък интерес към свръхестественото, че в действителност никога не се бе замисляла за достоверността на подобни твърдения. Това не означаваше, че смята всичките тези хора за шарлатани, а че целият този въпрос толкова я беше отегчил, че изобщо не си правеше труда да мисли по него.

Предполагаше, че въпреки вродения ѝ здрав разум и цинизъм би могла да приеме, че все някой от тези медиуми притежава истинска сила, но не бе сигурна, че думата „медиум“ е достатъчна да опише Джим Айрънхарт. Този човек съвсем не беше от онези, които биха се изтъпанили в някой евтин таблоид, за да предрекат, че догодина Стивън Спилбърг ще направи поредния си хит (изненада!), Шварценегер пък ще продължи да говори английски с акцент, Том Круз ще зареже настоящето си гадже, а Еди Мърфи ще си остане негър и за в близко бъдеще. *Този* тип знаеше точните факти около всяка една смъртна заплаха — кой, кога, къде, как — дълго преди да измени посоката на съдбата. Не извиваше лъжици само със силата на съзнанието си, нито пък говореше със задгробния глас на древния дух Рама-Лама-Дингдонг, не предсказваше бъдещето по восъчни капки или по карти Таро. За Бога, той *спасяваше човешки същества*, променяше курса на съдбата, оказваше огромно влияние не само върху онези, които спасяваше от смърт, а и върху живота на приятелите и семействата им, които иначе щяха да бъдат потресени и опечалени. А

пък силата му се простираше на цели пет хиляди километра от Лагуна Нигел до Бостън!

Всъщност героизмът му може да не се ограничава само до територията на континенталната част на Съединените Щати. Не бе преглеждала международната преса за изминалите шест месеца. Де да знае, може да е спасявал от смърт хора в Италия, Франция, Германия, Япония, Швеция или Паго Паго.

„Медиум“ изобщо не бе подходящата дума. Холи дори не можеше да измисли определение за способностите му.

За нейна най-голяма изненада я бе обзело любопитство, каквото не помнеше, откак бе пораснала. У нея се промъкна и елемент на страхопочитание, който я накара да потръпне.

Кой бе този мъж? Какъв бе той?

Преди малко повече от тридесет часа, когато попадна на материала за Никълъс О'Конър в Бостънския „Глоуб“, Холи бе разбрала, че е попаднала на гореща история. Когато разгледа материалите, събрани от „Нюзуеб“, вече предполагаше, че това може да се окаже най-голямото попадение в кариерата ѝ, независимо колко дълго ще работи като репортер. А сега вече подозираше, че случаят Айрънхарт може да прерасне в хита на десетилетието.

— Всичко наред ли е?

— Всичко е чудато — отвърна Холи, преди да се усети, че не тя зададе въпроса.

Келнерката — Бърнис, според както гласеше името, извезано на униформената блуза — стоеше до масата със загрижен вид. Холи осъзна, че докато е мислила за Джим Айрънхарт, се е взирала неотклонно в чинията си и известно време не е хапнала нито залък. Бърнис бе забелязала това и се бе притеснила.

— Чудато? — намръщи се келнерката.

— Ъ-ъ-ъ, да-а — чудато ми се вижда да вляза в кафене, което е на пръв поглед съвсем обикновено, и да ми сервират най-вкусните боровинкови палачинки на света.

Бърнис се почуди, опитвайки се да отгатне дали Холи не я баламосва.

— Вие... Вие сериозно ли?

— Фантастични са — отвърна Холи и си натъпка устата с изстиналата прогизнала палачинка.

— Толкова се радвам! Искате ли още нещо?

— Само сметката.

Като си тръгна Бърнис, Холи продължи да яде палачинките, защото беше гладна, а те бяха пред нея.

Докато се хранеше, огледа пъстроцветно издокараните отпускари, които изпълваха заведението, потънали в разговори за вече опитаните или тепърва предстоящите развлечения, и за първи път от години насам изпита отново тръпката на посветения в кухнята на нещата. Тя знаеше нещо повече от тях. Тя бе репортер, който пазеше грижливо тайната си. А когато всичко бъде напълно разкрито и описано — директно и провокиращо, като в най-добрите статии на Хемингуей (е, при всички положения поне ще *опита*), материалът ще завоюва първа страница, дори почетната ѝ горна половина, във всеки по-голям вестник в страната, по света дори. А онова, което правеше случката толкова привлекателна, което я караше да потръпва от възбуждане, беше фактът, че нейната тайна няма нищо общо с какъвто и да било политически скандал, замърсяване с токсични отпадъци или някоя друга от безбройните форми на ужаса и трагедията, които пълнеха съвременните средства за масово осведомяване. Нейната статия ще буди интерес и учудване, ще дава смелост и надежда, ще говори за предотвратяването на трагедията, за оцеляването на живота, за изплъзването от смъртта.

„Животът е *толкова* прекрасен“ — мислеше си Холи и просто не можеше да престане да се усмихва до уши на всички наоколо.

След закуска тя се захвана най-напред да открие къщата на Джим Айрънхарт с помощта на пътеводител на градските улици. Беше се сдобила с адреса с помощта на компютъра — от Портланд бе проследила в общинските архиви на Ориндж Каунти всички сделки с недвижими имоти от началото на годината досега. Бе предположила, че всеки, който спечели шест милиона долара от лотарията, би похарчил известна част за нова къща — и предположенията ѝ се оказаха правилни. Бе прибрал джакпота — най-вероятно благодарение на свръхчувствителната си интуиция — в началото на януари. На 3 май бе приключил с формалностите по закупуването на дома на Бугънвила Уей. И понеже в архивите не се отбелязваше да е продал никаква собственост, Холи заключи, че преди да му падне златното яйце, очевидно бе живял под наем.

Малко се изненада от откритието, че живее в такава скромна къща. Кварталът бе нов, намираше се точно от другата страна на Краун Вели Паркуей, и беше спретнат, добре озеленен и проектиран с безкрайна прецизност, както и всичко останало в Ориндж Каунти. Улиците бяха широки и се виеха грациозно, а от двете им страни бяха засадени малки палмови дървета. Всички сгради бяха построени в различни, но добре съчетаващи се помежду си средиземноморски архитектурни стилове, а покривите им бяха покрити с керемиди в какви ли не разцветки на червеното, пясъчножълтото и прасковеното. Но дори в такъв търсен южен град като Лагуна Нигел, където цената на една къща можеше да съперничи на цената на огромен мансарден апартамент в Манхатън, Айрънхарт лесно е можел да си позволи нещо по-добро от онова, което беше закупил. На вид неговата нямаше повече от сто и осемдесет квадрата и беше от най-малките в квартала; боядисана в кремаво, с големи френски прозорци, но май с това се изчерпваха забележителните ѝ черти; имаше буйна, но малка зелена ливада, където растяха азалии и две стройни кралски палми, които хвърляха по стените на къщата подобни на дантела сенки.

Холи мина бавно покрай къщата, оглеждайки я внимателно. На алеята нямаше кола. Завесите бяха спуснати. Нямаше как да разбере дали Айрънхарт си е у дома — освен да иде на предната врата и да позвъни. Най-после и това щеше да направи. Но още беше рано.

В края на пресечката обърна и отново мина покрай къщата. Тя беше красива, приятна, но толкова обикновена. Трудно бе за вярване, че зад тези степи живее изключителен човек с потресаващи тайни.

Къщата на Вайола Морено в Ървин се намираше в един от онези прилични на паркове квартали, които „Ървин кампъни“ беше построила през шейсетте и седемдесетте, и където джанките покрай оградата вече бяха навлезли в период на зрелост, а евкалиптите и индийският лавър се извисяваха достатъчно, та да хвърлят дебела сянка дори и в най-безоблачните летни дни. Беше обзаведена по-скоро от гледна точка на комфорта, отколкото на стила — диван с внушителна тапицерия, удобни кресла, пухкави табуретки, всичко в пастелни цветове, традиционни пейзажи по стените, целящи не да провокират, а да успокояват мисълта. Купчините списания и

етажерките с книги бяха все на удобни места. Холи се почувства като у дома в мига, в който прекрачи прага.

Вайола бе гостоприемна и човек веднага я харесваше — точно като дома ѝ. Бе около петдесетгодишна американка с мексиканска кръв, кожата ѝ с цвят на потъмняла мед беше безупречна, а от очите ѝ струеше веселост, въпреки че бяха черни като защитната течност на сепията. И макар да бе превалила хълма на живота и малко да се бе поразширила в ханша от възрастта, не бе трудно човек да забележи, че едно време мъжете така са се извъръщали след нея, та чак прешлените им са пукали; Вайола все още бе красива жена. На вратата тя се здрависа с Холи, а после я хвана подръка и я поведе през малката къща към вътрешния двор, така сякаш са стари приятелки, макар да бяха говорили за първи път едва вчера по телефона.

Във вътрешния двор, който гледаше към най-обикновена ливада, на маса със стъклен плот беше поставена кана ледена лимонада с две чаши. На бамбуковите столове имаше големи жълти възглавници.

— Прекарвам тук по-голямата част от лятото — отбеляза Вайола, като се настаниха в столовете. Денят не беше горещ, бе сухо и ясно. — Прекрасно кътче от света, нали?

— Много е красиво — съгласи се Холи, докато домакинята наливаше лимонада.

— Със съпруга ми купихме къщата, когато дърветата още бяха фиданки, а изкуствено напоявана зеленина имаше само тук-там. Но си представяхме как ще изглежда един ден и бяхме търпеливи хора, макар да бяхме млади. — Тя въздъхна. — Понякога изживявам лоши мигове, става ми тежко като си помисля, че той почина толкова млад и така и не успя да види как израсна всичко. Но най-често просто се радвам на красотата тук, знаейки, че Джо е в някой по-хубав свят и моята радост някакси му доставя удоволствие.

— Съжалявам — каза Холи, — не знаех, че сте вдовица.

— Разбира се, че не знаеш, миличка. Откъде ще знаеш? Както и да е, това беше много отдавна, още през 1969 година, когато аз бях само на тридесет, а той на тридесет и две. Беше морски пехотинец и се гордееше с професията си, както се гордеех и аз. Както се гордея и аз, все още, макар че той загина във Виетнам.

Холи се постресна, като осъзна, че много от първите жертви в този конфликт сега щяха да са на преклонна възраст. Съпругите, които

бяха оставили, вече бяха изживели много повече години без тях, отколкото заедно с тях. Кога ли „вьетнамската война“ ще звучи толкова древно, колкото и кръстоносните походи на Ричард Лъвското сърце или Пелопонеските войни?

— Жалко за човека — каза Вайола с леко треперлив глас. Но когато миг по-късно продължи, беше успяла да се овладее. — Само че това бе толкова отдавна.

Животът на тази жена, както Холи си го представяше — кротък и спокоен път, изпълнен с малки радости, някак топъл и уютен, който може би обаче не се изчерпва с полагаемата му се порция смях, очевидно не бе и едната страна на нещата. От твърдия обичлив той, с който Вайола наричаше Джо „моя съпруг“, ставаше ясно, че колкото и време да мине, то не може да изличи в съзнанието ѝ паметта му, и след него не е имало никой друг. Смъртта му бе променила живота ѝ из основи и го бе ограничила. И макар че очевидно бе оптимистична натура и не се предаваше лесно, над сърцето ѝ все пак тегнеше сянка.

Един от основните уроци, които всеки добър журналист получава още в началото на кариерата си, е че хората рядко са само това, което изглеждат — и никой не е по-разгадаем от тайната на самия живот.

Вайола отпи от лимонадата.

— Прекалено е сладка. Винаги я преслаждам. Съжалявам. — Тя остави чашата на масата. — Разкажи ми сега за този брат, когото издирваш. Стана ми много интересно.

— Както ви казах още по телефона, аз съм осиновено дете. Хората, които ме отгледаха, бяха прекрасни и ги обичам не по-малко, отколкото бих обичала истинските си родители. Но... все пак...

— Естествено, имаш желание да се запознаеш с истинските си родители.

— То е сякаш... като празнина в мен, тъмно кътче от сърцето ми — каза Холи, стараейки се да не се разпростира много нашироко по въпроса.

Не се изненада от лекотата с която лъжеше, а от това колко добре се справяше. Заблудата е удобно средство да се измъкне информация от източник, който иначе не би бил много склонен да се разприказва. Но Холи никога не бе проявила талант в тази област. Поне има

почтеността да се отврати и да се засрами от лъжите си, което добре прикри от Вайола Морено.

— Архивите на агенцията за осиновяване бяха доста оскъдни, но все пак успях да разбера, че истинските ми родители, биологичните ми родители, са починали преди двадесет и пет години, когато съм била едва на осем години. — Истината бе, че родителите на Джим Айрънхарт бяха починали преди двадесет и пет години, когато той е бил десетгодишен — този факт изскочи от статиите за печалбата от лотарията. — Тъй че никога не ще мога да се запозная с тях.

— Каква трагедия. Сега е *мой* ред да изказвам съболезнования на *теб* — рече Вайола с нотка искрено съчувствие в гласа си.

Холи се чувстваше като мерзавка. Забърквайки тази лъжлива лична трагедия, тя сякаш се подиграваше на съвсем истинската загуба, която бе преживяла по-възрастната жена. Но нямаше как, трябваше да продължи:

— Е, съдбата все пак не е толкова сурова, защото както вече ви казах по телефона, открих, че имам брат.

Домакинята подпря лакти на масата и се приведе напред, нетърпелива да чуе подробностите и да разбере с какво може да помогне.

— И значи има начин да ти помогна да откриеш брат си?

— Не точно. Разбирате ли, аз вече го открих.

— Прекрасно!

— Но... страхувам се да се свържа с него.

— Страхуваш се? Но защо?

Холи обърна поглед към долчинката и преглътна мъчително няколко пъти, уж задавена от чувства. Добре се справяше. Направо като за „Оскар“. Презираше се за това. Като заговори, успя да издокара едва доловим, но убедителен трепет в гласа си:

— Доколкото знам, той е единственият ми кръвен роднина; единствената връзка с майката и бащата, които никога няма да видя. Той е мой брат, госпожо Морено, и аз го обичам. Макар никога да не съм го виждала. Но какво ще излезе, ако го потърся, ако тръгна към него с открито сърце, а той предпочита никога да не съм се появявала, не ме хареса или нещо такова?

— Боже Господи, как няма да те хареса! Защо да не хареса мила млада жена като теб? Защо да не му достави удоволствие, че има

такава сладка сестра?

„В ада ще гния за тези лъжи“ — каза си наум Холи. А гласно изрече:

— Ами, може и да ви се стори глупаво, но се притеснявам. Никога не оставям добри впечатления при първа среща...

— А на мен, миличка, направи отлично впечатление.

„Заслужавам да ме заплуюеш“ — мислеше си Холи.

— Искам да науча достатъчно за него, преди да потропам на вратата му. Искам да зная какво обича, какво не обича, какво мисли за... о, за какво ли не. Не искам да проваля тази среща.

Другата жена кимна.

— Предполагам, че си дошла при мен, защото познавам брат ти, може би преди години е бил мой ученик?

— Преподавате история в първите класове на гимназията тук, в Ървин...

— Точно тъй. Работя тук откак Джо си отиде.

— Е, брат ми не е бил ваш ученик. Преподавал е английски във вашето училище. Проучих, че е бил там, а вие сте преподавали в съседната стая цели десет години, значи сигурно добре го познавате.

Лицето на Вайола грейна в усмивка.

— Искаш да кажеш Джим Айрънхарт!

— Точно така. Брат ми.

— Това е прекрасно, чудесно, *фантастично!* — ентусиазирано възкликваше учителката.

Реакцията ѝ беше толкова бурна, че Холи замига от изненада и не знаеше как да продължи.

— Той е добър човек — с истинска обич заговори госпожа Морено. — На нищо не бих се радвала повече, отколкото на син като него. От дъжд на вятър идва на вечеря, не толкова често като преди, а аз му готвя и го заобикалям с майчински грижи. Не мога да ти опиша какво огромно удоволствие ми доставя това. — На лицето ѝ бе застинало замислено изражение и тя замлъкна за миг. — Както и да е... не можеш и да мечтаеш за по-добър брат, миличка. Той е един от най-прекрасните хора, които познавам — отдаден на професията си, толкова внимателен, толкова мил, толкова търпелив.

Холи помисли за Норман Ринк, психопатът, който през май бе убил служител и двама купувачи в денонощен магазин в Атланта и на

свой ред бе застрелян от милия, внимателен Джим Айрънхарт. Четири куршума, изстреляни в тялото, след като вече е било очевидно, че Ринк е мъртъв. Вайола Морено може би познаваше човека добре, но очевидно и представа си нямаше каква ярост може да за бушува у него.

— Откакто преподавам, познавам много добри учители, но никой от тях не е бил толкова загрижен за учениците си, колкото Джим. Обичаше ги от сърце, сякаш бяха негови деца. — Тя се облегна назад и поклати глава. — Отдаваше им толкова много, така искаше да направи живота им по-добър и само най-големите калпазани не откликваха. Другите учители душа даваха за неговото разбирателство с децата, но никога не е нарушавал правилните отношения учител-ученик, за да го постигне. Толкова хора се опитват да са приятели с учениците си, но никога не се получава.

— Защо се е отказал от преподаването?

Вайола се замисли, а после се усмихна:

— Отчасти заради лотарията.

— Каква лотария?

— Не знаеш ли?

Холи се намръщи и поклати глава.

— През януари спечели шест милиона.

— Не думайте!

— С първия билет, който купуваше през живота си.

Холи остави първоначалното изражение на изненада да прерасне постепенно в тревожен поглед, и каза:

— Божичко, сега ще си помисли, че съм се появила само защото изведнъж е забогатял.

— Не, не — побърза да я успокои Вайола. — Джим никога не посреща хората с лоши мисли.

— Самата аз се справям добре — излъга Холи. — Не ми трябват парите му, не бих ги взела, дори да ми ги даваше. Осиновите ми са лекари, не богати, но с добро материално паложение, а пък самата аз съм адвокат с доста клиенти.

„Добре де, добре, настина не искаш парите му — мислеше си тя, изпълнена с парливо като киселина отвращение от себе си — но така или иначе си подла, лъжлива кучка, чийто талант да съчинява подробности направо плаши, и за вечни времена ще лъскаш ботушите на Сатаната.“

Настроението на Вайола изведнъж се промени, тя отмести стола, стана от масата и прекрачи бордюра на откритата веранда. После изскубна един плевел от огромната теракотена саксия, бухнала в бегонии, карамфили и медножълти невени.

Мълча дълго.

Холи се притесняваше дали не е казала нещо погрешно, с което без да иска е разкрила измамата. С всеки изминал миг се изнервяше все повече и дори ѝ се прииска да се впусне в извинения за всичките изречени лъжи.

Най-сетне с разтреперан глас — но този път наистина — тя се обърна към домакинята:

— Госпожо Морено? Добре ли сте?

Вайола промълви:

— Ами, просто се чудя как да го кажа.

— Кое? — нервно попита младата жена.

Вайола се обърна отново към нея, доближи се до масата и каза:

— Попита ме защо Джим... защо брат ти е напуснал учителската професия. Отвърнах ти, че заради лотарията, но това не е вярно. Ако все пак обичаше преподаването както преди няколко години, дори преди една година, щеше да остане на работа, дори да бе спечелил сто милиона.

Холи едва не въздъхна облекчено, че маскировката ѝ не е разкрита.

— А кое го настрои срещу нея?

— Загуби един ученик.

— Загуби?

— Осмокласник на име Лари Каконис. Много умно момче с добро сърце — но притеснено. От семейство с проблеми. Бащата биел майката откакто Лари се помнел; момчето искало да му попречи, но не можело. Чувствало се отговорно, макар да нямало никаква вина. Ето какво дете беше Лари, с невероятно чувство за отговорност.

Вайола взе чашата с лимонада, върна се на бордюра и отново замълча.

Холи зачака.

Най-сетне жената каза:

— Майката е от хората, които изпитват силна нужда от зависимост — била жертва на бащата, но сама допринесла за това.

Както и бащата, имала своите психологически смущения. Лари не могъл да примири обичта към майка си и уважението си към нея с непрекъснато затвърждаващото се убеждение, че ѝ харесва и *изпитва необходимост* да бъде бита.

Изведнъж Холи разбра накъде бие всичко това и никак не искаше да чуе останалото. Но нямаше избор.

— Джим бе поработил здравата с това момче. Нямам предвид само в часовете по английски. Лари му бе разкрил душата си така, както не бе имал възможност да се разкрие пред никой друг, и Джим му даваше съвети с помощта на д-р Лансинг, училищния психолог. Момчето сякаш се пооправяше, опитваше се с все сили да разбере майка си и себе си — и до известна степен успя. После една нощ, на петнадесети май миналата година — преди повече от петнадесет месеца, макар че е трудно човек да повярва, че е минало толкова много време — взел пистолет от колекцията на баща си, заредил го, поставил дулото в устата си... и изпратил куршум в мозъка си.

Холи потръпна като ударена. Истината е, че *беше* ударена, макар че ударите — два на брой — не се виждаха с просто око. Първо бе разтърсена от мисълта, че тринадесетгодишно дете може да извърши самоубийство, когато най-хубавото от живота тепърва му предстои. На тази възраст малките проблеми изглеждат големи, а наистина сериозните могат да се сторят на човек катастрофални и нерешими. Стана ѝ мъчно за Лари Каконис и изпита неопределен гняв, че детето не е имало достатъчно време да разбере, че човек може да се справи с всички ужасни неща и в крайна сметка в живота има много повече радост, отколкото отчаяние. Но не по-малко я потресе датата, на която момчето се бе самоубило — 15 май.

Една година по-късно, този 15 май, Джим Айрънхарт бе извършил първото чудо. Сам и Емили Нюзъм. Атланта, щата Джорджия. Спасени от убийство, застрашаващо ги в лицето на социопатичен насилник на име Норман Ринк.

Не можеше повече да седи. Изправи се и застана до Вайола. Загледаха се в градината.

— Джим обвиняваше себе си — рече по-възрастната жена.

— За Лари Каконис ли? Но вината не е негова.

— Няма значение. Такъв си е. Но реакцията изглеждаше прекалена, дори за него. След смъртта на Лари изгуби интерес към

преподаването. Престана да вярва, че може да промени нещо. Имаше толкова много успехи, повече от всеки друг учител, когото познавам, но този провал му дойде прекалено много.

Холи си припомни с каква смелост Айрънхарт измъкна Били Дженкинс изпод колелата на камиона. Това със сигурност не беше провал.

— Постепенно изпадна в униние — продължи Вайола, — от което не може да се изтръгне.

Човекът, с когото Холи се запозна в Портланд, не изглеждаше потиснат. Тайнствен — да, а и самодоволен. Но имаше чувство за хумор и все се усмихваше.

Учителката отпи от чашата си.

— Странно, сега пък прекалено ми киселее.

Тя остави чашата на цимента и избърса влажната си ръка в панталона си. Понечи да каже нещо, после се поколеба, но най-после добави:

— После... стана малко странен.

— Странен ли? В какъв смисъл?

— Отнесен. Мълчалив. Започна да тренира бойни изкуства. Тае Куон До. Много хора се интересуват от такива неща, предполагам, но това бе толкова необичайно за Джим.

За онзи Джим Айрънхарт, когото Холи познаваше, изобщо не беше необичайно.

— Не беше и само за развлечение. Всеки ден след училище отиваше на урок в една школа в Нюпорт Бийч. Вманиащи се на тази тема. Тревожех се за него. Тъй че много се зарадвах, като спечели от лотарията през януари. Шест милиона долара! Такъв голям късмет, който отначало се надявах да промени живота му из основи, да го изтръгне от отчаянието.

— Но не стана ли така?

— Не. Не изглеждаше нито изненадан, нито доволен. Заряза училището, премести се от апартамента си в къща... и се откъсна от приятелите си още повече. — Тя се извърна към Холи и се усмихна. — Затова толкова се зарадвах, като ми каза, че си му сестра — сестра, която дори не знае, че има. Защото може би *ти* ще съумееш да направиш за него онова, което шест милиона долара не можаха.

Чувството на вина заради измамата отново обзе Холи и лицето ѝ пламна. Надяваше се Вайола да изтълкува руменината като признак на доволство или вълнение.

— Би било чудесно, ако успея.

— Ще успееш, сигурна съм. Самотен е, или поне така се чувства. Това е част от проблема. Ако има сестра, вече няма да е самотен. Иди да го видиш днес, още сега.

Холи поклати глава.

— Не още. Имам нужда от време, за да... да се почувствам по-уверена. Няма да му кажете за мен, нали?

— Разбира се, че не, скъпа. Цялото удоволствие да му кажеш принадлежи на теб — и какъв чудесен миг ще бъде.

Младата журналистка усещаше усмивката си като чифт твърди изкуствени устни, лепнати на лицето ѝ, по-фалшиви и от костюм за Халоуин.

След малко си тръгна и докато стоеше на входната врата. Вайола я хвана за ръката и каза:

— Не искам да оставям у теб погрешни впечатления. Няма да е лесно да му повдигнеш духа и да го върнеш в релсите. Откакто го познавам, винаги съм усещала някаква тъга дълбоко у него — като петно, което не излиза, което не е толкова изненадващо, като се има предвид какво се е случило с родителите му — осиротял едва на десет години, и така нататък.

Холи кимна.

— Благодаря. Наистина ми помогнахте.

Прегърна я импулсивно и залепи целувка на бузата ѝ.

— Искам колкото се може по-скоро да дойдете с Джим у дома на вечеря.

Холи бе едновременно доволна и ужасена — доволна, че се е запознала с тази жена, която толкова бързо се наместваше в ролята на любима леля, която човек познава от сто години, и ужасена от факта, че бе приета от нея под фалшива самоличност.

През целия път на връщане към наетата кола се проклина полугласно. Не можеше да се оплаче от липсата на грозни думи и хитроумни заклеймяващи фрази. Дванадесет години по редакциите, в компанията на репортери, толкова се бе наслушала на неприличен език, че ако се явеше на състезание по ругатни, титлата ѝ бе в кърпа

вързана, дори и срещу най-сквернословната жертва на синдрома на Турет^[1].

В жълтите страници беше дадено само една школа по Тае Куон До в Нюпорт Бийч. Намираше се в търговския център, който излизаше на Нюпорт Булевар, между магазин за щори и пекарна.

Казваше се „Дойо“, което бе японската дума за зала за тренировки по бойни изкуства — все едно да наречеш ресторант „ресторант“ или фризьорски салон „фризьорски салон“. Холи се изненада от нарицателното название, защото азиатските бизнесмени често примесваха поетическа чувствителност, като избираха фирмите си.

Пред огромния прозорец на „Дойо“ стояха трима души, ядяха еклери, а около тях на тализи се носеше вкусен аромат от пекарната; те гледаха как групата от шестима ученици провежда ежедневната си подготовка с набития, но изключително подвижен инструктор кореец, облечен в черна пижама. Когато учителят вътре хвърляше някой от учениците на постилката, плексигласовият прозорец потреперваше.

Като влезе, Холи премина от шоколадено-канелено-захарно-тестения въздух в киселинната среда на застоял тамян, понапоен със слаб дъх на пот. Понеже беше писала материал за един портландски младеж-медалист от националния турнир, тя знаеше, че Тае Куон До е агресивна корейска разновидност на карате, в която се използват яростни юмручни удари, саблени удари, ключ и всепомитащи удари с крака, придружени с отскок. Инструкторът мереше ударите си, но пак имаше доста ръмжене, хъркане, гърлени възклицания и стряскащо тупване, когато някой се тръшнеше на постилката.

В далечния десен ъгъл, седнала на табуретка зад един плот, седеше брюнетка и нещо пишеше. Всеки аспект и детайл на дрехите и външността ѝ представляваше реклама на сексапила ѝ. Плътното прилепналата червена тениска привличаше погледа към масивния бюст със зърна големи като череши. С разбърканата кестенява грива, на която бе придаден допълнителен блясък с изкусно изрусени кичури; дискретния, но екзотичен грим на очите; прекалено щедро сложеното тъмнокоралово червило; оптималното количество слънчев загар; осакатяващо дългите нокти, лакирани в тон с червилото, и толкова бижута-имитация на сребро, та човек да напълни цяла витрина, тя би

била идеалната реклама, ако жените бяха търговски артикул във всеки местен супермаркет.

— Цял ден ли продължава това тръшкане и ръмжене? — попита Холи.

— През повечето време — да.

— Не ви ли влияе?

— О, да — отвърна брюнетката и намигна, — разбирам какво искате да кажете. Те са като стадо бикове, които се мушкат с рога по цял ден. За няма и час така се подгрявам, че не мога да стоя на едно място.

Холи не бе имала предвид това. Искаше да каже, че от толкова шум боли глава, а не че е възбуждащо. Но само намигна в отговор — „женска приказка, знаеш“ — и попита:

— Шефът тук ли е?

— Еди? Прави стълбища — загадъчно отвърна жената. — К'во искате?

Холи обясни, че е репортер и пише материал във връзка с „Дойо“.

При тази новина секретарката — ако изобщо беше секретарка, цялата грейна, вместо да се намръщи, както често се случваше. Еди, каза тя, винаги гледал да популяризира залата си. Тя стана от столчето и пристъпи към вратата зад плота — сега се видяха и краката ѝ, в тесни бели панталонки, които прилягаха на задника ѝ плътно като пласт боя, и със сандали на висок ток.

Холи почваше да се чувства като момче.

Както каза брюнетката, Еди разцъфна от удоволствие, като чу, че за „Дойо“ ще се споменава във вестника, пък макар и мимоходом, но искаше да го интервюират, докато „прави стълби“. Не беше азиатец, което може би обясняваше прозаичното нарицателно име на залата му. Висок, рус, с дълга разчорлена коса и сини очи, той се представи само по черен велосипедистки клин и по мускули. Покачен върху спортен уред, имитиращ изкачване на стълби, той се катереше енергично наникъде.

— Страхотно е — отбеляза, напрягайки забележително добре оформените си мускулисти крака. — Още шест реда и ще съм на върха на паметника на Вашингтон.

Дишаше тежко, но не толкова тежко, колкото би дишала Холи, ако изкачеше бежешком шестте реда стълби до портландския си апартамент на третия етаж.

Седна в посочения от него стол — така се оказа точно пред уреда и можеше да гледа Еди в профил в цял ръст. Загорялата му от слънцето кожа лъщеше от пот, от каквато тъмнееше и косата, покриваща дебелия му врат. Клинът го обгръщаше толкова интимно, колкото панталонките бяха лепнати на секретарката. Човек направо можеше да си помисли, че е знаел за идването на Холи и внимателно бе подбрал местата на стола и на уреда така, че да се покаже в най-добрата си светлина.

Макар че отново се впускаше в измама, Холи не се чувстваше толкова зле като ментосваше Еди, колкото когато лъжеше Вайола Морено. Първо, историята, с която се подвизаваше този път, не беше чак толкова измислена — че пише разностранен, задълбочен очерк за Джим Айрънхарт (истина), съсредоточавайки се върху ефекта, който печалбата от лотарията е оказало върху живота му (лъжа), с пълното негово одобрение (лъжа). Цели тридесет процента истинност бе достатъчно висок коефициент за изкупление на греха ѝ, което, както подозираше Холи, не говореше кой знае колко добре за съвестта ѝ.

— Значи знаете правилния правопис на „Дойо“ — каза Еди. После добави, свеждайки поглед към задната част на десния си крак:

— Погледнете какъв прасец — як е като скала.

Като че ли въобще не го беше гледала досега.

— Сложат мазнина между кожата и мускула почти го няма. Еди беше суетен самодоволен нещастник, което бе друга причина да не ѝ дреме много-много, че го лъже.

— Още три реда до върха на паметника — обяви той.

Ритъмът на речта му зависеше от дишането му — интонацията му се покачваше и спадеше с всяко вдишване и издишване.

— Само три? Тогава ще изчакам.

— Не, не. Питайте си. Няма да спирам на върха. После искам да видя докъде мога да се изкача по Емпайър Стейт Билдинг.

— Айрънхарт е бил ваш ученик.

— А-ха. Аз самият му преподавах.

— Дошъл е тук преди да спечели от лотарията.

— А-ха. Преди повече от година.

— Мисля, че през май миналата година.

— Мое и така да е било.

— Каза ли ви защо иска да изучава Тае Куон До?

— Тц. Но много се впрягаше.

Следващите думи почти ги изкрещя, сякаш наистина се бе изкачил на монумента:

— Върхът на паметника!

После вместо да се отпусне, ускори крачка.

— Странно ли ви се стори?

— Защо?

— Че е преподавател, имах предвид.

— Имаме учители. Имаме какви ли не. Всеки иска да раздава юмруци. — Той пое дълбоко дъх, после го изкара и каза:

— Хайде сега нагоре по Емпайър Стейт.

— Айрънхарт добър ли беше?

— Страхотен! Можеше да стане състезател.

— Можеше? Искате да кажете, че се е отказал?

Дишайки малко по-тежко от преди и изричайки думите по-бързо, но в същия ритъм, той обясни:

— Мота се тук седем-осем месеца. Всеки ден. Голям хъс имаше да раздава справедливост тоя човек. Дигаше щанги и тренираше аеробика и освен това и се занимаваше с бойни изкуства. И веднъж не се оплака. Стана толкова як, че скала можеше да чука. Извинявайте за израза, ама така си беше. После се отказа. Точно две седмици, след като взе коланите.

— А-ха, разбирам.

— Не ме разбирайте погрешно. Не напусна заради парите.

— А какво тогава?

— Каза, че съм му дал онова, което му трябвало, а повече не искал.

— А от какво се нуждаеше?

— От достатъчно Тае Куон До, за това, дето иска да направи.

— Каза ли какво иска да направи?

— Тццц. Да скъса задника на някой, предполагам.

Еди вече наистина си даваше зор; тялото му така бе плувнало в пот, че изглеждаше като намазано с олио, а като поклатеше глава, от косата му хвърчаха капчици; мускулите на ръцете и на широкия му

гръб се издуваха почти толкова усилено, колкото и тези на бедрата и прасците.

Седнала на два метра от него, Холи се чувстваше като на първия ред в евтин стриптийз-клуб с разменени роли. Стана да си върви.

Еди се взираше право в стената пред себе си. Лицето му бе набраздено от напрежение, но очите му гледаха замечтано и унесено. Може би вместо стената виждаше безкрайното стълбище на Емпайър Стейт Билдинг.

— Нещо друго да ви е казал, което да ви се е сторило... интересно, необичайно?

Еди не отвърна. Беше се съсредоточил върху изкачването. Вените на врата му се издуваха и пулсираха, сякаш бяха пълни с дебели рибки, които плуват из кръвта му на равни разстояния една от друга.

Холи посегна към дръжката вратата и той каза:

— Три неща.

Тя отново се обърна към него.

— Дааа?

Без да я поглежда, с все още разфокусиран поглед, но без да забавя ритъма си, той отвърна, сякаш от стълбището на небостъргача в далечния Манхатън:

— Айрънхарт е единственият човек, който може да те побърка повече от мен.

Намръщена, Холи прехвърляше наум тази идея.

— Какво още?

— Пропусна часове само веднъж — през септември, за две седмици. Отиде някъде на север. Марин Каунти или някъде там, да кара курсове по агресивно шофиране.

— А това какво е?

— Общо взето обучават шофьорите на разни политици, дипломати и богати бизнесмени как да се оправят с колата като Джеймс Бонд, да се измъкват от терористи, покушители и ей такива простотии.

— Говорил ли е защо му са такива умения?

— Каза, че му звучало купонджийско.

— Това прави две неща.

Той кимна. Капки пот хвърчаха по килима и мебелите наоколо. Холи не попадеше в обсега им за една бройка. Еди продължаваше да

не я гледа.

— Номер три — както реши, че вече достатъчно се е занимавал с Тае Куон До, искаше да изучава оръжия.

— Да изучава оръжия?

— Пита ме дали не знам някой да го научи да стреля, и всичко там за оръжията. Револвери, пистолети, карабини, автоматично оръжие...

— При кого го пратихте?

Той вече пъхтеше, но все още беше в състояние да говори ясно между задъхванията.

— При никой. Не съм по оръжията. Ама знаете ли какво мисля? Мисля, че е от ония, дето четат „войник на съдбата“. Връзва се на измислицата. Искане да става наемен убиец. Сто процента се стягаше за война.

— Не ви ли притесняваше факта, че подпомагате такъв човек?

— Докато си плаща уроците — не.

Тя отвори вратата, но се позачуди и го погледна.

— Имате ли брояч на това чудо?

— А-ха.

— На кой етаж сте вече?

— Десети — отвърна Еди, а думата се изкълчи, понеже я изрече, като издишаше. На следващото издишване нададе заедно с излизания от дробовете му въздух доволен пуфтеж.

— Божке, имам крака от камък, направо гранит, майка му стара, и мисля че ако склещя някой, ще го кръцна надве. Пишете и това в статията, става ли? Мога с крака да строша някой на две половини.

Холи излезе и тихо затвори вратата след себе си.

В големия салон групата по бойни изкуства беше по-активна отпреди. Настоящото упражнение се състоеше в това, неколцина ученици да нападнат вкупом инструктора кореец, но той им правеше блок, премятеше ги, въртеше се, подскачаше като дервиш и се справяше с тях в мига, в който го доближаха.

Брюнетката беше махнала сребрата. Сега беше с маратонки „Рийбок“, беше се преоблякла в по-широки гащета, друга тениска и си беше сложила сутиен. Застанала пред рецепцията, правеше упражнения за разтягане.

— Един часът — обясни тя на Холи. — Обедната ми почивка. Винаги тичам по седем-осем километра, вместо да ям. Довиждане.

Изтича до вратата и излезе навън в горещия августовски ден, после мина пред търговския център и тичешком се изгуби от поглед.

Холи също излезе, постоя малко на чудното слънце и наново отбеляза колко много от пазаруващите, които се качваха или слизаха от колите си, са в добра физическа форма. Беше се преместила на северозапад преди повече от година и половина и вече беше забравила колко много се грижеха за здравето си хората в Южна Калифорния — и какво внимание отделяха на външния си вид. В Ориндж Каунти на глава от населението се падаха далеч по-малко двойни гуши, огромни цици и крушовидни задници в сравнение с Портланд.

„Изглеждай дооре“ и „чувствай се добре“ бяха императиви за живота в Южна Калифорния. Това бе едно от нещата, които обичаше тук. И едно от нещата, които мразеше.

Влезе в пекарната в съседство със залата да обядва. Избра си от витрините шоколадов еклер, тарталета с крем брюле и киви най-отгоре, канелен геврек и портокалова рулада.

— И една диетична кола — каза тя на продавачката.

Отнесе таблата на маса близо до витрината, за да гледа парада от източени, загорели от слънцето тела в летни дрехи. Сладкишите бяха прекрасни. Наченваше ту това, ту онова, задържаше в устата си всяка хапка и възнамеряваше да омете всичко до последната троха.

След известно време усети, че някой я гледа. През две маси седеше тежка наглед жена на около тридесет и пет години и се взираше в нея с нещо средно между завист и невяра — тя си беше взела само една мизерна плодова паста — сладкоманския еквивалент на диетична бисквита.

Изпитвайки едновременно съчувствие и необходимост да обясни, Холи каза:

— Предпочитам да нямах пред себе си такава чиния, но не мога да се спра. Нищо не мога да направя, освен да се натъпча, като ми се приискат сладкиши.

Едрата жена кимна.

— И аз.

Отиде с колата до къщата на Айрънхарт на Бугънвила Уей. Вече знаеше достатъчно за него, за да рискува да му се представи — това и възнамеряваше да направи. Но вместо да спре пред къщата му, тя пак мина бавно по улицата.

Интуицията ѝ подсказваше, че моментът не е подходящ. Портретът който му рисуваше, само *изглеждаше* завършен. Имаше някаква празнина. Предусещаше, че може да се окаже опасно да действа, преди да я запълни.

Върна се в мотела и прекара следобеда и ранната вечер на прозореца — пиеше сода, после диетичен Севън-ъп, взираше се в басейна, подобен на скъпоценен камък сред китната растителност в двора, и мислеше. Мислеше.

„Добре — казваше си тя, — историята дотук: Айрънхарт е човек, тъжен дълбоко в себе си, вероятно защото е останал сирак едва на десет години. Да кажем, че е прекарал голяма част от живота си в разсъждения за смъртта, особено за това колко е несправедливо да се умира преждевременно. Посветил се е на това да учи деца и да им помага, може би защото *до него* не е имало никой, когато е бил още момче и е трябвало да се справя със смъртта на родителите си. После Лари Каконис извършва самоубийство. Айрънхарт е съсипан, струва му се, че е трябвало да предотврати това по някакъв начин. Смъртта на момчето изважда на бял свят цялата погребана досега ярост на Айрънхарт — ярост към съдбата, ориста, биологическата уязвимост на човешкия вид — яростта към Бога. В състояние на тежко душевно разстройство, граничещо с пълен дисбаланс, решава да се превърне в един вид Рамбо и да *направи* нещо, с което да се противопостави на съдбата, което в най-добрия случай е чудната реакция, а в най-лошия — напълно откачено. Вдига тежести, тренира аеробика и Тае Куон До и се превръща в бойна машина. Научава се да кара кола като каскадьор. Научава се да използва всякакви видове оръжие. Вече е готов. Остава само едно нещо. Научава се да прозира в бъдещето, за да спечели от лотарията и да стане богат и независим, за да бъде възможно да се отдаде на кръстоносния си поход — а и да знае точно кога се задава нечия преждевременна смърт.“

И тук всичко се разпада. Човек може да отиде в зала като „Дойо“, за да изучава бойни изкуства, но в „Жълтите страници“ училище по

ясновидство не е вписано. Откъде, по дяволите, е добил силата си на медиум?

Оглеждаше проблема от всички възможни страни. Не се опитваше да измисли отговора по метода на свободната асоциация, а просто се мъчеше да открие подход за изследване на възможните обяснения. Само че магията си е магия. Не подлежи на изследване.

Започваше да се чувства не като репортер, а като драскач, нает от някой скапан таблоид да забърква историйки за космически пришълци, които живеят под земята в Кливланд, за бебета полугорили-полухора, родени от перверзни пазачки в зоологическата градина, или пък за необясними дъждове от жаби и пилета, които се изливат над Таджикистан. Но, по дяволите, голата истина е, че Джим Айрънхарт бе спасил от смърт четиринадесет души, и то в цялата страна, винаги в последната секунда, все благодарение на чудотворната си способност да вижда в бъдещето.

Към осем часа вече изпитваше желание да блъска глава в масата, в стената, в циментовия парапет на басейна отвън — в което и да е нещо, достатъчно твърдо да пропука блокажа на съзнанието ѝ и да я доведе до прозрение. Реши, че е време да престане да мисли и да отиде да вечеря.

Отново се отби в заведението на мотела — поръча си само пиле на скара и салата, за да изкупи днешния обед в пекарната. Опита се да прояви интерес към другите клиенти и да се позанимае с наблюдение на хора. Но не можеше да спре да мисли за Айрънхарт и магьосничествата му.

Той не напусна мислите ѝ и по-късно, когато бе в леглото и се опитваше да заспи. Взряна в сенките на тавана, хвърляни от полуотворените жалузи на прозореца, тя бе достатъчно честна пред себе си да си признае, че той я очароваше на ниво, различно от професионалното. Представляваше най-важният репортаж в целия ѝ живот, да, това е вярно. И, да, толкова е мистериозен, че би заинтригувал всеки, бил той репортер или не. Но я привличаше, защото дълго време бе живяла сама и самотата бе оформила у нея някаква празнина, а Джим Айрънхарт бе най-привлекателният мъж, когото бе срещала от... не помнеше откога.

Което си беше чиста лудост.

Може би защото *той* не беше наред.

Не беше от онези жени, които преследват съвсем неподходящи за тях мъже, като подсъзнателно искат да бъдат използвани, наранени и изоставени. Когато ставаше дума за мъже, Холи беше придирчива. Нали затова бе сама, за Бога. Малко мъже можеха да се мерят с изискванията ѝ.

„Да, бе. Придирчива — саркастично си мислеше тя. — Затова и си взела тоя коцкар за тип, дето се изживява като Супермен, ама без наметало. Слез на земята, Торн. Боже мили.

Да се подхранват романтични фантазии за Джим Айрънхарт е късогледо, безотговорно, безполезно, и чисто и просто глупаво.“

Но тези очи.

Холи заспа с образа на Джим — той я гледаше сякаш като портрет от огромно знаме, което нежно се полюшва в светлосиньото небе. Очите му бяха по-сини и от небесния фон.

Не след дълго пак потъна в онзи сън за слепотата. Кръглата стая. Дървен под. Миризма на влажен варовик. Трополене на дъжд по покрива. Ритмично скърцане. Вууу. Нещо се задава, част от тъмнината, която някакси е оживяла, чудовищно присъствие, което тя нито вижда, нито чува, а само усеща. Врагът. Вуу. Той се приближава, неумолим, злонамерен, жесток и от него лъха студ, както лъха горещина от пещ. Тя се благодари, че е сляпа, защото знае, че това нещо е толкова необичайно, толкова ужасяващо, че само при вида му би умряла. Вууу. Нещо я докосва. Влажен, леденостуден филиз. В основата на врата. Тънък като връх на ластар. Тя крещи, връхчето на пипалото пробива врата ѝ, пронизва черепа ѝ...

Вууу.

Събуди се с тих вик на ужас. Не се запита къде е. Веднага се сети — в мотела в Лагуна Хилс.

Вууу.

Звукът от съня продължаваше да се чува. Огромно острие, което свисти във въздуха. Но не идваше от съня. Беше истински. А в стаята бе студено като в онзи чернилник от кошмара. Сякаш прикована към леглото, от изпълненото си с ужас сърце, тя се опита да помръдне, но не можа. Улавяше миризмата на влажен варовик. Някъде отдолу — сякаш под мотела имаше огромни зали — идваше тихото потропване на — тя някакси знаеше това — огромни каменни колела, които се трият едно в друго.

Вууу.

Нещо неописуемо с думи продължаваше да се гърчи отзад по врата ѝ, да се извива змиеподобно под черепа ѝ — зловещ паразит, който бе избрал нея да се храни, да се промъкне в тялото ѝ, да се загнезди в мозъка ѝ. Но тя не може да помръдне.

Вууу.

Не виждаше нищо друго, освен ивици бледа, бледа светлина, очертани върху част от черния таван, където мекия лунен блясък на външното осветление очертаваше наклона на щорите. Холи отчаяно се нуждаеше от повече светлина.

Вууу.

Покъртително скимтеше от ужас и така се презря за слабостта си, че в крайна сметка успя да се отърси от обзелата я парализа. Пъхтейки се изправи и седна в леглото. Посегна към врата си, опитвайки се да отмахне мазното, твърдо, червееподобно пипало. Там нямаше нищо. Нищо. Преметна крака през ръба на леглото. С разтреперани ръце затърси лампата в тъмното. Едва не я катурна. Намери ключа. Светлина.

Вууу.

Скокна от леглото. Отново опипа тила си. Врата си. После лопатките на гърба. Нищо. И там нищо. Въпреки това още го *усещаше*.

Вууу.

Беше прекрачила ръба на истерията, но не можеше да се върне назад и току надаваше странно, немошно, животинско скимтене на уплах и отчаяние. С крайчеца на окото си забеляза движението. Обърна се като ужилена. Стената зад леглото. Запотена. Лъщяща. Издуваше се към нея, сякаш бе мембрана, настоятелно притисната от някаква огромна ужасна маса. Пулсираше отвратително, като огромен вътрешен орган в разтворените димящи вътрешности на праисторически бегемот.

Вууу.

Отдалечи се заднешком от влажната, зловещо оживяла стена. Обърна се. Хукна. Трябва да излезе навън. Бързо. Врагът. Идва. Следва я. Извън съня. Вратата. Заключена. Зарезана докрай. Освободи резето. Ръцете ѝ треперят. Врагът. Идва. Медна верига. Дрънчи, докато я освобождава. Врата. Отваря я със замах. На прага имаше нещо, което изпълва цялата каса, по-голямо от нея, нещо невиждано от човешко

същество, нещо едновременно насекомовидно, паякообразно и подобно на влечуго, което се увиваше и се тресеше, оплетена маса от крачка на тарантул, пипала, змийски пръстени, мустаци като на хлебарка, многофасетни очи и зъби като на гърмяща змия, хиляди кошмари, вплетени в едно, само че тя е будна. То се втурна през вратата, сграбчи я; болка раздра ребрата ѝ, където се впиха ноктите му, и тя изпищя...

... нощен ветрец.

Това бе единственото, което влизаше през отворената врата. Слаб нощен ветрец. Холи стоеше на вратата, трепереше, задъхана и смаяно се вираше в циментовата алея пред мотела. Дантелени кралски палми, австралийски дървесни папрати и други храсти се полюшваха сладно под милувките на тропическия зефир. Повърхността на басейна леко се къдреше и по водата се образуваха безброй непрекъснатоменящи се фасети, които отразяваха светлината на прожекторите по дъното тъй, че на човек му се струваше, че наред двора има не водна площ, а ров, пълен с пиратско съкровище от шлифовани сапфири.

Съществото, което я нападна, се бе стопило и сякаш никога не бе съществувало. Не бе избягало, нито пък се бе изкачило по някоя паяжина; просто в миг се бе изпарило.

Вече не усещаше ледения, увиващ се филиз по врата си, нито пък вътре в черепа си.

Неколцина други гости на мотела бяха наизлезли от стаите си на алеята, явно да разберат какво става.

Холи отстъпи от прага. Не искаше да привлече вниманието им.

Хвърли поглед през рамо. Стената зад леглото отново си беше просто стена.

Вграденият в нощното шкафче часовник показваше 5:08.

Затвори вратата и изведнъж ѝ се наложи да се опре на нея, защото краката ѝ трепереха.

Вместо да си отдъхне, че странното преमेждие е свършило, тя се чувстваше смазана. Обви ръце около себе си, цялата разтреперана, а зъбите ѝ тракаха. Заплака тихо, но не от страх от преживяното, загриженост за безопасността си или за разума си, а от всеобземащото чувство, че е била омърсена. За кратък миг, който обаче бе продължил прекалено дълго, се бе чувствала безпомощна жертва, пленница на ужаса, подвластна на същество извън пределите на разума си. Бяха я

изнасилили психологически. Нещо жадно я бе овладяло, силом се бе промъкнало в нея, прегазвайки свободната ѝ воля; и макар сега вече да го нямаше, то бе оставило там следите си, някакъв остатък, който мърсеше съзнанието ѝ, душата ѝ.

„Просто сън“ — окуражаваше се тя.

Но като седна в леглото и светна лампата, не беше само сън. Кошмарът я бе последвал и в света на действителността.

„Това е само сън, не го преувеличавай толкова, вземи се в ръце — мислеше си тя, опитвайки се да се овладее. — Сънува, че си в онова тъмно място, после *сънува*, че сядаш в леглото и светваш лампата, после *насън* видя издуващата се стена и хукна към вратата. Ходеше в съня си, нищо повече, и като отвори вратата, още спеше, продължаваше да спиш, когато видя върколака и изпищя. Когато пък най-сетне наистина се събуди, причината бе писъкът ти.“

Искаше ѝ се да повярва в това обяснение, но то бе прекалено нагласено, за да бъде истинно. Ни един от кошмарите, които бе сънувала досега, не бе толкова ясен и осезаем. А освен това никога не ходеше насън.

Нещо истинско се бе домогвало до нея. Може би не насекомо-влечуго-паякът на вратата. Може би това бе просто образ, в който нещо друго се бе облякло, за да я изплаши. Но нещо се опитваше да проникне в този свят от...

Откъде?

Няма значение откъде. Оттам. От отвъд. И едва не я пипна.

Не. Това е смехотворно. Достойно за таблоид. Дори „Нешънъд Енкуайарър“ вече не публикува чак пък такива боклуци. **СЪЗНАНИЕТО МИ БЕ ИЗНАСИЛЕНО ОТ ЗВЯР ОТ ОТВЪДНОТО.** Подобни мерзости са три нива по-долу от ШЕР ПРИЗНАВА, ЧЕ Е ИЗВЪНЗЕМНО, две нива под ИСУС ПРОГОВАРЯ ОТ МИКРОВЪЛНОВА ПЕЧКА НА МОНАХИНЯ, и дори цяло ниво по-долу от ЕЛВИС ЖИВЕЕ С ТРАНСПЛАНТИРАН МОЗЪК ПОД ИМЕТО РОЗЕАН БАР.

Колкото по-глупава я караха да се чувства подобни мисли, толкова повече се успокояваше. Щеше да се отърси от преживяното по-леко, ако съумееше да повярва, че всичко е продукт на свръхактивното ѝ въображение, възбудено до крайност от случая Айрънхарт, в който имаше, не може да се отрече, доста фантастика.

Най-сетне успя да се закрепил на крака, без да се опира на вратата. Пусна отново резето и сложи веригата.

Пристъпвайки към стаята, усети парлива болка отляво. Не беше нещо кой знае какво, но я накара да потръпне; изведнъж осъзна, че чувства подобна, но по-лека, болка и отдясно.

Понечи да повдигне тениската, за да се огледа — и откри, че платът е раздран. Отляво имаше три дупки. Отдясно — две. Беше опръскана с кръв.

Отново я обзе ужас, отиде в банята, запали лампата и острата флуоресцентна светлина сякаш разреза очите ѝ. Постоя пред огледалото, позачуди се, а после свали разкъсаната тениска.

От трите драскотини отляво се стичаше тъничка струйка кръв. Първата резка беше точно под гърдата ѝ, а другите две се редуваха по-надолу през пет сантиметра. Отдясно пък пламтяха две драскотини, макар че не бяха дълбоки като тези отляво и не кървяха.

Ноктите.

Джим повърна в тоалетната, пусна казанчето, а после изплакна устата си два пъти с ментова вода.

От огледалото го гледаше най-изтерзаното лице, което някога бе виждал. Трябваше да се отвърне от отражението на собствените си очи.

Подпря се на мивката. За хиляден път през тази година се питаше какво, за Бога, му става.

Насън отново попадна в мелницата. Никога досега един и същи кошмар не го бе тревожил в две последователни нощи. Обикновено минаваха седмици, преди сънят да се повтори.

Че и по-зле, имаше нов обезпокоителен елемент — освен дъждът, който бие в тесните прозорци, премигващата свещ и танцуващите сенки, които тя хвърляше, сега вече се бяха появили и звукът от въртенето на огромните крила отвън, тихото громолене на камъните долу и необяснимият страх, който сякаш го обгръщаше отвсякъде. Този път усещаше невидимо злонамерено присъствие, което се доближаваше с всяка изминала секунда; нещо толкова зло и чуждо, че той не можеше дори да си представи формата и намеренията му. Едва ли не очакваше от него да срина стената, да изскочи от

дъсчения под или да врѣхлети отгоре му през тежката дървена врата от цели греди, зад която се спускат стълбите на мелницата. Не успя да реши накъде да хукне да бяга. Най-после отвори със замах вратата — и се събуди с писък. Дори и там да бе имало нещо, сега не можеше да си го припомни.

Независимо от това как бе изглеждало на външен вид, Джим знаеше как трябва да го нарича — врагът. Освен дето сега вече мислеше за него с главно „В“ — Врагът. Безформеното страшилище от другите му кошмари бе успяло да проникне в съня с вятърната мелница, в който преди не го бе измъчвало.

Колкото и да е налудничаво, усещаше, че чудовището не е просто фантазия, изскочила от подсъзнанието му, докато е спял. То беше толкова истинско, колкото него самия. Рано или късно щеше да прекрачи бариерата между света на сънищата и действителния свят почти толкова леко, колкото прескачаше от един кошмар в друг.

[1] Сериозно невралгично заболяване, при което тикове на лицето и тялото често биват придружени от изблици на ругатни. — Б.пр. ↑

Холи не си и помисляше да си ляга отново. Знаеше, че сега часове наред няма да спи, докато най-сетне очите ѝ се затворят сами, независимо от количествата силно кафе без захар, които ще изпие. Вече не можеше да се приюти в съня си. Вместо това той се бе превърнал в извор на опасност, магистрала към ада или нещо още по-лошо, където можеше да срещне сатанински пътник.

Това я вбесяваше. Всеки се нуждае и заслужава убежището на съня.

Като се съмна, взе продължителен душ и най-внимателно, но добросъвестно изтърка с гъбата драскотините от двете страни на тялото си, макар че от водата и сапуна разкритата тъкан смъдеше. Страхуваше се да не е инфекция, толкова странна, колкото и самото чудовище, което я рани и което бе зърнала само за един кратък миг.

Това само я вбеси още повече.

По природа беше добра скаутка, готова да се справи с всяка ситуация. Когато беше на път, носеше в тоалетната си чантичка заедно с дамската си самообръсначка и медикаменти за първа помощ: йод, марлички, лейкопласт, малък флакон антисепт и тубичка мехлем, който вършеше работа при леки изгаряния. Като се подсуши с хавлията след душа, седна гола на ръба на леглото и напръска раните с антисепт, после ги намаза с йод.

До известна степен бе станала репортер, защото като по-млада вярваше, че журналистиката притежава силата да извлече смисъл от събития, които иначе изглеждат хаотични и безсъдържателни. Работата ѝ в пресата вече повече от десетилетие бе разклатила убеждението, че винаги, или поне през повечето време, на човешкия опит може да се даде обяснение. Въпреки това все още продължаваше да поддържа бюрото си в пълен порядък, най-старателно да подрежда папките си и да води спретнати бележки за бъдещите материали. В гардеробите вкъщи дрехите бяха сортирани според сезона, според случая (официални, полуофициални, ежедневни), и най-сетне, според цвета. Ако животът упорстваше в хаотичността си, а журналистиката не бе

съумяла да ѝ послужи като инструмент в подреждането му, то поне можеше да се опре на рутината и навика, за да си създаде лична вселена, в която царуваше стабилността и до която безредието и врявата на живота не можеха да припарят, колкото и уязвима да бе тя.

Йодът щипеше.

Вбеси се още повече. Направо кипеше.

От водата по-дълбоките съсиреци отляво се бяха размили. Раната пак бе почнала да кърви. Холи поседя безмълвно на крайчеца на леглото, притиснала хартиена кърпичка към одрасканото, докато спре кръвта.

Като обличаше светлокафявите дънки и яркозелената блуза, вече беше станало седем и половина.

Знаеше как да започне деня и нищо не можеше да промени плановите ѝ. Изобщо нямаше апетит да закусва. Излезе навън и установи че утрото е безоблачно и необичайно приятно даже за Ориндж Каунти, но дори фантастичното време не успя да я размекне и да я накара да поспре, макар и за миг, за да се обърне с наслада към слънцето. Качи се в колата, напусна паркинга и се насочи към Лагуна Нигел. Ще позвъни на вратата на Джеймс Айрънхарт и ще настоява за отговор на безброй въпроси.

Искаше да узнае всичко, да чуе обяснение за това как той научава, че някой ще умре и защо поема такива безразсъдни рискове, за да спасява напълно непознати. Но освен това искаше да разбере защо снощният лош сън бе станал истина, как и защо стената на спалнята ѝ лъсна и се заповдига като човешка плът и що за същество бе изскочило от кошмара ѝ и я бе сграбчило в ноктите си, които бяха напълно истински.

Бе убедена, че той знае отговорите. Снощи едва за втори път през тридесет и тригодишния си живот се бе срещнала с неизвестното, със свръхестественото. Първият път бе на 12 август, когато Айрънхарт като по чудо спаси Били Дженкинс — макар едва доста по-късно да беше осъзнала, че бе излязъл направо от зоната на здрача. И макар да бе готова да си признае доста грешки, глупостта не бе сред тях. Само глупак не би прозрял, че двете ѝ срещи с паранормалното — Айрънхарт и кошмарът-действителност, са свързани помежду си.

Изпитваше нещо по-силно от гняв. Направо беше побесняла.

Докато се носеше надолу по Краун Вели Паркуей, осъзна, че част от яростта ѝ се дължи на откритието, че големият репортаж на кариерата ѝ започва да се оказва не просто история за изумлението, чудото, смелостта, надеждата и триумфа, както бе очаквала. Подобно на огромното множество статии, които се бяха появявали по първите страници на вестниците от изобретяването на печатарската преса до наши дни, и този случай имаше своята тъмна страна.

Джим се бе изкъпал и стегнал за църква. Вече не посещаваше редовно неделните литургии, нито пък службите на която ѝ да е от другите религии, на които се бе отдавал по едно или друго време през годините. Но откакто бе попаднал в ръцете на висша сила, поне от миналия май насам, когато бе прелетял до Джорджия, за да спаси живота на Сам и Емили Нюзъм, беше склонен да мисли за Бог повече от обикновено. А откакто отец Гиъри му каза за стигмите, с които било белязано тялото му, докато лежал в несвяст на пода на църквата преди по-малко от седмица, за първи път през последните няколко години почувства как католицизмът го повлича със силата на морския прилив. Не очакваше, наистина, мистерията на последните събития да се разреши с отговорите, които ще получи в църквата — но можеше поне да се надява.

Като взимаше ключовете от закачалката до вратата на гаража, се чу да казва:

— Спасителен мост.

В същата секунда плановите му за деня се промениха. Замръзна като истукан, без да знае какво да прави. После го обзе познатото усещане, че е марионетка, и закачи ключовете обратно.

Върна се в спалнята и изхлузи мокасините, сивите панталони, тъмносиньото спортно сако и бялата риза. Облече сиво-зеленикави панталони и широка хавайска риза, която пусна над панталоните, за да се чувства възможно най-удобно.

Трябваше му свобода на движенията и гъвкавост. Представа си нямаше *защо* пък точно свободните движения и гъвкавостта да са желателни в предстоящите събития, но това не му пречеше да изпитва необходимост от тях.

Седнал на пода пред дрешника, си избра чифт обувки — най-удобните, които притежаваше, марка „Рокпорт“ предназначени за тренировки на новаци. Върза ги здраво, но не прекалено стегнато. Стана и провери дали му е удобен подобреният екип. Добре беше.

Посегна към куфара на горния рафт, но после размисли. Не беше сигурен, че ще му бъде необходим багаж. След още няколко секунди вече просто *знаеше*, че ще пътува с много малко неща. Приплъзна вратата на дрешника, без въобще да извади пътната чанта.

Когато не му трябваше багаж, това обикновено означаваше, че до целта на пътуването може да се отиде с кола и цялото пътешествие в двете посоки, включително работата, която се очакваше от него, ще му отнеме не повече от двадесет и четири часа. Но като извърна гръб на гардероба, изненада сам себе си с думата:

— Летище.

Разбира се, имаше много места, до които можеше да иде със самолет и да се върне за един ден.

Взе портфейла от тоалетката, изчака да види дали ще почувства подтик да го остави обратно пред огледалото и в крайна сметка го пхна в предния си джоб. Очевидно щяха да му трябват не само пари, но и документи — или най-малкото, като ги носи със себе си, поне няма да рискува да го разкрият.

Като се запъти пак към кухнята и взе ключовете от таблото, усети страх, макар и не толкова силен, колкото предишния път, когато излизаше от къщи и поемаше на някаква мисия. Тогава му бе „казано“ да открадне кола, за да не могат после да го проследят, и да кара към Мохавската пустиня. Този път противниците насреща му можеха да се окажат много по-страшни от двамината с роудкинга, но не се тревожеше като тогава. Знаеше, че може да си намери смъртта. Да си инструмент на по-висша сила не гарантира непременно безсмъртие — той продължаваше да си бъде човек, чиято плът може да бъде разкъсана, чиито кости могат да бъдат строшени и чието сърце може в миг да спре да бие от добре прицелен изстрел. Изцеляването на страха можеше да се отдаде единствено на чудноватото пътуване с мотоциклета, на двата дни с отец Гиъри, на разказа за стигмите, които се появили по тялото му, и на породилото се в резултат на това убеждение, че всичко това е дело на Божията ръка.

Холи беше на Бугънвила Уей, само на пресечка от дома на Айрънхарт, когато от гаража му на заден ход излезе тъмнозелен форд. Не знаеше каква кола кара Джим, но понеже живееше сам, предположи, че фордът е негов.

Ускори, почти готова да го задмине, да засече задницата, да го принуди насила да спре и да се изправи пред него насред улицата. После отново намали, стигайки до извода, че предпазливостта рядко се оказва фатална грешка. Със същия успех можеше да разбере накъде се е запътил и какво е намислил.

Като минаваше покрай къщата, автоматичната врата на гаража тъкмо се спускаше. Миг преди да се затвори, Холи успя да види, че вътре няма друга кола. Няма кой друг да е във форда, освен Айрънхарт.

И понеже никога не ѝ бяха възлагали репортажи за параноидални наркомагнати, конюнктурни политици и корумпирани бизнесмени, Холи не беше специалист по следене на обекта в потока на уличното движение. Уменията и техниките, изисквани при конспиративните операции, не са особено необходими, когато човек пише предимно за артисти в светещи костюми, които разиграват живи мишки на стълбите на общината и наричат това „изкуство“, и за състезания по ядене на пай. Освен това не пренебрегваше и факта, че Айрънхарт е изкарал двуседмичен курс по каскадьорско шофиране в специално училище в Марин Каунти; ако знае как да се справя с колата толкова добре, че да може да се изплъзне на преследвачи-терористи, само тридесет секунди, след като я забележи да го следи, ще я остави да му гълта праха.

Гледаше да изостава колкото може по-назад. За щастие сутрешното неделно движение бе достатъчно натоварено, за да ѝ позволява да се крие зад другите коли. Но и беше достатъчно леко, та да не се притеснява, че платната между тях изведнъж ще се задръстят и ще я изолират, докато той изчезва от погледа ѝ.

Първо тръгна на изток по Краун Вали Паркуей към Междущатско № 5, а после на север към Лос Анджелис по шосе № 405.

Като стигнаха построените един до друг небостъргачи около Саут Кост Пиаца — основният търговски и офис център на двумилионният метрополис Ориндж Каунти, Холи вече беше в по-

добро настроение. Оказваше се, че я бива за преследвания с коли — движеше се на две до шест коли разстояние от Айрънхарт, но винаги се намираше достатъчно близо, за да го последва, ако внезапно завие по някое отклонение. Ядът ѝ се поуспири от удоволствието, което ѝ доставяше уметелото преследване. Установи, че от време на време дори се възхищава на ясното синьо небе и на кичестите розови и бели олеандри, посадени тук-там покрай магистралата.

Като отмина Лонг Бийч обаче, започна да се плаши да не прекара целия ден по магистралите, само за да се окаже накрая, че мястото, където отива, няма нищо общо с енигмата, която я занимаваше. Понякога дори един самообявил се за Супермен герой с ясновидски способности може просто да иде на театрално матине и най-опасното му преживяване за деня да бъде хапването на Сичуан с възможно най-лютата горчица на готвача.

Освен това започна да се пита дали пък може да усети присъствието ѝ чрез психичните си сили. Да я надуши през две коли назад изглеждаше много по-лесно, отколкото да предрече смъртта на малчуган в Бостън. От друга страна ясновидството може би е непостоянна сила — не нещо, което да може да включва и да изключва, когато му хрумне — и може би работеше, когато става дума за сериозни неща: сигурно му изпращаха изневиделица видения на опасност, разруха и смърт, а може би пък изобщо нямаше видения. Което в известен смисъл звучеше логично. Човек сигурно би откачил, ако има пророчества, от които разбира предварително дали ще му хареса даден филм, дали ще вечеря добре, или пък ще получи тежка криза с газове и уригване от ония, най-тънките спагети с чесън, които бяха толкова вкусни. Все пак изостана мъничко и пусна още една кола помежду им.

Когато Айрънхарт остави магистралата на отбивката за международно летище Лос Анджелис, Холи съвсем се въодушеви. Може би само посреща някой пристигащ. Но беше по-вероятно да хване излитащ полет, впускайки се в някоя от навременните си спасителни операции, както на 12 август, почти преди две седмици, беше долетял в Портланд. Холи не бе подготвена за път — дори нямаше други дрехи. Но разполагаше с достатъчно пари и кредитни карти, за да посрещне разходите, а нова блуза може да си купи отвсякъде. Изгледите да го последва чак до сцената на събитията ѝ се

струваха много примамливи. Най-сетне, като пише за него, ще звучи по-авторитетно, ако е присъствала лично на две от спасителните операции.

Почти изпадна в паника, когато той се отби от алеята към терминала и влезе в един гараж — помежду им вече нямаше други коли, зад които преспокойно да се крие. Но алтернативата бе да продължи напред, да спре в друг паркинг и да го изгуби. Изостана, колкото ѝ стискаше, и си взе билетче от машината на портала само секунди след него.

Айрънхарт намери празно място сред спрените качи на третото ниво, а Холи паркира през десет места по-нататък. Посниши се на седалката и остана в колата — даваше му преднина, за да намали шанса той да хвърли поглед назад и да я забележи в тълпата.

Едва не изпусна момента. Като излезе от колата, само го мерна да завива наляво и да изчезва покрай една стена в края на входната алея.

Забърза след него. Тихото равно *шляп-шляп* на стъпките ѝ отекваше в ниския циментов таван. Като стъпи на алеята и зави зад ъгъла, го видя да изчезва по някакви стълби. Докато мине през вратата след него, го чу как взема последните стъпала и отваря вратата долу.

Докато пресичаше служебната алея и влизаше в терминала на Юнайтид Еърлайнс, благодарение на шарената му хавайска риза съумя да го последва на доста голямо разстояние. Надяваше се да не заминават за Хавай. Да се разследва събитие без финансова издръжка от вестника беше само по себе си доста скъпичко. Ако Айрънхарт днес ще спасява живот, Холи се надяваше това да става например в Сан Диего, не чак в Хонолулу.

В терминала застана зад група високи шведи, които използва за прикритие, докато Айрънхарт се бавеше пред таблото с монитори и изучаваше разписанието на предстоящите полети. Съдейки по лицето му, заключи, че не открива полета, който иска. Сигурно просто не знае още кой полет иска да хване. Може би пък предчувствията не му се явяват в завършен вид; може би трябва да мисли върху тях, а и вероятно не знае точно къде отива и чий живот ще спасява, докато пристигне на мястото на събитието.

След няколко минути се извърна и закрачи през огромната зала към бюрото за билети. Холи продължаваше да го следва много издалеч,

докато в миг не осъзна, че няма да разбере къде отива, ако не е достатъчно близо, за да чуе какво ще каже на чиновничката. С голямо неудоволствие се доближи.

Разбира се, можеше да го изчака да си купи билета и да го последва да види на кой изход ще застане, а после да си запази място за същия полет. Но ако самолетът излети, докато тя се лута из безкрайните зали на летището? Освен това можеше да се опита да склони чиновничката да ѝ каже за кой полет си е купил билет Айрънхарт, претендирайки, че е намерила изгубена от него кредитна карта. Но какво, ако компанията предложи да му я върне, или повикат охраната?

На опашката пред бюрото се осмели да се доближи до Айрънхарт. Единствената личност между тях беше огромен мъж с дебел корем, който изглеждаше като защитник от Националната футболна лига; излъчваше леко неприятна телесна миризма, но ѝ осигуряваше доста добро прикритие, за което му бе благодарна.

Малката опашка се движеше бързо. Когато Айрънхарт застана пред гишето, Холи се измъкна иззад гърба на дебелака и се напегна да чуе кое място се споменава.

Но точно в най-неподходящия миг по радиоуредбата зазвуча тих, чувствен, но все пак като на зомби женски глас, който обявяваше, че е било намерено загубено дете. В същото време минаха и група шумни нюйоркчани, които, явно затъжили се за враждебността у дома, се оплакваха от направо очевадното лицемерие на калифорнийската „пожелаваме-ви-приятен-ден“ етика на обслужване. Думите на Айрънхарт потънаха в какафонията.

Холи се доближи още малко.

Дебелакът я изглежда смръщено, явно подозирайки опит за пререждане. Тя му се усмихна по начин, който означаваше, че не таи никакви зли намерения, а и знае, че той е достатъчно голям да я размаже като мушица.

Ако Айрънхарт се обърнеше в този миг, щеше да се окаже лице в лице с нея. Тя затаи дъх и чу чиновничката да казва:

— ... летище О'Хеър в Чикаго, излита след двадесет минути...

Плъзна се отново зад дебелия, който отново я погледна смръщено през рамо.

Питаше се защо са дошли чак до Лос Анджелис, за да хванат полет до Чикаго. Беше твърдо убедена, че има безброй най-различни полети от летище „Джон Уейн“ в Ориндж Каунти до „О’Хеър“, Чикаго. Е... макар Чикаго да е по-далеч от Сан Диего, поне е за предпочитане — и ще е по-евтино — от Хавай.

Айрънхарт плати билета и забърза да търси изхода, слава Богу, без да поглежда към Холи.

„Страшен медиум“ — рече си тя.

Беше доволна от себе си.

Като дойде нейният ред, извади кредитна карта и поиска място за същия полет до Чикаго. За миг я обзе ужасното чувство, че служителката ще каже, че самолетът е пълен. Но места имаше и тя си взе билет.

Залата до изхода беше почти празна. Всички пътници вече се бяха качили. Айрънхарт не се виждаше никъде.

В ръкава към самолета започна да се тревожи, че докато си търси мястото, ще трябва да мине по пътеката и той ще я види. Може да се престори, че не го забелязва, или че не може да го познае, ако я заговори. Но се съмняваше той да повярва, че присъствието ѝ на борда на самолета е чисто съвпадение. Преди час и половина нямаше търпение да се нахвърли върху него. А сега не искаше нищо друго, освен да избегне всякакви срещи. Ако я забележи, ще се откаже от пътуването, а друг път може и да няма късмета да присъства лично на някоя от светкавичните му спасителни операции.

Самолетът беше джъмбоджет DC-10 и имаше две пътеки. Всеки ред от по девет места беше разделен на три: две места до прозореца отляво, пет в средата и две до прозореца отдясно. Мястото на Холи беше Н, на ред 23, което се падаше отдясно, през едно място от прозореца. Докато се придвижваше назад по пътеката, погледът ѝ се плъзгаше по лицата на спътниците ѝ и младата жена се надяваше да не се окаже изведнъж очи в очи с Джим Айрънхарт. Всъщност даже би предпочела изобщо да не го вижда по време на полета, а после на О’Хеър да му мисли как отново да го намери. DC-10 е огромен самолет. Въпреки празните места, на борда имаше повече от двеста и петдесет души. С Айрънхарт могат и света да си обиколят, без да се сблъскат нито веднъж, а какво остава за няколкочасовия полет до Чикаго.

И тогава го видя. Седеше на едно от петте места в средната секция на шестнадесети ред, до пътеката, но от другата страна на самолета. Прелистваше брой на списанието на авиокомпанията и Холи се надяваше да не вдигне поглед, преди тя да го е отминала. И макар че трябваше да направи път на една стюардеса, която придружаваше пътуващо само момченце, молитвата ѝ се сбъдна. Айрънхарт си остана с приведена над списанието глава, докато го отмина. Добра се до място Н 23, седна и въздъхна облекчено. Дори ако реши да отиде до тоалетната, или пък просто стане да се поразтъпче, вероятно няма да има никаква състоятелна причина да заобиколи по другата пътека. Идеално.

Хвърли един поглед на мъжа до прозореца в съседство. Беше на тридесет и една-две, почернял от слънцето, мускулист, с ужасно строго лице. Макар да беше неделя, той носеше тъмносин делови костюм с бяла риза и вратовръзка. Колкото костюмът му беше изгладен без гънчица, толкова челото му беше сбърчено и той работеше на лаптопа си. На главата му имаше слушалки — слушаше музика или поне се преструваше — за да пресече всякакви опити за разговор; освен това я удостои с хладна усмивка, която целеше същия ефект.

Това я устройваше идеално. Като много други репортери, не бе войнствена по природа. Работата ѝ изискваше да умее да слуша, не да приказва. Нямахше нищо против да изкара целия полет в четене на списанието на авиокомпанията, погълната в собствените си византийски сметки.

Самолетът летеше вече два часа, а Джим все още нямаше представа какво се очаква от него, като слезе на летище О'Хеър. Това обаче не го притесняваше особено много, защото се беше научил да бъде търпелив. Рано или късно просветление винаги идваше.

Нищо в списанието не успяваше да го заинтригува, а филмът, който прожектираха, беше толкова забавен, колкото би била почивка в съветски лагер. Двете места отдясно бяха празни, та не му се налагаше да любезничи с непознати. Наклони малко седалката, скръсти ръце на стомаха си, затвори очи и се отдаде — прекъсван от време на време от запитванията на стюардесата дали би искал нещо за хапване и как се

чувства — на размишление върху съня с мелницата, питайки се какво би могъл да означава, ако изобщо означава нещо.

За него *се опитваше* да мисли, но Бог знае защо, мисълта му все се връщаше към Холи Торн, репортерката.

По дяволите, никак не е искрен — прекрасно знаеше защо откак я срещна, тя току изплуваше в мислите му. Беше удоволствие да я гледаш. Освен това бе интелигентна — от пръв поглед се разбираше, че в главата ѝ щракат поне милион зъбчати колелца, които си пасват идеално, смазани са добре и тихичко си вършат работата. Освен това имаше чувство за хумор. Какво не би дал да споделя дните и дългите, разкъсвани от кошмари нощи, с такава жена. Смехът обикновено е функция на споделеността — нещо видяно, шега, определен миг. Когато си сам, не се смееш много, а ако се смееш, това вероятно означава, че трябва да си уредиш дълъг престой в почивна станция с тапицирани стени.

С жените все не се държеше както трябва и затова около него често нямаше никой. А и трябваше да си признае, че дори още преди да започнат странните събития, понякога бе трудно да се живее с него. Не беше точно депресивен тип, но отдаваше прекалено много внимание на факта, че смъртта и животът вървят ръка за ръка. Бе прекалено склонен към размишления за настъпващата тъмнина. Прекалено бавен, когато трябваше да сграбчи момента и да се отдаде на удоволствието. Ако...

Отвори очи и се поизправи на седалката, защото изведнъж бе получил просветлението, което очакваше. Или поне част от него. Още не знаеше какво ще се случи в Чикаго, но вече имаше имената на хората, чийто живот ще спасява: Кристин и Кейси Дубровек.

За своя изненада изведнъж установи, че те са в този самолет заедно с него — което го наведе на мисълта, че бедата може да връхлети на терминала на О'Хеър, или поне много скоро след кацането на самолета. Иначе нямаше да ги срещне толкова рано. Обикновено виждаше за пръв път хората, които спасяваше, броени минути преди животът им да бъде поставен в опасност.

Подтикван от силите, които го ръководеха от няколко месеца насам, той стана, запъти се към предната част на самолета, заобиколи седалките, мина на другата пътека и тръгна обратно по нея. Нямаше и представа какво прави, докато не стигна двадесет и втори ред и

погледна надолу към майката и детето, заемащи места Н и I. Жената беше към тридесетгодишна, не красива, но с нежни и приятни черти. Детето беше на пет-шест години.

Жената го изгледа любогшно и Джим се чу да казва:

— Госпожа Дубровек?

Тя запремига изненадано:

— Извинете... познавам ли ви?

— Не, но Ед ми каза, че ще бъдете на този полет и ме помоли да се грижа за вас.

Като изрече името, разбра, че Ед е съпругът ѝ, но как точно разбра, изобщо не знаеше. Клекна край нея и я озари с най-прекрасната си усмивка:

— Аз съм Стив Харкман. Ед е в търговския, а аз — в рекламния, та десетина пъти седмично се побъркваме взаимно.

Нежното като на мадона лице на Кристин Дубровек грейна.

— О, да, говорил е за вас. Вие сте постъпили в компанията съвсем скоро — преди около месец?

— Вече шест седмици — без колебание отвърна Джим, доволен, че уцелва все верните отговори, макар въобще да не знаеше кои са те.

— А това ще да е Кейси.

Момиченцето седеше до прозореца. То вдигна глава, отклонявайки вниманието си от книжката си.

— Утре ставам на шест, имам рожден ден и ще ходим на гости на баба и дядо. Те са страшно стари, обаче са сладки.

Той се засмя и каза:

— Бас държа, че се пукат от гордост, че внучката им е такава скица.

Като го видя да се приближава по нейната пътека, Холи толкова се стресна, че едва не падна от седалката. Първо помисли, че се взира право в нея. Идеше ѝ да забълва обяснения — „Да, вярно, преследвам ви, проверявам ви, намъквам се с гръм и трясък в усамотението ви“ — още преди да е стигнал до нея. Почти не познаваше други репортери, които биха се почувствали виновни, че така му се бъркат в живота, но някакси не съумяваше да изкорени жилката почтеност, която, откакто бе завършила, все ѝ пречеше на журналистическата кариера. И замалко

пак да развали всичко — докато най-сетне не осъзна, че той всъщност гледа не нея, а brunetката на същото място на предния ред. Преглътна с мъка и вместо да го засипе с буря оправдания, просто се смъкна няколко сантиметра по-надолу на седалката. Взе списанието, което беше захвърлила; бавно, внимателно го разтвори, за да скрие лицето си, страхувайки се, че ако направи прекалено рязко движение, ще привлече вниманието му, преди да е успяла да се скрие зад лъскавите страници.

Списанието го скриваше от погледа ѝ, но тя чуваше всяка дума, която той изричаше и почти всички отговори, които му даваше жената. Чу го как се представя за Стив Харкман, изпълнителен директор на рекламен отдел на някаква компания, и се питаше с каква ли цел се провежда целият този маскарад.

Осмели се да отметне глава назад толкова, че да надзърта с едно око иззад списанието. Айрънхарт клечеше на пътеката край седалката на жената и беше толкова близо, че Холи можеше да го наплюе, макар че в оплюването на определен обект бе толкова тренирана, колкото и в тайното преследване.

Осъзна, че ръцете ѝ треперят и списанието тихичко шумоли. Приведе глава, втренчи се в страниците пред себе си и се съсредоточи върху усилията да бъде спокойна.

— Как, за Бога, ме познахте? — попита Кристин Дубровек.

— Е, не може да се каже, че Ед чак е заринал офиса със снимки на вас двете — отвърна Джим.

— О, да, точно така.

— Вижте, госпожо Дубровек...

— Наричайте ме Кристин.

— Благодаря. Кристин... Дойдох така да нахалствам, защото имам скрита причина. Според Ед си царица на сватосването.

Явно това бе подходяща реплика. И макар че сладичкото ѝ лице беше грейнало, сега съвсем разцъфтя.

— Ами, наистина обичам да събирам хората, когато смятам, че си подхождат; и трябва да призная, че досега съм имала немалко успех.

— Клечки ли правиш, мамо^[1]? — попита Кейси Дубровек.

В странно съответствие с неведомите пътища на шестгодишния ѝ ум. Кристин обясни:

— Не онези с цигарите, миличка.

— О, добре — съгласи се Кейси и отново се зачете в книжката.

— Работата е — рече Джим, — че съм в Лос Анджелис отскоро, само от осем седмици, и съм класически пример на самотник, запазена марка. Не обичам ергенски барове, не искам да се записвам в спортен клуб, само за да се срещам с жени, а пък предполагам, че с която и да се запозная чрез компютърните служби, все ще е депресирана и объркана като мен самия.

Тя се засмя.

— На мен не ми изглеждаш депресиран и объркан.

— Извинете, господине — с любезна твърдост се намеси една стюардеса, докосвайки Джим по рамото, — но не мога да ви позволя да стоите на пътеката.

— О, разбира се. — Той се изправи. — Само минутка. — После се обърна към Кристин. — Виж, наистина е малко притеснително, но искам да говоря с теб, да ти разкажа за себе си, за това какво търся у една жена, за да видим дали не познаваш някоя, която...

— Естествено, с най-голямо удоволствие — съгласи се Кристин с такъв ентусиазъм, сякаш в предишния си живот със сигурност е била много търсена сватовница или пък преуспяваща schatchen^[2] от Бруклин.

— Хей, знаеш ли какво — двете места до мен са свободни. — Може да седнете при мен до края на пътуването...

Очакваше, че хич няма да ѝ се ще да се откаже от местата до прозореца, и докато чакаше отговора ѝ, стомахът му се сви в необяснимо притеснение.

Тя се поколеба секунда-две.

— Да, защо пък не.

Стюардесата, която още се въртеше около тях, ѝ кимна в знак на съгласие.

Кристин се обърна към Джим:

— Мислех, че на Кейси гледката отвисоко ще ѝ хареса, но тя май не я вълнува особено. Освен това сме до критото и то закрива почти всичко.

Джим не можеше да си обясни безкрайното успокоение, което го обзе, като получи съгласието ѝ да се премести, но напоследък доста неща го озадачаваха.

— Добре. Чудесно. Благодаря ти, Кристин.

Като отстъпваше да направи място на Кристин Дубровек да се изправи, забеляза пътничката на задната седалка. Бедната жена очевидно припаднаше от уткас от летене. Държеше пред лицето си списание и се опитваше да поразсее страховете си, но ръцете ѝ толкова силно трепереха, че страниците непрестанно шумоляха.

— Къде седиш? — попита Кристин.

— От другата страна на шестнадесети ред. Ела, ще ти покажа.

Взе ръчния им багаж — имаха само една чанта, а тя и Кейсн прибраха още няколко дребни неща — и ги поведе към предната част на самолета, после към другата пътека. Кейси влезе на шестнадесети ред, а майка ѝ я последва.

Преди самият Джим да седне, нещо го накара да се обърне назад и да погледне към пътничката, страдаща от аерофобия. Тя бе смъкнала списанието. Гледаше го. Позна я.

Холи Торн.

Той се вкамени.

— Стив? — рече Кристин.

Репортерката бе разбрала, че Джим я забеляза. Ококорила очи, тя сякаш бе замръзнала на мястото си. Като сърна, изплашена от фаровете на кола.

— Стив?

Сведе поглед към Кристин и рече:

— Ъ-ъ-ъ, ще ме извиниш ли за минута, Кристин. Само за минутка. Веднага се връщам. Чакай тук. Става ли? Тук чакай.

После пак тръгна по дясната пътека.

Сърцето му биеше лудо. Гърлото му се беше свило от страх. Но не знаеше защо. Не се боеше от Холи Торн. Веднага разбра, че присъствието ѝ в самолета не е просто съвпадение, че е прозряла тайната му и го следи. Но точно сега не му беше до това. Че ще го разкрият и ще му смъкнат маската — не това го плашеше сега. Не знаеше откъде точно идва притеснението му, но вече толкова беше нараснало, че ушите му бучаха.

Докато се приближаваше към репортерката, тя понечи да стане. После по лицето ѝ пробяга примирено изражение и тя седна обратно на мястото си. Беше все така приятно да я гледа човек, както я помнеше, макар под очите ѝ да имаше сенки, сякаш не си беше доспала.

Като дойде до двадесет и трети ред, посегна да я хване за ръката и каза:

— Ела.

Тя обаче не му подаде ръката си.

— Трябва да поговорим — продължи Джим.

— Можем да говорим и тук.

— Не.

Стюардесата, която му беше направила забележка, че запреща пътеката, пак се приближаваше.

И понеже Холи не пое ръката му, той я сграбчи за рамото и я дръпна, надявайки се, че няма да го принуждава да я измъква насила от мястото ѝ. Стюардесата сигурно вече го имаше за някой извратен арабин, който събира най-добре изглеждащите жени в самолета и си прави харем около своето място отсреща отляво. За щастие репортерката стана, без да протестира повече. Той я поведе назад към тоалетната. Тя не беше заета и той бутна Холи вътре. Хвърли един поглед назад, очаквайки стюардесата да го следи с поглед, но тя се занимаваше с друг пътник. Той влезе след Холи в миниатюрната кутийка и затвори вратата.

Тя се свря в ъгъла, старайки се да стои колкото се може по-далеч от него, но въпреки това бяха опрели носове един в друг.

— Не се страхувам от вас — промълви младата жена.

— Хубаво. Нямайте причини да се страхувате.

Вибрациите се предаваха по хромираните стени на тоалетното помещение. Тук плътното боботене на моторите като че ли се чуваше по-силно, отколкото в централната част.

— Какво искате? — прошепна Холи.

— Трябва да правите точно това, което ще ви кажа.

Тя се намръщи.

— Вижте, аз...

— Точно каквото ви кажа, и без пререкания, защото няма време — остро я прекъсна той, питайки се за какво, по дяволите, говори.

— Зная всичко за вашите...

— Пет пари не давам какво знаете. Това сега не е важно.

Тя пак сбърчи чело.

— Треперите като лист.

Не само трепереше, но се обливаше в пот. В тоалетната беше достатъчно хладно, но той усещаше как по челото му избиват капки пот. По дясното му слепоочие, покрай ъгълчето на окото, се стичаше тъничка струйка. После заговори бързо:

— Искам да дойдете в предната част на самолета и да седнете по-напред, близо до мен; там има няколко празни места.

— Но аз...

— Не можете да останете на мястото си, на двадесети трети ред, в дъното, просто е невъзможно.

Не беше покорна жена. Имаше си свое мнение и не беше свикнала да ѝ нареждат какво да прави.

— Това е моето място. 23 Н. Не можете да ме принуждавате със сила...

Той я прекъсна нетърпеливо:

— Ако останете там, ще загинете.

Погледна го не по-изненадано, отколкото се чувстваше той самият.

— Да загина? Какво искате да кажете?

— Не зная. — Но после нежеланото познание дойде само. — О, Боже. Исусе Христе. Ще паднем.

— Какво?

— Самолетът. — Сега сърцето му сякаш препускаше по-бързо и от турбината, въртяща перките на огромните двигатели. — Долу. Най-долу.

Изведнъж неразбирането ѝ отстъпи място на ужасяващото прозрение:

— Ще се разбием?

— Да.

— Кога?

— Не зная. Скоро. Почти никой от седящите от двадесети ред нататък няма да оцелее.

Не знаеше какво ще каже, докато не го каза, и докато слушаше собствените си думи, се ужаси от тях.

— В първите девет реда има повече шансове за оцеляване, но не много добри, съвсем не добри. Трябва да седнете в моя сектор.

Самолетът се пораздруса. Холи застина и се огледа уплашено, сякаш очакваше стените на тоалетното помещение да се срутят върху тях.

— Турбуленция. Просто въздушна яма. Имаме... още няколко минути.

Очевидно бе научила достатъчно за него, за да повярва на предсказанието му. Не изрази никакви съмнения.

— Не искам да умирам.

Все по-настойчив, Джим я сграбчи за раменете.

— Ето защо трябва да дойдете напред, да седнете близо до мен. От десети до двадесети ред никой няма да загине. Ще има ранени, някои от които тежко, но никой няма да умре, и много от тях дори няма да пострадат. А сега, за Бога, преместете се напред.

Посегна към дръжката на вратата.

— Почакайте. Трябва да кажете на пилота.

Той поклати глава.

— Няма да помогне.

— Но сигурно ще може да направи нещо, да предотврати това.

— Няма да ми повярва, а дори и да повярва... не зная какво да му кажа. Самолетът ще падне, да, но не зная защо. Може да се сблъска с друг самолет, може да има повреда в корпуса, а може да има и бомба на борда — причината може да е каква ли не.

— Но вие сте медиум и ако се опитате, сигурно можете да видите повече подробности.

— Ако смятате, че съм медиум, значи знаете за мен много по-малко, отколкото си мислите.

— Трябва да опитате.

— О, госпожо, бих опитал, ако имаше смисъл. Но няма.

На лицето ѝ любопитството се бореше с ужаса.

— Ако не сте медиум — тогава какъв сте?

— Оръдие.

— Оръдие?

— Някой или нещо ме използва.

Самолетът отново потрепери. Те застинаха, но машината не започна да пада. Продължи да лети като преди, двигателите бръмчаха.

Просто поредната яма.

Тя го сграбчи за ръката.

— Не можете да оставите всички тези хора да умрат!

Чувството за вина го стегна като въже през гърдите и сви стомаха му на топка при намека, че останалите пътници на борда ще загинат заради него.

— Тук съм, за да спася жената и детето, никого друг.

— Това е ужасно.

Джим отвори вратата на тоалетното помещение и каза:

— Положението ми харесва не повече, отколкото на вас, но нищо не може да се направи.

Тя обаче не пусна ръката му, а го дръпна гневно. Зелените ѝ очи бяха помътнели, сякаш пред погледа ѝ плуваха собствените ѝ видения на обезобразени тела, които се въргалят сред обгорели метални късове. Тя повтори, този път с гневен шепот:

— Не можете да оставите всички тези хора да умрат.

— Или елате с мен, или умирайте с тях — нетърпеливо отвърна Джим.

После излезе от тоалетната, Холи го последва, но той не знаеше дали ще му се подчини. Молеше се на Бога да го стори. Наистина не може да му се търси отговорност за смъртта на всички останали хора, които ще загинат, защото те биха умрели дори и него да го нямаше на борда; така им било писано, и той не беше изпратен да промени *тяхната* съдба. Не можеше да спаси целия свят и трябваше да се осланя на мъдростта на висшата сила, която го направляваше. Но във всеки случай щеше да бъде отговорен за смъртта на Холи Торн, защото тя никога не би се качила на този самолет, ако макар и несъзнателно, не я бе подвел.

Докато вървеше по лявата пътека, погледна през илюминаторите към ясното синьо небе отвън. Изведнъж си представи прекалено ясно зейналата бездна и стомахът му се сви.

Едва когато стигна до мястото си на шестнадесети ред, се осмели да хвърли поглед назад. Изпълни го облекчение, като видя че Холи е почти зад него.

Посочи ѝ двете празни места точно зад тях с Кристин.

Холи поклати глава.

— Само ако седнете до мен. Трябва да поговорим.

Той погледна Кристин, после Холи. Усещаше почти физически как времето се изплъзва, подобно на вода, която се оттича по водопровода. Ужасният миг на катастрофата наближаваше. Искаше да грабне репортерката, да я натъпче на седалката, да я опаше с колана и да го заключи. Но коланите нямаха закопчалки.

Без да успява да прикрие безкрайното си раздразнение, той ѝ изсъска през зъби:

— Моето място е при тях.

Имаше предвид Кристин и Кейси Дубровек.

Говореше тихо, както и Холи, но другите пътници вече ги заглеждаха.

Кристин вдигна поглед към него, смръщи се и изви глава назад да види Холи.

— Някакъв проблем ли има, Стив?

— Не. Всичко е наред — излъга той.

Хвърли още един поглед през илюминатора. Синьо небе. Необятно. Празно. Колко ли километра ги делят от земята?

— Не изглеждаш добре — отбеляза Кристин.

Изведнъж осъзна, че лицето му още е покрито с лепкав слой пот.

— Малко ми е топло. Ъ-ъ-ъ, виж, тъкмо срещнах една стара позната. Ще ми отпуснеш ли пет минути?

Кристин се усмихна.

— Разбира се, разбира се. Още проверявам наум списъка на най-достоините.

За миг се зачуди за какво, дявол да го вземе, говори тя. После се сети, че я бе помолил да му помогне в избора на подходяща партньорка.

— Добре — отвърна. — Страхотно. Ей сега ще се върна и ще поговорим.

Набута Холи на седемнадесети ред и седна до нея на мястото до пътеката.

От другата ѝ страна седеше варелоподобна бабка с рокля на цветя и буйни синкаво-прошарени ситни къдрици. Беше дълбоко заспала и тихичко похъркваше. На врата ѝ на верижка висяха очила със златна рамка, които почиваха на майчинския ѝ бюст и се повдигаха и спускаха в такт с равномерно ѝ дишане.

Приведена близо до него, с толкова тих глас, че да не могат да я чуят дори от другата страна на тясната пътека, но с увереността на безпристрастен политически оратор, Холи каза:

— Не можете да оставите всички тези хора да умрат.

— Това вече го обсъдихме — нервно отвърна Джим, но без да повишава тон повече от нейния едва доловим шепот.

— Вие сте отговорен за...

— Аз съм човек като другите.

— Не, много особен човек.

— Не съм Господ — тъжно отговори той.

— Говорете с пилота — пошепна тя.

— Няма да ми повярва.

— Тогава предупредете пътниците.

— Тук няма достатъчно място за всички.

Беше я вбесил — тя не викаше, но говореше толкова сериозно, че не можеше да отдели поглед от нея или да не обърне внимание на думите ѝ. Хвана го над лакътя и така го стисна, че го заболя.

— Дявол го взел, сигурно все нещо могат да направят, за да се спасят.

— Само ще създам паника.

— Ако можете да спасите повече хора, а ги оставяте да загинат, това си е чисто убийство — настоятелно прошепна тя, а в очите ѝ припламнаха гневни искри.

Обвинението го уцели на болното място и му подежда като удар с чук в гърдите. Не можеше да понесе цялата тази отговорност, която тя се опитваше да стовари на плещите му. Ако успееше да спаси двете Дубровек, щеше да направи две чудеса — да спаси майка и дете от ранната смърт, която им предричаше съдбата. Но на Холи Торн, с цялото ѝ невежество относно способностите му, не ѝ стигаха две чудеса; тя искаше три, четири, пет, десет, сто. Струваше му се, че го притиска някаква тежест — сякаш скапаният самолет се беше стоварил върху него. Не беше права да хвърля вината върху него, не беше честно. Ако иска да вини някого, да хвърля тежки думи в лицето на Бог, чиято неведома воля изисква самолета да се разбие.

— Убийство — тя впи пръсти в ръката му още по-силно.

Усещаше излъчващия се от нея гняв като топлина от метална повърхност, която отразява слънчевите лъчи. Отразява. Изведнъж

осъзна, че ситуацията е прекалено характерна, та да пада по-долу от фройдистка. Нейният гняв, че той не може да спаси всички в самолета, е не по-силен от неговия собствен, че не притежава такава способност; нейната ярост бе отражение на неговата собствена.

— Убийство — повтори тя, очевидно давайки си сметка за дълбокия ефект, който думите ѝ оказваха върху него.

Вгледа се в красивите ѝ очи и му се прииска да я удари, да ѝ заби юмрук в лицето, така да я цапардоса, че да изпадне в безсъзнание, само и само да не изрича собствените му мисли. Беше прекалено възприемчива. Мразеше я, защото беше права.

Вместо да я удари, стана.

— Къде отивате? — поиска да знае тя.

— Да говоря със стюардесата.

— За какво?

— Добре де, печелите. Печелите.

Докато се придвижваше към опашката на самолета, Джим се вглеждаше в хората, които подминаваше, и изтръпваше при мисълта, че скоро голяма част от тях ще са мъртви. Колкото повече нарастваше отчаянието му, толкова повече се развихряше въображението му и той виждаше черепи под кожата им, изпод плътта им блестяха кости, защото бяха живи мъртъвци. Повдигаше му се от страх, но не от страх за себе си, а за тях.

Самолетът се стрелна нагоре, но после пак се върна в хоризонтално положение. Джим се вкопчи в една седалка, за да се задържи прав. Но това още не беше голямото падане.

Стюардите се бяха събрали в работните помещения и се приготвяха да сервират обяда, който току-що пристигаше от кухнята. Бяха смесена група, мъже и жени; имаше неколцина двадесетинагодишни, а останалите бяха на повече от петдесет.

Джим се приближи към най-възрастната. Според табелката, която носеше, името ѝ беше Ивлин.

— Трябва да говоря с пилота — каза той съвсем тихо, макар че дори най-близко седящите пътници бяха доста по-напред.

Дори да се бе изненадала от молбата му, Ивлин не го показа. Усмихна се, както бе обучена.

— Съжалявам, господине, но това е невъзможно. Каквото и да е проблемът, убедена съм, че мога да ви помогна.

— Слушайте, бях в тоалетната и чух някакъв странен звук — излъга той — не нормалното бръмчене на двигател.

Тя се усмихна малко по-широко и по-неискрено и подхвана в стил „да-успокоим-нервния-пътник“:

— Виждате ли, по време на полет е съвършено нормално издаваният от двигателите шум да се променя заедно със скоростта...

— Зная това. — Опитва се да звучи като разумен човек, в чиито думи тя трябва да се вслуша. — Летял съм много. Това беше различно. — И пак излъга — Познавам самолетните мотори, работя за „Макдонъл Дъглас“. Ние създадохме и разработихме DC-10. Познавам този самолет, и това, което чух в тоалетната, беше *нередно*.

Усмивката ѝ помръкна, най-вероятно не защото започваше сериозно да се вслушва в предупрежденията му, а защото го смяташе за далеч по-изобретателен аерофоб от по-голямата част от онези, които се паникьосват наред полет.

Другите стюарди бяха престанали да подготвят обяда и се взираха в него, без съмнение питайки се дали ще им създаде неприятности.

— Всичко функционира както трябва — внимателно каза Ивлин. — Освен честите турбуленции...

— Опащният двигател — каза Джим.

Това не беше поредната лъжа. Отново му идеше просветление и той оставяше неизвестният източник на това просветление да говори чрез него.

— Пропелерът на двигателя се е разхлабил. Ако изхвъркне. Бог знае какво може да се случи.

Страховете му бяха прекалено специфични и затова не звучеше като типичен аерофобичен пътник — това караше всичките стюарди да го гледат втренчено, ако не с уважение, то поне с израз на предпазливо обмисляне.

— Всичко е наред — каза Ивлин, както бе обучена. — Можем да летим само с два двигателя.

Джим бе възбуден от факта, че висшата сила, която го ръководеше, очевидно бе решила да му предостави необходимите средства да убеди тези хора. Сигурно може да се направи нещо, за да бъдат спасени всички.

Борейки се със себе си да запази спокойния невъзмутим вид, той се чу да казва:

— Този двигател е с двадесет хиляди килограма тяга и е истински звяр — ако гръмне, все едно избухва бомба. В компресорите може да се образува обратно въздушно налягане и всичките тридесет и осем титанови перки, витлото, че и парчета от ротора ще изхвъркнат като шрапнел, ще пробият опашката, ще видят сметката на рудерите и хоризонталното кормило... Цялата опашка на самолета може да се разпадне.

Един от стюардите предложи:

— Може би няма да е зле някой да говори с капитан Делбау.

Ивлин не отхвърли предложението веднага.

— Познавам тези двигатели — продължи Джим. — Мога да му обясня. Не е нужно да ме водите в кабината, просто ми позволете да говоря с него по итеркома.

— „Макдонъл Дъглас“? — попита Ивлин.

— А-ха. Инженер съм там от дванадесет години — излъга той.

Тя вече се разкъсваше от съмнения относно състоятелността на заучените реплики, които бе усвоила по време на обучението си. Почти я беше убедил.

В Джим започваше да изгрява надежда и той каза:

— Вашият капитан трябва да изключи двигател номер две. Ако го изключи, можем да минем остатъка от пътя само на едно и три, ще успеем, всички ще се спасим.

Ивлин погледна останалите стюарди и неколцина кимнаха.

— Предполагам, няма да навреди, ако...

— Хайде — подкани я Джим. — Може и да нямаме много време.

И той закрачи напред след нея — от работните помещения, първо по дясната пътека, после през бизнес-класата.

Самолетът се разтресе от експлозия.

Ивлин падна на пода. Джим също политна напред и сграбчи една облегалка, за да избегне падането върху нея, но това му излезе през носа, защото вместо това се стовари върху един пътник, а после, когато самолетът започна да се тресе, се изхлузи на пода. Отзад се чуваше как подносите продължават да падат с трясък на пода, хората викаха от изненада и страх, долетя тъничък кратък писък. Докато Джим се

опитваше да се изправи на крака, самолетът се наведе с носа напред и започна да губи височина.

Холи се премести от седемнадесети ред, седна до Кристин Дубровек, представи се като приятелка на Стив Харкман и едва не изхвъркна от мястото си, когато ужасяващата ударна вълна блъсна самолета. Части от секундата след това последва силно бух, сякаш нещо се блъсна в машината.

— Мамо!

Коланът на Кейси беше закопчан, макар надписът „затегнете коланите“ да не светеше. Не изхвърча напред, но книжката падна на пода. Очите ѝ се бяха разширили от уплаха.

Самолетът губеше височина.

— Мамо?

— Всичко е наред — прошепна Кристин, очевидно насилвайки се да прикрие собствения си страх от дъщеря си. — Минаваме през въздушна яма.

Падаха бързо надолу.

— Всичко ще бъде наред — каза Холи, привеждайки се напред, за да чуе и момиченцето успокоителните думи. — И на двете ви няма да се случи нищо, ако просто останете тук, на тези места.

Лети надолу... триста метра... шестстотин...

Холи закопчаваше своя колан с отчаяни движения.

... деветстотин... хиляда и двеста...

Първата вълна на ужас и паника започваше да завладява пътниците. Но скоро последва мъртвешка тишина, всички седяха вкопчени в дръжките на седалките и чакаха да видят дали повреденият самолет ще успее навреме да се задържи — или пък ще полети още по-стремглаво надолу.

Холи много се изненада, но носът отново се изправи.

Всеобща въздишка на облекчение и бурни ръкопляскания изпълниха салона.

Тя се обърна и се ухили на Кристин и Кейси.

— Всичко ще бъде наред. Ще се справим.

Капитанът заговори по уредбата и обясни, че единият от двигателите вече не работи. Могат да летят и само с оставащите два,

увери ги той, макар че може би ще се наложи да се отклонят към някое подходящо летище за всеки случай. Гласът му звучеше спокойно и уверено и той благодари на пътниците за търпението им, давайки да се разбере, че в най-лошия случай ще изпитат малко неудобство.

Миг по-късно на пътеката се появи Джим Айрънхарт и клекна край Холи. В ъгъла на устата му блещукаше капчица кръв; явно бе политнал при експлозията.

Беше толкова развълнувана, че ѝ се искаше да го целуне, но само каза:

— Успя, помогна, промени нещата по някакъв начин.

Но той изглеждаше сериозен.

— Не.

После се наведе близо до нея и почти опря лице о нейното, за да могат да говорят шепнешком като преди, но на нея ѝ се струваше, че Кристин Дубровек може би долавя част от разговора.

— Прекалено е късно.

Все едно я удари в стомаха.

— Но нали се уравничихме.

— Късчета от избухналият двигател са пробили опашката. Разкъсали са повечето от хидравличните връзки. Повредили са останалите. Скоро пилотите няма да могат да направляват самолета.

Страхът ѝ се беше поразтопил. Но сега отново се върна, като ледени кристали, които се образуват и се прилепват един към друг по повърхността на езерце.

Падаха.

— Ти знаеш *точно* какво става и трябва да си при капитана, а не тук.

— Свърши се. Много закъснях.

— Не. Никога.

— Вече нищо не мога да направя.

— Но...

Появи се стюардеса, която изглеждаше доста уплашена, но гласът ѝ звучеше спокойно.

— Господине, върнете се на мястото си, моля.

— Добре, отивам — отговори Джим. Първо хвана ръката на Холи и я стисна. — Не се страхувай.

После погледна към Кристин и Кейси.

— Нищо лошо няма да ви се случи.

После се придвижи към седемнадесети ред, точно зад Холи. Мисълта да не го вижда я подлудяваше. Достатъчно ѝ бе да е пред очите ѝ, за да е спокойна.

От двайсет и шест години капитан Слейтън Делбау работеше в авиацията, осемнадесет от които като пилот. Беше се сблъсквал и се беше справял успешно с невъобразим брой различни проблеми — малко бяха достатъчно тежки, за да се нарекат кризисни моменти — и доста се беше възползвал от интензивната национална програма за опресняване на уменията и периодично подновяване на сертификатите. Чувстваше се подготвен да се справи с всичко, което може да се случи в един модерен самолет, но сега му беше трудно да повярва случилото се с полет 246.

След аварията в двигател номер две, машината неочаквано полетя надолу и вече трудно се поддаваше на управление. Все пак успяха да задържат височина и да забавят спускането. Но изгубените четири хиляди метра бяха най-малкият проблем.

— Завиваме надясно — обади се Боб Анилов. Той беше втори пилот на Делбау, четиридесет и тригодишен, отличен авиатор. — Продължаваме да завиваме. Вече отказва, Слей.

— Частична хидравлична авария — обяви Крис Лодън, бордовият инженер.

Беше най-млад от тримата и любимец на всички стюардеси, отчасти защото бе адски симпатичен, но предимно защото беше малко срамежлив, което беше нещо ново сред наперените мъже в повечето екипажи. Крис седеше зад Анилов и следеше уредите.

— Още по-надясно — каза Анилов.

Делбау вече бе завъртял левия щурвал докрай.

— По дяволите.

— Не реагира — отбеляза Анилов.

— По-лошо от частична авария — каза Крис и се втренчи в уредите, сякаш не можеше да повярва на показанията им.

DC-10 имаше три хидравлични системи — добре разчетени за аварийни ситуации. Невъзможно бе да са се повредили едновременно. Но това беше самата истина.

Пит Янковски — пооплешивяващ инструктор от тренировъчната база в Денвър — пътуваше с екипажа към Чикаго на гости на брат си. Като НЧЕ — наблюдаващ член на екипажа — той седеше на съгъваемата седалка точно зад Делбау и буквално надничаше през рамото му.

— Отивам да преценя аварията — каза той.

Когато Янковски излезе, Лодън обяви:

— Двигателят работи само на тяга.

Капитан Делбау вече я използваше, за да намали мощността на десния двигател и да засили тази на левия, за да извърти самолета наляво и да го измъкне от нежелания завой.

С помощта на бордния инженер той установи, че вътрешните и външните хоризонтални кормила на опашката са унищожени и безполезни. Вътрешните елерони на крилата бяха блокирали. Външните също. Както и задкрилките и спойлерите.

Единственият възможен начин за управление беше чрез двата двигателя марка „Дженерал Електрик/Прат & Уитни“. Кое то беше малко по-добре от излязъл от контрол автомобил, чийто шофьор отчаяно се мъчи да промени посоката му, като накланя колата ту на едната, ту на другата страна.

Бяха изминали няколко минути, откакто опашният двигател гръмна, а те все още се държаха във въздуха.

Холи вярваше в Бог, но не благодарение на някое животопрменящо духовно преживяване, а най-вече защото алтернативата беше прекалено мрачна. Макар да бе отгледана като методистка и дори по едно време да мислеше да се прекръсти в католическа вяра, тя така и не взе окончателно решение по въпроса какъв Бог предпочита — дали този на различните протестантски разновидности, или по-жизнената божествена сила на католиците, а може би някой съвсем различен Бог. За проблемите в ежедневния си живот не търсеше Божията помощ и се молеше само преди да седне на масата, когато гостуваше на родителите си във Филадельфия. Ако започнеше да се моли сега, щеше да се чувства като лицемерка, но все пак се надяваше, че Бог е в милостиво настроение и бди над DC-10,

независимо какъв е Неговият или Нейният пол и без значение какви са Неговите или Нейните предпочитания към молитвите.

Кристин четеше заедно с Кейси детската книжка и сама доизмисляше забавни забележки към приключенията на рисуваните герои, опитвайки се да отвлече вниманието на дъщеря си от приглушената експлозия и последвалото рязко падане. Напрегнатото внимание, което съсредоточаваше върху детето, издаваше какво чувства наистина — беше изплашена и знаеше, че най-лошото още не е дошло.

Холи отказваше да повярва в чутото от Джим Айрънхарт. Не се съмняваше, че тя, той или Дубровек ще оцелеят. Вече беше доказал изключителните си успехи в битките със съдбата; затова бе уверена, че животът им е в безопасност, щом седят в туристическата класа, както ѝ бе обещал той. Онова, което се опитваше да отхвърли, *трябваше* да отхвърли, беше фактът, че толкова други хора ще загинат. Струваше ѝ се непоносимо да си представя как старите и младите, мъжете и жените, невинните и виновните, моралните и безнравствените, щедрите и подлите ще си отидат в един и същи миг, смакчани накуп в някое скалистото дърво, или наред поле с дивни цветя ще пламнат от избухналото самолетно гориво, без никаква награда за онези, които са живели достойно и са зачитали ближния.

Над Айова полет № 246 беше прехвърлен от Център за контрол на полетите в Минеаполис, на кулата в Чикаго. След като не можа да възстанови функционирането на хидравликата, капитан Делбау поиска и получи разрешение първо от диспечера на Юнайтид Еърлайнс, а после и от центъра в Чикаго, да се отклони към най-близкото по-голямо летище, което се оказа Дъбюк, щата Айова. Той остави управлението на самолета на Анилов, за да може с Крис Лодън да се съсредоточи върху намирането на изход от кризисното положение.

Най-напред установи радиовръзка със „Систем Еъркрафт“ Мейнтенанс (СЕМ) на международното летище в Сан Франциско. СЕМ беше главната база по поддържането на Юнайтид Еърлайнс — предстапяваше огромен комплекс, оборудван с най-модерна техника, и с повече от десет хиляди служители.

— Имаме неприятност — обяви спокойно Делбау. — Пълен срыв на хидравликата. Можем да останем във въздуха още малко, но не да маневрираме.

В СЕМ освен служителите на Юнайтид Еърлайнс денонощно на смяна имаше и представители на производителите на всеки един от моделите самолети, които летяха в момента — включително човек на „Дженеръл Електрик“, където бяха изработени двигателите CF-6, както и на „Макдонъл Дъглас“, които бяха конструирали и произвели модел DC-10. Служителите на СЕМ имаха какви ли не справочници и книги и достъп до огромно количество компютърни данни за всеки модел самолет. Можеха да осведомят Делбау и Лодън за всяка техническа неизправност, която е имала тяхната машина, откакто е пусната в употреба, точно какво ѝ е било поправяно на последния ремонт и дори кога са били претапицирани седалките — буквално всичко, освен общата сума изпаднали монети от джоба на пътниците по време на полет през последните дванадесет месеца.

Делбау се надяваше още да му кажат, как, по дяволите, да управлява самолет, голям колкото жилищна кооперация, без хоризонтално кормило, рудери, елерони и другите съоръжения, които му позволяваха да маневрира. Даже и в най-добрите тренировъчни програми се допускаше, че благодарение на аварийните системи, предвидени от конструктора, пилотът ще запази контрол над самолета поне до известна степен. В началото на хората от СЕМ им беше доста трудно да повярват, че е съсипана цялата хидравлика, и смятаха, че той има предвид частична повреда. Най-накрая се наложи да им кресне, за да го разберат, за което после горчиво съжали — не само защото искаше да следва традицията на безмълвния професионализъм в тежки ситуации, наложена от пилотите преди него, а и защото звученето на собствения му ядосан глас доста го изплаши и след това му беше много трудно да измами сам себе си, че е наистина толкова спокоен.

Пит Янковски, инструкторът от Денвър, се върна до задния край на самолета и докладва, че през илюминатора е забелязал четиридесет и пет сантиметрова дупка в хоризонталната част на опашката.

— Може да има и други повреди, които да не съм видял. По моите сметки парчето, което е хвъркнало, е откъснало задната част на херметичната преграда, откъдето минават всички хидравлични връзки. Поне налягането не е паднало.

Ужасен от странното усещане в корема си, болезнено осъзнавайки факта, че от него зависи дали двеста петдесет и трима пътника и още десет души екипаж ще се приберат по с домовете си живи и здрави, Делбау предаде на СЕМ получената от Янковски информация. Не се изненада, когато след кратка напрегната консултация експертите в Сан Франциско не можаха да му препоръчат нищо конкретно. Той ги молеше за невъзможното: да му кажат как без никакви уреди за управление, освен ръчната газ, да остане господар на този бегемот — същата неизпълнима задача, която Бог възлагаше на него.

Остана във връзка и с базата на Юнайтид Еърлайнс, която следеше всички машини на компанията по време на полет. Освен това в двете радиовръзки — с диспечера и със СЕМ — участваше и главното управление на Юнайтид Еърлайнс, което се намираше близо до международно летище О'Хеър в Чикаго. Делбау беше във връзка с много хора, които се интересуваха и се тревожеха от случващото се, но и те нямаха кой знае какви по-умни идеи от експертите в Сан Франциско.

Обърна се към Янковски и го помоли:

— Кажи на Ивлин да намери човека от „Макдонъл Дъглас“. Да го доведе тук колкото се може по-бързо.

Пит пак се върна по лявата пътека; в напразен опит да накара самолета да реагира по някакъв начин, Анилов се бореше с щурвала, опитвайки се упорито, макар и отчаяно, да накара самолета да реагира по някакъв начин, а Делбау каза на управителя на смяната в СЕМ, че на борда на самолета има инженер от „Макдонъл Дъглас“.

— Предупреди ни, че има нещо нередно в опасния двигател, точно преди да избухне. Разбрал е по звука, доколкото разбирам, та значи ще го доведем тук да видим дали няма да помогне с нещо.

Специалистът по турбовентилаторни двигатели CF-6 от СЕМ му отговори:

— Какво имаш предвид с „разбрал по звука“? Как може да разбере по звука? Какъв е бил звукът?

— Не зная — отговори първият пилот. — Нито ние, нито стюардите бяха забелязали никакви необичайни звуци, или пък промяна в силата на шума.

В отговор гласът в слушалката на Делбау изпраща:

— Това не може да бъде вярно.

Специалистът по DC-10 от „Макдонъл Дъглас“ звучеше не по-малко изумен:

— Как се казва тоя?

— Ще разберем. Сега в момента знаем само първото му име — каза капитан Слейтън Делбау. — Казва се Джим.

Докато капитанът съобщаваше на пътниците, че самолетът ще кацне в Дъбюк поради технически проблеми, Джим следеше с поглед Ивлин, която се приближаваше към него по лявата пътека и се клатушкаше насам-натам, защото самолетът вече не летеше гладко като преди. Много му се искаше да не чува точно това, за което знаеше, че идва да го моли.

— А самото кацане може би ще бъде малко неравно — заключи Делбау.

Пилотите намалиха мощността на единия двигател и увеличиха тази на другия, крилата се заклатушкаха и самолетът се замята като лодка в бурно море. Това се случваше всеки път, но машината бързо възстановяваше равновесието си, само че когато по време на тези отчаяни корекции на курса имаха лошия късмет да налетят на въздушна яма. DC-10 вече не минаваше през нея така уверено, както от Лос Анджелис дотук.

— Капитан Делбау ви моли да дойдете в пилотската кабина — каза Ивлин тихо и усмихнато, сякаш канеше Джим на приятна следобедна закуска с чай и сандвичи-хапки.

Искаше му се да откаже. Не беше съвсем сигурен, че Кристин и Кейси — или пък Холи — ще оживеят при катастрофата и онова, което щеше да последва, ако той не е до тях, знаеше, че при кацането в задния край на първокласния салон от тялото на самолета ще се откъсне парче, голямо колкото десет реда седалки, и че техният салон ще пострада по-малко в сравнение с носа и задната част на машината. Преди той да се намеси в съдбата на полет 246, пътниците на тези благословени места бяха орисани да оцелеят от катастрофата съвсем здрави или само с незначителни наранявания. Беше сигурен, че белязаните да живеят все пак ще оцелеят, но не знаеше дали е достатъчно само да премести семейство Дубровек в средата на

безопасната зона, за да промени съдбата им и да гарантира оцеляването им. Може би от него се иска след удара да е при тях, за да ги извади от пожара и развалините — което няма да съумее да направи, ако в същото време е при екипажа.

Освен това не знаеше дали самият екипаж ще оцелее. Ако при кацането се намира в пилотската кабина...

Все пак тръгна с Ивлин. Нямаше избор — най-малкото, след като Холи Торн бе настоявала, че може би е в състояние да направи повече от това да спаси една жена и едно дете, че сигурно би могъл не просто да промени мъничко съдбата, а да я обърне в съвсем друга посока. Споменът за умиращия мъж в комбито в Мохавската пустиня, и за тримата невинни, загинали в денонощния магазин в Атланта през май, беше прекалено ярък в съзнанието му; тези хора можеха да оцелеят, ако му бе дадена възможност да пристигне по-рано, за да ги спаси.

Като минаваше покрай шестнадесети ред, погледна какво правят двете Дубровек, които се бяха сгушили над книжка с картинки, а после се обърна към Холи. В очите ѝ съвсем ясно се четеше тревога.

Докато вървеше след Ивлин към кабината, Джим усещаше върху себе си въпросителните погледи на другите пътници. Беше един от тях, но трудната ситуация — а те започваха да подозират, че тя е по-лоша, отколкото им казват — го бе издигнала на по-особено място. Явно се питаха какво ли тайно познание притежава, та присъствието му в пилотската кабина е толкова желано. Само да знаеха.

Самолетът пак се заклатушка.

Неколцина пътници повръщаха дискретно в предназначените за целта торбички. Много други, макар да не се оставяха на морската болест, бяха пребледнели.

Джим се ужаси от онова, което видя в претъпканата, пълна с апаратура кабина. Инженерът прелистваше някакъв справочник, а на лицето му се бе изписало тихо отчаяние. Дватама пилоти — Делбау и втори пилот Антоу, според стюардесата, която остана отвън — се бореха с уредите за управление, опитвайки се да възстановят правилния курс на джъмбоджета, който все дърпаше надясно. За да могат спокойно да се концентрират върху това, между тях бе коленичил червенокос оплешивяващ мъж и буташе лоста на ръчната газ към капитана, направлявайки самолета по единствения възможен в момента начин — чрез тягата на двата здрави двигателя.

— Отново губим височина — обади се Анилов.

— Не е страшно — отвърна Делбау.

Той усети, че някой е влязъл и хвърли поглед назад към Джим. На негово място Джим би се изпотил като запенен кон на състезание, но лицето на капитана бе покрито с едва видим слой пот и леко лъскаше, сякаш някой го бе напръскал с воден пистолет. Гласът му беше спокоен.

— Вие ли сте...

— А-ха — отвърна Джим.

Делбау отново се обърна на пред и каза на Анилов:

— Завиваме.

Вторият пилот кимна. Делбау поиска промяна в посоката и мъжът на пода се подчини. После заговори на Джим, без да го гледа:

— Знаехте, че ще се случи.

— А-ха.

— И какво още можете да ми кажете?

Самолетът отново се разтrese. Джим се вкопчи в някаква преграда и отговори:

— Хидравликата е напълно съсипана.

— Нещо, което не знам, исках да кажа — с хладен сарказъм в гласа отвърна Делбау.

Съвсем оправдано би било капитанът да му изръмжи ядно в отговор, но той се владееше завидно добре. После се свърза с диспечера, за да получи нови инструкции.

Докато слушаше, Джим разбра, че от контролната кула в Дъбюк ще приземят самолета след няколко 360-градусови завъртания, като пилотът трябва да се опита да се изравни с някоя от пистите. Екипажът не може да приземи самолета по права линия, както обикновено, защото практически няма как да го управляват. Повреденият DC-10 завиваше до безкрай все надясно и диспечерите бяха измислили главозамайващо смелия план да използват това налудничаво движение, за да могат да приберат на земята самолета, заприличал на упорит бик, който си е наумил да не следва пастира, а сам да се прибере вкъщи. Ако радиусът на всяко завъртане бъде точно изчислен и се съчетае със също толкова внимателно спускане, в крайна сметка може и да успеят да приземят 246 с носа напред върху някоя писта и там да го овладеят.

Приземяване след пет минути.

Джим потръпна от ужас и за малко да изрече наглас четирите думи, които прозвучаха в главата му.

Вместо това, когато капитанът свърши разговора с кулата, Айрънхарт го попита:

— Колесникът работи ли?

— Вече го спуснахме — потвърди Делбау.

— Значи ще успеем.

— Ще успеем, ако не ни очаква някоя друга изненада.

— Очаква ни — каза Джим.

Капитанът му хвърли тревожен поглед.

— Каква?

Приземяване след четири минути.

— Първо, като навлезете в летището, вятърът ще се обърне, но ще духа срещу вас, така че няма да ви блъсне в земята. Само че отразеното течение ще ви причини малко неприятности. Все едно се плъзгате по дъска за пране.

— Но за какво говорите? — настоя Анилов.

— През последните няколко метра от приземяването все още ще се намирате под ъгъл спрямо пистата — каза Джим, отново оставяйки вездесъщата висша сила да говори чрез него, — но все пак ще трябва да кацнете, няма начин.

— Откъде пък знаете такива неща? — искаше да знае бордният инженер.

Джим продължи да говори бързо, без да обръща внимание на въпроса:

— Самолетът ненадейно ще се килне надясно, крилото ще се удари в земята и ще се запреобръщаме настрани по пистата, докато накрая навлезем в полето. Проклетият самолет ще се разпадне и ще изгори целият.

Червенокосият човек в цивилните дрехи, който държеше ръчната газ, зяпна Джим невярващо.

— Що за шарлатанин е тоя, за какъв се мисли?

— Знаеше, че двигател две ще избухне още преди експлозията — хладно заяви Делбау.

Тъкмо навлизаха във второто от предвидените три 360-градусови завъртания, а времето бързо напредваше и Джим каза:

— Никой от вас в командната кабина няма да пострада, но ще загинат сто четиридесет и седем пътника и четирима стюарди.

— О, Боже — тихо рече Делбау.

— Няма как да знае такива неща — възпротиви се Анилов.

Кацане след три минути.

Делбау даде на червенокосия някакви допълнителни инструкции. Единият двигател ревна още по-оглушително, а другият позатихна и огромният самолет започна второто завъртане, като междувременно бавно губеше височина.

— Но точно преди самолетът да се наклони надясно, ще има предупреждение — продължи Джим.

— Какво? — попита Делбау, който все още не можеше да го погледне, напрягайки се с все сили да задейства щурвала.

— Няма да разберете какво означава, странен звук, какъвто преди не сте чували, защото е резултат от повреда в корпуса. Ще бъде остро издрънчаване като от гигантска китара с метални струни. Като го чуете, мигновено увеличете мощността на левия двигател за сметка на десния, тогава ще предотвратите преобръщането настрани.

Анилов бе изгубил търпение.

— Този е куку. Слей, не мога да му проследя мисълта на този приятел.

Джим знаеше, че Анилов е прав. От известно време и диспечерите, и „Систем Еъркрафт“ Мейнтенънс в Сан Франциско мълчаха, за да не пречат на екипажа да се съсредоточи. Ако Джим останеше при тях, дори и дума да не обели, може без да иска да ги разсее в жизненоважен момент. Освен това почувства, че няма да получи друга ценна информация, която да им предостави.

Излезе от командната кабина и се упъти колкото се може по-бързо към шестнадесети ред.

Кацане след две минути.

Холи все гледаше няма ли да се появи Джим Айрънхарт, искаше да е наоколо, когато се случи най-лошото. Добре помнеше странния снощен сън и чудовищното създание, което сякаш изскочи от кошмара право в мотелската ѝ стая: не бе забравила и колко хора бе убил в своя поход за защита на живота на невинните, нито пък зверски

простреляния Норман Ринк в денонощния магазин в Атланта. Но светлата страна в личността му натежаваше повече. И макар да го обгръщаше аура на опасност, неговото присъствие я изпълваше със странно усещане за безопасност — сякаш се намираше в ореола на ангел-пазител.

По уредбата една от стюардесите даваше на пътниците указания за действие в аварийна ситуация. Останалите стюарди се бяха разпръснали из салона и следяха всички да изпълняват инструкциите.

Самолетът пак бе започнал да се тресе и да се клатушка. Че и по-лошо, макар в целия му корпус да нямаше и една дървена греди, той скърцаше като старовремски параход в развълнувано море. Небето зад илюминаторите беше синьо, но навън явно не просто духаше вятър, а бушуваше ураган, стихия.

Вече никой не хранеше напразни надежди. Знаеха, че ги очаква кацане при възможно най-лоши условия, и че то ще бъде тежко. А може би дори фатално. Всички пътници в гигантския самолет бяха изненадващо тихи, сякаш се намираха в катедрала по време на тържествена служба. Може би някои от тях си представяха собствените си погребения.

Откъм бизнескласата по лявата пътека се зададе Джим. Олекна й безкрайно, като го видя. Той поспря, усмихна се окуражително на двете Дубровек, а нея стисна лекичко за рамото, за да й вдъхне смелост. После се настани на мястото отзад.

Самолетът пропадеше във въздушна яма, по-ужасна от всички досега. Холи бе почти убедена, че вече не летят, а се плъзгат като по нагъната ламарина.

Кристин я хвана за миг за ръка, сякаш бяха стари приятелки — колкото и да е странно, това беше така заради надвисналата над главите им смърт, която сближава хората.

— Късмет, Холи.

— И на теб.

От другата страна на Кристин, малката Кейси изглеждаше съвсем мъничка.

Вече дори и стюардите бяха седнали — в позата, която бяха инструктирани да заемат и пътниците. Холи последва най-послед техния пример и застана така, че да си осигури най-голям шанс за

оцеляване при катастрофа — със затегнат колан, тя се наведе напред, свря глава между коленете си и прихвана глезените си с ръце.

Самолетът излезе от ямата и за миг се плъзгаше гладко като по огледало. Но преди младата жена да е успяла да си поотдъхне, като че ли цялото небе се разлюля, сякаш четирима великани го бяха подхванали в четирите му края и го тръскаха като одеяло.

Отделенията за багаж над седалките се отвориха. Оттам се разхвърчаха какви ли не пътни чанти, куфари, якета и лични вещи и се посипаха по седалките. Нещо се удари в превития гръб на Холи и отскочи. Не беше тежко и не ѝ причини почти никаква болка, но тя изведнъж се уплаши, че отгоре ще падне чантичка, натъпкана с дамски принадлежности, и бурканчета с крем, която ще се стовари върху гръбначния ѝ стълб точно под такъв ъгъл, че да го прекърши.

Капитан Слейтън Делбау издаваше команди на Янковски, който още беше коленичил на пода и дърпаше лоста на ръчната газ, докато те с всички сили се опитваха да запазят и минималния контрол, който имаха над самолета. Коланът на първия пилот беше затегнат, но едно рязко кацане нямаше да му се отрази много добре.

Вече завършваха третото и последно завъртане на 360 градуса. Пред тях беше пистата, но самолетът я доближаваше малко под ъгъл, точно както бе предрекъл Джим — дявол да го вземе, така и не му запомни фамилията.

Освен това, точно както беше предвидил непознатият, като се спускаха, налетяха на невероятна яма, и самолетът заподскача и се задруса като огромен стар автобус с огънати оси, който лети с гръм и трясък по стръмен и неравен планински път. Досега Делбау не бе попадал на такова нещо; кацане при тези коварни насрещни ветрове и надигащи се мощни топли течения щеше да му се види опасно, дори машината да беше невредима.

Бяха на около две хиляди метра от пистата, но разстоянието бързо намаляваше.

Делбау мислеше за жена си и за седемнадесетгодишния си син у дома в Уестлейк Вилидж, северно от Лос Анджелис, и за другия си син, Том, който вече беше на път към университета „Уиламет“, за да се

подготвя за първата си година. Копнееше да докосва лицата им и да ги прегърне.

Не се страхуваше за себе си. Е, поне не много. Тази относително слаба загриженост за собствената си безопасност не се дължеше на предсказанията на непознатия, че екипажът ще оцелее, защото не знаеше дали човекът винаги предрича правилно. Отчасти просто нямаше време да се разтревожи за себе си.

Хиляда и петстотин метра.

Тревожеше се най-много за пътниците и за персонала, които му ояха поверили живота си. Ако част от катастрофата, независимо коя, бъде причинена по негова вина, поради липса на решителност или самообладание, всичките добрини, които е направил или се е опитал да направи в този живот, няма да могат да изкупят този един-единствен катастрофален провал. Може би подобно отношение само доказва, че както твърдят някои от приятелите му, е прекалено строг към себе си, но той знаеше, че много изпитват към работата си не по-слабо чувство за отговорност.

Припомни си думите на непознатия: „... ще загинат сто четиридесет и седем пътника...”

Така здраво бе стиснал щурвала, който вибрираше неудържимо, че ръцете му пулсираха от болка.

„... и четирима стюарди...”

Хиляда и двеста метра.

— Дърпа наляво — извика Делбау.

— Задръж го! — отговори Анилов, защото на тази малка височина и вече приближавайки се към пистата, всичко бе в ръцете на първия пилот.

Сто петдесет и един загинали, семействата на всички тези хора опечалени, и безброй други животи променени от една-едничка трагедия.

Хиляда и сто метра.

Но как, по дяволите, знае той колко жертви ще има? Това е невъзможно. На ясновидец ли се правеше? Всичкото е шарлатанство, както беше казал Янковски. Да, но знаеше, че двигателят ще избухне още преди експлозията, знаеше и за ужасната яма, а само пълен идиот не би обърнал внимание на тези факти.

Хиляда метра.

— Кацаме — чу се да казва Делбау.

Джим Айрънхарт седеше приведен напред, с глава между коленете, стиснал здраво глезени, а в ума му се въртеше ключовата реплика на една стара шега, която гласеше: „целуни си задника за сбогом“.

Молеше се само собствените му действия да не са отклонили ръката на съдбата толкова драстично, че тя да помете не само него и Дубровек, но и други хора в полет 246, на които изобщо не им е било писано да загинат в катастрофата. С казаното пред пилота потенциално бе променил бъдещето и онова, което ще се случи сега, можеше да се окаже по-лошо от *предначертаното* да се случи.

В крайна сметка излизаше, че висшата сила, която работеше чрез него, одобрява опита му да спаси и други хора освен Кристин и Кейси. От друга страна, природата и конкретните измерения на тази сила бяха толкова загадъчни, че само глупак би приел, че разбира мотивите и намеренията ѝ.

Самолетът потръпна и силно се разтреса. Двигателите като че ли запищяха още по-остро.

Джим се втренчи в пода, очаквайки, че той всеки миг ще зейне пред очите му.

Повече от всичко останало се боеше за Холи Торн. Нейното присъствие в самолета бе огромно отклонение от първоначалния сценарий, предвиден от съдбата. Направо се разяждаше от страх, че може и да успее да спаси живота на повече хора — но за сметка на това при удара в земята Холи да загине.

Докато джъмбоджетът се спускаше към земята скърцайки и друсайки се, Холи се сви на кълбо и затвори очи. Пред очите ѝ се втурнаха лица на близки и познати — на мама и татко, което трябваше да се очаква; на Лени Калауей, първото момче, което някога бе обичала, което беше неочаквано, защото не го бе виждала от времето, когато и двамата бяха на шестнадесет години; госпожа Руни, една учителка от гимназията, която ѝ бе обръщала специално внимание; Лори Клугар, най-добрата ѝ приятелка от училище и през половината

следване, преди животът да ги запрати в различни крайща на страната и да прекъснат връзка; и още поне десетина други, които бе обичала и още обичаше. Никой от тези хора не се задържаше в мислите ѝ повече от частица от секундата, но близката смърт като че ли изкривяваше времето и на нея ѝ се струваше, че се взира безкрайно във всяко едно обично лице. В съзнанието ѝ преминаваше не животът ѝ, а хората с особено място в него — което в известен смисъл беше едно и също.

И дори сред скърцащо-боботецо-пищящата шумотевица на самолета, макар вниманието ѝ да бе отдадено на лицата, които виждаше в мислите си, тя чу в последните мигове на неравното приземяване Кристин Дубровек да казва на дъщеря си:

— Обичам те. Кейси.

Холи се разплака.

Триста метра.

Всичко изглеждаше наред. Доколкото при тези обстоятелства нещо можеше да изглежда наред.

Бяха под лек ъгъл спрямо пистата, но Делбау смяташе, че ще му се удаде да изправи самолета, като допрат земята. Ако не успее да постигне никакъв подходящ ъгъл, ще се плъзгат по асфалта хиляда-хиляда и двеста метра, докато поради ъгъла на кацане излязат от пистата и се понесат по полето, от което май съвсем наскоро бяха ожънали посевите. Това съвсем не беше препоръчително, но поне скоростта вече ще е убита до голяма степен; самолетът може и да се разцепи, в зависимост от това дали земята под колесниците му е достатъчно твърда, но шансът да се разбие катастрофално бе съвсем малък.

Двеста метра.

Вече няма въздушни течения.

Плуват. Като перце.

— Добре — отбелязва Анилов в същия миг, в който Делбау прошепва:

— Леко,леко.

И двамата имат едно и също предвид — има добри изгледи, ще се справят.

Сто метра.

Носът още е изправен.

Идеално, идеално.

Кацане и...

ПОИНГ!

... колесниците изсвирват на асфалта и в същия миг, едновременно с тях, се чува и необичайният звук. Делбау си спомни предупреждението на непознатия и викна:

— Двигател едно!

И Янковски си го спомняше, макар да бе казал, че е шарлатанство, и откликна на командата на първия пилот, още докато му я даваха. Имаше опасност да се извъртят прекалено много и затова докато се опитваше да задържи самолета обърнат наляво, първият пилот издаде нова команда. Плъзгаха се напред, плъзгаха се, самолетът се тресеше, и капитанът нареди да отпуснат газта, защото не можеха, за Бога, вечно да ускоряват; докато се движеха с висока скорост, се намираха в смъртна опасност, плъзгаха се по пистата, плъзгаха се, малко под ъгъл, но няма как, плъзгаха се, вече по-бавно, но все пак продължаваха да се движат. Дясното крило увисна сред адски пукот и стъргане; разядената от годините стомана се разкъсваше. Плъзгат се, плъзгат се, но Делбау няма как, по дяволите, да оправи техническата повреда, не може да се метне на крилото, та да завари наново сглобката и да закрепи скапаните нитове по местата им. Плъзгат се, плъзгат се, ускорението намалява, дясното крило се отцепва все повече и повече, и вече нищо не помага откъсването му да бъде предотвратено, то увисва, о, Боже, крилото...

Холи усети, че самолетът се килва по-силно от преди. Затаи дъх — или поне й се стори, че затаява дъх, защото в същото време усети, че се задъхва.

Изведнъж пукането и скърцането, което ехтеше зловещо из целия салон, се усили. Във второкласния салон проехтя звук, подобен на оръдеен изстрел, и самолетът подскочи, а после се стовари тежко на пистата. Колесиикът се счупи.

Машината вече се плъзгаше по корем, клатушката се, от време на време придърпваше рязко, а по едно време започна да се преобръща и сърцето на Холи подскочи, а стомахът й се сви от ужас. Това бе най-

голямата въртележка на света, само дето съвсем не беше забавна; коланът я прерязваше през ребрата и тя бе сигурна, че ако в този лунапарк има продавач на билети, той ще бъде с мъртвешкото лице на полуразложен труп и наместо усмивка на лицето му ще бъде изписана предсмъртна гримаса.

Шумът беше непоносим, но писъците на пътниците не бяха най-страшното. Гласовете им потъваха в писъка на самия самолет, чиято долна част се разпадаше при триенето в настилката на пистата и от него се откъсваха парчета. Може би можеше да се мери само със смъртния рев на динозаврите, и когато са потъвали в мезозойските катранени ями, но от онази ера до днес нито едно същество на лицето на земята не е оплаквало смъртта си с такъв пронизителен вой и гръмовен вик. Това не бе просто механичен звук; звучеше металически, но някак живо, бе толкова зловец и смразяващ, че сякаш събираше в себе си измъчения стон на всички наказани да страдат в ада, на милионите отчаяни души, които вят в хор. Холи бе сигурна, че тъпанчетата ѝ ще се спукат.

Пренебрегвайки дадените ѝ указания, тя вдигна глава и се огледа. Зад илюминаторите избухваха каскади от бели, жълти и тюркоазени искри, сякаш самолетът преминаваше през умопомрачителна демонстрация на фойерверки. Шест-седем реда понапред тялото на самолета се разцепи като яйчена черупка в ръба на керамична купа.

Бе видяла достатъчно, дори прекалено много. Отново пхна глава между коленете си.

Чу се да шепне молитва, но ужасът се вихреше около нея като водовъртеж и единственият начин да разбере какво точно казва, беше да се опита да чуе собствените си думи всред цялата какофония:

— Не, не, не, не, не, не...

Може би за няколко секунди бе изгубила съзнание, а може би от крайно пренатоварване сетивата ѝ бяха отказали, но в миг всичко утихна. Въздухът бе изпълнен с остри миризми, които пробуждащите се сетива не можеха да разпознаят. Изпитанието бе свършило, но тя не помнеше как самолетът бе спрял да се движи.

Беше жива.

Изпълни я луда радост.

Вдигна глава, изправи се на седалката, готова да се развика, неспособна да побере в себе си вълнението си... и видя огъня.

Джъмбоджетът не се претърколи настрани. Явно си бе струвало да предупреди капитан Делбау.

Но както се опасяваше, хаосът след самата катастрофа криеше толкова опасности, колкото и самият удар.

Оранжеви пламъци обгръщаха всички илюминатори от дясната страна, където се беше разляло самолетно гориво. Сякаш се намираха на борда на подводница, която плава в огнено море на чужда планета. От сътресението някои стъкла се бяха изпотрошили и сега през отворите, а също и през озъбения пробив в тялото на самолета между първа и втора класа, бълваха пламъци.

Още докато разкопчаваше колана и се изправяше на огъващите си се крака, седалките отдясно пламнаха. Пътниците от онази страна се превиваха на две или лазеха на четири крака под разпростираните се навсякъде огнени езици.

Джим застана на пътеката, сграбчи Холи, която с мъка се опитваше да стане, и я прегърна. Погледна над рамото ѝ семейство Дубровек. И майката, и детето бяха невредими, но Кейси плачеше.

Хванал Холи за ръка, Джим търсеше най-бързия начин да се измъкнат навън, но като се обърна към задната част на самолета, за миг не можа да осъзнае какво е това пред него. Откъм пробитата и нагъната опашка на джета като миден мехур от филм на ужасите към тях прииждаше огромна аморфна маса, черна и слузеста, която поглъщаше всичко, до което се докоснеше. Дим. В първия миг не бе осъзнал че това е дим, защото бе толкова гъст, че приличаше на стена от нефт или кал.

Назад ги очакваше смърт от задушаване или нещо още по-страшно. Трябваше да се придвижат напред, независимо от пламъците. Огнените езици, които се подаваха през разкъсаната дясна страна на корпуса, бяха влезли доста навътре в салона и вече преполовяваха самолета. Би трябвало да могат да излязат от лявата страна, където още не се виждаха.

— Бързо — каза той, обръщайки се към Кристин и Кейси, които тъкмо излизаха от шестнадесети ред. — Напред, колкото можете по-

бързо, давайте, давайте!

Но на пътеката пред тях имаше пътници от първите шест реда на второкласния салон. Всички бързаха да се измъкнат навън. Смела млада стюардеса помагаше с каквото можеше, но не се напредваше лесно. Пътеката бе задръстена с ръчен багаж, чанти, книги и други вещи, които бяха изпопадали от отделенията за багаж над седалките, и само след няколко залитащи крачки, краката на Джим съвсем се оплетоха в тази джунгла.

Непрестанно стелещият се дим ги настигна, обгърна ги и така лютеше, че очите му се насълзиха веднага. При първата глътка димен въздух се задави не само от пушека, но и от отвращение при мисълта какво гори там отзад, освен тапицерията, възглавничките, килимите и другите елементи на вътрешното обзавеждане на самолета.

Плътният мазен облак се плъзна покрай него, погълна предната част на салона и пътниците взеха да изчезват. Сякаш се промушваха през гънките на черна кадифена завеса.

Преди видимостта да намалее до едва няколко сантиметра, Джим пусна ръката на Холи и докосна Кристин по рамото:

— Нека я взема — каза той и грабна Кейси.

На пътеката под краката си видя разкъсан хартиен плик от сувенирния магазин на летището в Лос Анжелис. Отвътре се подаваше бяла тениска — I LOVE L.A. — с розови, бледозелени и прасковени на цвят палмови дървета.

Той грабна фланелката и я тикна в ръчичките на Кейси. Кашляйки като всички наоколо, извика:

— Дръж я пред лицето си, миличка, и дишай през нея!

После вече нищо не виждаше. Димният облак наоколо беше толкова черен, че Джим не виждаше дори детето, което носеше. Пушекът бе по-черен дори от тъмното, което виждаше като затвори очи, защото тогава зад клепачите му се появяваха цветни петънца, които образуваха призрачни картинки и те озаряваха вътрешния му свят.

До отвора в разкъсания корпус оставаха може би шест метра. Нямаше опасност да се изгубят, защото нямаше накъде да вървят, освен по пътеката.

Опита се да не диша. И без друго можеше да сдържа дъха си в продължение на една минута, което би трябвало да е достатъчно.

Единственият проблем беше, че вече погълна известно количество от лютия дим, който разяждаше, пареше на гърлото му, сякаш бе погълнал киселина. Дробовите му се повдигаха тежко, а гърлото му се давеше, започваше да кашля, а всяко покашляне завършваше с неволно, но, слава Богу, съвсем леко вдишване.

Може би остават не повече от пет метра.

Искаше да се разкрещи на хората пред себе си: „размърдайте се, да ви вземат дяволите, поразмърдайте се, де!“. Знаеше, че си проправят път напред колкото могат по-бързо, че всеки един от тях е не по-малко нетърпелив от самия него да излезе навън, но все пак му се искаше да им изкрещи, усещаше как в гърдите му се надига гневен писък и осъзна, че се люшка на ръба на истерията.

Настъпи няколко малки цилиндрични предмета и политна, сякаш се опитваше да ходи по стъклени топчета. Но успя да запази равновесие.

Кейси се тресеше от яростна кашлица. Не я чуваше, но понеже я притискаше към гърдите си, усещаше всеки спазъм, всяко отпускане и свиване на малкото телце, докато момиченцето се бореше отчаяно за всяка глътка попречистен въздух.

Откакто тръгнаха напред, не бе минала и минута, и не повече от тридесет секунди, откакто взе Кейси на ръце. Но му се струваше, че върви ли върви, през безкраен тунел.

И макар страхът и яростта да бяха разстроили съзнанието му, той все още разсъждаваше достатъчно ясно, за да си спомни как беше чел някъде, че в горяща стая димът се издига към тавана. Ако до няколко секунди не стигнат на безопасно място, ще трябва да коленичи на пода и да лази, с надеждата, че ще избегне токсичните газове и въздухът ще бъде поне малко по-чист.

Изведнъж усети непоносима горещина.

Представи си как влиза в пещ, как кожата му се обелва на мига, тялото му се покрива с мехури и започва да дими. Досега сърцето му биеше като див звяр, който се хвърля върху решетките на клетката си, но в този миг затупка още по-силно и по-учестено.

Сигурен, че трябва вече да им остават само няколко крачки до отвора в корпуса, който беше забелязал още преди това, Джим отвори очи, които смъдяха и сълзяха обилно. Пълната чернота бе отстъпила място на сивкав вихър от струйки дим, сред които пулсираха

кървавочервени светли петна. Те бяха задушени от пушека пламъци и се виждаха само като отражения, които отскачат от милионите пращинки, танцуващи във въздуха. Всеки миг пламъците можеха да изскочат и да го обгърнат.

Няма да успее.

Няма въздух.

Пожарът го дебне от всички страни.

Ще пламне. Ще изгори като жива лоена свещ. Във видение, вдъхновено по-скоро от ужас, отколкото от висша сила, той се свлича победен на колене. Детето е в ръцете му. От адската жегла, която и стомана би стопила, телата им се спояват...

Изведнъж отнякъде подухна. Отляво пушекът се засмука навън.

Видя дневна светлина, хладна, сива, лесно различима от смъртоносния блясък на горящото самолетно гориво.

Ужасяващата представа как той и детето се опържват на прага на спасението го караше да бърза, той се хвърли към сивотата и падна от самолета. Разбира се, долу не го очакваха никакви подвижни стълби, нито пък платница, а само голата земя. Слава Богу, посевите бяха наскоро ожънати и стърнищата бяха изорани. Рохкавата пръст бе достатъчно твърда, за да му изкара дъха, но прекалено мека, за да му изпотроши костите.

Здраво вкопчен в Кейси, той се давеше за въздух. Търколи се на колене, изправи се, без да я изпуска, и се заклатушка по браздите далеч от горящия самолет.

Някои от оцелелите се отдалечаваха тичешком, сякаш се страхуваха, че джъмбоджетът е зареден с динамит и всеки момент ще направи половин Айова на пух и прах. Другите се мотаеха безцелно, замаяни от шока. Имаше и такива, които лежаха на земята, неспособни да изминат и един сантиметър; някои бяха ранени, а може би сред тях имаше и мъртви.

Джим пое дълбоко чистия въздух и след като изкашля лютивия дим от задръстените си дробове, затърси Кристин Дубровек сред хората на полето. Гледаше ту на едната, ту на другата страна, викаше я по име, но все не я откриваше. Започна да мисли, че е изчезнала в самолета, че освен вещите, е прегазил и някой и друг пътник.

Кейси като че ли почувства какво си мисли той и пусна тениската с палмите на земята. Увиснала на врата му, тя изкашля и последния

дим от дробовете си, а после го заразпитва къде е майка ѝ с толкова уплашено гласче, че явно очакваше най-лошото.

Дълбоко в душата си вече ликуваше. Но го обзе нов страх, който така го разтърси, сякаш кубчета лед се разтракаха във висока чаша. Изведнъж топлото августовско слънце над полето в Айова и вълните топлина, която лъхаше от самолета изобщо не достигаха до него и той се намираше наред ледена пустиня.

— Стив?

Отначало не откликна на това име.

— Стив?

После се сети, че за нея той бе Стив Харкман — над което тя, съпругът ѝ и истинският Стив Харкман може би ще си блъскат главите през остатъка от живота си — и се обърна. Видя Кристин, която се препъваше през изораната пръст, с изцапани от мазния пушек лице и дрехи, боса, протегнала ръце към дъщеря си.

Джим ѝ подаде детето.

Двете се вкопчиха една в друга.

Разхлипана, Кристин го погледна над рамото на Кейси и промълви:

— Благодаря ти, благодаря ти, че я измъкна оттам Стив, Боже мой, никога няма да мога да ти се отблагодаря.

Не искаше благодарности. Искаше само Холи Торн, цяла и невредима.

— Виждала ли си Холи? — тревожно попита той.

— Да. Чу някакво дете да вика за помощ и помисли, че може и да е Кейси.

Кристин бе разстроена и трепереше, сякаш изобщо не вярваше, че изпитанието е свършило, и очакваше всеки миг земята да се разтвори и да бликне гореща лава, отгръщайки нова страница от кошмара.

— Холи — нетърпеливо повтори той. — Къде отиде?

— Искаше да се върне за Кейси, но после разбра, че викът идва от предната част. — Кристин му подаде някаква дамска чанта и продължи да бърбори — Беше взела чантата си без да усети, та ми я даде и се върна; знаеше, че няма как да е Кейси, но все пак се върна.

Кристин посочи с ръка и за пръв път Джим видя, че предницата на DC-10, заедно с целия салон първа класа, се бе откъснала от онзи

край, в който те бяха пътували.

Едва не му призля, като чу, че Холи е влязла в димящата развалина. Пилотската кабина заедно с предния салон лежеше наред полето на Айова като масивен надгробен паметник в извънземно гробище в далечна галактика, и като че ли нямаше никакво място тук, затова изглеждаше невероятно странна, огромна и заплашителна, безкрайно зловеща.

Той хукна натам, викайки името на Холи.

Макар да знаеше, че това бе същата онази машина, на борда на която бе излетяла от Лос Анджелис преди няколко часа, на Холи ѝ бе трудно да повярва, че предната част на джъмбоджета е била някога част от самолет. Повече приличаше на произведение на душевно разстроен скулптор, споено от части от истински самолети, но и от какви ли не още боклуци — тави за сладкиши и форми за пудинг, стари кюнци и автомобилни калници, ръждясала тел, ламарина и парчетии от желязна ограда. Стърчаха нитове, стъклата се бяха изпонатрошили, седалките бяха измъкнати от пода и натрупани една върху друга като ненужни столове в ъгъла на зала за търг; металът се бе изкривил и огънал, а на места се бе разбил на парченца като кристал, ударен с чук. Вътрешната облицовка на корпуса бе изпопадала и дебелиите желяза на скелето се бяха огънали навътре. Тук-там подът бе разкъсан — или при удара, или нещо отдолу бе избухнало. Навсякъде се въргаляха неизброими нагърчени или разкъсани метални парчетии, сякаш това бе автомобилно гробище, през което току-що е преминало торнадо.

Опитвайки се да разбере откъде идват звуците, които ѝ приличаха на писъци на уплашено дете, Холи не винаги успяваше да напредва изправена — където беше тясно, трябваше да лази и да се провира; да разбутва, където можеше, отломките настрани; да заобикаля или да се пъха отдолу, ако препятствието се окажеше непоклатимо.

Ужаси се, като забеляза жълтите и червените огнени езичета, които проблясваха отстрани по пода и покрай преградата в предния десен ъгъл на салона, която го отделяше от пилотската кабина. Но огънят тук ту пламваше, ту изчезваше и изобщо не можеше да се мери

с огнената стихия, от която се бе измъкнала току-що. Разбира се, пожарът можеше да избухне всеки момент и да погълне всичко, което му се изпречи на пътя, макар че в момента като че ли не му попадеше нищо достатъчно възпламенимо, нито пък имаше достатъчно кислород, тъй че огънят едва гореше.

Пушекът се виеше около нея, но повече дразнеше, отколкото да плаши. Въпреки че катастрофата не беше толкова тежка, колкото щеше да бъде, ако не се бе намесил Джим Айрънхарт, не всички бяха оцелели и в първокласния салон имаше няколко загинали. Тя видя мъж, прикован към седалката от тридесетсантиметрова стоманена тръба, широка около два сантиметра в диаметър, която го беше пронизала в гърлото; незрящите му очи бяха широко отворени в предсмъртна изненада. Една жена, все още вързана в седалката си, която се беше измъкнала от металните плочки на пода, към които беше завинтепа, бе паднала настрани, почти обезглавена. И други седалки се бяха изскубнали от пода и се бяха наблъскали една в друга — Холи видя ранени пътници и трупове, скупчени един върху друг; единственият начин да различи живите от мъртвите, бе да се вслушва внимателно дали стенат.

Престана да обръща внимание на ужаса. Забелязваше кръвта, но сякаш гледеше през нея. Извърщаше очи от най-страшните рани и съзнанието ѝ отказваше да приема кошмарните гледки на размазани пътници. Човешките тела се превърнаха за нея в някакви абстрактни форми, сякаш не бяха истински, а просто оцветени предмети, изрисувани на платно от кубист, който имитира Пикасо. Ако си позволеше да разсъждава над видяното, трябваше или да се върне по пътя, по който бе дошла, и да излезе навън, или да се свие на кълбо и да се разридае.

Видя десетина човека, които незабавно трябваше да бъдат измъкнати от развалините и да им се окаже спешна медицинска помощ, но те бяха или прекалено тежки, или заклещени в отломъците и тя нямаше как да им помогне. Освен това непрестанните писъци на детето я караха да бърза напред, подтиквана от инстинкта най-напред да се спасяват децата — едно от важните правила на природно заложения в гените на човека кодекс за оказване на бърза помощ.

В далечината се дочу вой на сирени. Нито за миг не бе поспряла да помисли, че професионалните спасители сигурно вече бързат към

мястото на произшествието. Няма значение. Не можеше да се върне и да ги чака те да се справят с това дете. Ами ако е въпрос на живот и смърт да го достигне минута-две по-рано?

Докато си проправяше път напред и от време на време хвърляше тревожен поглед към анемичните пламъци, които се прокрадваха сред джунглата от развалини, чу зад себе си гласа на Джим Айрънхарт, който я викаше откъм отвора, където предницата се бе откъснала от тялото на джъмбоджета. След като бяха скочили от средната част на самолета, явно бяха излеачн от димната завеса от различни страни, защото не можа да го открие, макар че той трябваше да е точно зад нея. Изобщо не се и съмняваше, че с Кейси са живи — дори само заради очевидната му дарба да оцелява; но се зарадва да чуе гласа му.

— Тук съм! — извика тя, макар че купищата развалини ѝ пречеха да го види.

— Какво правиш?

— Търся едно момченце. Чух го да вика и вече съм по-близо, но още не го виждам.

— Излизай оттам! — Той се надвикваше с воя на приближаващите се линеики. — Бърза помощ идва, те са обучени.

— Добре — отговори тя и продължи да върви напред. — Но тук има и други хора, които се нуждаят от помощ веднага!

Вече се доближаваше към предната част на първокласния салон, където металните ребра на корпуса също се бяха огънали навътре, но не колкото по-назад. Тук обаче имаше най-големи купчини изтръгнати седалки и ръчен багаж, които бяха изхвърчали при удара. В камарата имаше и повече хора, както живи, така и мъртви.

Тя избута една строшена празна седалка встрани и като спря да си отдъхне, чу как Джим се промъква сред отломките.

Легна на една страна и се промъкна през парчетиите в образувалата се малка ниша; едва не се сблъска с момченцето, чиито викове следваше. Беше около петгодишно, с огромни черни очи. То премигна от изненада, като я видя, и преглътна един стон, сякаш всъщност не бе очаквало някой да дойде.

Лежеше по корем под обърната петорна седалка, сякаш се намираше в палатка. Гледаше навън и на пръв поглед като че ли можеше съвсем лесно да се измъкне на празното място.

— Нещо ми е хванало крака — каза то.

Още изпитваше страх, но вече можеше да го преглътне. Ужасът му почти се изпари още в мига, в който я видя. Независимо дали си на пет или на петдесет, най-страшното нещо си остава самотата.

— Държи ми крака, не го пуска.

Кашляйки, Холи му отвърна:

— Ще те измъкнем, миличък. Всичко ще бъде наред. — После изтри с връхчетата на пръстите си сълзите от страните му.

— Как се казваш, зайо?

— Норуд. Децата ми викат Норби. Не боли. Кракът ми, де.

Холи се зарадва.

Вече беше огледала отломъците около него и се опитваше да измисли какво да направи.

— Не го чувствам — каза той.

— Кое не чувстваш, Норби?

— Крака. Смешно е, защото нещо го държи, защото не мога да го издърпам, обаче не го чувствам — и знаеш ли? — сигурно вече го няма.

Стомахът ѝ се преобърна, когато думите се свързаха в съзнанието и тя си представи какво означават. Може пък нищо лошо да не се е случило. Може кракът му просто да е притиснат между две неща и да е изтръпнал, но тя трябва да мисли и да действа бързо, защото може би в момента кръвта му изтича.

Беше прекалено тясно, за да се пхне в нишата. Вместо това се обърна по гръб, сви колене и опря стъпала в седалките, натрупани върху детето.

— Добре, зайо. Сега ще се опитам да поотместя тия боклуци, поне няколко сантиметра. Опитай се да измъкнеш крачето, като започнат да се повдигат.

Тънка струйка сив дим пропълзя от тъмното зад него, надипли се пред лицето му, малкият кихна и рече:

— При мене има у-у-умрели хора.

— Няма страшно, детко — отвърна Холи и стегна мускулите на краката си. — Няма да останеш там дълго.

— Мойто място, после едно празно, и после умрели хора — с разтреперано гласче обясни Норби.

Тя се питаше колко ли дълго травмата от това преживяване ще извърща посоката на живота му.

— Хайде.

Натисна нагоре и с двата крака. Купчината седалки, железария и човешки тела беше достатъчно тежка, но полупровисналият таван като че ли изобщо не помръдваше. Холи се напегна още повече, докато металният под, застлан с тънък килим, се притисна болезнено в гърба ѝ. Неволно издаде мъчителен стон. После се напегна още, и още, ядосана, че не може да го премести, бясна, и...

... го премести.

Само милиметър.

Но го помръдна.

Напъна се още повече, откри в себе си неподозирани сили, буташе толкова силно, че болката, която пулсираше в краката ѝ, стана по-силна и от тази в гърба. Оплетените подпори и плочки на тавана, които ѝ пречеха, изскърцаха и се отместиха пет сантиметра; и седалките се повдигнаха точно с толкова.

— Още не ме пуска — обади се детето.

От мрака зад него продължаваше да се процежда дим. Вече не беше сив като преди, а по-тъмен, с повече сажди и по-мазен, а имаше и неприятна миризма. Холи се молеше на Господ някой случаен пламък да не е близнал най-сетне тапицерията.

Мускулите на краката ѝ вече трепереха. Болката от гърба стигаше чак до гърдите ѝ; всеки удар на сърцето ѝ бе като мъчителен глух тътен, всяко вдишване ѝ причиняваше ужасна болка.

Струваше ѝ се, че повече не може да издържа огромната тежест, камо ли да я повдигне още. Но седалките изведнъж отскочиха още два сантиметра, после още мъничко.

Норби извика от болка и радост. После излази напред.

— Измъкнах се, пусна ме.

Холи отпусна крака, седалките се върнаха на предишното място и тя осъзна, че момченцето си бе мислило онова, което и тя би мислила, ако беше на пет години и се намираше в същото дяволско положение — че глезенът ѝ е приклепен в ледената, стоманена ръка на някой от мъртвците отдолу.

Тя се отмести да му направи място да се измъкне. Малкият изпълзя и се сгуши в нея, търсейки утеха.

Откъм задната част на самолета Джим извика:

— Холи!

— Намерих го!

— Тук има една жена, измъквам я навън.

— Браво!

Сирените навън затихваха, докато накрая съвсем престанаха да вият — спасителите бяха дошли.

Черният дим продължаваше да излиза от тъмната дупка, където беше Норби, но Холи му огледа крака. Той увисна настрани, ужасяващо свободно, като крака на стара парцалена кукла. Глезенът беше счупен. Тя бързо измъкна маратонката от подущащото се стъпало. Белият чорап потъмня от кръвта, но като погледна крака на голо, откри, че просто е одраскан и има няколко повърхностни рани. Нямаше да му изтече кръвта, но скоро счупеният глезен ще го разкъса от болка.

— Хайде да излизаме — каза тя.

Смяташе да го преведе по пътя, по който бе дошла, но като хвърли поглед наляво, видя друг отвор в тялото на самолета. Дупката не беше голяма, но имаше място да се промъкне с момченцето.

Докато стояха на ръба на разбития корпус, под тях изникна спасител и протегна ръце към момченцето.

Норби скочи. Мъжът го хвана и отстъпи назад.

Холи скочи и падна на краката си.

— Вие ли сте майка му? — попита човекът.

— Не. Просто го чух да плаче и влязох да го търся. Счупен му е глезенът.

— Бях с чичо Франк — каза Норби.

— Добре — отвърна спасителят, а после добави, опитвайки се да прозвучи обнадеждаващо: — Хайде да намерим чичо Франк.

— Чичо Франк умря — изтърси хлапето.

Мъжът погледна Холи, като че тя знаеше какво да каже.

Но репортерката бе онемяла и потресена, изпълнена с отчаяние при мисълта какво изпитание е трябвало да понесе това петгодишно дете. Искаше да го гушне, да го люлее в прегръдките си и да му каже, че всичко в този свят ще се оправи.

Но в света няма нищо правилно, защото Смъртта е част от него. Адам престъпил Божията воля, вкусил от ябълката на познанието и Бог решил да му покаже всичко на този свят, и светло, и тъмно. Децата на Адам се научили да ловуват, да отглеждат растения, да се борят със

зимата и да готвят храната си на огън, да правят сечива, да градят къщи. А Бог, понеже искал да ги образува *напълно*, им показал милиарди начини да страдат и да умират. Насърчавал ги да учат езици, четене и писане, биология, химия, физика, да открият тайната на генетичния код. Но им открил още рафинирания ужас на мозъчния тумор, атрофията на мускулите, бубоническата чума, непредотвратимия с нищо рак в телата им — и не на последно място, самолетните катастрофи. Човече, ти искаше да знаеш и Бог се подчини с радост. Той се показва енергичен учител, *демон* на познанието и те отрупа с него в такива количества и екзотични детайли, че понякога ти се струва, че то ще те смаже.

Спасителят се бе обърнал и бе отнесъл Норби през полето до бялата линейка, спряна на края на пистата, а през това време отчаянието на Холи се бе превърнало в ярост. Тя беше безпредметна, защото освен към Бог, нямаше към кого друго да я насочи, а и дори да я изкаже, това няма да промени нищо. Бог няма да освободи човечеството от проклятието на смъртта, само защото Холи Торн смята, че това е несправедливост.

Изведнъж осъзна, че е във властта на гняв, не много по-различен от онзи, който като че ли мотивираше действията на Джим Айрънхарт. Припомни си какво ѝ бе казал, докато се опитваше да го изнуди да спаси не само двете Дубровек, а всички на борда на 246 — „Мразя смъртта, мразя да умират хора, *мразя*“. Някои от хората, които беше спасявал, споменаваха, че са чули от него подобни думи, а и Вайола Морено ѝ бе говорила за скритата тиха тъга, причинена може би от осиротяването на десетгодишна възраст. Изоставил кариерата си, защото след самоубийството на Лари Каконис всичките му старания и тревоги са изглеждали безпредметни. На Холи отначало тази реакция ѝ се бе сторила прекалена, но сега напълно я разбираше. В този миг изпитваше същото желание да захвърли ежедневните грижи и да направи нещо по-смислено, да сломи властта на съдбата, да придаде на вселената друга форма, различна от онази, която Бог предпочита.

И в този крехък миг, сред полето на Айова, брулена от вятъра, който донасяше мирис на смърт, Холи гледаше как спасителят се отдалечава с момченцето, което едва не бе загинало, и се чувстваше толкова близко до Джим Айрънхарт, колкото не се бе чувствала до никое друго човешко същество.

Тръгна да го търси.

Около пострадалия DC-10 сега цареше още по-голям хаос отколкото веднага след катастрофата. Насред разораното поле се бяха появили пожарни коли. Над разбития самолет се сипеше гъста бяла пяна, която замръзваше по корпуса във формата на целувки и потушаваше пламъците по влажната пръст наоколо. От средния салон още излизаше дим, стелеше се през всяка дупка и разбит прозорец; следваше капризите на вятъра, обвиваше хората в черен саван и хвърляше зловеци, непрекъснатоменящи се сенки, през които се процеждаше следобедната слънчева светлина, и напомняше на Холи на мрачен калейдоскоп, чиито стъклъца са все черни и сиви. Спасителите и лекарите от бърза помощ се суетяха из развалините и търсеха оцелели, но броят им бе толкова недостатъчен да се справят с ужасната задача, че пътниците, които бяха по късметлии, започнаха да им помагат. Останалите пасажери — някои бяха съвсем незасегнати от преживяването и сякаш току-що се бяха изкъпали и облекли, а други бяха мръсни и раздърпани — стояха сами или на малки групи, чакаха микробусите, които щяха да ги откарат на терминала на летище Дъбюк, и бърбеха нервно, или пък не обелваха нито дума. Единствените нишки, които пронизваха сцената на катастрофата, бяха металическите гласове, които пращяха по настроените на къси вълни радиостанции.

Холи търсеше Джим Айрънхарт, но попадна на млада жена с жълта вталена рокля. Непознатата беше на около двадесет години, стройна, с кестенява коса и сякаш порцеланово лице; не бе наранена, но все пак се нуждаеше от помощ. Стоеше точно зад все още димящата опашка на самолета и викаше все едно и също име:

— Кени! Кени! Кени!

Бе го викала толкова пъти, че гласът ѝ беше пресипнал.

Холи сложи ръка на рамото ѝ и я попита:

— Кой е той?

Очите ѝ бяха сини като незабравки... и изцъклени.

— Виждали ли сте Кени?

— Кой е той, мила?

— Съпругът ми.

— Как изглежда?

Тя отвърна замаяно:

— Бяхме на меден месец.

— Ще ти помогна да го открием.

— Не.

— Хайде, всичко ще бъде наред.

— Не искам да го търся — заяви, жената и остави Холи да я отведе от самолета към линейките. — Не искам да го виждам. Не такъв. Целият натрошен, и обгорен, и мъртъв.

Вървяха заедно по меката разорана пръст, в която късно наесен ще хвърлят нови семена, а напролет те ще покарат, нежни и зелени, и дотогава всички следи от смърт ще бъдат заличени, и отново ще властва илюзията за вечния живот в природата.

[1] Непреводима игра на думи; англ. match означава „сватосвам“, а като съществително има значение и на „кибритена клечка“. — Б.пр. ↑

[2] Еврейска сватовница. — Б.пр. ↑

С Холи ставаше нещо. Душата ѝ се преобръщаше из основи. Все още не знаеше каква е промяната, не знаеше и какво значение ще има тя и колко по-различен човек ще бъде, когато приключи; засега просто чувстваше как най-дълбоките пластове на сърцето ѝ и на съзнанието ѝ се разместват.

И понеже в душата ѝ бушуваше истинска буря, тя нямаше излишна енергия за външния свят и затова заедно със спътниците си покорно следваше обичайните мерки, които се взимаха след катастрофа.

Беше изумена от емоционалната, психологическа и практическа подкрепа, която бе изтъкана като мрежа около оцелелите от полет 246. Медицинското обслужване и гражданската отбрана в Дъбюк — които очевидно бяха подготвени за такива критични ситуации — реагираха бързо и ефикасно. Само минути след пристигането си на терминала, пътниците имаха на свое разположение психолози, мормонски свещеници, кюрета, пастори и един равин. Служителите затвориха просторно фоайе и ги настаняха в него; десет-дванадесет от телефонните линии на летището бяха предоставени изцяло на тях, а през цялото време наоколо имаше медицински сестри, които следяха за появата на симптоми на закъснял шок.

Служителите на „Юнайтид Еърлайнс“ проявиха изключително усърдие в настаняването на пътниците за през нощта и в уреждането на нови резервации, като се стараеха възможно най-бързо да свържат непострадалите с техните приятели и роднини, и да изкажат съболезнования за смъртта на близки. Те, изглежда, бяха не по-малко ужасени и съкрушени, потресени и виновни от факта, че подобно нещо е могло да се случи с един от техните самолети. Холи откри, че ѝ се иска тя да успокои тях, да ги прегърне и да им каже, че дори и най-добре изработените и най-старателно поддържаните машини рано или късно се повреждат, защото човешкото знание не е идеално, а тъмните сили вилнеят необезпокоявани из света.

В тази тежка ситуация смелостта, достойнството и съчувствието бяха доказани по такъв неоспорим начин, че Холи се ужаси от предстоящата масова инвазия на медиите. Знаеше, че достойнството ще бъде една от първите жертви при нападението им. Съзнаваше, че колегите ѝ просто си вършат работата. Само че онази част от репортерите, които вършеха работата си както трябва, не надвишаваше процента на опитните водопроводчици или на дърводелци, които всеки път съединяват касите на вратите безпогрешно. Разликата беше в това, че дебелокожото, неуместно или злонамерено отразяване на събитията може да злепостави хората, а в някои случаи да очерни невинните или дори да разруши напълно нечий авторитет, което е далеч по-страшно от запушена мивка.

На летището бяха дошли всевъзможни представители на пресата, телевизионни и радио журналисти, които скоро превзеха дори забранените за външни лица служебни помещения. Някои проявяваха разбиране към емоционалното и психическо състояние на оцелелите, но повече тормозеха служителите на авиокомпанията на тема „отговорност“ и „морални задължения“, или пък преследваха пътниците, за да изчоплят най-скритите им страхове и облекчението им от току-що загърбения ужас, за радост на зрителите, слушателите и читателите си. И макар че Холи имаше опит и умело ги отклоняваше, за петнадесет минути четирима различни репортери я нападнаха поне пет пъти с все същия въпрос: „Как се чувствате?“ Какво си помислихте, като разбрахте, че самолетът може да се разбие при кацането? Как се *чувствахте*, знаейки, че ви очаква смърт? Как се почувствахте, като видяхте, че някои от спътниците ви са мъртви?

Най-последно, притисната до един огромен прозорец, през който се виждаха пристигащите и отлитащите самолети, Холи избухна и се нахвърли върху един ентусиазиран, модно подстриган репортер на име Анлок от Си Ен Ен, който очевидно не проумяваше, че вниманието, което ѝ оказва, не я ласкае.

— Питайте ме какво видях, питайте ме какво мисля — развива се тя. — Питайте ме кой, какво, къде, защо и как, но за Бога, не ме питайте как се чувствам, защото би трябвало да знаете как се чувствам, ако сте човек.

Анлок и операторът се опитаха да се отдръпнат от нея и да се нахвърлят върху друга жертва. Холи забеляза, че повечето хора в

претъпканото помещение се бяха обърнали да разберат за какво е шумотевицата, но не ѝ пукаше. Нямаше толкова лесно да остави Анлок да се измъкне. Последва го и продължи:

— Не ви трябва факти, искате само трагедии, хляб и зрелища, искате хората да разголват пред вас душите си, а после нагласяват думите им, променят ги, изкривяват ги и през повечето време ги представят погрешно, а това си е живо изнасилване, дявол да го вземе.

Осъзна, че пак я бе сграбчила същата ярост, която изпита преди малко, и че гневът ѝ към Анлок не е и наполовина толкова силен, колкото гневът към Бога, колкото и безполезен да бе той. Просто репортерът бе по-удобна мишена от Всемогъщия, който можеше да се крие в някое тъмно кътче на рая Си. Бе ѝ се сторило, че гневът ѝ е утихнал: откритието, че същата мрачна ярост отново се надига в душата ѝ, малко я изплаши.

Беше прехвърлила границата, беше излязла от контрол и пет пари не даваше... докато не разбра, че Си Ен Ен излъчва пряко. Хищническият пламък в очите на Анлок и ироничната му гримаса я наведоха на мисълта, че избликът ѝ съвсем не го е слисал. Предоставяше му първокачествена трагедия и той не можеше да устои на изкушението да го използва, макар сам да бе обект на нападките. По-късно, разбира се, царствено ще извини поведението ѝ пред зрителите, най-неискрено ще се престори, че я разбира и ѝ съчувства за изживяната душевна травма, като по този начин ще се изкара безстрашен репортер и състрадателен човек.

Холи се вбеси на себе си, че е попаднала в клопката му, макар да знаеше, че в крайна сметка репортерът винаги печели, и обърна гръб на камерата. Докато се отдалечаваше, чу Анлок да казва:

— ... напълно разбираемо, като се има предвид какво е преживяла горката жена...

Искаше ѝ се да се върне и да го цапардоса. Да видим тогава *това* дали ще му хареса!

„Какво ти е, Торн? — питаше се тя. Никога не губиш самообладание. Не и до такава степен. Никога не се изпускаш, а сега напълно изгуби присъствие на духа.“

Опитвайки се да не обръща внимание на репортерите и да подтисне спонтанния си интерес към самоанализ, тя безуспешно се зае

да търси Джим Айрънхарт. Не беше в групата, която докараха току-що от мястото на злополуката. Никой от служителите на „Юнайтид Еърлайнс“ не можеше да го открие в списъка на пътниците, което не изненада особено Холи.

Заклучи, че още е на полето и помага на спасителните отряди с каквото може. Изгаряше от нетърпение да говори с него, но се налагаше да бъде търпелива.

И макар че някои журналисти се пазеха от нея след словесния побой, който нанесе на Анлок, тя знаеше как да манипулира сродните души. Отпиваше от пластмасовата чашка горчиво кафе — сякаш за да се успокои, й трябваше точно кофеин — обикаляше из залата и фойето, разпитваше ги, без да им открива, че им е колежка, и така насъбра доста интересна информация. Между другото разбра, че вече са преброени над двеста оцелели, а смъртните случаи надали ще надхвърлят петдесет, което, като се има предвид разцепването на самолета и последвалия пожар, бе истинско чудо. Би трябвало да ликува при тези добри новини, защото това означаваше, че намесата на Джим бе помогнала на капитана да спаси много повече хора, отколкото съдбата бе предначертала; но вместо да прелива от радост, тя мислеше за онези, които все пак бяха загинали.

Освен това научи, че членовете на екипажа — всички бяха оцелели — се надявали да открият пътник, който много им помогнал, и го описали като „Джим Някой-си, нещо като двойник на Кевин Костнър със сини очи.“ И понеже първите представители на властите, които пристигнаха на местопроизшествието, също нямаха търпение да разговарят с Джим Някой-си, и журналистите бяха започнали да го търсят.

Полека-лека Холи разбра, че Джим няма да се появи. Ще изчезне, точно както прави винаги след своите акции. За тях той ще остане Джим.

Холи бе първият човек, присъствал на негова спасителна операция, на когото се бе представил с цялото си име. Тя се смръщи, питайки се защо ли бе избрал точно нея, за да ѝ разкрие повече, отколкото пред всеки друг.

Пред вратата на дамската тоалетна срещна Кристин Дубровек, която ѝ върна чантата и я попита за Стив Харкман, без изобщо да

разбере, че това е мистериозният Джим, за когото всички наоколо разпитват.

— Трябваше да бъде в Чикаго тази вечер, независимо от всичко, и затова нае кола и вече замина — излъга я Холи.

— Искях отново да му благодаря — каза Кристин. — Но явно ще трябва да почакам, докато се приберем в Лос Анжелис. Той работи в една компания заедно с мъжа ми.

При първа възможност Холи се извини и се върна в залата, в единия ъгъл на която беше импровизиран център за оказване на спешна помощ. Искаше да стигне в Лос Айжелис още същата вечер, независимо от това колко полета трябва да смени. Но понеже Дъбюк се падаше малко встрани от центъра на Вселената, всички полети до Южна Калифорния, без значение до кое летище, вече бяха препълнени. В най-добрия случай можеше да отлети за Денвър утре сутринта и да хване самолет за Лос Анджелис на обяд.

Авиокомпанията ѝ уреди престой за през нощта и в шест часа Холи се оказа сама наред чистата, но безлична стая в „най-добрия западен крайпътен мотел“. Е, може би не беше точно безлична, но в сегашното си състояние на духа Холи сигурно не би могла да оцени и апартамент в „Риц“

Обади се на родителите си във Филадельфия да им каже, че е жива и здрава, ако я бяха видели по телевизията или ако случайно прочетат в утрешния вестник името ѝ сред списъка на оцелелите от полет 246. Слава Богу, те не бяха научили за смъртоносното ѝ приключение, но все пак не пропуснаха да изпаднат в истерия. Изведнъж се оказа, че тя ги утешава, вместо те да я успокояват, което беше трогателно, защото показваше колко много я обичат.

— Изобщо не ме интересува колко е важен този материал, дето го правиш — заяви майка ѝ. — Хващай първия автобус до вкъщи.

Но от това, че те я обичаха, настроението на Холи никак не се подобри.

Косата ѝ беше сплъстена, а дрехите ѝ воняха на дим, но тя отиде до близкия търговски център и си купи нови чорапи, бельо, дънки, бяла блуза и леко дънково якенце. Купи си и нови маратонки, защото не можеше да се отърси от подозрението, че петната по старите ѝ са от кръв.

Като се върна в стаята си, взе най-дългия душ през живота си — сапунисваше се отново и отново, докато накрая цялото безплатно калъпче мотелски сапун се стопи. Още не се чувстваше достатъчно чиста, но като разбра най-последно, че се опитва да измие нещо в душата си, спря крана.

Поръча да ѝ донесат сандвич, салата и плодове, но не можа дори да ги погледне.

Известно време седя, вперила поглед в стената.

Не смееше да включи телевизора. Не искаше да рискува да попадне на новините за катастрофата на полет 246.

Ако можеше да се обади на Джим Айрънхарт, би го направила веднага. Щеше да звъни на всеки десет минути, час след час, докато той най-последно се прибере у дома и вдигне слушалката. Но вече знаеше, че номерът му го няма в указателя.

Най-сетне слезе в заведението, седна на бара и си поръча бира — опасен ход за човек като нея, с трагична непоносимост към алкохол. Без да е хапнала нито залък, след една бутилка „Бек“ сигурно щеше да прекара остатъка от нощта в безсъзнание.

Някакъв търговски пътник от Омаха се опита да я заговори. Беше прехвърлил четиридесетте и изглеждаше доста симпатичен, но тя не искаше да го прелъстява. Обясни му колкото можеше по-човешки, че не си търси компания за през нощта.

— Нито пък аз — отвърна той. — Искam само да си поприказвам с някого.

Повярва му и интуицията ѝ не я подведе. Поседяха няколко часа на бара, бърбейки за филми и телевизионни предавания, за комици и певци, за храна и за времето, но за политика, самолетни катастрофи и световни проблеми и дума не обелваха. За своя най-голяма изненада, Холи изпи три бири и се чувстваше съвсем леко замаяна.

— Хауи — съвсем сериозно му каза тя на тръгване — цял живот ще съм ти благодарна.

Върна се в стаята си, разсъблече се, пхна се в завивките и още докато слагаше глава на възглавницата, усети как клепачите ѝ натежават. Докато се увиваше в одеялото, за да се предпази от студа, който лъхаше от климатика, промърмори завалено, но не от бирата, а от изтощение:

— Сгушена в пашкула, скоро ще съм пеперуда.

Питайки се това пък откъде ѝ хрумна и какво иска да каже с него, заспа.

Вуу, вуу, вуу, вуу, вуу...

Пак е в стаята с каменни стени, но сънят е по-различен от преди. Първо, не е сляпа. В син свещник гори дебела жълта свещ и танцуващите ѝ оранжеви пламъци осветяват каменни стени с тесни като амбразури прозорци, дървен под, въртяща се ос, която идва от тавана и изчезва през една дупка в долното помещение, и врата от трупи, обковани с желязо. Неизвестно как знае, че се намира в горната стаичка на стара вятърна мелница и звукът — *вуу, вуу, вуу* — идва от гигантските ѝ криле, а зад вратата се вият стълби надолу към самата мелница. Отначало стоеше права, но всичко мигновено се промени и тя изведнъж се намери на един не съвсем обикновен стол. Това е седалка в самолет, коланът е затегнат, а като обръща глава наляво, вижда, че до нея седи Джим Айрънхарт.

— Тая стара мелница няма да стигне до Чикаго — сериозно казва той.

И изглежда съвсем логично да летят в каменната постройка, понесена от четирите огромни дървени крила, както двигателите и витлата движат истинските самолети.

— Но все пак ще оцелеем, нали? — пита тя.

Пред очите ѝ Джим изчезва и на негово място се появява десетгодишно момченце. Холи се диви на магията. После решава, че гъстата кестенява коса на хлапето и сините му очи подсказват, че това е Джим от други времена. Ако съдим по либералните правила на сънищата, преобразяването съвсем не беше толкова вълшебно, и всъщност си беше съвсем логично.

— Ще оцелеем, ако не дойде *той* — казва момчето.

— Кой е „той“? — пита тя.

— Врагът.

Мелницата, в която се намират, сякаш откликва на последната дума и започва да се издува и свива, да пулсира като човешко тяло — точно като стената в мотелската ѝ стая в Лагуна Хилс онази вечер се бе издула, изпълнена с нечие ужасяващо присъствие. Струва ѝ се, че самите камъни дават живот на чудовищно лице и тяло.

— Ще умрем тук, всички ще умрем тук — прошепва момчето и сякаш едва ли не очаква с нетърпение чудовището, което се опитва да

излезе от стената. ВУУУ!

Холи се стресна и се събуди, което през последните три вечери неизбежно се случваше по някое време. Но този път нищо не я последва в реалния свят, а и не беше така ужасена като преди. Уплашена, да. Но това не бе силен страх и повече приличаше на безпокойство, отколкото на истерия.

Но по-важното е, че се събуди с усещането за свооода. Веднага седна в леглото, облегна глава на таблата и скръсти ръце върху голите си гърди. Не трепереше нито от студ, нито от страх, а от въодушевление.

По-рано тази вечер, точно преди да пропадне в пропастта на съня, развързаният ѝ от бирата език бе изрекъл една истина: „Сгушена в пашкула, скоро ще съм пеперуда.“ Сега знаеше какво означават тези думи и разбираше промените у себе си, започнали в мига, в който се сблъска с тайната на Айрънхарт, и за които бе започнала да се досеща едва в залата след катастрофата.

Никога повече няма да се върне в „Портланд Прес“.

Никога повече няма да работи във вестник.

Свършено е с кариерата ѝ на репортер.

Ето защо на летището бе реагирала така пресилено на въпросите на репортера Анлок. Ненавиждаше го, но въпреки това някъде на подсъзнателно ниво я разяждаше чувство за вина, защото той преследваше важната новина, на която тя не обръщаше внимание, макар да бе част от нея. Тя бе репортер, трябваше да вземе интервюта от оцелелите си спътници и да се втурне в „Прес“ да пише статията. Само че подобни желания и през ум не ѝ минаваха, затова от грубата тъкан на подсъзнателното си самопрезрение тя скрои костюм на яростта с огромни рамене и широки ревери; после се намъкна в него и започна да се перчи и да се пени пред камерата на Си Ен Ен, и всичко това бе просто отчаяният ѝ опит да отрече, че вече пет пари не дава за журналистиката и се кани да зареже кариерата и призванието, на което някога бе смятала, че се отдава за цял живот.

Стана от леглото и закрачи из стаята, прекалено развълнувана да стои на едно място.

Свършено е с репортерската ѝ кариера.

Свършено е.

Свободна е. Като дете на безвластно работническо семейство цял живот бе изпитвала необходимостта да се чувства важна, желана, да бъде в кухнята на нещата. Като умно дете, което после порасна и стана още по-умна жена, се бе озадачавала от видимото безредие, което цареше в живота, и се чувстваше задължена да обясни събитията колкото се може по-добре с несъвършените инструменти на журналистиката. По ирония на съдбата двойният стремеж да не бъде отхвърлена и да открие обяснението — който я бе подтиквавал да работи по седемдесет-осемдесет часа седмично, откак се помнеше — я бе оставил без корени, без нито една любов, без деца, без истински приятели и с все същите отговори на трудните житейски въпроси, с които бе поела по този път. Изведнъж се бе освободила от тези натрапчиви стремежи и вече не я бе грижа дали ще принадлежи на този или на онзи елитен клуб и не си даваше зор да обяснява човешкото поведение.

Бе си мислила, че мрази журналистиката. Не беше така. Не мразеше нея, а собствения си неуспех на това поприще; бе се провалила, защото това никога не е било професия за нея.

За да разбере себе си и да разчупи оковите на навика, не ѝ трябваше друго, освен да срещне мъж, който умее да прави чудеса, както и да оцелее след ужасна, трагична самолетна катастрофа.

— Каква гъвкава жена си ти, Торн — присмя се тя на глас на себе си. — Толкова си прозорлива.

Но, за Бога, ако срещата с Джим Айрънхарт и катастрофата не я бяха накарали да проумее, то сто процента щеше да разбере за какво става дума в мига, в който Jimmy Cricket позвъни на вратата и ѝ изпее песничката за разликата между мъдрите и глупавите решения в живота.

Разсмя се. Дръпна одеялото от леглото, уви го около голото си тяло, после седна на единия фотьойл, подви крака под себе си и се разсмя така, както не се бе смяла, откакто бе престанала да бъде щурава тийнейджърка.

А ето откъде започва проблемът — *никога* не е била щурава. Беше сериозна тийнейджърка, изцяло отдадена на актуалните събития, и се тревожеше от избухване на Трета световна война, защото ѝ бяха внушили, че ще загине в ядрен холокост още преди да завърши гимназия; страхуваше се от пренаселването на Земята, защото ѝ бяха

внушили, че до 1990 година гладът ще унищожи милиард и половина и световното население ще намалее наполовина, намалявайки с една десета дори жителите на Съединените щати; измъчваше се от мисълта, че от замърсяването на природата планетата драстично ще се охлади и *тя самата ще доживее поредния ледников период!!!*, което беше сензационна новина в края на седемдесетте, след което последва страхът от парниковия ефект и затоплянето на планетата. Като беше млада, се бе тревожила прекалено много, а се бе веселила прекалено малко. Беше изгубила всякаква перспектива в живота и се бе оставила сензационните новини — кои свързани с истински проблеми, кои изцяло подправени — да я изцедят морално.

Сега се смееше като дете. Докато влязат в пубертета и хормоните им ги запратят в съвсем нов свят, децата знаят, че животът е страшен, да, тъмен и странен, но знаят освен това, че е и глупав, че е изпълнено с приключения пътешествие в неизвестна посока по дългия път на времето, който води в далечна и чудна страна.

Холи Торн, която изведнъж хареса и името си, разбра накъде и защо се е запътила.

Знаеше какво се надява да получи от Джим Айрънхарт — и то не гореща новина, журналистически аколади и наградата „Пулицър“. Искаше нещо по-хубаво, по-трайно и по-пълноценно и нямаше търпение да се изправи пред Джим с молбата си.

Смешното беше, че ако той се съгласи да ѝ даде желаното, тя може би ще получи нещо повече от въодушевление, радост и смислен живот. Знаеше, че може би я очакват и опасности. Ако получи от него онова, което иска, след година, а може би след месец или още другата седмица, да бъде мъртва. Но поне за миг тя се отдаде на мисли за бъдещото си щастие и не позволи на страха от преждевременна смърт и безкраен мрак да почерни радостта ѝ.

ЧАСТ ВТОРА

ВЯТЪРНАТА МЕЛНИЦА

Никъде не ще запазиш тайна,
зловеца, тъмна и жестока,
тъй както в миналото ще я скриеш
за вечни времена погребана дълбоко.

*Скрий я в собственото си сърце,
иначе от слухове не ще се отървеш.*

Щом тайните, които те тревожат,
са погребани отдавна под пластовете на
времето,
неизречените твои думи
не ще разкрие никой довереник.

Тогава само можеш да изровиш
непокътнатите тайни
на спомена от гробницата скришна.

*В истинския свят,
както и във сънищата,
нищо не е точно тъй,
както ти се струва.*

Книга на
преброените тъги

27–29 АВГУСТ

В Денвър Холи смени полетите и пристигна на международното летище в Лос Анджелис в понеделник сутринта в единадесет часа. Нямаше багаж, който да я бави, взе наетата си кола от паркинга, потегли на юг към Лагуна Нигел и стигна до дома на Джим Айрънхарт в дванадесет и тридесет.

След като спря пред гаража му, тръгна по пътеката с тухлен перваз право към входната врата и натисна звънеца. Никой не ѝ отвори. Позвъни отново. Сетне натисна бутона, докато на левия ѝ палец се образува червеникав отпечатък.

Отстъпи крачка назад и огледа прозорците на първия и на втория етаж. Всички бяха със спуснати щори.

— Знам, че си там — промълви тя.

Върна се в колата, свали стъклата, седна зад волана и зачака Джим да излезе. Рано или късно ще му дотрябва нещо за ядене, прах за пране, лекар, тоалетна хартия, каквото и да било и тогава ще излезе.

За лош късмет времето не предразполагаше към продължителни засади. Последните няколко дни бяха топли, но меки. Сега августовската горещина се бе върнала като драконите от приказките, и пърлеше земята с огнения си дъх. Палмите бяха клюмнали, а цветята започваха да вехнат под палещото слънце. Под сложните напоителни системи, които поддържаха китната зеленина, пустинята дебнеше отново да завземе териториите си.

След като се опече бързо и равномерно като кифличка във фурна, Холи най-после вдигна прозорците, запали двигателя и включи климатичната инсталация. Леденото течегше бе просто божествено, но не след дълго моторът започна да прегрява — стрелката на термометъра бързо се плъзна в червената ивица на скалата.

В един и петнадесет, точно три четвърти час след като пристигна, Холи включи на задна скорост, излезе от алеята и се върна в мотел „Лагуна Хилс“. Преоблече се и си обу новите маратонки, но този път на босо. Купи си от най-близкия магазин сгъваем шезлонг, хавлия за плаж, флакон плажно мляко, хладилна чанта, торбичка лед, шест

диетични соди и евтин бестселър за Травис Макгий от Джон Д. Макдоналд. Слънчеви очила вече си имаше.

В два и половина вече се бе върнала пред къщата на Айрънхарт на Бугънвила Уей. Опита отново да позвъни. Той явно отказваше да отвори.

Някак си знаеше, че е вътре. Може би тя самата си падаше малко медиум.

Занесе хладилната чанта, сгъваемия стол и другите неща на ливадата зад къщата. Сложи стола на тревата, точно до верандата. След няколко минути вече се бе настанила удобно.

В романа на Макдоналд Травис Макгий се потеше във Форд Лодърдейл, където ги бе нападнала такава гореща вълна, че дори на гларусите не им се летеше. Холи бе чела книгата и преди — сега реши да я препрочете, защото помнеше, че сюжетът се развива на фона на тропическа жегата и влага. В сравнение със задушната Флорида, предадена в живия стил на Макдоналд, сухият въздух на Лагуна Нигел не изглеждаше чак толкова палещ, макар че температурата беше над тридесет градуса.

След половин час хвърли поглед към къщата и видя Джим Айрънхарт, който бе застанал на големия кухненски прозорец. Наблюдаваше я.

Тя помахала.

Той не отвърна.

Отдалечи се от прозореца, но не излезе.

Холи си отвори диетична сода, зачете се пак в романа, като се радваше на слънчевата топлина по голите си крака. Не се страхуваше, че може да изгори. Вече имаше тен. Освен това, макар да бе руса и със светла кожа, почерняваше лесно, без да изгаря, ако, разбира се, не се впускаше в маратони по слънчеви бани.

Като стана след малко да отпусне облегалката на стола, за да легне по корем, видя Джим Айрънхарт, който бе застанал на верандата, точно пред плъзгащата се врата на дневната си. Носеше смачкани панталони и тениска, не се беше и обръснал. Косата му бе мазна и изправена. Изглеждаше зле.

Беше на пет метра от нея и думите му се чуваха ясно:

— Какво си мислите, че правите?

— Слънчеви бани.

- Моля ви да си отидете.
- Трябва да говоря с вас.
- Нямаме за какво да говорим.
- Ами!

Той се върна в къщата и затвори вратата. Резето изщрака.

След като лежа по корем почти час и вместо да чете, подремна, реши, че се е пекла достатъчно. Освен това в три и половина слънцето не е толкова силно.

Премести на сенчестата веранда шезлонга, хладилната чанта и остатъка от снаряжението си. Отвори си втора диетична сода и пак зачете романа.

В четири часа вратата на дневната отново се плъзна и се отвори. Стъпките се приближиха и спряха зад нея. Джим явно я наблюдаваше. Останаха безмълвни и тя се преструваше, че продължава да чете.

Продължителното му мълчание бе малко зловещо. Холи се замисли за тъмната му страна — да речем осемте изстрела в тялото на Норман Ринк в Атланта — и полека-лека се изнерви, но си каза, че той се *опитва* да я изплаши.

Айрънхарт най-сетне заобиколи шезлонга и застана така, че да го вижда. Още беше размъкнат и необръснат. Имаше сенки под очите. Беше и нездравно блед.

- Какво искате от мен?
- Ще ми е необходимо време да обясня.
- Не разполагам с много време.
- Колко можете да ми отделите?
- Една минута.

Холи се поколеба, после поклати глава.

— Една минута няма да ми стигне. Просто ще изчакам тук, докато се освободите.

Той впери застрашително поглед в нея.

Тя отгърна на страницата, до която беше стигнала.

- Мога да се обадя в полицията.
- И защо не го направите?

Той се повъртя нетърпеливо и несигурно още няколко секунди, после пак влезе в къщата. Плъзна вратата. Заклучи.

— Не се бави — промърмори Холи. — След час ще се наложи да използвам тоалетната ти.

Наоколо сенките започваха да се издължават.

Стомахът ѝ започнаше да къркори. Бе закусила на летището в Дъбюк, изненадана, че апетитът ѝ не е убит за вечни времена от зловещите сцени от катастрофата, запечатани в паметта ѝ. Заради обсадата бе пропуснала обед и сега умираше от глад. Животът продължава.

Петнадесет минути преди обявения от Холи краен срок за тоалетната, Айрънхарт се върна. Беше взел душ и се беше избръснал. Носеше синя риза без яка, широки памучни бели панталони и платнени бели кецове.

Холи бе поласкана от стремежа му да се появи в по-човешки вид.

— Добре, какво искате?

— Най-напред ще трябва да използвам тоалетната.

По лицето му се изписа страдалческо изражение.

— Добре, но после си казвате урока и си тръгвате.

Тя го последва през дневната, която се намираше в съседство до трапезария, а пък до нея имаше кухня. Разнородните мебели сякаш бяха купувани на разпродажба, веднага след като се е дипломирал и е започнал работа като учител. По етажерките имаше стотици книги. По стените нямаше картини, а в стаята не се виждаха нито вази, нито купи, нито статуетки или пък саксии с цветя, които да ѝ придават топлота.

Показа ѝ банята, точно до входното антре. Никакви тапети, просто бели стени. Нямаше и разноцветни бродирани пешкири. На поличката над мивката имаше руло хартия.

Затваряйки, вратата, тя се извърна и рече:

— Може би бихме могли да обсъдим въпроса на ранна вечеря. Умирам от глад.

Като излезе от тоалетната, надникна в хола. Беше обзаведен — използвайки думата в не по-специализирано значение от онова, в което биха я употребили в полицията — в стил, на който най-подхожда определението „втора ръка“, макар да беше по-спартански и от дневната. Къщата бе изненадващо скромна за човек, който е спечелил шест милиона от щатската лотария, но в сравнение с мебелите бе направо рокфелеровска.

Отиде в кухнята, където той я чакаше, седнал на кръглата маса.

— Мислех, че може би ще сготвите нещо — каза тя, дръпна един стол и се настани срещу него.

Думите ѝ очевидно не му се сториха забавни.

— Какво искате?

— Ще започна с онова, което не искам. Не искам да пиша за вас, отказах се от репортерството. Вярвате или не, това е самата истина. Ако ви запреследват разни типове от медиите, само ще попречат на добрините, които вършите, и ще загинат хора, които иначе биха могли да бъдат спасени. Вече се осъзнах.

— Добре.

— Не искам и да ви изнудвам. Като съдя по разкоша, сред който живеете, надали имате и осемнадесет долара.

Не се усмихна. Просто я гледаше с тези стоманени, огненоноси очи.

— Не искам нито да преча, нито да влияя на работата ви по никакъв начин. Не искам да ви се кланям като на Бог, да се омъжа за вас, да раждам децата ви или да ви лиша от смисъла на живота. И без друго само Елвис Пресли знае какъв е смисълът на живота, а той е в състояние на летаргия в тайна гробница на Марс.

Лицето му си оставаше с все същото каменно изражение. Оказа се костелив орех.

— Искам просто да задоволя любопитството си — заяви Холи — да науча как правите онова, което правите, и защо го правите.

Поколеба се. После пое дълбоко въздух. Следваше ключовият момент:

— И искам да участвам в него.

— Какво имате предвид?

Говореше бързо, навързваше изреченията в едно, страхувайки се той да не я прекъсне, преди да е успяла да излее мислите си, без да ѝ даде друга възможност да обясни всичко.

— Искам да работя с вас, да ви помагам, да дам своя принос към вашата мисия, или както там я наричате; искам да спасявам хора, или поне да ви помагам да ги спасявате.

— Нищо не можете да направите.

— Така си мислите.

— Само ще пречите.

— Слушайте, аз съм интелигентна...

— Е, та?
— ... добре образована...
— Аз също.
— ... куражлия...
— Но нямам нужда от вас.
— ... опитна, старателна...
— Съжалявам.

— По дяволите! — възкликна Холи, по-скоро раздразнена, отколкото ядосана. — Вземете ме за секретарка, дори и да не ви трябва такава. Приемете ме за Петкан, за дясната си ръка — поне за приятел.

Сякаш изобщо не се трогваше от молбите ѝ. Толкова дълго се взира в нея, че тя се почувства неловко, но не извърна очи. Усещаше, че Джим използва уникално пронизителния си поглед, за да всява страхопочитание и да упражнява контрол над другите, но тя не се поддаваше лесно на манипулации. Бе решена да не му позволи да предопределя изхода на запознанството им, преди то да е започнало.

Най-сетне рече:

— Искате да сте моята Лоис Лейн.

За миг не можа да проумее думите му. После се сети: Метрополис, Лоис и Кларк.

Холи знаеше, че се опитва да я раздразни. Да я вбеси бе друго средство за манипулация — ако се окаже прекалено податлива, ще има оправдание да отблъсне молбата ѝ. Бе решена да запази спокойствието си и дружелюбността в разумни граници, за не затваря вратичката помежду им.

Но не можеше едновременно да седи на едно място и да се въздържа. Трябваше да поизразходва част от гнева, иначе буквално щеше да прегрее. Отмести стола назад, стана, закрачи из стаята и чак тогава му отговори:

— Не, точно това *не искам* да бъда. Не искам да ви бъда хроникьор — предприемчивата репортерка. Повдига ми се от журналистика. — Накратко му обясни защо. — Нито пък искам да ви се възхищавам до припадък, или да се изживявам като добронамерената бърлива девойка, която все се забърква в някоя каша и трябва да разчита на вас да я спасите от ноктите на злия Лекс Лудър. Тук става нещо удивително и аз също искам да участвам. Опасно е, да, но все пак искам да бъда част от него, защото онова, което правите, е

толкова... толкова смислено. Искам да дам своя принос както мога, да отдам живота си на нещо по-смислено от досегашните си занимания.

— Онези, които си въобразяват, че правят добрини, са толкова преизпълнени със себе си, толкова несъзнателно арогантни, че правят повече бели, отколкото да принасят полза — отбеляза той.

— Не си въобразявам подобни неща. Не се виждам така. Изобщо не ме интересува дали ще ме похвалят за щедростта или саможертвата ми. Не желая да изпитвам нравствено превъзходство. Просто искам да бъда *полезна*.

— Светът е пълен с ентусиасти — не се предаваше той. — Ако имах нужда от помощник — каквато не изпитвам — защо пък от всички *останали*, които си мислят, че искат да вършат добро, да избира точно вас?

Направо беше невъзможен. Искаше й се да го цапардоса.

Вместо това продължи да крачи насам-натам и каза:

— Вчера, докато се провирах за втори път в разбития самолет заради онова момченце, Норби, просто... ами, възхитих се от себе си. Не знаех, че в мен се крие подобно нещо. Не се чувствах смела — през цялото време бях уплашена до смърт, но го измъкнах, и никога досега не съм си се радвала толкова.

— Харесваш да гледат на теб като на герой — изтърси той.

Холи поклати глава.

Не, не е същото. Освен един от спасителите, никой друг *не знаеше*, че измъкнах Норби. Хареса ми начина, по който *аз самата* гледах на себе си след това.

— Значи сте пристрастена към риска, героизма и се „друсате“ с кураж.

Сега вече й се искаше да го фрасне два пъти. В лицето. *Трааас, трааас*. Толкова силно, че очите му да изхвъркнат. Така добре щеше да се почувства.

Въздържа се.

— Добре, чудесно, щом така предпочитате, друсам се с кураж.

Не се извини. Просто я фиксираше с поглед.

— Но това е по-добре, отколкото да смъркам половин кило кокаин всеки ден, не мислите ли?

Не отговори.

Холи започваше да се отчайва, но се стараяше да не го показва.

— Вчера, когато всичко свърши, и подадох Норби на спасителя, знаете ли какво почувствах? Не беше въодушевление, че съм го спасила — поне не само. Не беше и гордост или вълнение от това, че сама съм се преборила със смъртта. Изпитвах преди всичко ярост. Тя ме изненада, дори ме уплаши. Бях бясна, че едно момченце едва не си отиде, че чичо му е загинат пред очите му, че е било затрупано под ония седалки заедно с трупите, че е загубило невинността си и че никога повече няма да се радва на живота, както трябва да му се радва едно дете. Искаше ми се да халосам някого, да накарам някого да му се извини за онова, което е трябвало да преживее. Но съдбата не е мазник в евтин костюм, не можеш да я пипнеш за гърлото и да я накараш да каже, че съжалява, остава ти само да се пържиш в собствения си гняв.

Не повишаваше тон, но гласът ѝ ставаше все по-прочувствен. Закрачи по-бързо, по-възбудено. Гневът започваше да отстъпва място на разпаленост, което щеше да направи отчаянието ѝ още по-явно. Но не можеше да се спре.

— Просто се пържиш в гнева си. Освен ако не си Джим Айрънхарт. *Вие* можете да направите нещо, да промените нещата, както не ги е променял никой досега. И сега, като знам вече за вас, не мога да продължа да си живея както досега, само да свивам рамене и да отминавам, защото ми дадохте възможността да открия в себе си неподозирана сила; дадохте ми надежда, а аз дори не осъзнавах, че се нуждая от нея; открихте ми начин да удовлетворявам необходимост, която до вчера не знаех, че изпитвам — необходимостта да отвърнеш на удара, да се изплюеш в лицето на Смъртта. Дявол го взел, не можете просто да хлопнете вратата и да ме оставите да мръзна отвън!

Продължаваше да я гледа втренчено.

„Поздравления, Торн — презрително си рече тя наум. — Ти си образец на самообладание и въздържане на емоциите; потресающ пример за самоконтрол.“

А той се взираше в нея.

Бе посрещнала хладното му държане с разпаленост, бе отвърнала на мълчанието му с още по-бурни водопади от думи. Имаше една единствена възможност и я пропиля.

И в миг вместо да прелива от енергия, тя се почувства съвсем изцедена и се отпусна на стола си. Сложи лакти на масата и опря

брадичка на дланите си, без съвсем да знае ще заплаче ли, или ще се разпищи. Не направи нито едното от двете. Просто въздъхна уморено.

— Искаш ли бира? — попита Джим.

— Бога ми, да.

Лъчите на залязващото слънце проникваха през леко разтворените жалузи на ъгловия кухненски прозорец и сякаш с огнена четка чертаеха по тавана хиляди медно-златисти пламтящи ивици. Холи се отпусна назад на стола, а Джим се приведе. Взираше се в наполовина изпитата бутилка бира, а тя се взираше в него.

— Както ти казах и в самолета, не съм медиум — упорстваше той. — Не мога да предричам неща, когато си поискам. Нямам видения. Някаква висша сила действа чрез мен.

— Може ли малко по-точно?

Той сви рамене.

— Бог.

— Бог ти говори?

— Не говори. Не чувам никакви гласове — нито Неговия, нито нечий друг. От време на време се чувствам принуден да бъда на определено място в определен момент...

Обясни ѝ колкото можеше по-ясно как се бе оказал в училище „Макалбъри“ в Портланд и на другите места, където бе донесъл чудодейното спасение. Каза ѝ и как отец Гиъри го намерил на пода на църквата, до олтара, с Христовите стигми, които бележели челото, ръцете и хълбоците му.

Историята звучеше налудничаво, като шантав мистицизъм, забъркан от еретичен католик и вдъхновен от индиански лечител в комбина с невъзмутимо ченге а ла Клинт Истуд. Холи промълви:

— Да ти кажа честно, не виждам ръката на Бога в цялата тази работа.

— Аз пък я виждам — тихо отвърна той, с което даде да се разбере, че е твърдо убеден и не се нуждае от одобрението ѝ по въпроса.

Въпреки това тя продължи:

— Понякога се налага да си дяволски безмилостен — както към ония типове в пустинята, които отвлекли Сюзи и майка ѝ.

— Получиха си заслуженото — безизразно произнесе той. — У някои хора има толкова много чернилка, такава развала, че и пет

живота изкупление не могат да я заличат. Злото е действително, то ходи по земята. Дяволът понякога омайва. Понякога просто пуска на свобода разни социопати, на които им липсва генът за състрадание.

— Не казвам, че в някои от тези ситуации не е *трябвало* да бъдеш безпощаден. Доколкото разбирам, не си имал избор. Искам просто да кажа — трудничко е човек да си представи, че Бог подтиква своя пратеник да грабне оръжие.

Той отпи от бирата.

— Чела ли си Библията?

— Естествено.

— Там се казва, че Бог унищожил грешниците на Содом и Гомор с вулкани, земетресения и с огън и жупел. А веднъж потопил и целия свят, нали? Накарал Червено море да залее войниците на фараона и ги издавил до крак. Не мисля, че ще се стресне от някакво огнестрелно оръжие.

— Аз май си мислех за Бог от Новия Завет. Сигурно си чувал за него — човечен, състрадателен, милостив.

И пак забоден в нея тия ми ти очи, които я изпълваха с такъв копнеж, че коленете ѝ омекваха, или пък така се вледеняваха, че цялата потръпваше. Преди миг бяха топли, а сега са ледени. Ако още имаше някакви съмнения, твърдият му отговор ѝ показва, че не е решил да я допусне в живота си.

— Срещал съм хора, които са такива боклуци, че ако ги нарека „животни“, ще обидят животните. Ако вярвах, че Бог винаги е милостив с такива като тях, не бих искал да имам нищо общо с Него.

Холи стоеше до кухненската мивка, чистеше гъби и режеше домати, а Джим чупеше яйца и отделяше жълтъците от белтъците, за да направи два относително нискокалорични омлета.

— Непрекъснато някой умира, точно под носа ти. А ти все пак честичко прекосяваш цялата страна, за да спасяваш изпаднали в беда.

— Веднъж бях във Франция — отвърна той и с това потвърди подозрението ѝ, че е пътувал заради мисиите си и извън страната. — Веднъж в Германия, два пъти в Япония, веднъж в Англия.

— И защо тази висша сила не те изпраща някъде наоколо?

— Не зная.

— Задавал ли си си някога въпроса с какво са толкова важни хората, които спасяваш? Искам да кажа — защо точно тях, а не други?

— А-ха. Питал съм се. Всяка седмица гледам новини за хора, които са били убити или са загинали при нещастен случай тук, в Южна Калифорния, и се чудя защо Той е решил да спаси момчето в Бостън, а не тях? Просто предполагам, че това момче в Бостън — дяволът е замислял да го отмъкне преди да му е дошло времето, а Бог ме използва да предотвратя това.

— И толкова много от тях са млади.

— Забелязал съм.

— Но не знаеш защо?

— Представа си нямам.

Кухнята ухаеше на пържени яйца, лук, гъби и чушки. Джим направи един голям омлет, възнамерявайки да го разреже на две, като стане готов.

Докато наблюдаваше филийките пълнозърнест хляб в тостера, Холи попита:

— Защо Бог да иска да спасиш Сюзи и майка ѝ, там, в пустинята — а бащата не?

— Не зная.

— Бащата не беше лош човек, нали?

— Не, не изглеждаше такъв.

— И защо да не ги спасиш всичките?

— Ако Той искаше да знам, щеше да ми открие.

Увереността на Джим, че има Божието благоволение и че Той го води, както и лекотата, с която приемаше обстоятелството, че Бог иска някои хора да умират, а други не, тревожеше Холи.

От друга страна, по какъв друг начин би могъл да посрещне такова необикновено изживяване? С Бог няма смисъл да се спори.

Припомни си една стара поговорка, истинска класика, която се бе превърнала в клише в ръцете на популярната психология на масите: „Боже, дай ми смелост да променя нещата, които не мога да приема, да приема нещата, които не мога да променя, и мъдростта да различавам едното от другото.“ Клише или не, подобно отношение бе адски благоразумно.

Когато двете филийки изскочиха, тя ги извади от тостера. Сложи още две и рече:

— Ако Бог искаше да спаси Никълъс О'Конър да не се опържи, когато шахтата е гръмнала, защо, на първо място, просто не е предотвратил избухването на огъня?

— Не зная.

— Не ти ли се струва странно, че Бог трябва да използва теб, да те изпрати чак на другия край на страната и да те хвърли върху хлапето на О'Конърови само миг преди високоволтовата мрежа да избухне? Защо просто... ох, не знам... защо не е плюл върху кабела или кой знае какво, да го е понагласил с малко Божествена слюнка, преди да се повреди? Или пък вместо да те праща чак в Атланта да убиваш Норман Ринк в оня денонощен магазин, защо просто не му е бръкнал в мозъка и не му е пратил навреме някой инсулт?

Джим майсторски обърна омлета.

— Защо е направил мишките да тормозят хората, а котките — да убиват мишките? Защо е създал листни въшки, които да изяждат растенията, а пък калинките — да се хранят с листните въшки? И защо не ни е дал очи на тила — след като ни е осигурил толкова много причини, поради които се нуждаем от тях?

Тя тъкмо привършваше с намазването на първите две филийки с тънък слой масло.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш — неведоми са пътищата Господни.

— Точно така.

Вечеряха на кухненската маса. Освен филийките, към омлетите имаше салата от домати и ледена бира.

Моравата завеса на здрача се заотдръпва от външния свят и човек сякаш можеше да надзърне в прозорците на нощта.

— Само че ти не си просто марионетка.

— Точно това съм.

— Имаш власт да определиш изхода.

— Никаква.

— Добре де, Бог те е пратил на самолета да спасиш само Дубровек, нали?

— Точно така.

— Но ти пое нещата в свои ръце и спаси много други хора. Иначе колко щяха да загинат?

— Сто петдесет и двама.

— А колко бяха жертвите в действителност?

— Четиридесет и седем.

— Добре, значи си спасил със сто и два живота повече от онези, които Той те е пратил да избавиш.

— Сто и три, като броим и тебе — но само защото ми позволи да го направя, помогна ми да го направя.

— Да не искаш да кажеш, че Бог е мислел да спаси само Дубровек, а после е променил решението си?

— Предполагам.

— Значи не е сигурен точно какво иска?

— Не зная.

— Бог се чувства объркан понякога?

— Не зная.

— Бог е неориентиран?

— Холи, наистина нямам представа.

— Страхотен омлет.

— Благодаря.

— Не мога да проумея защо изобщо Бог ще си променя решението. В крайна сметка Той е непогрешим, нали така. Значи не може първия път да е сбъркал.

— Подобни въпроси не ме безпокоят. За тези неща просто не мисля.

— Очевидно.

Очите му блеснаха гневно и Холи усети, че се смразява от ледения му поглед. После той се съсредоточи над чинията си и отказваше да реагира на следващите забележки на Холи.

Осъзна, че е на път да спечели доверието му толкова, колкото и когато я покани с нежелание да влезе. Продължаваше да я преценява, и то по пунктове, по които вероятно губеше. Трябваше ѝ нокаутиращо кроше, и тя смяташе, че знае кое е то, но не искаше да го използва, докато не дойде моментът.

Като свърши да се храни, Джим вдигна поглед от празната си чиния и каза:

— Е, изслушах те, нахраних те, а сега искам да си вървиш.

— Не, не искаш.

Той премига.

— Госпожице Торн...

— Преди ме наричаше Холи.

— Госпожице Торн, моля ви, не ме карайте да ви изхвърлям навън.

— Не искаш да си тръгна — отвърна тя, стараейки се да звучи по-уверено, отколкото се чувстваше. — Винаги при тези спасителни операции си казвал само първото си име. Никой не е могъл да научи нищо за теб. Освен мен. Каза ми, че живееш в Южна Калифорния. Каза ми и че фамилията ти е Айрънхарт.

— Никога не съм твърдял, че си некадърен репортер. Бива те в ровичкането...

— Не съм ровичкала. Ти сам ми каза. Ако не искаше да го узная, дори мечка гризли с диплома за инженерно образование и френски ключ не би могла да го изкопчи от теб. Искам още една бира.

— Помолих те да си вървиш.

— Не ставай. Знам къде са бирите.

Изправи се, отиде до хладилника и извади поредната бутилка. Съвсем го бе ударила през просото, поне по своите стандарти, но третата бира ѝ даваше оправдание, макар и доста пресилено, да остане и да продължи да спори с него. Снощи бе обърнала три бири в заведението в мотела в Дъбюк. Но тогава кръвта ѝ беше пренаситена с адреналин и тя се чувстваше по-нащрек и по-гъвкава от сямска котка, натъпкана със стимуланти, тъй че алкохолът преставаше да ѝ действа в мига, в който го погълнеше. И въпреки това се тръшна в леглото като дърводелец, който е обърнал десетина уискита. Ако се напие с Айрънхарт, без съмнение ще се събуди в колата си и повече изобщо няма да може да се добере до къщата.

— *Искаше* да те намеря — заяви тя и седна.

Той преливаше от топлина като мъртъв пингвин, замръзнал на айсберг.

— Искан, значи?

— Сто процента. Затова ми каза фамилията си и къде мога да те открия.

Не отговори.

— А помниш ли последните си думи на летището в Портланд?

— Не.

— Това бе най-прекрасната покана, която съм получавала от някого.

Той изчака.

Хали го накара да почака повечко и отпи бира направо от бутилката.

— Точно преди да затвориш вратата на колата и да влезеш в терминала, каза: „Вие също, госпожице Торн.“

— На мен не ми звучи много като покана.

— Беше адски романтично.

— „Вие също, госпожице Торн“. А ти какво ми беше казала точно преди това: „Вие сте задник, господин Айрънхарт“?

— Хо-хо-хо. Опитай се да го развалиш, хайде, давай, ама не можеш. Казах ти, че скромността ти е очарователна, а ти отвърна „Вие също, госпожице Торн.“ Като си го припомня, сърцето ми пак прави туп-туп-туп-туп. О, много добре знаеше какво правиш, чаровник такъв. Каза ми името си, каза ми къде живееш, омайва ме сума време с тия очи, тия твои проклети очи, преструваше се на загадъчен, а после ме прасна под лъжичката с „Вие също, госпожице Торн“ и се изниза като мокра връв.

— Май не трябва да пиеш повече.

— Така ли? Е, аз пък си мисля, че ще седя тук цяла нощ и ще се наливам с бира.

Той въздъхна.

— В такъв случай по-добре и аз да си взема една.

Извади бутилка от хладилника и седна.

Холи реши, че е постигнала напредък. Или пък той се готвеше да ѝ погоди номер. Може би създаването на уют на чаша бира е друга хитрина. Безсъмнено беше дяволски умен.

— Искаше да те открия — повтори тя.

Мълчеше.

— Искаше да те намеря, защото ти се сторих по-различна и понеже оттук до Хардрок, Мисури, няма по-самотен и по-тъжен човек от тебе.

Никакъв отговор. Биваше го по мълчането. Нямахте по-добър на света от него по мълчане в най-подходящия момент.

— Ако продължаваш в същия дух, ще те цапардосам.

Мълчи.

Каквато и увереност да бе придобила от бирата, сега изведнъж започна да се стопява. Чувстваше, че пак губи. Няколко рунда поред със сигурност печелеше точки, но сега той ѝ го връщаше с мълчанието си.

— Защо в главата ми се въртят все термини от бокса? — попита го тя. — Мразя бокс.

Той глътна от бирата си и кимна към нейното шише, от което тя бе изпила само една трета.

— Наистина ли държиш да го допиеш?

— Да, Бога ми. — Вече усещаше как бирата започва да я хваща, и то май сериозно, но все още беше достатъчно трезва, за да усети, че вече е настъпил мигът за финалния удар.

— Ако не ми разкажеш за онова място, ще седя тук и ще пия, докато се превърна в дебела, дърта пияница. Ще умра в къщата ти на осемдесет и две с черен дроб, голям като Върмонт.

— Място? — Направо се шашна. — Какво място?

Ето. Реши да нанесе удара с едва доловим, но ясен шепот:

— Вятърната мелница.

Не се тръшна на тепиха, а и около главата му не закръжиха звездички като по анимационните филмчета, но Холи разбра, че е потресен.

— Била си във вятърната мелница?

— Не. Искаш да кажеш, че такова място съществува?

— Ако и това не знаеш, откъде знаеш за нея?

— Сънища. Сънища за вятърна мелница. Последните три нощи поред.

Джим пребледня. Голямата лампа не беше включена. Седяха на тъмно, осветявани само от по-малките лампи в кухненския бокс, както и от лампиона в съседната дневна стая, но Холи видя как Джим пребледнява, въпреки слънчевия загар. Лицето му плуваше в сенките като крило на огромен снежнобял молец с формата на човешко лице.

Това, че сънят бе изключително ярък и необикновен — както и фактът, че кошмарът бе продължил и след като вече се бе събудила в мотелската си стая — бе накарало Холи да вярва, че някак си е свързан с Джим Айрънхарт. Две срещи с паранормалното толкова скоро една

след друга не може да нямат връзка помежду си. Изумлението му потвърди подозренията й.

— Стени от варовик — промълви тя. — Дървен под. Тежка дървена врата, обкована с желязо, която води към каменни стълби. Жълта свещ в син свещник.

— Сънувам мелницата от години — тихо отвърна той. — Веднъж-два пъти месечно. Но никога по-често. До последните три вечери. Но как е възможно да сънуваме едно и също?

— Къде е истинската мелница?

— Във фермата на дядо ми. Намира се северно от Санта Барбара. В долината Санта Инес.

— И там ти се е случило нещо ужасно, или?

Той поклати глава.

— Не. Съвсем не. Обичах това място. Беше... убежище за мен.

— Тогава защо пребледня, като го споменах?

— Пребледнях ли?

— Представи си котка албинос, която преследва мишка, а попада на доберман, изскочил иззад ъгъла. Толкова беше пребледнял.

— Ами, в сънищата за мелницата винаги има нещо страшно...

— На мен ли го казваш! Но ако е нещо хубаво в твоя живот — убежище, както казваш — защо се появява в кошмарите?

— Не зная.

— Старата песен на нов глас.

— Наистина не зная — упорстваше той. — А ти тогава защо го сънува, като не си била там никога?

Тя отпи от бирата, от което съзнанието й не се проясни.

— Може би защото ти проектираш своя сън върху мен. Като начин да осъществиш някаква връзка между нас и да ме привлечеш към себе си.

— Защо пък да те привличам към себе си?

— Много благодаря.

— Както и да е, казах ти и преди, не съм медиум и не притежавам подобни способности. Просто съм оръдие.

— Значи това е работа на твоята висша сила. Праща ми същия сън, защото иска да ни свърже.

Той прокара длан по лицето си.

— Точно сега това ми идва малко много. Направо съм съсипан от умора.

— Аз също. Но е едва девет и половина, а тепърва имаме да говорим за толкова много неща.

— Снощи съм спал само един час.

Наистина изглеждаше капнал. Душът и бръсненето му бяха придали вил за пред хора, но тъмните като синини кръгове под очите му ставаха все по-наситени, а и откакто чу, че ѝ се присънва вятърната мелница, лицето му бе смъртно бледо.

— Можем да продължим разговора утре сутринта.

— Не става — смръщи се тя. — Като се върна утре сутринта, няма да ме пуснеш да вляза.

— Ще те пусна.

— Лъжеш.

— Ако този сън се присънва и на теб, значи си част от всичко това, независимо дали ми харесва или не.

Тонът му отново бе преминал от хладен към студен, а и беше ясно, че „независимо дали ми харесва или не“ означава всъщност „макар че това изобщо не ми харесва“.

Беше самотник, а и явно винаги е бил такъв. Вайола Морено, която бе много привързана към него, твърдеше, че учениците и колегите му го обичали. Но освен това ѝ бе говорила за някаква исконна тъга в душата му, която го отделяла от хората, и откакто напуснал учителстването, почти не бе виждал нито нея, нито другите си приятели, свързани с предишния му живот. Макар да бе заинтригуван от новината, че на тях с Холи им се присънва едно и също място, макар да я бе нарекъл „очарователна“ и макар да го привличаше до известна степен, намесата ѝ в личния му живот очевидно му бе неприятна.

— Абсурд. Като дойда утре сутринта, няма да си тук, няма да знам къде си и може и въобще да не се върнеш.

Нямаше сили да ѝ противоречи.

— Тогава остани да спиш тук.

— Имаш ли свободна стая?

— Да. Но нямам свободно легло. Можеш да спиш на дивана в дневната, предполагам, но не е удобен.

Тя си взе изпитата наполовина бутилка и отиде в другата стая да изпробва поизтърбушения диван.

— Върши работа.

— Както искаш.

Изглежда му беше все едно, но тя почувства, че само се преструва.

— Ще ми дадеш ли пижама?

— Божичко.

— Съжалявам, но не съм си взела.

— Моята ще ти е много голяма.

— Тъкмо ще ми е по-удобно. Освен това бих искала да взема душ. Цял следобед се пекох и цялата лепна от плажно мляко.

С изкуствената усмивка на човек, който отваря вратата и вижда на прага най-омразните си роднини, които идват без предупреждение. Джим я заведе на горния етаж, показа ѝ банята за гости, връчи ѝ пижама и кърпи и ѝ каза:

— Гледай да не вдигаш шум. След пет минути вече ще бъда заспал.

Докато се наслаждаваше на горещата вода, Холи се радваше, че душът не разсея биреното замайване. Макар снощи да бе спала по-лоше от Айрънхарт, съдейки по дулите му, последните няколко дни и една нощ не бе спала и осем часа и с нетърпение очакваше алкохолът да ѝ помогне да потъне в дълбок сън.

Същевременно малко се притесняваше, че мисълта ѝ не се прояснява. Трябва да може да съобразява бързо. Все пак се намира в дома на безсъмнено странен човек, който бе за нея като непроницаем шифър. Почти не знаеше какво се крие в сърцето му, което изпомпва повече сенки и тайни, отколкото кръв. При цялото си хладно държание към нея, изглеждаше свестен, добронамерен човек и на Холи ѝ бе трудно да повярва, че може да представлява заплаха за нея. От друга страна, вестникарските истории за свирепи масови убийци — които след като са заклали най-брутално приятелите, семействата и колегите си, биват описани от изумените съседи като „безкрайно мили хора“ — не са необичайно явление. Поне доколкото ѝ бе известно, въпреки твърденията, че е Божи пратеник, денем Джим Айрънхарт героично

рисува своя живот, за да спасява живота на непознати — а нощем може би тормози котенца и примира от налудничаво удоволствие.

Въпреки това обаче, като се избърса с пухкавата, ухаеща на чисто хавлия. Холи надигна бутилката и пи продължително. Реши, че цяла нощ здрав сън без кошмари си струва риска да бъде заклана, докато спи.

Облече пижамата му и запретна крачолите и ръкавите.

Взе бутилката, в която още имаше глътка-две, отвори тихичко вратата на банята и пристъпи в коридора на втория етаж. Къщата беше тайнствено тиха.

На път към стълбището мина покрай отворената врата на спалнята на домакина и хвърли един поглед вътре. На стената от двете страни на леглото бяха закачени медни нощни лампи с подвижно рамо и едната хвърляше тясна ивица светлина върху смачканите чаршафи. Джим лежеше в своята половина на леглото, скръстил ръце върху двете възглавници под главата си, и като че ли беше буден.

Тя се почуди, после пристъпи през отворената врата.

— Благодаря — каза тихо, да не би да е заспал. — Чувствам се много по-добре.

— Радвам се за теб.

Холи влезе в стаята и се приближи достатъчно, за да вижда синия блясък на очите му на светлината на лампата. Гърдите и ръцете му бяха слаби, но с добре оформени мускули.

— Мислех, че вече спиш.

— Много искам и трябваше вече да съм заспал, но не мога да спра да мисля.

Холи сведе поглед към него и рече:

— Вайола Морено каза, че дълбоко в тебе се таи някаква тъга.

— Не си си губила времето, а?

Тя отпи малко от бирата. Остана една глътка. Седна на ръба на леглото.

— Фермата с вятърната мелница още ли принадлежи на баба ти и дядо ти?

— Те починаха.

— Съжалявам.

— Баба почина преди пет години, а дядо — осем месеца по-късно — сякаш наистина не искаше да живее без нея. Бяха си

поживели добре, пълноценно. Но ми е мъчно за тях.

— Имаш ли роднини?

— Двама братовчеди в Акрон.

— Поддържате ли връзки?

— Не съм ги виждал от двадесет години.

Тя допи бирата. После остави празната бутилка на нощното шкафче.

Няколко минути мълчаха и двамата. Тишината не тежеше. Всъщност дори бе приятна.

Тя стана и заобиколи леглото. Отметна завивките, изтегна се до него и сложи глава на другите две възглавници.

Очевидно той не се изненада. Нито пък тя.

След малко се държаха за ръка, лежаха един до друг и гледаха тавана.

— Сигурно ти е било много тежко да загубиш родителите си на десет години.

— Ужасно беше.

— Какво се случи с тях?

Той се поколеба.

— Катастрофа.

— И ти отиде да живееш при баба си и дядо си?

А-ха. Първата година беше най-тежко. Бях... зле. Прекарвах много време в мелницата. Беше скришното ми място, там отивах да играя... да търся усамотение.

— Искате ли да сме отраснали заедно.

— Защо?

Замисли се за Норби, момченцето, което бе измъкнала от саркофага под седалките в джъмбоджета.

— Защото тогава щях да те познавам такъв, какъвто си бил преди смъртта на родителите си, преди да се промениш.

Още известно време премина в мълчание.

Като заговори, гласът му бе толкова тих, че разтуптяното ѝ сърце едва не го заглушаваше:

— И Вайола крие своя мъка. Прилича на най-щастливата жена на света, но е загубила съпруга си във Виетнамската война и досега не може да го прежали. Отец Гиъри пък, свещеникът, за когото ти разправях, е на вид благочестив пастор като по старите сантиментални

филми от тридесетте и четиридесетте, но като се запознах с него, бе отегчен и неуверен в призиването си. А ти... ъ-ъ, ти си хубава, забавна, имаш излъчването на деен човек, но и през ум не ми е минавало, че можеш да си толкова безжалостна. Даваш вид на жена, чийто живот върви леко, която се интересува от света наоколо и от работата си, но никога не би тръгнала срещу течението, а се носи по него, без да си дава зор. Само че като докопаш нещо, захапваш и не пускаш като булдог.

Взряна в плетеницата от сенки и светлина по тавана, стиснала силната му ръка, Холи обмисля въпроса известно време, а после каза:

— Докъде се опитваш да стигнеш?

— Хората винаги са по-сложни, отколкото ти се струва.

— Това просто наблюдение ли е... или предупреждение?

Въпросът ѝ като че ли го изненада.

— Предупреждение?

— Може би ме предупреждаваш, че не си онова, което изглеждаш на пръв поглед.

Последва дълга пауза и после Джим отговори:

— Може би.

Тя също замълча, преди да отговори. Сетне каза:

— Предполагам, че не ми пука.

Обърна се към нея. Тя се приближи, изпълнена със свенливост, каквато не бе изпитвала от много години. Първата му целувка беше нежна и по-опияняваща от три бутилки, дори от три каси бира.

Холи осъзна, че се е самозаблуждавала. Бирата ѝ трябваше не да успокои нервите си и не да си осигури спокоен сън, а за да има смелост да го прелъсти — или да бъде прелъстена. Бе почувствала, че е безкрайно самотен и му го бе казала. Сега разбираше, че тя е била още по-самотна и само една мъничка частица от униинето на духа ѝ се дължи на разочарованието от журналистиката — по-голямата част бе просто последствие от самотата през повечето време от съзнателния ѝ живот.

Двете долнища и горнището сякаш се стопиха между тях, както се изпаряват понякога дрехите в еротичните сънища. Галейки тялото му все по-възбудено, тя се дивеше как чрез докосването може да усети дори най-незабележими подробности на формата и тъканта и как то поражда такива изтънчени копнежи.

Мислите ѝ плуваха в смешно романтични представи какво ли би било да се люби с него; в мечтателни момичешки фантазии за безподобна страст, за сладка нежност и истинска гореща сексуалност в идеално съотношение; как всеки мускул в телата им се свива и разпуска във върховна хармония, как в миг властен тласък се превръща в свидетелство за взаимно отдаване, за сливане на двама, и как външният мир на разума потъва във вътрешния сват на усещането; нито една погрешна дума или ненавременна въздишка; телата се движат и се вплитат в същия тайнствен ритъм, с който великите невидими сили на вселенските приливи и отливи прииждат и се оттеглят, извисяват акта над простата биология и го превръщат в мистично изживяване. Очакванията ѝ, разбира се, се оказаха смехотворни. Действителността бе много по-нежна, по-пламенна и по-хубава от фантазиите ѝ.

Заспаха като къпани, стомахът ѝ опрян в гърба му, слабните ѝ прилепени към топлото му тяло. Часове по-късно, в онези дълбини на нощта, които обикновено — но вече не — са най-самотни, и двамата се събудиха от тихата тревога на отново пламналото желание. Той се извърна към нея, тя го прие и този път телата им се движеха още по-напрегнато, сякаш първият път съвсем не бе утолил жаждата им, а я бе засилил, както една доза хероин само усилва у пристрастения желанието за следващата доза.

Отначало, като вдигна поглед към красивите очи на Джим, на Холи ѝ се струваше, че наднича в чистия пламък на душата му. После, като я подхвана от страни и почти я повдигна от матрака, за да проникне дълбоко в нея, драскотините под гърдите ѝ залютяха и тя си спомни ноктите на ужасяващото същество, което магически изскочи от съня. За миг болката в плитките рани пламна, силата на усещането се измести и се съсредоточи върху тях и на Холи ѝ се стори, че се оглежда в студен, син огън, който гори без топлина. Но това бе просто реакция, породена от смъдящите белези и болезнения спомен за кошмара. Когато ръцете му се плъзнаха под нея, повдигнаха я и тя го посрещна с цялото си тяло, той отново бе сякаш изтъкан от жар, без капчица студ. В единението им се раждаше топлина, достатъчна да обжари мимолетния образ на обгърнатата в лед душа.

Скрежнобелият блясък на невидима луна очертава въгленовочерните облаци, които препускат по нощното небе.

Този път Холи е отвън и стои наред чакълеста пътека, която се вие между езеро и царевичак и води към вратата в подножието на старата вятърна мелница. Каменната постройка се извисява застрашително над нея и макар лесно да се разпознава, че е мелница, все пак е странно, сякаш неземно място.

Огромните криле, целите нацърбени, с изпочупени или липсващи лопатки, се очертават на фона на заплашително надвисналото небе като килнат на една страна кръст. Поривите на вятъра къдрят мастиленочерните води на езерото с лунносребърни вълни и шумят в царевичите наблизко, но крилете не помръдват. Очевидно мелницата е запусната от години, машинарията най-вероятно съвсем е ръждясала и не може да ги задвижи.

В тесните прозорци на горния етаж мъждука призрачна мътножълта светлинка. През стъклата се виждат странни сенки, които плуват между варовиковите стени на горната стая.

Холи не иска да се доближава до постройката, никое място досега не ѝ е вдъхвало повече страх, но не може да се спре. Нещо я влече напред, сякаш е омагьосан трол на могъщ зъл вълшебник.

В лунното отражение на мелницата в езерцето отдясно има нещо странно и Холи се обръща да го разгледа. Светлите и тъмните петна са обърнати точно наопаки. Мелницата не хвърля тъмна геометрична сянка върху лунната дантела; вместо това отражението ѝ светлее сред водата, тя грее така, сякаш е най-светлото петно в нощта, а всъщност каменните ѝ зидове се издигат като страховита абаносова кула. На мястото на високите прозорци на истинската постройка, в които танцува бледа светлинка, в невъзможното отражение тъмнеят черни правоъгълници, прилични на празни очни кухни в оголен череп.

Скръц... скръц... скръц...

Тя вдига поглед.

Огромните криле потръпват от вятъра и се завъртат. Задвижват ръждясалите зъбчати колела, които движат оста на мелницата, а те пък на свой ред подкарват воденичните камъни в основата.

Холи не иска нищо друго, освен да се събуди, или поне да избяга назад по чакълестата пътека, по която е дошла, но нещо я влече неустойимо напред. Гигантските криле се завъртат по посока на часовниковата стрелка, набират скорост и с постепенното събуждане на зъбците скърцат все по-слабо. Струва ѝ се, че са като пръстите на чудовищна ръка, а назъбеният край на всяка откъртена лопатка е огромен нокът.

Стига до вратата.

Не иска да влиза. Знае, че вътре се крие пъкъл, страшен като преизподнята на мъчението, описвана във всяка Божя проповед за ужасите на чистилището, разтърсвала някога стария Сейлъм. Ако влезе през тази врата, няма да излезе жива.

Крилете сякаш замахват към нея, минават само на метър над главата ѝ, а нащърбените дъски като че се опитват да я докопат: Вууу, вууу, вууу, вууу.

Обзета от транс, по-властен дори от ужаса, отваря вратата. Прекрачва прага. И както предметите зловещо оживяват насън, вратата се изтръгва от ръката ѝ и се хлопва зад гърба ѝ.

Напред се простира тъмното долно помещение с износените воденични камъни, които се трият един в друг.

Отляво в здрача едвам се виждат стълби, които водят нагоре. Оттам долитат ехтящи писъци и зловещ вой, като нощния концерт на дивите животни в джунглата, само че нито един от тези звуци не наподобява гласа на пантера, маймуна, птица или хиена. В странната смесица се долавят електронни звуци и нещо подобно на острото жужене на насекоми, сякаш увеличено от стерео усилвател. На заден план в какофонията звучи монотонен, пулсиращ бас-рефрен, чиято мелодия се състои от три тона, отеква в каменните стени на стълбището, а докато Холи се изкачи до средата — вече и в костите ѝ.

Подминава тесен прозорец отляво. Светкавици раздират купола на нощта една след друга и тъмното езеро в подножието на мелницата става прозрачно като магическо огледало в лунапарк. Светкавиците разкриват дълбините му, сякаш идват изпод водата и Холи вижда на дъното нещо безкрайно странно, което не помръдва. Присвива очи, опитвайки се да го огледа по-хубаво, но в този миг мълнията угасва. Но дори само от беглия поглед, който му хвърли, потръпва.

Тя чака, надявайки се на друга светкавица, но нощта остава непрозрачна като катран и изведнъж в стъклата блиска черен дъжд. И понеже вече е на средата на стълбището към втория етаж, мътноранжевите и жълтите отблясъци трептят около нея по-силно, отколкото на първото стъпало. Върху стъклото, зад което вече цари пълен мрак, пада достатъчно светлина и то става като тъмно огледало, което ѝ поднася собственото ѝ отражение.

Но лицето ѝ в този сън не е нейното собствено. То принадлежи на двадесет години по-възрастна жена, на която Холи изобщо не прилича.

Никога досега не се бе сънувала в чуждо тяло. Но вече разбира защо докато бе навън, не можа да се извърне от мелницата, защо не можа да спре и да не се качи по стълбите към горната стая, макар че с част от съзнанието си знаеше, че сънува. Липсата на власт над себе си не е обикновената безпомощност, която превръща сънищата в кошмари, а следствие от това, че се намира в тялото на непознат.

Жената се извързва от прозореца и продължава да се изкачва към неземните писъци, крясъци и вой, които отекват до нея, обвити в треперлива светлина. Каменните стени наоколо пулсират в тритактовия басов ритъм, сякаш мелницата е жива и има грамадно сърце с три камери.

„Спри, върни се, ще умреш там горе“ — крещи Холи, но жената не я чува. В съня си Холи е само наблюдател, не участва в него активно, не може да промени случващото се.

Стъпка по стъпка. Все по-нагоре.

Обкованата в желязо врата е отворена. Тя прекрачва прага. Влиза в стаята с висок таван.

Най-напред вижда момченцето. То стои наред стаята, уплашено до смърт. Малките му ръце, свити в юмручета, са отпуснати край тялото. Пред краката му в син свещник стои дебела колкото бутилка декоративна свещ. Край свещника лежи книга с дебели корици и на шарената обложка тя вижда думата „мелница“.

Момченцето се обръща да я погледне, а красивите му сини очи са потъмнели от страх, и то казва:

— Страх ме е, помогнете ми, стените, *стените!*

Тя разбира, че странната светлина, която залива стаята, не идва само от дебелата свещ. Стените лъщят, обляни в друга светлина, сякаш

не са изградени от здрав варовик, а от полупрозрачен кварц, който магически излъчва кехлибарена светлина. Веднага вижда, че вътре в камъка има нещо живо, нещо светец, което може да се движи през плътния камък като плувец във вода.

Стената се издува и пулсира.

— Идва — казва момченцето, очевидно изпълнено със страх, но и като че ли от извратено удоволствие — и никой не може да го спре!

Изведнъж нещото изскача от стената. Издълбаните отвътре каменни блокове изведнъж се пропукват точно на извивката като гъбестата мембрана на яйце на насекомо. И там, където трябва да има каменен блок, от вонящата тор изплува...

— *Не!*

Задавена от писъка, Холи се събуди.

Седна в леглото, нещо я докосна, но тя се дръпна рязко. Стаята беше заляна от утринната светлина и тя видя, че това е Джим.

Сън. Само сън, нищо повече.

Само че точно както преди две вечери в мотела в Лагуна Хилс, съществото от съня се опитваше да си проправи път в истинския свят. Този път не идваше през стената. Таванът. Точно над леглото. Белите облицовъчни плоскости не бяха вече нито бели, нито плоскости, а целите покрити с кафяви и кехлибарени петна, полупрозрачни и светещи като каменните стени в съня, изпускаха отвратителна слуз и се издуваха — някакво същество от света на мрака се опитваше да се роди в спалнята.

Оглушителният троен ритъм на сърцето му — *лъб-дъб-ДЪБ, лъб-дъб-ДЪБ* разтърсваше цялата къща.

Джим се изтърколи от леглото и скочи на крака. През нощта отново бе нахлузил долнището на пижамата си, а Холи бе намъкнала широкото горнище, което висеше една педя над коленете ѝ. Изпълзя през леглото до него. Втренчиха нагоре ужасени погледи в пулсиращия родилен мехур, в който се бе превърнал таванът, и в гърчещата се мътна форма, която се опитваше с все сили да разкъса обвиващата я мембрана.

Но най-страшното беше, че този призрак се явяваше през деня. Жалюзите не бяха плътно затворени и наклонените сутрешни лъчи опасваха стаята в слънчеви ивици. Когато някое Отвъдно същество

дойде в мъртвите часове на нощта, човек сякаш го очаква. Но се надява слънчевата светлина да прогони всички чудовища.

Джим сложи ръка на гърба на Холи и я побутна към отворената врата на антрето.

— Върви, излизай вън!

Тя измина едва две крачки и вратата се хлопна от само себе си. И като че в къщата се бе вмъкнал невероятно силен полтъргайст, от близката стена хвъркна висок, стар и много използван, като всичко останало в този дом, махагонов скрин, който едва не я отнесе. Той прелетя стаята и се трясна във вратата. Последваха го тоалетка и стол, които барикадираха единствения изход.

Прозорците на отсрещната стена оставаха единственият път за бягство, но трябваше да пълзят по пода, за да се промъкнат под издуващата се все повече и повече централна част на тавана. Вече примирена с алогичното претворяване на кошмара в действителност, в този миг Холи ненавиждаше мисълта да пропълзи под мазния, отвратително пулсиращ търбух, от ужас да не би той да се пукне, докато тя минава отдолу и съществото отвътре да я сграбчи.

Джим я дръпна със себе си в банята до стаята. После затвори вратата с ритник.

Холи се заоглежда с изпитателен поглед. Единственият прозорец бе много високо и беше прекалено малък, за да се измъкнат през него.

Стените на банята бяха незасегнати от органичното преобразяване, завладяло спалнята, но и те се тресяха от тройния басов тътен на нечовешкото сърце.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна Джим.

— Врагът — веднага отвърна Холи, изненадана, че той не знае.
— Врагът, от съня.

В ъгъла над стената към спалнята белият таван над главите им изведнъж започна да се оцветява, сякаш в миг напоен от червена кръв или кафява жлъчка. Полуполираната повърхност на облицовката се беше преобразила в жива тъкан и започваше да пулсира със същия оглушителен ритъм.

Джим я дръпна в ъгъла и Холи се сгуши безпомощно в него. В натезалия търбух на свеждащия се таван сякаш бъкаха милиони ларви.

Тътенът на пулсиращото сърце се усили и вече бумтеше.

Холи чу мокър, разкъсващ звук. Не, това не може да се случва наистина, но все пак се случваше, а този звук го правеше още по-истинско от онова, което виждаше със собствените си очи, защото бе толкова противен звук, и толкова ужасяващо близко, че бе прекалено истински, за да е халюцинация или сън.

Вратата зейна с трясък, а таванът над тях пропадна и ги засипа с отломки.

Но експлозията изтощи силите на кошмара, отказващ да изчезне със събуждането и най-сетне действителността се възцари напълно. През отворената врата не се втурна никакво чудовище — виждаше се само окъпаната в слънце спалня. И макар че когато се пръсна над главите им, таванът изглеждаше съвсем жив, не бе останала и следа от трансформацията — той пак си беше просто таван. Дъждът от боклуци се състоеше от парчета облицовъчни плоскости, люспи и прах от лепилото, с което бяха залепени, дървени трески и парчета пухкава стъклена вата — но нищо живо.

Самата дупка бе достатъчна да изуми Холи. Преди две нощи в мотела, макар стената да се бе издула и да бе тръпнала като жива, после пак бе възвърнала първоначалния си вид без нито една пукнатина. От нахлуването на съществото от съня не бе останала никаква следа, освен драскотините под гърдите ѝ, за които един психолог би казал, че си е причинила сама. Когато прахолякът се уталожил, всичко можеше да мине за халюцинация с необикновено ярки подробности.

Но бъркотията, сред която се намираха, изобщо не беше халюцинация. Завесата от бял прах във въздуха беше съвсем истинска.

В състояние на шок Джим я хвана за ръката и я изведе от банята. Таванът на спалнята не беше пропаднал. Стоеше си на мястото също като снощи, бял и гладък. Но мебелите бяха натрупани пред вратата, сякаш отнесени от наводнение.

Лудостта обожаваше тъмното, но светлината е царството на разума. Ако светът на пробуждането не е свято място, в което човек да избяга от кошмарите, ако дневната светлина не предлага спасение от не-разума, значи никой никога и никъде няма къде да се скрие.

Единствената шейсетватова крушка на тавана не осветяваше всички ъгли на тясното помещение. Джим обиколи много скришни местенца с фенер, огледа отоплителните тръби, надникна зад всеки от двата комина на камините, търсейки... онова, което бе разкъсало тавана на банята, каквото и да бе то. Представа нямаше какво очаква да открие. Освен фенера носеше зареден пистолет. Нещото, което разруши тавана, не падна в банята — значи трябва да е на тавана над нея. Но тъй като живееше заобиколен с възможно най-малко вещи, Джим нямаше какво да държи тук горе, под покрива, така че имаше малко скришни места. Скоро се успокои, че тези високи помещения се населяват само от паяци и малка колония оси, които си бяха построили гнездо в една етажерка.

Но пък оттук нямаше как да се избяга. Освен отвора в пода, през който се бе качил, единствените други отвори в стените на тавана бяха шахтите за вентилацията в стрещуположните стрехи. Всяка от тях бе около шейсет сантиметра дълга и тридесет висока, покрита с плътно прилепнали кожуси, които можеха да се махнат само с отверка. Но и двата бяха непокътнати.

На места подът бе покрит с дъски, но другаде освен изолация, нищо не покриваше голите дъски, които бяха също така гредите на таваните на стаите на долния етаж. Ходейки приклепнал по успоредните подпори, Джим се приближи внимателно до отвора в тавана на банята в спалнята си. Надзърна през дупката към посипания с боклуци под, където бяха стояли с Холи.

Какво, дявол да го вземе, се бе случило?

Като се примири най-сетне, че тук, горе, няма да открие никакъв отговор на въпросите си, той се върна до отвора и слезе в килера за бельо на втория етаж. Нагъна стълбата-хармоника към тавана на килера, която едновременно бе капак на отвора, и го прихлупи плътно отвсякъде.

Холи го чакаше в антрето.

— Е?

— Нищо.
— Знаех си, че няма нищо.
— Какво стана тук?
— Като в съня.
— Какъв сън? — тревожно попита Джим.
— Каза, че и ти си сънувал мелницата.
— Сънувам я.
— Значи знаеш за сърцето, което бие в стените.
— Не.
— И как стените се променят.

— Не, нищо такова не знам, за Бога! В съня си се намирам в горната стая на мелницата, там има свещ и дъждът бие по прозорците.

Тя си припомни колко се бе изненадал, като видя как таванът над тях се разраства и се променя по странен начин.

— В съня — рече той — имам чувството, че се задава нещо страшно, нещо ужасяващо и отвратително...

— Врагът — прекъсна го Холи.

— Да! Каквото и да е това. Но никога не идва, не и в моите сънища. Винаги се събуждам, преди да дойде.

Той прекоси коридора и влезе в голямата спалня, а тя го последва. Застанал край очуканите мебели, които бе избутал от вратата, той съзерцаваше в почуда гладкия таван.

— Видях го — каза той, сякаш Холи се канеше да го обвини, че е лъжец.

— Зная, че го видя — отвърна тя. — И аз го видях.

Обърна се към нея и дори в обречения джъмбоджет DC-10 не бе изглеждал толкова отчаян.

— Разкажи ми сънищата си, искам да чуя всичко, до най-малката подробност.

— По-късно ще ти разкажа всичко. Хайде първо да си вземем душ и да се облечем. Искам да се махам оттук.

— А-ха, добре, и аз искам.

— Предполагам се досещаш какво трябва да направим.

Двоумеше се.

— Вятърната мелница — отговори тя вместо него.

Той кимна.

Изкъпаха се заедно в банята за гости, но само за да пестят време — а и защото в момента бяха прекалено нервни, за да остават сами. Холи предположи, че в друга ситуация преживяването щеше да ѝ се стори доста еротично. Но то се оказа изненадващо платонично, особено след развихрилата се снощи страст.

Докосна я едва, когато излязоха изпод душа и се подсушаваха набързо с хавлиите. Приведе се към нея, целуна ъгълчето на устата ѝ и каза:

— В какво те забърках, Холи Торн?

По-късно, докато Джим стягаше набързо куфара, Холи се разхождаше наоколо, но не посмя да се отдалечи повече от кабинета, който се намираше в съседство със спалнята. Стаята имаше запуснат вид. Тънък слой прах покриваше бюрото.

Кабинетът бе скромнен като цялата къща. Евтиното бюро явно е било купено на разпродажба в магазин за канцеларски мебели. Останалата мебелировка се състоеше от две лампи, въртящ се стол на колелца, две етажерки на пода, отрупани с опърпани томове, и работна маса, гола като отдавна неизползваното бюро.

Всичките книги, около двеста на брой, бяха все за религия: дебели истории на исляма, юдаизма, будизма, дзен-будизма, християнството, таоизма, синтоизма и други; събрани съчинения на Тома Аквински и на Мартин Лутер; „Учените и техните богове“; Библията в няколко варианта; Коранът; Тора, заедно със Стария завет и Талмуда; Трипитака на будизма, Зенд-Авеста на зороастризма и Ведите на браманизма.

Въпреки необикновената завършеност на колекцията на тази част от личната му библиотека, най-интересното нещо в стаята беше галерията от снимки, която заемаше две стени. От тридесетината фотографии с размери 20 x 50 см няколко бяха цветни, но повечето бяха черно-бели. На всичките присъстваха все едни и същи трима души — невероятно красива брюнетка, добре изглеждащ мъж с решително лице и лисеещо теме и дете, което положително беше Джим Айрънхарт. Тези очи. На едно място Джим бе сниман с двойката — очевидно родителите му — когато е бил още бебе, увит в одеялце,

но на другите снимки бе поне четиригодишен и на нито една — на повече от десет години.

Когато е бил на десет години, разбира се, родителите му са починали.

На някои снимки малкият Джим бе с татко, на други — с мама, и Холи предположи, че липсващият родител е все този, който фотографира. На няколко ги имаше и тримата. През годините майка му ставаше все по-изумително красива; косата на бащата оплешивяваше все повече, но с течение на времето той изглеждаше все по-щастлив; а Джим, подобно на майка му, също се разхубавяваше все повече.

Често на заден план се виждаше някоя туристическа забележителност. Джим на шест годинки с двамата си родители пред Рейдио Сити Мюзик Хол. Джим на четири-пет години с баща си на крайбрежната алея в Атлантик Сити. Джим и майка му пред табела „Национален парк Големия каньон“ и панорамна гледка на заден план. Цялото семейство пред замъка на спящата красавица в сърцето на Дисниленд, когато Джим е на седем-осем години. Бийл стрийт в Мемфис. Окъпаният в слънце хотел „Фонтенбло“ в Маями Бийч. Тераса, от която се открива гледка към връх Ръшмор. Бъкингхамският дворец в Лондон. Айфеловата кула. Хотел „Тропикана“, Лас Вегас. Ниагарският водопад. Те като че ли са били навсякъде.

И винаги, независимо кой държеше фотоапарата, тези на снимката изглеждаха неподправено щастливи. Нямахме ни едно лице, замръзнало в неискрена усмивка или уловено с нетърпеливото изражение „хайде, свършвай вече глупавата“, което се среща в повечето семейни фотоалбуми. Тук-там не просто се усмихваха, а се смееха. Освен това и тримата обичаха допира — на нито една снимка не стърчаха като истукани. Обикновено ръцете им бяха сплетени, а имаше снимки, на които бяха прегърнати, понякога дори се целуваха по бузите или несприлюдено изразяваха привързаността си по някакъв друг начин.

В момченцето от снимките не можеше да се открие и следа от понякога тъжния възрастен, в който щеше да се превърне; Холи разбра, че ненадейната смърт на родителите му го е променила из основи. Безгрижният ухилан хлапак от снимките си бе отишъл завинаги.

Но една черно-бяла снимка направо я порази. Господин Айрънхарт седеше на стол с висока облегалка. Седем-осем годишният

Джим седи на коленете му. Облечени са в смокинги. Госпожа Айрънхарт е изправена зад съпруга си, сложила ръка на рамото му, облечена в шикарна вечерна рокля с пайети, която подчертава възхитителната ѝ фигура. Обърнати са точно срещу фотоапарата. За разлика от другите снимки, тази е внимателно нагласена и на заден фон има само изкусно набрана завеса — очевидно това бе дело на професионален фотограф.

— Бяха прекрасни — каза Джим, застанал на прага. Дори не бе чула как се е приближил. — Никое дете не е имало по-страхотни родители.

— Доста сте пътували.

— А-ха. Все пътувах нанякъде. Обичаха да ми показват нови места, да ме учат. Искам да ти кажа, че от тях щяха да излязат прекрасни преподаватели.

— Какво работеха?

— Татко беше счетоводител в „Уорнър Бродърс“.

— Филмовото студио?

— Да-а. — Джим се ухмихна. — Живеехме в Лос Анджелис. А мама — тя искаше да стане актриса, но все не ѝ даваха много роли. Тъй че работеше най-вече като посрещаше гостите в един ресторант на Мелроуз авеню, недалеч от „Парамаунт“

— И бяхте щастливи, нали?

— Винаги.

Тя посочи снимката, на която и тримата бяха облечени официално.

— Особен повод?

— При случаите, които трябваше да празнуват сами, като годишнина от сватбата, все държаха и аз да участвам. Винаги ме караха да се чувствам специален, желан, обичан. Когато бе направена тази снимка, бях на седем години и помня, че онази вечер крояха големи планове. Казваха, че щели да бъдат женени сто години, и с всяка измината година да стават все по-щастливи, да имат още много деца, да притежават голяма къща, да видят всяко кътче по света и да посрещнат смъртта заедно, докато спят. Но само три години по-късно вече ги... нямаше.

— Съжалявам. Джим.

Той сви рамене.

— Мина много време. Двадесет и пет години.

После погледна часовника си.

— Да вървим. Имаме доста път до фермата, а вече е девет часа.

В мотела в Лагуна Хилс Холи бързо се преоблече в дънки и блуза на сини карета, после опакова остатъка от багажа си. Джим прибра куфара ѝ в багажника на колата си.

Като връщаше ключа от стаята и плащаше сметката, усещаше как я следи с поглед иззад волана на форда си. Щеше да е разочарована, разбира се, ако не му доставяше удоволствие да я гледа. Но всеки път, като поглеждаше към него през прозореца, той стоеше съвсем неподвижно и имаше такъв хладен и безизразен вид зад слънчевите си очила, че неотклонното му внимание я смущаваше.

Питаше се дали постъпва правилно, като отива с него в долината Санта Инес. Като излезе от тази канцелария и се качи при него в колата, той ще е единственият човек на света, който ще знае къде се намира тя. Всичките и бележки за него бяха в куфара ѝ — можеха да изчезнат с нея. И тогава ще бъде просто сама жена, която е изчезнала по време на отпуската си.

Докато чиновникът дописваше формуляра за плащане с кредитна карта, Холи обмисляше дали да се обади на родителите си във Филадельфия, за да ги извести къде и с кого отива. Но така само ще ги притесни и ще трябва да си говори с тях още половин час, докато ги убеди, че абсолютно нищо лошо няма да ѝ се случи.

Освен това вече бе решила за себе си, че светлата половина на Джим е по-важна от тъмната, а и вече му се бе вrekла. И ако от време на време той малко я плашеше... е, това бе, на първо място, част от начина, по който я привличаше. Усещането за опасност, което излъчваше, сякаш изостряше неговата магнетичност. Но по душа бе добър човек.

Бе глупаво да се притеснява за безопасността си, след като вече се бе любила с него. За жената — но мъжът никога не може да почувства това истински — първата нощ на сексуално отдаване крие един от моментите на най-голяма уязвимост в една връзка. Приемайки, разбира се, че се е отдала не само поради изпитваната физическата необходимост, но защото го обича. А Холи го обичаше.

— Обичам го — обяви тя на глас и сама се изненада от думите си, защото вече бе убедила себе си, че излъчването му е породено до голяма степен от изключителната му мъжка грациозност, животинския магнетизъм и тайнствеността, която го обгръщаше.

Чиновникът, който бе десет години по-млад от Холи и следователно по-склонен да вярва, че любовта е навсякъде и е неизбежна, се ухили.

— Не е ли прекрасно?

Докато подписваше квитанцията, Холи му отвърна:

— Вярвате ли в любовта от пръв поглед?

— Защо не?

— Е, всъщност не беше чак от пръв поглед. Познавам го от дванадесети август, което прави... шестнадесет дни.

— И още не сте женени? — пошегува се младежът.

Когато излезе навън и седна в колата до Джим, Холи рече:

— Като стигнем дотам, накъдето сме тръгнали, нали няма да ме накълцаш с трион и да ме заровиш под мелницата?

Той очевидно усети, че се чувства уязвима и не се обиди, а отвърна с шеговитата сериозност:

— О, не. Под мелницата вече е претъпкано. Ще трябва да те разхвърлям на парченца из цялата ферма.

Тя се разсмя. Трябва да е пълна глупачка, че да се страхува от него.

Той се приведе и я целуна. Целувката бе прекрасна.

Като се отдръпнаха един от друг, той каза:

— Поемам не по-малък риск.

— Искам да те уверя, че досега никого не съм насякла на парченца.

— Говоря сериозно. В любовта много не ми е провървяло.

— Нито пък на мен.

— Този път ще бъде различно и за двама ни.

Отново я целуна, този път по-кратко, но целувката бе по-сладка, а после запали колата и тръгна да излиза от паркинга.

В отчаян порив за живот умирацията циник у Холи й напомни, че Джим не бе изказал гласно обичта си. Бе изразил чувствата си много внимателно, но все пак не пряко. Може и да се окаже, че не е много посветен от другите мъже, на които се бе доверявала през живота си.

От друга страна, тя самата също не му бе казала, че го обича. Признанията ѝ бяха не по-пламенни от неговите. Може би все още изпитваше в известна степен необходимост да се предпазва, и затова ѝ се бе сторило по-лесно да разкрие сърцето си пред служителя в мотела, отколкото пред Джим.

Спряха в един денонощен магазин да си купят кифли с боровинково сладко и кафе и отпрашиха на север по магистрала „Сан Диего“. Улиците бяха опразнени след вторнишкото сутрешно задръстване, но на места колите все още запълваха всичките платна и се движеха като охлюви към деликатесен ресторант.

Удобно сгушена на предната седалка, Холи разказа на Джим четирите си кошмара, както му бе обещала. Започна с първия сън в петък вечер, когато бе спяла, и завърши със снощния парад на призраци, който бе най-чудноват и страшен от всичките.

Той не прикри удивлението си от факта, че е сънувала мелницата, без дори да знае за съществуването ѝ. А в неделя вечер, след катастрофата на полет 246, го бе сънувала там *като десетгодишно момче*, при положение че няма как вече да е знаела, че тогава мелницата е била за него познато място и е прекарвал в нея много време.

Но повечето от въпросите му бяха свързани с най-скорошния кошмар. Без да отмества поглед от пътя, той попита:

— Коя е жената от съня, след като не си била ти?

— Не зная — отвърна Холи и лапна последната хапка от боровинковата кифла. — Не разбрах коя е.

— Можеш ли да я опишеш?

— Видях само отражението ѝ в прозореца и затова се опасявам, че не мога да ти кажа Бог знае какво.

Допи последната глътка кафе от пластмасовата чашка и се замисли за миг. Да си представи картините от съня ѝ беше по-лесно, отколкото би било редно, защото сънищата обикновено бързо отлитат от паметта. Образите от този обаче изплуваха пред очите ѝ доста ясно, сякаш не ги бе сънувала, а ги бе срещала на живо.

— Имаше широко лице и излъчваше повече женствена красота, отколкото хубост. Раздалечени очи, пълни устни. Бенка високо на

дясната скула — не мисля, че е било петънце на стъклото, просто малка кръгла точица. Къдрава коса. Позната ли ти е?

— Не. Не бих казал, че се сещам коя е. Кажи ми какво видя на дъното на езерото, когато блесна светкавицата.

— Не съм сягурна.

— Опиши го колкото можеш по-добре.

Та размисли за миг, сетне поклати глава.

— Не мога. Лацето на жената си спомних що-годе лесно, защото когато го видях в съня, разпознах какво е — лице, човешко лице. Но онова, което лежеше на дъното на езерцето... то беше нещо непознато, не съм виждала никога такова. Не знаех какво гледам, и го зърнах за толкова кратко, и... ами, вече го няма. Има ли наистина на дъното на това езеро нещо странно?

— Доколкото знам — не. А дали не е било потънала лодка — лодка с гребла, или нещо от тоя сорт?

— Не, изобщо не приличаше на това. Беше много по-голямо. Да не би преди време в езерото да е потъвала лодка?

— Дори и да е потъвала, не съм чувал за подобно нещо. Все пак е измамно наглед. Човек би си помислил, че като е до мелницата, значи е плитко, но това е дълбоко, дъното е на десетина-петнадесет метра. Никога не пресъхва, а и в сушави години водите му не намаляват, защото под него има артезиански, а не просто напоителен кладенец.

— Каква е разликата?

— Напоителен е този, който се пробива в земята, когато се прави обикновен кладенец и нещо като резервоар, или пък през него минават подземни води. Артезианските кладенци се срещат по-рядко. Не пробиваш земната повърхност, за да търсиш вода, понеже тя избива сама под високо налягане. Да речеш да го *запушиш* е умряла работа.

Грохотът на автомобилите вече започваше да утихва, но Джим не се възползва от отворилата се възможност да се престрои в другата лента и да се плъзне покрай по-бавно движещите се коли. Отговорите й бяха за него по-важни, отколкото бързането.

— А в съня, като се изкачи по стълбите — или онази жена като се изкачи по стълбите — видя, че наред стаята стои десетгодишно момче и някак си разбра, че съм аз.

— Да.

— Сега съм много по-различен, как ме позна?

— Най-вече заради очите ти. Не са се променили много през всичките тези години. Не може човек да ги сбърка.

— Има много синеоки хора.

— Сериозно ли говориш? Миличък, в сравнение с другите сини очи, твоите са като гласът на Синатра, сравнен с този на патока Доналд.

— Ти си предубедена. Какво видя в стената?

Последва ново описание.

— Живо в камъка? Става все по-странно и по-странно.

— Не си спомням скоро да съм скучала — съгласи се тя.

След кръстовището с междущатско шосе № 10, движението по магистрала „Сан Диего“ съвсем намаля и Джим най-сетне прояви някои от шофьорските си умения. Управляваше колата както първокласен жокей язди добре охранен кон и успява да го накара да се представи по онзи брилянтен начин, който печели състезания. Фордът си беше най-обикновен автомобил без никакви допълнителни приспособения, но откликваше на командите му, сякаш на самата машина ѝ се искаше да е порше.

След малко Холи започна да задава своите въпроси:

— Как така си милионер, а живееш толкова скромно?

— Купих къща, изнесох се от апартамента си. Напуснах работа.

— Да, но евтина къща. А мебелите ти само дето не са се разпаднали.

— Имах нужда от усамотението на собствения си дом, за да размишлявам и да си почивам между отделните... задачи. А не от фамозни мебели.

След като известно време помълчаха и двамата, Холи попита:

— И ти ли си падна по мен, както аз се прехласнах по теб — в мига, в който те видях, още в Портланд?

Той се усмихна, но без да отклонява поглед от магистралата.

— „Вие също, госпожице Торн.“

— Значи си признаваш! — доволно възкликна Холи. — И е било подкана.

Заобиколиха Лос Анджелис от западния му край и чак до Вентура едва ли не се надбягваха с времето, но после Джим пак започна да намалява скоростта. С всеки изминат километър шофираше все по-спокойно.

Отначало на Холи ѝ се стори, че се прехласва по гледката. След Вентура шосе 101 се виеше край прекрасни плажни ивици. Минаха покрай Питас Пойнт, после Ринкън Пойнт и плажовете на Карпинтерия. Синьото море сякаш се издигаше нагоре, а лазурното небе се привеждаше надолу и спокойствието на знойния летен ден се нарушаваше видимо само от бялото платно на сърф, който се плъзна към брега сред нежните вълни.

Но сърцето на Джим Айрънхарт също не бе много спокойно и Холи почувства, че пак е настръхнал, едва когато осъзна, че той изобщо не забелязва пейзажа. Бе намалил скоростта не за да се радва на гледката, подозираше тя, а за да забави пристигането им във фермата.

Като излязоха от магистралата, свърнаха към Санта Барбара, пресякоха града и се насочиха към планините Санта Инес, Джим вече видимо помръкна. Даваше на разговорливите ѝ реплики все по-кратки и по-разсеяни отговори.

Щатско шосе 154 водеше от планините към заоблени ниски хълмове и полета, обагрени в златисто от изсъхналата лятна трева; тук-там се виждаха калифорнийски дъбове, скупчени по няколко наведнъж, и коневъдни стопанства със спретнати бели огради. Но това не бе атмосферата на кипяща селскостопанска дейност, която цареше в Сан Уокин и в други долини — тук-там имаше добре поддържани лозя, но пръснатите наоколо ферми изглеждаха в по-голямата си част като имения на богаташи от Лос Анджелис, които се оттеглят тук от света, и чиято основна грижа е не толкова сериозното отглеждане на посеви, колкото създаването на живописна обстановка.

— Преди да се отправим към фермата, ще трябва да спрем в Ню Свенборг, за да купим това-онова — каза Джим.

— Какво по-точно?

— Не зная. Но като спрем... ще разбера от какво имаме нужда.

На изток се появи езерото Качума и изчезна покрай стъклата на колата. Заобиколиха Солванг от запад и навлязоха в самата долина Санта Инес. Преди Лос Оливос завиха на изток по друго щатско шосе и най-сетне се озоваха в Ню Свенборг — най-близкия град до фермата на семейство Айрънхарт.

В началото на двадесети век група преселници от датско-американски произход, родом от средния Запад, се установили в Санта

Инес Вели, като много от тях възнамерявали да създадат общности, които да съхранят датския фолклор и обичаи и, като цяло, датския начин на живот. Най-добре се бяха справили в Солванг, за който Холи бе писала материал — благодарение на очарователната старинна датска архитектура, магазини и ресторанти, градчето се бе превърнало в голяма туристическа атракция.

Ню Свенборг, чието население не надхвърляше и две хиляди, бе също толкова старателно, изцяло автентично и *настоятелно* датски като Солванг. Потискащи бели здания с бели каменни покриви в пустинен стил, овехтели постройките от картонени плоскости с небоядисани предни веранди, които напомняха на Холи на някои части от земеделските области в Тексас, и бели викториански къщи с просторни веранди, целите в кичозни орнаменти, се издигаха редом с подчертано датски къщи с облицовани наполовина в дърво стени, сламени покриви и прозорци от оловно стъкло. Из града бяха пръснати пет-шест вятърни мелници, чиито ветропоказатели се очертаваха на фона на августовското небе. С една дума, една от онези калифорнийски смесици, които понякога раждаха неочаквана очарователна хармония; само че в Ню Свенборг тя не се бе получила и се създаваше впечатление за дисонанс.

— Прекарах цялото си юношество тук — каза Джим, докато караше бавно по тихата сенчеста главна улица.

Холи реши, че потиснатостта му се дължи колкото на Ню Свенборг, толкова и на трагичната му семейна история.

Това обаче бе до известна степен нечестно. По улиците имаше големи дървета, очарователните улични фенери сякаш бяха донесени направо от Стария свят и повечето тротоари се виеха грациозно, павирани с овехтели тухли, носещи отпечатъка на времето. Около една пета от града бе извадена направо от носталгичен роман на Брадбъри, но останалата част сякаш принадлежеше на филм на Дейвид Линч.

— Хайде да пообиколим стария Свенборг — предложи Джим.

— Май трябва да ходим във фермата.

— Тя е само на три километра северно от града.

Що се отнася до Холи, това бе само още един аргумент да побързат. Вече се бе уморила да пътува.

Но явно нещо друго го караше да иска да ѝ покаже града, не толкова желанието да забави пристигането във фермата на

Айрънхартови. Холи се съгласи без повече протести. Всъщност с интерес очакваше да чуе какво се готви да ѝ каже. Бе разбрала, че му е трудно да говори за себе си и понякога правеше лични разкрития по косвен, дори небрежен начин.

Минаха покрай аптеката на Хандал в източния край на Главната улица, където местните жители носеха рецептите си, освен ако предпочитаха да се разхождат тридесет километра до Солванг. Хандал бе още единият от двата ресторанта в града, който предлагаше (според Джим) „най-хубавата сода отсам 55-та“. Освен това беше поща и единствен в града павилион за вестници. Начупеният островърх покрив и позеленелият меден купол му придаваха привлекателен вид.

Без да изключва двигателя, Джим спря пред библиотеката на Копенхаген Лейн, намираща се в една от по-малките викториански къщи със значително по-малко безвкусни орнаменти от повечето други. Сградата бе прясно боядисана, с добре поддържани храсти отпред, а на алеята към главния вход на висок меден пилон се вееха американското знаме и флагът на Калифорния.

— Учудващо е, че в толкова малко градче изобщо има библиотека — каза Джим. — И слава Богу. Толкова често идвах тук с велосипеда, че, ако събереш всички изминати километри, сигурно ще излезе, че съм обиколил половината земно кълбо. Когато родителите ми загинаха, книгите бяха мои приятели, съветници, психиатри. Те ми помогнаха да запазя разсъдъка си. Госпожа Глин, библиотекарята, бе страхотна жена и знаеше точно по какъв начин да говори с едно свенливо, объркано хлапе, без да се държи снизходително. Тя ме развеждаше из най-екзотичните места на света и из отдавна отминали времена.

Досега Холи не го бе чувала да говори с такава топлина и да описва нещо дори наполовина толкова романтично. Ставаше ясно, че свенборгската библиотека и госпожа Глин са оказали дълго и ползотворно въздействие върху живота му.

— А защо не влезем да ѝ се обадим? — предложи Холи.

Джим се намръщи.

— О, сигурен съм, че вече не работи тук, а най-вероятно дори не е сред живите. Изминаха двадесет и пет години от времето, когато започнах да идвам тук, и осемнадесет, откакто напуснах града и постъпих в колежа. След това изобщо не съм я виждал.

— Възрастна ли беше?

Той се замисли за миг.

— Доста — отвърна на въпроса ѝ и сложи край на разговора за носталгичните посещения, като включи форда на скорост и потегли по улицата.

Минаха покрай градините Тиволи, малък парк, който бе смехотворно подобие на съименника си. Никакви фонтани и музиканти, никакви танци, игри или бирарии. Имаше само няколко рози, някоя и друга леха с късни летни цветя, пожълтяла тук-там трева, две градински пейки и добре запазена мелница в далечния край.

— Защо крилете не се движат? — попита тя. — Подухва вятър.

— Вече нито една мелница не изпомпва вода и не мели зърно — обясни ѝ Джим. — Механизмите им отдавна са застопорени.

Като отминаха парка, изтърси:

— Веднъж тук снимаха филм.

— Холивудско студио ли?

— Забравих.

— Как се казваше?

— Не помня.

— Кой участваше?

— Никой известен.

Холи си отбеляза наум за филма, подозирайки, че продукцията е била за него и за града по-важна, отколкото казваше. Нещо в начина, по който го изтърси, както и пестеливите му отговори насочиха вниманието ѝ към неизречения подтекст.

Най-после, вече в южния край на Свенборг, минаха бавно покрай гаража на Зака — голяма ламаринена барака, кацнала върху циментов подиум и прилична на оранжерия — пред която бяха паркирани две прашни коли. Ламаринената постройка не бе виждала четка от много години. Безбройните пластове боя се бяха олющили неравномерно и образуваха шарена мозайка, инкрустирана с ръждиви петна, която непреднамерено довършваше илюзията за защитна окраска. Напуканият асфалт отпред бе целият на дупки, засипани с чакъл, а наоколо растяха трева и бурени.

— Бях с Нед Зака в едно училище — рече Джим. — Тогава гаража притежаваше баща му, Върнър. Никога не е бил предприятие,

от което човек да може да забогатее особено, но изглеждаше по-добре от сега.

Огромните плъзгащи се врати като на самолетен хангар бяха отворени и вътрешността сякаш бе изпълнена със сенки. В тъмнината проблясваше задната броня на стар шевролет. Макар гаражът да бе мръсен, нищо в него не намекваше за евентуална опасност. И все пак, като надникна в тъмните дълбини на ламаринената барака, Холи изпита най-необичайната тръпка на света.

— Нед беше подло копеле, гаднярът на училището. Когато си пожелаеше, можеше да превърне живота на децата в истински ад. Живеех в постоянен страх от него.

— Много лошо, че тогава не си владеех Тае Куон До, защото иначе можеше да му скъсаш задника.

Не се усмихна, а просто хвърли през нея поглед към гаража. Изражението му бе неестествено и неспокойно.

— А-ха. Много лошо.

Когато Холи отправи отново поглед към постройката, видя мъж по дънки и тениска, който изникна от мрака на помещението — мина бавно зад шевролета, бършейки с парцал ръцете си. Беше точно зад границата, до която достигаха слънчевите лъчи, та тя не можа да го види как изглежда. След още няколко крачки той заобиколи колата и отново изчезна в мрачината, едва ли по-реален от привидение, което си мернал на осветеното от луната гробище.

Изведнъж Холи почувства по някакъв начин, че човекът в ламаринената барака е Нед Зака. Чудно, бил е страшна фигура за Джим, не за нея, но стомахът ѝ се сви и дланите ѝ се овлажниха.

После Джим натисна съединителя и отминаха сервиза, насочвайки се обратно към града.

— Какво точно ти правеше Зака?

— Всичко, което му хрумнеше. Беше най-типично садистче. Оттогава е бил няколко пъти в затвора. Но разбрах, че се е върнал.

— Разбра? Как?

Сви рамене.

— Просто го почувствах. Освен това той не е от онези, които се оставят да ги пипнат в големите далавери. Дяволски късмет. Попада в пандиза от дъжд на вятър, но винаги за кратко. Тъпанар е, но е хитър.

— Защо искаше да отидеш там?

— Спомени.

— Повечето хора, когато са на носталгична вълна, зачитат само хубавите спомени.

Джим не ѝ отговори. Още преди да пристигнат в Свенборг, се бе затворил в себе си като костенурка, която се крие в черупката си. Сега вече го бе обзело същото онова странно, изключено от реалния свят настроение, в което го бе заварила вчера следобед.

Разходката породила в нея не усещане за сигурността и приятелските отношения, които царят в малкия град, а чувството, че е захвърлена отвъд ръба на нищото, без връзка с околния свят. Намираще се в Калифорния, най-населения щат в държавата, на около деветдесетина километра от Санта Барбара. Чувството за изолация бе по-скоро психологическо, отколкото реално, но все пак витаеше над Холи.

Джим спря пред „Сентрал“ — преуспяващ център, който се състоеше от бензиностанция за гориво със съмнителен произход, магазинче за спортни стоки, което предлагаше на рибарите и лагеруващите в къмпинга разни необходими вещи, и добре зареден денонощен магазин, в който се продаваха хранителни стоки, бира и вино. Холи напълни резервоара на форда на колонките за самообслужване, а после отиде при Джим в спортния магазин.

Вътре беше претъпкано със стоки, които изпълваха до крайност рафтовете, висяха от тавана или бяха струпани направо на покрития с линолеум под. На полица до вратата се въргаляха огромни, подобни на рибешки очи топчета изкуствена стръв. Миришеше на гумени ботуши.

Джим вече бе натрупал на щанда два скъпи надуваеми летни спални чувала, петролна лампа и бутилка гориво, грамадна хладилна кутия, два големи фенера, комплекти резервни батерии за тях и още няколко неща. На касата, която се намираще в съседство, брадат мъж с очила вече маркираше покупките, а Джим чакаше сметката с изваден портфейл.

— Мислех, че отиваме в мелницата — рече Холи.

— Точно там отиваме. Но ако не предпочиташ да спиш на голия дървен под без каквито и да било удобства, всички тези вещи ще ни бъдат необходими.

— Не знаех, че ще преспивам там.

— Нито пък аз. Докато влязох тук и се чух да искам всички тези неща.

— А не можем ли да нощуваме в мотел?

— Най-близкият е чак в Санта Инес.

— Разходката ще е приятна — отговори Холи, която далеч предпочиташе пътуването пред перспективата да пренощува в мелницата.

Там по всяка вероятност щеше да бъде много неудобно за спане, но това бе само част от причините за неохотата ѝ. В крайна сметка кошмарите и на двамата бяха свързани с това място. Освен това, откакто бяха пристигнали в Свенборг, тя изпитваше смътното усещане за някаква... заплаха.

— Но там ще се случи нещо — рече Джим. — Не зная какво. Просто... нещо. В мелницата. Усещам го. Ще... получим отговори на някои въпроси. Но това може и да изисква малко време. Трябва да сме подготвени да чакаме и да се въоръжим с търпение.

И макар че самата Холи бе предложила да посетят мелницата, изведнъж вече не *искаше* никакви отговори. Този път смътното предчувствие, че бъдещето крие трагедия, кръв, смърт и тъмнина беше нейно собствено.

Джим пък от своя страна като че ли бе отхвърлил оловния товар на одеешната си тревога и неочаквано бе изпаднал в луд възторг.

— Хубаво е, че сме се упътили натам. Изпитвам го *осезателно*, Холи. И знаеш ли какво точно имам предвид? Казват ми, че сме предприели правилната стъпка, като сме дошли тук, и че да, може би над нас тегне някаква заплаха и ще ни се случи нещо, което ще ни уплаши до смърт, дори може би ни очаква съвсем реална опасност, но и още нещо, което ще ни окуражи.

Очите му блестяха въодушевено. Никога не го бе виждала такъв, дори когато се любиха. По какъвто и неясен начин да го докосваше тази висша сила, в този миг осъществяваше връзка с него. На Холи не ѝ беше трудно да види безмълвното му ликуване.

— Усещам... как се задава странно тържество, фантастично откритие, някакво откровение...

Продавачът си бе свалил очилата и се бе отместил от касата, за да им покаже бележката за цялата сметка.

— Младоженци ли сте? — ухилен до уши ги попита той.

В съседния денонощен магазин купиха лед за хладилната чанта, портокалов сок, диетична сода, хляб, горчица, салам с маслини и пакетирано сирене на филийки.

— С маслини — унесено отбеляза Холи. — Не съм яла такъв сигурно от четиринадесетгодишната си възраст.

— А какво ще кажеш за това? — попита той и грабна кутия сладки с шоколадова глазура и ги сложи при другите покупки в пазарската кошница. — Сандвичи със салам, шоколадови сладки... и чипс, разбира се. Що за пикник без чипс. И малко кифлички със сирене. Чипс и кифлички със сирене, те вървят заедно.

Холи не го познаваше такъв — държеше се почти като момченце и сякаш нищо не му тегнеше на раменете. Все едно се готвеше за малко приключение с приятели.

Питаше се дали собствените й тревоги са оправдани. В крайна сметка Джим бе този, чиито предчувствия все се оказваха точни. Може би в мелницата *наистина* ще открият нещо фантастично, ще разгадаят какво го кара да спасява живота на определени хора, дори ще се сблъска с висшата сила, за която все говори. Сигурно Врагът, въпреки способността си да преминава от кошмарите в реалния свят, не е чак толкова ужасяващ, колкото изглежда на пръв поглед.

На касата, докато служителят опаковаше покупките и им връщаше ресто, Джим каза:

— Секунда, сетих се за още нещо.

Втурна се към дъното на магазина. Като се върна, носеше два жълти бележника и тънък черен флумастер.

— Довечера ще ни потрябват — обясни той.

Като натовариха колата, излязоха от паркинга пред „Сентрал“ и потеглиха към фермата на Айрънхартови, Холи посочи бележниците и дъските.

— Това пък за какво ни е?

— Представа си нямам. Просто изведнъж разбрах, че ще са ни необходими.

— Бог, както винаги, е загадъчен и неясен.

Последва мълчание, после той рече:

— Вече не съм толкова сигурен, че точно Бог ми говори.

— О? И какво те накара да си промениш мнението?

— Ами, да речем, въпросите, които повдигна онази вечер. Ако Бог не е искал малкият Ник О'Конър да умира, защо просто не е предотвратил експлозията в шахтата? Защо ще ме праща чак на другия край на континента и ще ме „хвърля“ върху момчето, както се изрази ти? И как така му хрумва да промени съдбата на хората в самолета, да помилва още сто живота, и то само защото аз така съм си наумил? Всички тези въпроси съм си задавал и аз самият, но ти не се примири с лесните отговори, които ми бяха достатъчни.

В края на града отдели за миг поглед от платното, усмихна ѝ се и повтори един от въпросите, с които го беше заяждала вчера:

— Бог е неориентиран?

— Човек би си казал...

— Какво?

— Е, ти беше толкова сигурен, че виждаш Божията ръка във всичко това, че едно не толкова екзалтирано обяснение на нещата сигурно е малко разочароващо. В подобна ситуация бих очаквала да бъдеш поразстроен.

Той поклати глава.

— Не съм. Знаеш ли, винаги ми е било трудно да приема, че Бог действа чрез мен — идеята ми се струваше напълно откачена, но живеях с нея, защото не намирах по-логично обяснение. И все още не съм открил, предполагам, по-добра причина, но ми хрумна друга възможност.

— Каква?

— Засега още не ми се иска да говоря за това — отвърна той, а слънчевите лъчи и сенките на дърветата се процеждаха през пращното стъкло и играеха по лицето му. — Преди да го изложа пред теб, искам пак да го премисля, за да съм сигурен, че е логично, защото вече знам, че е трудно да се убеди съдник като теб.

Изглеждаше щастлив. Истински щастлив. Въпреки тъгата, която излъчваше, Холи адски го бе харесала още първия път, когато го видя. Бе съзряла надежда зад гнева, нежност зад привидната грубост, и подобър човек под обвивката на не толкова дружелюбния, но в сегашното му възторжено настроение ѝ бе по-лесно от всякога да му се радва.

Щипна го игриво по бузата.

— Страхотен си.

Докато се отдалечаваха от Свенборг, на Холи ѝ хрумна, че в очертанятията си градчето изглеждаше изпълнено с мрачни тайни. Но отгоре — пътят се изкачваше по хълмче и тя се обърна да погледа града — изглеждаше не зловещ, а по-скоро уплашено настръхнал, сякаш в дъното на душата си жителите му знаеха, че в златната земя наоколо се крие нещо ужасно, което само чака момента да ги погълне всичките.

Може би ги плашеха само пожарите. Както и на много други места в Калифорния, неподвластните на човешките усилия земи, където нямаше вода, бяха изпепелени от слънцето.

— Красиво е — рече Холи, поглъщайки с поглед бледите хълмове, блесналите в злато поляни и лъщящите на слънцето храсталаци. Но дори и короните на дъбовете — те растяха на относително по-влажните места — бяха полуизсъхнали, със сребристорозелени листа. — Красиво е, но е като торба барут. Как ли се справят с пожарите?

Но още преди да довърши въпроса си, пътят зави и отдясно на тясното провинциално шосе се откри почерняла ливада. Храстите и тревите се бяха превърнали в сиво-бели жилки пепел сред катраненочерните сажди. Пожарът ще да е минал оттук съвсем скоро, през някой от последните дни, защото августовският въздух още бе запазил леката миризма на изгоряло.

— Огънят не е стигнал далеч — отбеляза Джим. — Изгорели са най-много десет акра. Хората тук реагират бързо. В града има голям доброволен отряд, и горско управление, което разполага с наблюдателни постове. Ахо живееш тук, не привикваш с опасността — просто след известно време осъзнаваш, че е възможно човек да се справи с нея.

Думите му звучаха достатъчно убедително, пък и беше живял тук седем-осем години, тъй че Холи се опита да подтисне пиробоята си. Но дори и след като отминаха обгорялата ливада, не можеше да прогони от съзнанието си образа на огромната долина нощем, цялата обхваната от червено-оранжево-бели пламъци, които се вихрят като торнадо и поглъщат всичко, което им попадне на пътя.

— Фермата на семейство Айрънхарт — стресна я гласът на Джим.

Докато колата забавяше ход, тя погледна към лявата страна на шосето.

На около тридесет метра се издигаше селска къща, а пред нея имаше обгорена от слънцето ливада. Не принадлежеше към никой конкретен архитектурен стил — беше простичка и уютна двуетажна постройка, облицована с бели алуминиеви плоскости, с червени керемиди на покрива и с широка порта. Човек спокойно можеше да си каже, че е пренесена направо от Средния запад и просто е поставена тук върху нови основи, защото в щатите, които се славеха като житницата на страната, имаше хиляди такива.

На стотина метра вляво от къщата се издигаше неголям хамбар, който завършваше със старинен, потъмнял ветропоказател, поставен точно на върха на заострения покрив.

Отзад, между двете сгради се виждаше езерцето, а постройката на отгътяния му бряг веднага привличаше погледа. Вятърната мелница.

Джим спря на обширната алея между къщата и хамбара и слезе от форда. *Трябваше* да излезе навън, защото до болка познатите места го разстроиха повече, отколкото очакваше — стомахът му се сви на ледено кълбо, страните му пламнаха. Въпреки хладната струя, която духаше от командното табло, въздухът в колата му се струваше прекалено топъл и застоял, толкова беден на кислород, че не можеше да диша. Като слезе от колата, пое дълбоко свежия летен въздух и се опита да запази самообладание.

Празните прозорци на къщата не го вълнуваха. При вида ѝ го изпълваше сладка меланхолия, която с течение на времето можеше да прерасне в силна тъга или дори в отчаяние. Но засега дишането му не се учестваше, като я гледаше, а като извърнеше очи, не го изпълваше властен порив отново да я потърси с поглед.

Хамбарът също не му оказваше кой знае какво емоционално въздействие, но мелницата беше друго нещо. Когато погледът му се насочи към конусовидната варовикова постройка на отсрещния бряг на езерцето, се почувства така, сякаш самият той се превръщаше в камък, подобно на нещастните жертви на митологичната Медуза, които се вкаменявали, като видели как змиите се увиват около лицето ѝ.

Бе чел за горгоната преди години. В една от книгите на госпожа Глин. В годините, когато с цялото си сърце желаше да види и той ужасната жена и да се превърне в безчувствен къс скала...

— Джим? — извика Холи от другата страна на колата. — Какво става?

Таваните на помещенията бяха толкова високи — тези на първия етаж бяха дори още по-високи, — че постройката бе фактически с височината на четириетажна сграда. Но на Джим в този миг тя изглеждаше далеч по-огромна, като внушителна двадесететажна кула. Някога белите каменни зидове сега бяха потъмнели от цял век прахоляци. По грубата каменна фасада се виеше бръшлян, чиито корени смучеха сокове от езерцето. И понеже нямаше кой да се грижи за поддръжката, растението вече бе покрило половината стена и изцяло

бе закрило тесния прозорец до дървената врата. Дървените крила, изглежда, бяха изгнили. Всяко от тях бе с дължина десет метра, тоест цялата конструкция заемаше двадесет метра в диаметър, а на ширина всяко крило бе по метър и половина и се състоеше от три реда лопатки. Откакто бе идвал тук за последен път, много от тях се бяха изпочупили или направо бяха изпадали. Заключените от времето крила не бяха застинали във формата на кръст, а образуваха буквата Х. Даже и посред бял ден мелницата поразително му заприлича на заплашително чудовищно плашило, което се опитва да докосне небето с кокалестите си ръце.

— Джим? — Холи го докосна по рамото.

Подскочи, сякаш в първия миг не я позна. Всъщност като сведе поглед към нея, за миг очите му уловиха и едно отдавна зарито с пръст лице — лицето на...

Но мигът на унес отлетя. Пак си беше само Холи и в личността ѝ вече не се преплиташе и другото присъствие, както снощи.

— Какво става? — отново попита тя.

— Добре съм, всичко е наред, просто... спомени.

Беше ѝ благодарен, че отклони вниманието му от мелницата.

— Беше ли щастлив с баба си и дядо си?

— Лина и Хенри Айрънхарт. Страхотни хора. Те ме прибраха в дома си. Изстрадаха толкова много заради мен.

— Изстрадаха?

Той почувства, че думата е прекалено силна и се запита защо ли я използва.

— Жертваха, исках да кажа. Дребни неща, по какви ли не начини, но те се натрупват.

— Да приемеш в къщата си десетгодишно момченце не е лесно за всеки. Но ако не си имал претенции за хайвер и шампанско, не бих казала, че си им създавал много грижи.

— След случилото се с родителите ми бях... отнесен, в недобра форма, необщителен. Отделях ми толкова време, обграждах ме с любов, опитвах се да ме върнат... от ръба.

— Сега кой живее тук?

— Никой.

— Нали каза, че баба ти и дядо ти са починали преди пет години?

— Но не продадох къщата. Нямах желатели.

— Чия собственост е сега?

— Моя. Наследих я.

Тя се огледа наоколо с искрена почуда.

— Но тук е прекрасно. Ако някой полива ливадата, ако оплеви бурените, би било очарователно местенце. Защо да е толкова трудно да се продаде?

— Ами, от една страна, животът тук е адски тих и спокоен, а по-голямата част от поклонниците на идеите за връщане към природата, които мечтаят да живеят във ферма, всъщност имат предвид имение близо до богатата кинопрограма, много книжарници, ресторанти и автомонтьори, които разбират от европейски коли и на които може да се разчита.

Тя се разсмя.

— Миличък, в теб се таи един забавен циник.

— Освен това, както и да го погледнеш, да си изкарваш прехраната на такова място е пълна съсипия. В тая малка стара ферма, дето няма и четиристотин декара, не можеш да отглеждаш ни млечни крави, ни говеда — нито пък царевица. Баба и дядо имаха кокошки и продаваха яйцата. Освен това, благодарение на мекия климат, изкарваха по две реколти. Първите ягоди зрееха през февруари и после имаше чак до май. Това беше основният им доход — ягоди. Докарваха си и някой долар от царевица и домати — само че *истински* домати, а не като ония, гумените, дето ги продават на пазара.

Но Холи продължаваше да се възхищава. Оглеждаше се наоколо с ръце на кръста, сякаш възнамеряваше да купува имота.

— А няма ли други хора, които не се занимават със земеделие, а просто биха искали да живеят тук на спокойствие?

— Това не е богат окръг като Нюпорт Бийч или Бевърли Хилс, например. Местните жители нямат излишни пари за лукс. В най-добрия случай такъв имот може да се продаде на някой богат продуцент на филми от Лос Анджелис, който ще го купи заради земята, ще събори постройките, за да си вдигне палат, и после ще се хвали, че има убежище в долината Санта Инес; в днешно време е модерно човек да притежава подобно нещо.

Докато говореха, той ставаше все по-неспокоен. Беше едва три часа следобед. Но изведнъж изпита ужас от нощта.

Холи побутна с крак повехналите плевели, които бяха избуяли през многобройните пукнатини в асфалтовата алея.

— Трябва да се постегне, но всичко изглежда доста добре. Починали са преди пет години, значи? Но къщата и хамбарът имат приличен вид — сякаш са били боядисвани преди не повече от година-две.

— Боядисвани са.

— Поддържаш пазарния вид, а?

— Разбира се. Защо не?

Високите планини на запад щяха да погълнат слънцето по-скоро, отколкото океанът в Лагуна Нигел. В сравнение с крайбрежието, тук здрачът падаше по-рано, въпреки че се задържаше по-дълго. Джим взе да изучава с интерес удължаващите се пурпурни сенки, изпълнен със страх като героя на вампирски филм, който бърза към убежището, преди капакът на ковчега да е отхвъркнал.

„Какво ми става?“ — питаше се той.

— Мислиш ли, че някога може да ти се прииска да живееш тук?

— Никога! — отвърна той така рязко и импулсивно, че стресна не само Холи, но и себе си. Сякаш подвластен на някакво магнетично привличане, отново насочи поглед към мелницата. Изведнъж потръпна.

Усети върху себе си погледа на Холи.

— Джим — тихо подхвана тя, — какво се е случило тук? Какво, за Бога, е станало в тая мелница преди двадесет и пет години?

— Не зная — едва-едва отвърна той. Обърса лице с ръка. Дланта му бе топла, а страните — ледени. — Не си спомням да е ставало нищо особено, нищо необикновено. Тук си играех. Беше... хладно и тихо... приятно място. Нищо не се е случило. Нищо.

— Не — настояваше Холи. — Нещо се е случило.

Холи не го познаваше достатъчно отблизо, за да знае дали виенското колело на емоциите му, което се въртеше с бясна скорост, откак бяха отпътували от Ориндж Каунти, както и последните мигновени промени, са нещо обичайно за него. Докато пазаруваха в „Сентрал“, бе изплувал от мрачните мисли, които го бяха завладели, докато прекосяваха Санта Инес Маунтинс, и само дето не подскачаше

от радост. После имението му се отрази като студен душ, а мелницата му подейства така, сякаш го хвърлиха в ледена пропаст.

Изглеждаше обзет от душевен смут и на нея ѝ се искаше да надвие притесненията му по някакъв начин. Питаше се дали е постъпила разумно, като го накара да дойдат тук. Макар несполучилата журналистическа кариера да я бе научила да се втурва в центъра на развиващите се събития, и веднъж сграбчила мига, да не го изпуска. Но в тази ситуация от нея може би се изискваха повече внимание, въздържаност и предварително обмисляне.

Отново се качиха в колата и потеглиха по алеята между къщата и хамбара да заобиколят езерцето. Чакълестата пътека, която помнеше от снощи, бе достатъчно широка, за да могат конските файтони от една друга епоха да се движат безпрепятствено по нея. Така че фордът мина оттам съвсем спокойно и те спряха точно в подножието на мелницата.

Като слезе от колата, Холи се намери точно до една царевична нива. Насред изоставеното поле зад желязната ограда стърчаха само няколко прегорели стръка. Заобиколи колата, прекоси чакълестата алея и отиде при Джим, който бе застанал на брега на езерцето.

Цветът на водата преливаше от синьо в зелено и сиво и езерцето приличаше на плочка аспид. От време на време, когато водните кончета и другите насекоми се докосваха за миг до повърхността, водата леко се накъдряше. Ленивите подводни течения, които бяха прекалено слаби, за да предизвикат вълни, караха водата да потръпва едва доловимо покрай брега, където зелените бурени се вплитаха в пампасовите треви, подобни на бели пера.

— Още ли не си спомняш какво видя в съня си?

— Не. И без това вероятно няма значение. Не всичко в един сън е важно.

Толкова тихо, че сякаш говореше на себе си, Джим отвърна:

— Било е важно.

Никакво движение не размътваше водата, но тя не беше нито тинеста, нито прозрачна. Според Холи се виждаше на не повече от метър под повърхността. Ако в средата е двадесет метра дълбоко, както твърдеше Джим, значи има достатъчно пространство, където наистина може да крие нещо.

— Хайде да погледнем в мелницата — предложи тя.

Джим извади единия фенер от колата и му постави батерии.

— Дори и през деня е тъмничко.

Вратата водеше към малко антре, прилепено към конусовидната основна част на постройката, което много приличаше на вход към иглу. Не беше заключена, но дървото се бе разкривило, а пантите — ръждясали. За миг не поддаде на натиска, но после се отметна навътре и проскърца остро, сякаш всеки миг ще се разхвърчи на трески.

Малкото антре със заоблен свод водеше към основното помещение на мелницата, широко около десет метра в диаметър. Четири прозореца, разположени на равни разстояния един от друг, процеждаха слънчевите лъчи през зацапаните си стъкла, без да пропускат лятно-жълтата им яркост, подчертавайки зиморничавата сивота, която съвсем не разсейваше мрачната атмосфера. Огромният фенер в ръката на Джим осветяваше потъналия в прах и паяжини механизъм и дори машинното отделение на атомна подводница надали би учудило Холи повече. Той принадлежеше към тромавата техника на вече отминал век — огромни дървени предавки и зъбци, спирачни колела, воденични камъни, скрипци, стари разкапани въжета — и бе толкова грамаден и сложен, че не само наподобяваше творенията на човешки същества, живели в други времена, но дори сякаш бе създаден от друг, по-слабо развит биологичен вид.

Джим бе отраснал около вятърни мелници и знаеше името на всяка част. Насочваше фенера насам-натам и се опитваше да ѝ обясни механизма на действие — говореше нещо за цилиндрични зъбни колела, за различните лостове и за горния и долния воденичен камък.

И въпреки че докато седяха отвън, мелницата извикваше у него страх, настроението му започна да се променя, като влязоха вътре. За най-голяма изненада на Холи, като започна да ѝ обяснява как работи мелницата, бе изпълнен с почти същото въодушевление, което го бе завладяло, докато пазаруваха в магазина в Свенборг. Радваше се, че знае, и се опитваше да се поизфука — като хлапе, което е щастливо, че може да се прояви с онова, което е прочело в библиотеката, докато другите деца са играли навън бейзбол.

Джим се извърна към каменното стълбище отляво и без никакво колебание се заизкачва нагоре, подпирайки се леко на облата стена. На лицето му играеше едва доловима усмивка, сякаш в този миг го изпълваха приятни спомени.

Докато го следваше с неохота към помещението, което той наричаше „горната стая“, озадачена от променливото му настроение, Холи се опитваше да си обясни как може мелницата хем да го плаши, хем да му доставя удоволствие. С това място не я свързваха никакви хубави спомени, а само страшните образи от съня, които изплуваха пред очите ѝ, докато се изкачваше нагоре след Джим. Благодарение на съня тесните извити стълби ѝ бяха познати, макар да се качваше по тях за първи път — а това бе доста странно чувство, далеч по-зловещо от едно най-обикновено *deja vu*^[1].

Насред стълбището спря до прозореца да погледне към езерцето. Прозорецът бе потънал в прах. Изтри едното крило с длан и се взря надолу към водата. За миг ѝ се стори, че вижда нещо странно под спокойната повърхност, но после разбра, че това е сянката на облак, който плува в небето.

— Какво беше? — пламнал от момчешко любопитство попита Джим. Беше спрял няколко стъпала по-нагоре.

— Нищо. Сянка.

Изкачиха се в горната стая, която не беше нищо забележително — три-четири метра в диаметър, почти пет метра висока в най-издигнатата си част. Каменната стена се извиваше и сякаш се вливаше сама в себе си, а нагоре продължаваше в куполовиден таван — като че се намираха в издължения нос на космическа ракета. Каменните блокове не бяха прозрачни като в съня и в тях не танцуваха никакви кехлибарени отблясъци. От купола стърчеше горната част на чудатите машинарии, които задействаха огромните крила. Дебелата ос изчезваше в една дупка в центъра на пода.

Холи си припомни как стояха долу и гледаха през разбития таван разположения на много нива механизъм, и плахо огледа пода. Като че ли не беше прогнил. Дъските и гредите под тях изглеждаха достатъчно здрави.

— Колко много прах — рече Джим, докато се разхождаха из стаята и стъпките им вдигаха облаци прахоляк.

— И паяци — допълни Холи.

Сбърчила нос от погнуса, тя заразглежда люспите на изсмуканите до шушка насекоми, които висяха в огромните паяжини, обвиващи отдавна замрелия механизъм над главите им. Не се страхуваше от паяци, но не ги и обичаше.

— Трябва да изчистим, преди да се настаним.

— Трябваше да донесем от града метла и някои други неща.

— В къщата има парцали. Ще ги донеса, а ти започни да разтоварваш колата.

— Къщата! — Хали бе завладяна от неописуемо въодушевление.

— Като тръгнахме насам, не знаех, че имението е твое и никой друг не живее лук. Можем да занесем чувалите в къщата, да спим там и да идваме тук винаги, когато почувстваме необходимост.

— Чудесна мисъл, но не е толкова лесно. Тук ще се случи нещо, Холи; нещо, което ще отговори на въпросите ни или ще ни покаже пътя към отговорите. Усещам го. Зная го... ъ-ъ-ъ, точно както знам за ония неща. Но не можем да изберем кога ще получим прозрение. Така не става. Не можем да връчим на Бог — или на онзи, който се крие зад всичко това — един пропуск и да го помолим да ни доставя поредната порция разкрития в работно време. Трябва да седим тук и да бъдем търпеливи.

Тя въздъхна.

— Добре, щом...

Но я прекъсна камбанен звън.

В продължение на няколко секунди камбаните звънях с сладките си сребърни гласове, без да кънтят или да ечат, и звукът бе приятно мелодичен. Беше толкова жизнерадостен, че би трябвало да звучи естествено на фона на умислената каменна грамада. Наведе Холи на тъжни Мисли — за греха, за наказанието и за изкуплението.

Още докато се извърещаше да види откъде идва, звъненето престана. Но преди да успее да попита Джим какво е това, то пак започна.

Този път разбра защо го свързва с религията. Точно така звънях камбаните, които дяконите биеха по време на литургия. Сладките звуци ѝ припомниха мириса на нард и миро от студентските години, когато ѝ се въртеше идеята да се покръсти в католическата вяра.

Камбаните отново замлъкнаха.

Обърна се към Джим, който бе ухилен до уши.

— Какво е това? — попита тя.

— Не са камбани — каза той, а в този миг звъненето заглъхна.

После зазвънях за четвърти път, а той се почуди за миг и най-сетне ѝ отговори:

— Камъните звънят, бях забравил това явление.

— Пеещи камъни? — изумено повтори тя.

При следващите две извънпявания тя обиколи стаята, накланяйки глава ту насам, ту натам, докато най-сетне започна да ѝ се струва, че мелодията наистина идва от зидарията, че извира не от някое определено място, а едновременно от всеки камък в кръглата стена, и никъде не звучи по-силно.

Рече си, че камъкът не може да пее, със сигурност не и с такъв нежен глас. Вятърната мелница бе необичайна постройка и може би имаше странна акустика. Може би на определено място в най-затънтения ъгъл на първия етаж звънят камбанки, а после, благодарение на странната акустика, звукът се пренася с еднаква сила по стените на всеки етаж. Това обяснение беше по-логично от идеята за магически, пеещ камък.

Опря ръка в стената.

Варовикът беше хладен. Почувства слабите вибрации.

Камбаните замлъкнаха.

Трептенето в стената замря.

Зачакаха.

Като стана ясно, че няма пак да забият, Холи попита:

— Кога преди си ги чувал?

— Като бях на десет години.

— А после какво се случваше, те какво означават?

— Не зная.

— Но ти каза, че ги помниш.

Очите му грееха от възторг.

— А-ха. Помня звъна. Но не помня нито откъде идва, нито какво следва. Само че си мисля... че това е добър знак, Холи. — Гласът му звучеше почти прехласнато. — Означава, че ще се случи нещо много хубаво, нещо... чудесно.

Холи се раздразни. Въпреки мистичната страна на човекоспасителните мисии на Джим — и въпреки собствените си паранормални сънища и съществата от тях — бе дошла във фермата с надеждата да намери логично обяснение на случилото се досега. Представа си нямаше какво може да е това обяснение. Но се осланияше на вярата си в научния метод. Старателното изследване, подкрепено с внимателен размисъл, използването на дедуктивни или индуктивни

разсъждения според случая, трябва да доведе до решението на задачата. Но в настоящия миг логиката съвсем не бе на място. Тревожеше я склонността на Джим към мистицизъм, макар че не можеше да отрече, че с всичките си приказки за Бог той се бе отдал на ирационалното от самото начало и не се стараеше да го прикрие.

— Но, Джим, как си могъл да забравиш нещо толкова чудато, както и всичко останало, което някога ти се е случвало на това място?

— Не мисля, че просто съм забравил. Смятам, че съм бил *принуден* да забравя.

— От кого?

— От онзи или онова, което накара камъните пак да запеят и което се крие зад всички неотдавнашни събития. — Той се запъти към отворената врата. — Хайде, давай да изчистим и да се настаняваме. Искаме да сме готови за онова, което ще се случи, каквото и да е то.

Тя го последва до стълбите, но спря и го проследи с поглед как прескача по две стъпала наведнъж, като дете, очаровано от предстоящите приключения. Всичките му опасения по отношение на мелницата и страхът му от Врага се бяха изпарили като капчици вода върху гореща печка. Виенското колело се бе завъртяло още по-нависоко.

Холи усети нечие присъствие над себе си и вдигна очи. Над вратата бе увиснала огромна паяжина, точно в извивката, където стената се сливаше с тавана. Огромен паяк, чието тяло бе голямо колкото нокътя ѝ, а вретеновидните му крачка бяха колкото малкото ѝ пръстче, мазен като бучка восък и с тъмния цвят на капка кръв, изсмукваше лакомо бледото треперещо телце на впримчената нощна пеперуда.

[1] Усещането, че определено пзживяване се повтаря, макар то всъщност да е ново (фр.) — Б.пр. ↑

С помощта на метла, лопатка, кофа вода, четка и няколко парцала на бърза ръка приведоха горната стая в приличен вид. Джим дори домъкна от килера на къщата препарат и хартиени кърпи, та да смъкнат от стъклата мръсотията и да стане по-светло. Холи подгони и уби не само паяка, който висеше над вратата, но и седем други, а накрая изследва с фенера най-тъмните ъгли, за да се увери, че се е справила с всичките.

Разбира се, на долния етаж сигурно бъкаше от безбройни гадинки. Опита се да не мисли за тях.

Към шест часа денят започна да избледнява, но в стаята бе достатъчно светло и без петролната лампа. Седнаха по турски на надуваемите спални чували с голямата хладилна чанта помежду си. Като използваха затворения капак за маса, си направиха сандвичи, отвориха пакетите с картофките и кифличките със сирене и по една кутия бира. Макар да не бе обядвала, Холи не се бе сещала са храна, докато не започнаха да я приготвят. Изпитваше по-силен глад, отколкото би очаквала при подобни обстоятелства. Всичко ѝ беше вкусно, по-прекрасно и от менюто на скъп ресторант. Белият хляб със сирене и маслиновият салам с горчица ѝ напомняха за вкусотиите от детството, за силните усещания и забравената невинна чувственост на младостта.

Не говореха много, докато се хранеха. И двамата не се смущаваха от мълчанието, а и изпитваха такова първично удоволствие от храната, че никакъв разговор, колкото и да бе духовит, не би направил мига по-приятен. Но това бе само една от причините за съдържаността им. Холи поне не беше в състояние да измисли какво да каже при тези необикновени обстоятелства — седнала в горната стая на порутена вятърна мелница, в очакване на свръхестественото. Приятен лек разговор, независимо от темата, би бил неподходящ, а сериозна дискусия на каквато и да е тема би звучала смехотворна.

— Чувствам се нелепо — сподели накрая тя.

— И аз — призна той. — Мъничко.

В седем часа, като отвориха кутията с шоколадовите сладки, изведнъж ѝ дойде наум, че в мелницата няма тоалетна.

— А с банята какво ще правим?

Той вдигна ключовете си от пода и ѝ ги подаде.

— Иди в къщата. Канализацията работи. Точно до кухнята има малка баня.

Изведнъж забеляза, че стаята се изпълва със сенки, а като погледна през прозореца, установи, че навън вече е паднал здрач. Бутна сладките настрани и рече:

— Искam да изтичам дотам и да се върна, преди да се сгъмни.

— Давай. — Джим вдигна ръка, сякаш се заклеваше през знаме. — Кълна се във всичко, което е свято за мен на този свят, че ще ти оставя поне една сладка.

— Като се върна, половината кутия да е налице, или ще те изпратя в Свенборг да купиш още.

— Приемаш своя дял от сладките много насериозно.

— Така е, дявол да го вземе.

Джим се ухили.

— Харесват ми такива жени.

Тя взе фенера, за да превземе долния етаж, стана и се упъти към вратата.

— Няма да е зле да запалиш лампата.

— Дадено. Като се върнеш, ще завариш тук истински уютен малък лагер.

Докато слизаше по тесните стълби, мисълта да се отдели от Джим започна да я тревожи и притеснението ѝ се усилваше с всяка измината минута. Не се страхуваше, че е сама. Плашеше я, че го оставя сам. Кое то беше смехотворно. Той бе възрастен мъж, с далеч по-добри умения за самозащита от среднoстатистическия гражданин.

Като влезе за пръв път в мелницата, на долния етаж бе много по-светло от сега. Покритите с паяжини мръсни прозорци изобщо не допускаха вътре слабата светлина на здрача.

Докато прекосяваше сводестия вход към антрето, я обзе неприятното чувство, че някой я наблюдава. Знаеше, че са сами в мелницата и се нахока, че е такава пъзла. Но тревогата ѝ нарастваше и като стигна в антрето, вече не издържа и обърна лъча на фенера към тъмното помещение отзад. Сенките обгръщаха старинната машинария

като завеси от черен креп в къщата на духовете в лунапарк; когато светлината достигна до тях, се плъзнаха встрани, а като се отмести лъчът, пак се спуснаха тихичко. В оголените от светлината ъгли не се криеха шпиони. Може би зад една или друга част на механизма се бе притаил някой и Холи се запита дали да не изследва стаята сантиметър по сантиметър, за да открие натрапника.

Но изведнъж се почувства като глупачка, която се плаши прекалено лесно. Питайки се къде се е изпарила предприемчивата репортерка от едно време, тя излезе навън.

Слънцето се бе скрило зад планините. Небето бе пурпурно и дъгоцветно синьо като в картините на стария Максфийлд Париш. Жабите крякаха, сгушени в сенчестите си скривалища покрай брега на езерото.

През целия път на Холи продължаваше да ѝ се струва, че я следят. И макар да бе възможно някой да се таи в мелницата, надали цял взвод шпиони бяха заели позиция в хамбара, околните ниви и далечните хълмове, решени да следят всяка нейна стъпка.

— Глупачка — присмя се тя на себе си, докато отключваше задната врата с ключовете на Джим.

Въпреки че имаше фенер, неволно посегна към ключа за осветлението. Изненада се, като откри, че електричеството не е изключено. Още повече се изненада от онова, което светлината откри пред очите ѝ — напълно обзаведена кухня. До прозореца имаше маса и четири стола. Закачени на тавана се полюшваха медни съдове и тигани, а на две еднакви поставки на стената над кухненския плот висяха ножове и други домакински инструменти. На плота имаше тостер, скаричка и миксер. Към хладилника с помощта на магнитна фигурка във формата на бирена кутия марка „Будвайзер“ бе прикрепен списък за покупки.

Нима Джим не бе изхвърлил вещите на баба си и дядо си след смъртта им преди пет години?

Холи прекара пръст по един от шкафовете и остави диря в тънкия слой прах. Но той се бе събирал не повече от три месеца, в никакъв случай пет години.

След като посети тоалетната, тя се разходи из антрето, прекоси трапезарията и влезе в дневната, където всички мебели си бяха на мястото, покрити с тънък слой прах. Някои от картините висяха малко

накриво. По облегалките и дръжките на креслата и столове имаше плетени на ръка покривчици. Старият часовник не тиктакаше. Поставката за вестници до люлеещия се стол бе претърпана с какви ли не издания, а джунджуриите в махагоновите витринки, които също бяха прахолясали, блещукаха матово.

Първата ѝ мисъл бе, че Джим държи къщата мебелирана, за да може да я даде под наем, докато намери купувач. Но на едната стена в дневната имаше четири снимки в рамки, които не би оставил на разположение на някой наемател — баща му като млад мъж, на около двадесет и една години; сватбена снимка на бащата и майката на Джим и Джим на пет-шест години с родителите си.

В последната рамка имаше семеен портрет на приятна двойка около петдесетте — бяха снимани в едър план, до раменете. Мъжът бе доста едър, със смели, сякаш изсечени черти на лицето, но веднага личеше, че е Айрънхарт; жената бе по-красива, по-скоро женствена, отколкото хубава и някои от чертите ѝ се забелязваха в лицата на Джим и баща му. Холи не се запита нито за миг кои са — това бяха баба му и дядо му, Лина и Хенри Айрънхарт.

Лина Айрънхарт бе жената, в чието тяло Холи присъстваше като дух в снощния сън. Широко ясно лице. Раздалечени очи. Плътни устни. Къдрава коса. Естествена бенка, просто малка тъмна точица високо на дясната ѝ скула.

И макар да бе дала на Джим точно описание, той не бе успял да я разпознае. Може би не е смятал очите ѝ за раздалечени или пък устните за плътни. Може би косата ѝ не е била винаги къдрава, а само за известно време, благодарение на вниманието на някой фризьор. Но бенката трябваше да го подсети, макар и пет години след смъртта на баба му.

Дори и след като влезе в къщата, усещането, че някой я следи, не я изостави напълно. Сега, докато се взираше в лицето на Лина Айрънхарт на снимката, усещането толкова се изостри, че тя се извърна рязко и огледа дневната.

Беше сама.

Забърза към коридора, а оттам премина в предното антре. Пусто.

Към втория етаж водеше тъмно махагоново стълбище. Прахът по колоната, която подпираше перилата, и по парапета бе непокътнат — нямаше отпечатыци от длани или от пръсти. Холи огледа стъпалата до

първата площадка и извика „ехо?“ Гласът ѝ прозвуча странно в празната къща.

Никой не ѝ отвърна.

Тя се заизкачва колебливо по стълбите.

— Кой е тук? — извика отново.

Отвърна ѝ само тишината.

Тя се смръщи и на третото стъпало спря. Погледна към антрето, а после пак към площадката.

Наоколо цареше дълбока, неестествена тишина. Пустите къщи също имат свои шумове — от време на време старите дървении проскърцват или изщракват, или изпукват, докато се свиват и разширяват, или пък някой провиснал капак потропва, побутван от пръстите на вятъра. Но къщата на Айрънхартови беше толкова тиха, че ако не чуваше шумовете, които самата тя предизвикваше, спокойно можеше да заключи, че е оглушала.

Изкачи още две стъпала. Отново спря.

Все още ѝ се струваше, че някой я наблюдава. Сякаш самата стара къща я следи със злокобен интерес, оживяла и настръхнала, вторачила в нея хилядите очи, скрити в дървените первази и във фигурките на тапетите.

В светлината, която разпръскваше лампата на площадката, танцуваха пращинки.

Здрачът бе долепил пурпурното си лице до стъклата.

Холи стоеше четири стъпала под площадката, почти под втория ред стълби към коридора на горния етаж, който не се виждаше оттук, убедена, че там я чака нещо. Не непременно Врагът, даже не нещо живо или злонамерено — и все пак нещо ужасяващо, чието разкритие би я потресло.

Сърцето ѝ препускаше. Преглътна и усети бучка в гърлото си. Като пое дъх, едва не се стресна от хриптенето на дробовете си.

Усещането, че я следят и че се клатушка на прага на чудовищно откритие така я завладя, че се извърна и забърза надолу по стълбите. Не се втурна да бяга от къщата, а мина обратно през всички стаи и загаси лампите, но не се бави излишно.

Небето навън бе тъмновиолетово над планините на изток, пурпурночервено над склоновете на запад, а по средата — сапфиреносиньо. Златните поля и хълмовете бяха станали бледосиви,

почти като овъглени, сякаш докато бе стояла в къщата, навън беше бушувал пожар.

Докато пресичаше двора и минаваше покрай хамбара, все повече ѝ се струваше, че я наблюдават. Хвърли тревожен поглед към зеещия черен квадрат на сеновала и към прозорците от двете страни на голямата червена двойна врата. Усещането, което изпитваше, свиваше стомаха ѝ с такава първична сила, че далеч надхвърляше инстинктивната тревога. Чувстваше се като морско свинче на лабораторна маса за опити, в чийто мозък са вкарани жици, а учените изпращат импулси направо в церебралната тъкан, която контролира страховия рефлекс и поражда параноидални илюзии. Никога не бе изпитвала подобно усещане и като осъзна, че се олюлява на тесния праг на паниката, положи всички усилия да се овладее.

Тичешком измина извитата пътека покрай езерцето. Държеше загасения фенер като боздуган, готова да халоса всеки, който се изпречи на пътя ѝ.

Отново дочу звън. И въпреки задъханото си дишане, долови чистото, сребърно трептене на езичета, които се удрят в корпуса на идеално настроени камбани.

За миг се удиви, че звукът се чува и извън мелницата, при това на разстояние, още повече, че трябваше да заобикоти половината езеро, докато стигне до постройката. Но още преди камбаните да престанат да пеят, улови в периферното си зрение някакви отблясъци, отдели очи от мелницата и погледна към водата.

От средата на езерото извираше на тласъци кървавочервена светлина, която се разливаше към бреговете в идеални концентрични кръгове, подобно на вълните, които се образуват около хвърлен на дълбоко камък. При тази гледка Холи се закова на място и едва не се строполи на колене на чакъла, който сякаш се изплъзна под краката ѝ.

Когато камбаните замлъкнаха, светлината веднага угасна. Сега водата бе много по-тъмна от днес следобед, когато бе видяла езерото за пръв път. Тъмните оттенъци на аспида бяха изчезнали и сега водата беше черна като полирана плочка обсидиан.

Камбаните зазвъняха отново, а огнената светлина замига в сърцето на езерото. Всеки нов цвят се разпукваше не на повърхността, а в дълбините му, и първо бе по-блед, но бързо се издигаше нагоре, а

когато доближеше повърхността, избухваше като заря и разливаше вълни светлина към бреговете.

Звънът утихна.

Водата потъмня.

Жабите по брега вече не крякаха. Вечно шумящият природен свят бе утихнал като къщата на Айрънхартови. Не се чуваха ни викове на койоти, ни жужене на насекоми, ни бухане на бухали, ни писъци на прилепи или плясък на крила, дори тревата не шумеше.

Камбаните зазвучаха отново и светлината пак заискри, но този път вече не червена като кръв, а по-оранжева и по-ярка отпреди. Белите треви по брега я улавяха и светеха като дъгоцветни облаци.

От дъното на езерото се надигаше нещо.

Камбаните замлъкнаха и светлината угасна, но Холи стоеше наред пътеката, обзета от благоговение и страх и макар да знаеше, че трябва да хукне да бяга, не можеше да помръдне.

Звън. Светлина. Този път мътнооранжева. Нито отсянка червено.

Холи разкъса оковите на страха и хукна към мелницата. Пулсиращата светлина грееше навсякъде и оживяваше тъмния полумрак. Сенките се люлееха ритмично като апахи, които танцуват около огъня на войната. Изсъхналите царевични стъбла зад оградата бяха противно щръкнали като вретеновидните крачка и плоското тяло на богомолка. Мелницата сякаш в този миг тъкмо се превръщаше от каменна в медна или дори в златна.

Тъкмо стигна до отворената врата, когато светлината помръкна и настъпи тишина.

Прекося тичешком прага, после се закова в тъмното, точно преди да влезе в долното помещение. През прозорците вече не влизаше никаква светлина. Мракът сякаш лепнеше като катран. Докато търсеше с треперещи пръсти копчето на фенера, й беше трудно да си поеме дъх, сякаш самия мрак се просмукваше в дробовете ѝ и я душеше.

Уцели го точно в мига, в който камбаните зазвъняха наново. Плъзна лъча от единия до другия край на стаята, за да се увери, че никой не протяга в тъмното ръце към нея. После намери стълбите отляво и забърза към горната стая.

Като стигна до прозореца, доближи лице до стъклото, което днес бе отрила с ръка. В езерото долу кръглата като копче тръпнеща

светлина бе станала още по-ярка и вече не оранжева, а кехлибарена на цвят.

Холи хукна по оставащите стъпала, викайки Джим.

Докато тичаше, в главата ѝ препускаха налудничаво стихове на Едгар Алън По, които бе учила преди сто години в първите гимназиални класове, и мислеше, че отдавна е забравила:

*Сребърни звънци звънтят
и с припевен ритъм верен,
като древен стих размерен,
разпилени, ту пък слени —
звън след звън
в звън един: Дин! — Дин! — Дин!^[1]*

Нахлу в стаята, осветявана от петролната лампа. Джим се усмихваше, обикаляше наоколо и оглеждаше очаквателно стените.

Като замлъкнаха камбаните, Холи се обади:

— Джим, ела да видиш, ела бързо, в езерото има нещо.

Втурна се към най-близкия прозорец, но той бе точно толкова отдалечен от езерцето, че да не се вижда нищо. Другите два прозореца бяха още по-извън обсега на желаната гледка, тъй че дори не ги доближиха.

— Камъкът пее — мечтателно рече Джим.

Холи се върна на стълбите и в този миг камбаните пак утихнаха. Поспря и хвърли поглед назад, колкото да се убеди, че Джим я следва, защото ѝ изглеждаше малко унесен.

Докато бързаше надолу, в мисълта ѝ се мернаха нови стихчета от стихотворението на По:

*... с тръпки ледни шепне медни звън —
и със слух, от страх терзан,
знай ухото: вред е злото!*

Не бе от онези жени, които се сещат за подходящите за даден момент стихове. Не помнеше да е цитирала или дори чела и един стих — освен бозите на Луиз Тарвол! — откак завърши колежа.

Като стигна до прозореца, заизбърсва трескаво с длан и другото стъкло, за да виждат по-добре какво става долу. Светлината отново бе станала кървавочервена и по-мътна, сякаш онова, което се бе издигало нагоре, отново бе започнало да потъва.

Дан! — Дан! — Дан!

В общи пукот сетне звукът, ужас — звукът сам!

Струваше ѝ се налудничаво да рецитира наум стихове наред всички тези чудати и страшни събития, но никога преди не бе изпитвала такова напрежение. Може би мисълта работи по този начин — като ѝ скимне, измъква отдавна забравени неща — когато ѝ предстои среща с по-висша сила, сигурно Бог, но най-вероятно не. Не вярваше Бог да живее в езерце, въпреки че всеки пастор сигурно би ѝ казал, че Бог е навсякъде, във всички неща. Бог е като четиристотинкилограмова горила, която може да живее където си поиска.

Джим тъкмо дойде до нея и звъненето престана, а алената светлина в езерото бързо угасна. Той застана до нея и доближи лице до стъклото.

Зачакаха.

Изминаха две секунди. Още две.

— Не — каза тя. — Дявол да го вземе, исках да го видиш.

Но камбаните не запяха повече, а езерото отвън оставаше тъмно сред постепенно гаснещия здрач. След няколко минути щеше да падне нощта.

— Какво беше? — попита Джим и се дръпна от прозореца.

— Като във филм на Спилбърг — развълнувано отвърна тя — от дълбините на езерото, през водата, се издигаше светлина, която пулсираше в такт със звъна на камбанките. Предполагам, че звъненето идва оттам, от онова нещо в езерото, и някакси се предава на стените на мелницата.

— Филм на Спилбърг? — Изглеждаше озадачен.

Опита се да му обясни:

— Прекрасно и ужасяващо, внушително и странно, страшно и адски вълнуващо едновременно.

— Искаш да кажеш „Срещи с третия вид“? Да не говориш за космически кораб или нещо такова?

— Да. Не. Не съм сигурна. Не зная. Може би нещо по-странно и от това.

— По-странно от космически кораб?

Почудата и дори страхът ѝ отстъпиха място на раздразнението. Не бе привикнала да не ѝ стигат думите да опише нещо видяно или почувствано. Но с този мъж и с невъобразимите щуротии, в които бе оплетен, рядко богатият ѝ речник и умението да ѝ изплита точни фрази я изоставяха най-позорно.

— По дяволите, да! — най-сетне каза тя. — По-странно и от космически кораб. Най-малкото по-странен от онези, които показват по филмите.

— Хайде — рече ѝ той и се заизкачва отново по стълбите, — да вървим горе. — Тя се забави на прозореца, а Джим се върна и я улови за ръка. — Още не е свършило. Мисля, че едва започва. А нашето място е в горната стая. Зная, че това е мястото. Хайде, Холи.

[1] Преводът на стиховете е на Георги Михайлов. ↑

Пак седнаха на надуваемите спални чували.

Лампата хвърляше перлено-сребристи отблясъци, в чиято светлина жълтеникаво-бежавите варовикови стени изглеждаха бели. Фитилите на лампата лекичко съскаха, сякаш през дъсчения под на високото помещение долиташе шепот.

Джим се намираше в най-високата точка на виенското колело на емоциите си и преливаше от детински възторг и нетърпение, но този път и Холи беше в кабинката. Светлините в езерото ѝ бяха изкарвали ума, но ѝ бяха въздействали и по друг начин — те бяха предизвикали дълбока психологическа реакция на първично подсъзнателно ниво, бяха възбудили смесица от почуда и надежда, чийто фитил вече гореше и предвещаваше някаква силно желана експлозия на вяра, някакъв емоционален катарзис.

Вече бе свикнала с мисълта, че Джим не е единствената неспокойна личност тук. Неговото сърце може би бушуваше с по-голяма сила, но нейната душа бе не по-малко опразнена от неговата. Когато се срещнаха в Портланд, тя бе изпепелен циник, оставяше се животът да я ръководи, но дори не се и опитваше да си отговори на въпроса коя е, нито пък да запълни празнините в сърцето си. Не бе преживяла трагедията и мъката, която бе познал той, но бе разбрала, че живот, лишен от изпитания и радост също може да роди отчаяние. Преследвала с дни, седмици и години цели, които всъщност не означаваха много за нея; водена от намерения, които не бе прегръщала въодушевено; без никого, на когото да се отдаде напълно, сега се чувстваше нравствено опустошена. Тя и Джим бяха двете части на символа ин-ян, създадени да си пасват идеално, да се изцелят един друг само чрез единството си. Подхождаха си изумително добре и съединяването им изглеждаше неизбежно. Но символът можеше и никога да не се сдвои, ако двете половини не се бяха оказали на едно и също място по едно и също време.

Сега очакваше с трескаво нетърпение срещата със силата, която ѝ бе довела Джим. Бе готова да се изправи пред Бог, или пред нещо

също толкова добронамерено. Не можеше да повярва, че видяното в езерото е Врагът. Онова същество бе друго, свързано с това, но все пак различно. Дори и Джим да не ѝ бе казал, че ги очаква нещо прекрасно и добро, тя сама щеше да почувства, че светлината във водата и пеещият камък предвещават не кървища и смърт, а неземна радост.

Първо си разменяха кратки реплики, страхувайки се, че бърливостта им би могла да попречи на силата да пристъпи към следващата крачка в общуването си с тях.

— Откога съществува езерото? — попита Холи.

— Отдавна.

— Отпреди Айрънхартови?

— А-ха.

— Отпреди фермата?

— Определено.

— Вероятно от вечни времена?

— Вероятно.

— Има ли местни легенди за него?

— Какво имаш предвид?

— Истории за призраци, Лох Нес, от този тип.

— Не. Поне аз не съм чувал.

Замълчаха. Чакаха.

Най-сетне Холи попита:

— Каква ти е теорията?

— А?

— Днес ми каза, че имаш теория, нещо странно и фантастично, но не искаше да говориш за него, докато не го премислиш.

— О, да. Значи, това може би е нещо повече от теория. Като каза, че си видяла в съня си нещо под водата... ъ-ъ-ъ, не зная, просто започнах да мисля за среща...

— Среща?

— Дааа. Както ти каза, с нещо... чуждоземно.

— Не от този свят — допълни Холи, припомняйки си светлините и камбанения звън.

— Те са някъде там, във Вселената — с блеснали очи рече Джим. — Прекалено е голяма, за да не са някъде там. И някой ден ще дойдат. Някой ще ги срещне. И защо не аз или ти?

— Но може би вече са били под езерото, когато ти си бил на десет години.

— Може би.

— И защо ще седят там през цялото това време.

— Не зная. Сигурно са там от много по-отдавна. От стотици години. От десетки хиляди години.

— Но защо на дъното на езерото ще има космически кораб?

— Вероятно наблюдателна станция, откъдето следят развитието на човешката цивилизация — както ние имаме научни станции в Антарктида, за да изследваме природата там.

Изведнъж в очите на Холи те се превърнаха в деца, които седят под звездите в лятна нощ, и като всички деца, непрестанно умуват над неизвестното и мечтаят за екзотични приключения. На едно ниво размислите им ѝ се виждаха абсурдни, дори смехотворни, а и не вярваше, че събитията напоследък могат да получат толкова стройно и все пак фантастично обяснение. Но с друга част от психиката си, която бе все още детска и винаги щеше да остане такава, тя отчаяно се опитваше да превърне фантазията в действителност.

Изминаха двадесет минути, без да се случи нищо ново, и Холи започна постепенно да се спуска от висините на възторга и нервното въодушевление, в които я бяха запратили светлините в езерото. Все още изпълнена с почуда, тя вече се бе отърсила от емоционалното изтръпване и си припомни какво ѝ се бе случило точно преди да се появи лъчистото видение в езерото — онова всеобземащо, свръхестествено, почти паническо усещане, че някой я следи. Тъкмо се накали да разкаже на Джим, когато в ума ѝ изплуваха другите странни неща, които бе открила в къщата.

— Тя е напълно обзаведена. Изобщо не си разчиствал, откакто са починали баба ти и дядо ти.

— Държа я мебелирана, за да мога да я дам под наем, докато намеря купувач.

Когато седеше в антрето и се опитваше да си даде обяснение на този любопитен факт, Холи буквално бе формулирала мисълта си със същите думи.

— Но си оставил и личните им вещи.

Той не я погледна, а извърна поглед към стената, в очакване да се появи свръхестественото присъствие.

— Ако бях намерил наемател, щях да ги изнеса.

— Оставил си ги да си седят повече от пет години?

Той сви рамене.

— И оттогава е чистено общо взето редовно, макар и не съвсем скоро.

— Човек не знае кога ще изскочи наемател.

— Малко е зловещичко, Джим.

Най-сетне извърна очи към нея.

— Как така?

— Прилича на мавзолей.

Сините му очи бяха напълно непроницаеми, но на Холи ѝ се струваше, че го дразни, вероятно защото прозаичните разговори за наематели, чистене и недвижими имоти го откъсваха от далеч по-приятните размишления върху космическите срещи.

Той въздъхна и отвърна:

— Да, страшничко е.

— Тогава защо...

Той намали бавно пламъка на лампата. Острата бяла светлина се смекчи до бледо-лунен блясък и сенките се примъкнаха по-наблизо.

— Да ти кажа право, сили няха да сложа ред в дядовите неща. Само осем месеца преди това, след смъртта на баба, двамата бяхме подреждали нещата ѝ и това ми стигаше. Когато... си отиде толкова скоро след нея, ми дойде прекалено много. Дълго време те бяха единственото, което имах. После изведнъж вече ги нямаше.

Разстрои се и синевата на очите му потъмня.

Изпълнена от съчувствие, Холи се пресегна през хладилната чанта и хвана ръката му.

— Все отлагах, ли отлагах — продължи той, — и колкото повече се бавех, толкова по-трудно ми се струваше изобщо някога да се захвана. — Отново въздъхна. — Ако бях намерил купувач или наемател, това щеше да ме накара да сложа нещата в ред, колкото и да ми е неприятно. Но тази ферма ще продадеш толкова, колкото и камион пясък наред Мохавската пустиня.

Да затвори къщата след смъртта на дядо си и да не пипне нищо в продължение на четири години и четири месеца, като се изключи чистенето от време на време — това си беше чиста ексцентричност. Холи не намираше друго обяснение. Същевременно обаче, тази

ексцентричност я трогна, развълнува я. Както бе почувствала още в самото начало, под яростта и под желязната маска на супергерой се криеше блага душа, и тази нежна част от природата му също ѝ допаднаше.

— Ще го направим заедно — рече тя. — Като разберем какво, по дяволите, ни се случва, накъдето и да ни отнесе вятърът оттук насетне, все ще намерим време да подредим нещата на дядо ти. Няма да е толкова трудно, ако сме двамата.

Той ѝ се усмихна и стисна ръката ѝ.

Холи си припомни още нещо.

— Джим, помниш ли как ти описах жената от снощния ми сън, онази, която се качваше по стълбите?

— Горе-долу.

— Каза, че не я познаваш.

— Е?

— Да, но в къщата има нейна снимка.

— Има ли?

— В дневната, снимката на петдесетгодишната двойка — предполагам, баба ти и дядо ти, Лина и Хенри, нали?

— Да, точно така.

— Жената в съня беше Лина.

Той се намръщи.

— Не е ли странно...

— Ами, може би да. Но по-странното е, че ти не я разпозна.

— Сигурно описанието ти не е било точно.

— Не чу ли за бенката...

Той присви очи, а ръката му притисна нейната още по-крепко.

— Бързо, бележниците.

— Какво? — обърка се Холи.

— Всеки момент ще се случи нещо, усещам го, и ще ни трябват бележниците, които купихме в центъра.

Пусна ръката ѝ и Холи извади от торбичката до себе си двата жълти тефтера и черния флумастер. Той ги взе, позачуди се и заоглежда стените и сенките наоколо, сякаш очакваше по-нататъшни указания.

Камбаните запяха.

Мелодичният звън накара Джим да потръпне. Знаеше, че всеки миг ще се разкрие значението не само на последните събития, но и на случилото се през последните две и половина десетилетия. А и не само това. Нещо повече. Нещо много повече. Песента на камбаните предвещаваше още по-голямо откровение за разбирането, за трансценденталните истини и за обяснението на исконното значение на целия живот, минал и бъдещ, на корените и съдбата, на смисъла на самото съществуване. Колкото и грандиозно да звучеше това, той предусещаше, че преди да напусне мелницата, пред него ще се разкрият тайните на сътворението и че ще достигне онова състояние на просветление, което бе търсил — но не бе успял да открие — в какви ли не религии.

Когато камбанките забиха отново, Холи понечи да се изправи.

Джим помисли, че тя иска да слезе до прозореца на стълбите, за да гледа езерото.

— Не, почакай — каза той. — Този път ще се случи *тук*.

Тя се подвоуми, после седна.

Когато звукът заглъхна, Джим се почувства заставен да отмести хладилната чанта и да сложи единия бележник между него и Холи на пода. Не знаеше какво трябва да прави с другия и с флумастера, но след кратък размисъл ги задържа.

Когато мелодията зазвуча за трети път, във варовиковите стени запулсира ослепителна светлина. Червеното сияние сякаш се надигаше във вътрешността на самия камък и се фокусираше точно пред тях, а после изведнъж затанцува из стаята, обгръщайки ги с пулсиращи ивици светлина.

Още докато странните отблясъци препускаха наоколо, Холи изскимтя от страх и Джим си спомни какво му бе казала за съня. Жената — независимо дали е била баба му или не — се бе изкачала по стълбите в горната стая, бе видяла кехлибареното сияние в стените, сякаш мелницата бе от оцветено стъкло, и бе видяла как от слепените с хоросан каменни блокове се ражда нещо неописуемо зло.

— Всичко е наред — опита се да я успокои. — Не е Врагът. Нещо друго е. Няма нищо опасно. Това е друга светлина.

Той само споделяше с нея успокоението, което му вдъхваше висшата сила. Молеше се на Бога да не греши, че над главите им

наистина не е надвиснала никаква опасност, защото си спомняше прекалено ясно отвратителните биологични трансформации на тавана в собствената си спалня в Лагуна Нигел преди малко по-малко от дванадесет часа. Тогава светлината пулсираше в мазния родилен мехур, който се бе появил на съвсем обикновената облицована с плоскости стена, а гърчещата се тъмна форма вътре бе нещо, което никога повече не би искал да види по-отблизо.

При последните две извънявания светлината стана кехлибарена на цвят. Но иначе по нищо не приличаше на заплашителните отблясъци по тавана в спалнята, които тъй или иначе бяха в друг нюанс на кехлибареното — онова бе злокобното жълто на гниеща тъкан или гъста тъмна гной, а и пулсираше в такт със зловещото тройно сърцебиене, което сега не се чуваше. Но Холи все пак изглеждаше уплашена.

Искаше му се да я привлече към себе си, да обвие с ръка раменете ѝ. Но в момента трябваше да посвети цялото си внимание на висшата сила, която се мъчеше да осъществи контакт с него.

Звънът утихна, но светлината не изчезваше. Тя трептеше, люшкаташе се, ту потъмняваше, ту се разискряше. Плуваше в иначе тъмната стена на цели ята амебоподобни образувания, които непрекъснато се сливаха и се разделяха, образувайки нови форми, като в едноизмерен калейдоскоп. Непрекъснато променящите се фигури ги заливаха от всички страни — от основата на пода чак до най-високата точка на куполовидния таван.

— Чувствам се като в батискаф, потопен дълбоко, дълбоко в океана — рече Холи. А из тъмната вода наоколо се гмуркат и се стрелкат от всички страни огромни стада светещи риби. Обичаше я заради умението да облича изживяното в по-красиви думи, отколкото можеше сам да намисли — думи, които завинаги щяха да запечатат в паметта му видяното, дори и да живееше сто години.

Без съмнение призрачните отблясъци танцуваха вътре в самия камък, а не само по повърхността. Можеха да гледат вътре във вече прозрачната зидария, сякаш чрез алхимична магия стената се бе превърнала в тъмен кварц. Кехлибареното лъчение осветяваше стаята по-силно от лампата, която Джим бе намалил. Треперещите му ръце, както и лицето на Холи, изглеждаха златни.

— И сега? — тихичко попита Холи.

Джим забеляза, че нещо става с жълтия бележник на пода.

— Виж.

В горната една трета на първата страница се бяха появили думи.
Изглеждаха така, сякаш бяха написани с пръст, потопен в мастило:

ВЕЧЕ СЪМ ПРИ ВАС.

Холи се бе разсеяла — меко казано! — от играта на светлините, но не вярваше Джим да се е навел през това време към бележника и да е написал думите с флумастера или с нещо друго, и то без да привлече вниманието ѝ. Но ѝ беше много трудно да повярва, че някакво безтелесно присъствие им изпраща послание.

— Мисля, че ни подканят да задаваме въпроси — рече Джим.

— Тогава го питай какво е — веднага отвърна Холи.

Той изписа въпроса на втория бележник, който държеше в скута си, и ѝ го показа:

Кой си ти?

Пред очите им отговорът се появи върху първия бележник, който се намираше между тях, но малко встрани, леко извърнат, така че да могат и двамата да го прочетат. Думите не прогориха хартията, нито пък бяха изписани с магическо мастило, което капе от въздуха. Вместо това разкривените букви се появиха първо като сиви очертания, а после потъмняха, сякаш изплуваха от самата хартия, като че ли страницата на бележника не беше с дебелина една петстотна част от сантиметъра, а цяло езеро, дълбоко няколко метра. Веднага разпозна приликата с ефектите, които бе наблюдавала преди това, когато светлинните кълба се издигаха от сърцето на езерото, преди да започнат да избухват и да разпръскват сияйни концентрични кръгове към бреговете; такава бе и светлината, която се бе появила първоначално в каменните блокове, преди те да станат напълно прозрачни.

ПРИЯТЕЛЯТ.

Кой си ти? Приятелят.

Това бе странно представяне. Не „ваш приятел“ или „приятел“, а „Приятелят“.

За един извънземен интелект, ако наистина в момента се сблъскваха с това, името криеше любопитни религиозни подтекстове, конотираше божественост. Хората бяха дали на Бога много имена — Йехова, Аллах, Брама, Зевс, Езир^[1], — но още повече определения. Бог

е Всевишният, Безсмъртното Битие, Безкраят, Отец, Спасителят, Създателят, Светлината, Приятелят като че ли се вписваше добре в този списък.

Джим бързо написа друг въпрос и показва бележника на Холи:

Откъде си?

ОТ ДРУГ СВЯТ.

Което можеше да означава какво ли не, като почнем от Небесата и свършим с Марс.

Искаш да кажеш, от друга планета?

ДА.

— Боже мили! — възкликна Холи, изпълнена с благоговение пряко себе си.

Талкоз за прословутото отвъдно.

Вдигна поглед от бележника и срещна очите на Джим. Те сякаш искряха по-силно от всякога, въпреки че метално-жълтеникавата светлина им придаваше необичаен зелен отблясък.

Холи не можеше да стои на едно място и се поизправи, но после седна с подвити крака. Отговорите на нещото вече изпълваха първата страница. Холи се подвоуми за миг, а после я откъсна и я отмести, за да виждат втората страница. Погледът ѝ се плъзгаше ту към въпросите, които пишеше Джим, ту към мигновено появяващите се отговори.

От друга слънчева система?

ДА.

От друга галактика?

ДА.

Вашият кораб ли се вижда в езерото?

ДА.

Откога сте тук?

ОТ 10 000 ГОДИНИ.

Докато се взираше в цифрата, на Холи ѝ се струваше, че това преживяване прилича на сън много повече, отколкото някои истински сънища, които ѝ се бяха присънвали напоследък. След толкова много мистерии и изведнъж се появяваха отговорите — но идваха някак прекалено лесно. Не знаеше какво бе очаквала, но не бе и помисляла, че неяснотата, която ги обгръщаше досега, ще се проясни толкова бързо, като че някой е капнал в нея малко вълшебен универсален препарат за почистване.

— Попитай я защо е тук — попита Холи, откъсна втората страница и я прибра при първата.

— „Тя“? — изненада се Джим.

— Защо не?

Джим грейна и се съгласи:

— Защо не, наистина?

Отгърна нова страница в своя бележник и написа въпроса на Холи:

Защо си тук?

От хартията изплува следният отговор:

ДА НАБЛЮДАВАМЕ, ДА ИЗСЛЕДВАМЕ И ДА ПОМАГАМЕ
НА ЧОВЕЧЕСТВОТО.

— Знаеш ли това на какво прилича? — попита Холи.

— На какво?

— На серия от „Отвъд границите на съзнанието“.

— За онова телевизионно предаване ли говориш?

— А-ха.

— Не са ли го давали още преди да се родиш?

— Пускат го по кабелната.

— Но какво искаш да кажеш с това „като серия от «Отвъд границите на съзнанието»“?

Тя хвърли един поглед на ДА НАБЛЮДАВАМЕ, ДА ИЗСЛЕДВАМЕ И ДА ПОМАГАМЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, и каза:

— Не мислиш ли че е малко... банално?

— Банално? — Джим се раздразни. — Не, не мисля. Защото и представа си нямам какъв би *трябвало* да бъде контактът с извънземни. Изобщо нямам чак такъв опит, че да имам очаквания, камо ли вече да ми е дотегнало.

— Извинявай. Не зная... просто... добре де, да видим докъде ще стигнем.

Не можеше да отрече, че я изпълва не по-малко страхопочитание, отколкото когато светлината се появи за пръв път в каменната стена. Сърцето ѝ биеше все така силно и учестено и тя още не можеше да си поеме дълбоко дъх. Не можеше да се освободи от усещането, че се намират в присъствието на нещо свръхестествено, може би дори висша сила, независимо от определението ѝ, и се чувстваше като джудже пред нея. Имайки предвид видяното в езерото и пулсиращата светлина,

която продължаваше да танцува в стената, както и отговорите, които се появяваха върху бележника, само ако беше пълна тъпачка, *нямаше* да изпитва страхопочитание.

Без съмнение обаче, учудването ѝ бе притъпено от чувството, че нещото организира срещата си с тях като в стар филм или пък като в телевизионен сериал. Джим бе казал със саркастична нотка в гласа, че не е имал голям опит в срещите с пришълци от космоса, та да бъде разочарован в очакванията си. Но това не бе вярно. Бе израснал през шестдесетте и седемдесетте, толкова подвластен на медиите, колкото и тя. Гледали са едни и същи телевизионни предавания и филми, чели са едни и същи книги и списания — през целия им живот научната фантастика бе оказвала огромно влияние върху масовата култура. Не може да не си е изградил подробни представи как би изглеждала една среща с извънземно — а нещото в стената си играеше с всяко едно от тях. Единственото съзнателно очакване на Холи беше, че една *истинска* среща от третия вид по нищо няма да прилича на описаното и от най-развинуто писателско и сценаристско въображение, защото когато става дума за живи форми от друг свят, извънземно означава извънземно, различно, отвъд границите на очевидното сравнение и разбиране.

— Добре — рече тя, — може би смисълът се крие именно в познатото. Искам да кажа, че сигурно използва съвременните митове като удобен начин да ни се представи, за да го разберем. Сигурно е толкова различно от нас, че никога не бихме били в състояние да проумеем истинската му природа и форма.

— Именно.

Джим написа друг въпрос:

Каква е тази светлина, която виждаме в стената?

АЗ СЪМ СВЕТЛИНАТА.

Без да чака Джим да напише следващия въпрос, Холи се обърна към нещото направо:

— Как можеш да преминаваш през стената?

И дори малко се изненада, че извънземното не настоя на разменянето на писмени въпроси и отговори, защото на пръв поглед ѝ изглеждаше голям привърженик на формалностите. Отговори ѝ веднага:

МОГА ДА СТАНА ЧАСТ ОТ ВСИЧКО, ДА СЕ ДВИЖА ВЪТРЕ В НЕГО И ДА ПРИЕМАМ ФОРМАТА МУ ВИНАГИ, КОГАТО ПОИСКАМ.

— Е, май се поизсили — отбеляза Холи.

— Не мога да повярвам, че си толкова саркастично настроена в такъв момент — остро отвърна Джим.

— Не съм саркастично настроена — заоправдава се тя. — Просто се опитвам да разбера.

Но той я измери с невярващ поглед.

Холи рече на извънземното:

— Нали разбираш колко ми е трудно да възприема всичко това?

В бележника се появи:

ДА.

Тя откъсна страницата. Все по-неспокоина и нервна, но без съвсем да си дава сметка защо, стана, завъртя се в кръг, погледа играта на светлините в стената и формулира следващия си въпрос:

— Защо идването ти се предхожда от камбанен звън?

Никакъв отговор.

Тя повтори въпроса.

Бележникът оставаше празен.

— Фирмена тайна, предполагам — рече накрая Холи.

Под лявата ѝ мишница се образува ледена капка пот, която се търкулна под блузата ѝ. Продължаваше по детски да се учудва на случващото се, но пак започна да се страхува. Имаше нещо нередно. И то не само в баналната история, която им пробутваше нещото. Холи не можеше да разбере какво точно я тревожи.

Джим написа нов въпрос в бележника и тя се наведе да го прочете:

Явяваше ли ми се, когато бях на десет години?

ДА, ЧЕСТО.

Ти ли ме накара да забравя?

ДА.

— Не се старай толкова да пишеш. Питай го като мен, направо.

Джим се стресна видимо от предложението ѝ, а тя се изненада, че толкова държи да продължава да пише, след като вижда, че зададените от нея на глас въпроси също получават отговори. Като че

ли прие с неохота идеята да остави настрана бележника и флумастера, но най-сетне се примири.

— Защо ме накара да забравя?

И макар че се бе изправила, Холи прочете с лекота печатните букви, които се появиха в тефтера:

НЕ БЕШЕ ГОТОВ ДА ПОМНИШ.

— Ненужно уклончив — промърмори Холи. — Прав си. Сигурно „съществото“ е от мъжки пол.

Джим откъсна изписаната страница, сложи я при другите и зачака, прехапал устни, очевидно не много наясно какъв да бъде следващият въпрос. Най-сетне попита:

— От какъв пол си?

ОТ МЪЖКИ.

— Най-вероятно не е нито едното, нито другото — подхвърли Холи. — То е извънземно, най-сетне, и вероятно при тях не се размножават чрез парентогенеза.

ОТ МЪЖКИ ПОЛ СЪМ — повтори нещото.

Джим продължаваше да седи на пода с кръстосани крака, а почудата на лицето му не угасваше, и той вече съвсем приличаше на момченце.

Холи не можеше да прецени дали притеснението ѝ нараства, докато Джим подскачаше — едва ли не буквално — от радост и въодушевление.

— Как изглеждаш? — попита той.

КАКТО РЕША.

— Можеш ли да ни се явиш като мъж или жена?

ДА.

— А като куче?

ДА.

— А като котка?

ДА.

— А като бръмбар?

ДА.

Без сигурността, която му вдъхваха флумастера и бележника, Джим започна да задава глуповати въпроси. Холи едва ли не вече очакваше всеки миг да попита нещото кой му е любимия цвят, кока-

кола ли предпочита или пепси и дали обича музиката на Бари Манилоу.

Но той попита:

— На каква възраст си?

ДЕТЕ СЪМ.

— Дете? — повтори Джим. — Но ти ни каза, че сте тук от десет хиляди години.

И ВСЕ ПАК СЪМ ДЕТЕ.

— Тогава може би вашият вид живее дълго?

НИЕ СМЕ БЕЗСМЪРТНИ.

— Айде, бе!

— Лъже — отсече Холи.

Ужасен от нахалството ѝ, Джим възкликна:

— За Бога, Холи!

— Лъже, бе.

И точно *това* бе източникът на новия ѝ страх — че нещото не е прямо, че играе игрички, че ги мами. Струваше ѝ се, че се държи безкрайно презрително с тях. В който случай най-добре би било да си затвори устата, да се възхищава безмълвно на силата му и да гледа да не го разядоса.

Вместо това тя рече:

— Ако наистина бяха безсмъртни, нямаше да се мисли за дете. *Невъзможно* е да се мисли за дете. Детство, юношество, зрелост — това са възрастови категории, които се отнасят за видовете с ограничена продължителност на живота. Ако си безсмъртен, може и да се родиш невинен, невежа, необразован, но не и малък, защото никога няма да остарееш.

— Не ставаш ли прекалено дребнава? — настръхна Джим.

— Не мисля. То ни лъже.

— Може би използва думата „дете“ просто като един от начините да ни представи себе си по разбираем начин.

ДА.

— Да, да!

— По дяволите, Холи!

И докато Джим откъсваше внимателно поредната страница от бележника, Холи се приближи до стената и заразглежда образуванияте от светлината фигури, които прозираха през нея. Погледнати отблизо,

те бяха доста красиви и необичайни — не като плътни флуоресцентни лъчи, или пък като огнени потоци лава, а по-скоро като трепкащо ято светулки, като милион искрящи точки, които все пак приличаха на стрелкащи се насам-натам светещи риби.

Холи едва ли не очакваше стената пред очите ѝ да се издуе. Да се разтвори. Да роди чудовищно създание.

Искаше да отстъпи назад. Вместо това се приближи още повече. Почти бе опряла нос в преобразената стена. Толкова отблизо непрестанно надигащите се, плуващи и завихрящи се милиарди греещи клетки сякаш я хипнотизираха. Не излъчваха топлина, но ѝ се струваше, че усеща отблясъците и сенките им върху лицето си.

— Защо идването ти се предхожда от камбанен звън? — попита тя.

След няколко секунди Джим отвърна иззад гърба ѝ:

— Няма отговор.

Въпросът изглеждаше достатъчно невинен и бе логично да го зададат. Нежеланието на нещото да отговори я наведе на мисълта, че по някакъв начин звънът е жизненоважен. Ако разберат какво означават камбаните, може би ще направят първото истинско и стойностно откритие за природата на това същество.

— Защо идването ти се предхожда от камбанен звън?

Джим докладва:

— Няма отговор. Мисля, че не трябва повече да задаваш този въпрос, Холи. Очевидно не иска да отговори и ако го раздразним, няма да спечелим нищо. Това не Врагът, това е...

— Да бе, знам. Това е Приятелят.

Не се отмести от стената и ѝ се струваше, че се намира лице в лице с космическия гост, макар той да нямаше нищо, което да съответства на лице. Гледаше я втренчено. Ей го, *точно* пред нея.

Тя пак попита:

— Защо идването ти се предхожда от камбанен звън?

Инстинктивно почувства, че невинният въпрос и не толкова невинното ѝ упорство поставят живота ѝ в голяма опасност. Сърцето ѝ кънтеше толкова силно, че Холи се питаше дали Джим не го чува. Сигурно и Приятелят, с цялата си сила, не само го чува как блъска, но го и вижда как подскача в гърдите ѝ като уплашено до смърт зайче. Той прекрасно знаеше, че я е страх. Дявол да го вземе, сигурно дори

чете мислите ѝ. Трябваше да му покаже, че няма да се остави страхът да ѝ попречи.

Допря ръка до изпълнения със светлина камък. Ако сияйните петна не бяха само проекция на съзнанието му, измама или пък чисто и просто представление в тяхна чест, ако нещото наистина присъстваше, както твърдеше, на живо в стената, значи в момента е въплътено в камъка. Тя докосваше тялото му.

През стената преминаваха отчетливи, сякаш завихрящи се вибрации. Това бе всичко, Холи не чувстваше топлина. Огънят в камъка очевидно бе студен.

— Защо идването ти се предхожда от камбанен звън?

— Холи, недей.

В гласа на Джим за пръв път се долавяше тревожна нотка. Сигурно той също започва да усеща, че Приятелят не е дотам приятелски настроен.

Холи започваше да подозира, че силата на волята има голямо значение в сблъсъка и че ако демонстрира желязна твърдост, ще внесе нов тон в отношенията с Приятеля. Не можеше да си обясни защо е толкова убедена в това. Инстинкт — не просто женски, а експертерски.

— Защо идването ти се предхожда от камбанен звън?

Стори ѝ се, че във вибрациите, които усещаше с дланта си, настъпи слаба промяна, но можеше и да си измисля, защото те и без друго бяха едва доловими. Представи си как камъкът се разтваря като зейнала паст и отхапва ръката ѝ, шурва кръв, от разкъсаното чуканче на китката стърчат бели кости.

Разтрепери се неудържимо, но не отстъпи назад и не отдели ръка от стената.

Запита се дали Приятелят изпрати страшната картина в главата ѝ.

— Защо идването ти се предхожда от камбанен звън?

— Холи, за Бога...

Джим млъкна наред изречението, но после добави:

— Чакай, идва отговор.

Силата на волята *имаше* значение. Но защо, за Бога? Защо една всесилна същност от друга галактика ще се поддава на неотклонната ѝ решителност?

Джим съобщи отговора:

— Казва... „За драматизъм?“

— За драматизъм ли? — повтори Холи.

— М-да. З-А Д-Р-А-М-А-Т-И-З-Ъ-М, а после има въпросителна.

Тя се обърна към нещото в стената:

— Да не искаш да ми кажеш, че камбанките са просто малко театър и придават драматизъм ма появата ти?

След няколко секунди Джим каза:

— Няма отговор.

— И защо въпросителна? — попита тя Приятеля. — Да не би ти самият да не знаеш какво означава камбанният звън, откъде идва, кой го предизвиква и защо? Да не би случайно просто да гадаеш, като казваш „за драматизъм?“ Как може да не знаеш какво е, ако винаги се появява заедно с теб?

— Не знам — каза Джим.

Тя се втренчи в стената. Грейналите, скупчени на ята светлилки я объркваха все повече и повече, но тя не затваряше очи.

— Ново послание — каза Джим. — „Отивам си.“

— Страхливец — тихо продума Холи в аморфното лице на нещото в стената. Но цялата бе плувнала в ледена пот.

Кехлибарената светлина започна да потъмнява, да преминава в оранжево.

Като отстъпи най-сетне от стената, Холи политна и едва не падна. Замъкна се до своя спален чувал и се свлече на колене.

В бележника се появиха нови думи:

ЩЕ СЕ ВЪРНА.

— Кога? — поиска да знае Джим.

КАТО ДОЙДЕ МОЯТ ПРИЛИВ.

— Какъв прилив?

В КОРАБА ИМА ПРИЛИВ, ПРИЛИВ И ОТЛИВ, ТЪМНИНА И СВЕТЛИНА. АЗ ИЗЛИЗАМ СЪС СВЕТЛИЯ ПРИЛИВ, НО ТОЙ СЕ НАДИГА С ТЪМНИЯ.

— Той? — зачуди се Холи.

ВРАГЪТ.

Светлината в стените вече бе станала червено-оранжева, поматова, но продължаваше да ги залива с непрекъснатоменящи се отсенки.

Двама ли сте в кораба? — попита Джим.

ДА. ДВЕ СИЛИ. ДВЕ СЪЩНОСТИ.

„Лъже — помисли си Холи. — Това, както и всичко останало, е като камбанния звън — просто театър.“

ЧАКАЙТЕ ЗАВРЪЩАНЕТО МИ.

— Ще чакаме — потвърди Джим.

НЕ ЗАСПИВАЙТЕ.

— Защо да не заспиваме? — не се отказваше от играта Холи.

МОЖЕ ДА ЗАСЪНУВАТЕ.

Страницата бе изписана. Джим я откъсна и я сложи на купчинката при другите.

Светлината в стените бе вече кървавочервена и постепенно отслабваше.

СЪНИЩАТА СА ВРАТИ.

— Какво се опитваш да ни кажеш?

И пак същите три думи:

СЪНИЩАТА СА ВРАТИ.

— Това е предупреждение — каза Джим.

СЪНИЩАТА СА ВРАТИ.

„Не — рече си Холи, — това е заплаха.“

[1] Бог от североскандинавската митология. — Б.пр. ↑

Вятърната мелница пак си беше чисто и просто вятърна мелница. Камъни и трупи. Хоросан и гвоздеи. Прахоляк, гниещо дърво, ръждясало желязо и паяци, които тъкат мрежи по скришните си дупки.

Холи седна точно пред Джим, опряла колене в неговите, и се нагласи за дълъг разговор. Хвана двете му ръце, отчасти защото допирът до тях ѝ вдъхваше сила, отчасти защото искаше да го успокои и да смекчи думите, които се канеше да му каже.

— Виж, миличък, ти си най-интересният човек, когото познавам, със сигурност най-привлекателният и, смятам, с най-доброто сърце на света. Но проведе разговора с нещото по ужасен начин. Повечето ти въпроси не бяха добре обмислени, не се насочваше към най-същественото, задаваше несъстоятелни въпроси и като цяло не успя да изкопчиш наистина важните отговори. Като репортер си достатъчно наивен, за да смяташ, че интервюираният е винаги искрен с теб, при положение, че те никога не казват истината пред журналистите, тъй че обикновено не се пита *направо*, както би било редно.

Не изглеждаше обиден. Усмихна се и рече:

— Не си представях, че съм репортер, който взима интервю.

— Да, съкровище, но ситуацията беше точно такава. Приятелят, както се нарича сам, има информация, от която се нуждаем, за да разберем какво се случва, да си вършим работата.

— Аз си го представях по-скоро като... не знам... като богоявление. Когато Бог слязъл при Мойсей с десетте Божии заповеди, предполагам само му ги е казал, и дори Мойсей да е имал въпроси, не му е било удобно да тормози Всевишния.

— Това в стените не беше Бог.

— Зная. Вече се отказах от тази идея. Но бе извънземен интелект, толкова по-съвършен от нас, че спокойно може да *бъде* Бог.

— Не сме сигурни — търпеливо отвърна тя.

— Разбира се, че сме сигурни. Като си помислиш за високата степен на интелект и за хилядолетията, необходими на една

цивилизация да съумее да прекоси галактиката — Божичко, та ние сме само маймуни в сравнение с тях!

— Ето, виждаш ли, точно за това говоря. Откъде знаеш, че е от друга галактика? Защото вярваш на онова, което ти каза. Откъде знаеш, че на дъното на езерото има космически кораб? Защото вярваш на думите му.

Джим започваше да губи търпение.

— Защо ще ни лъже, какво ще спечели с лъжи?

— Не зная. Но не можем да бъдем убедени, че не ни манипулира. А когато се върне, както обеща, искам да сме подготвени. Искам да прекараме следващите час, два или три — колкото е необходимо — в съставяне на списък от въпроси, за да можем да го подложим на внимателно обмислен разпит. Трябва да изработим стратегия, посредством която да измъкнем от него *истинна* информация, факти, а не фантазмагории, и въпросите ни трябва да съответстват на тази стратегия. — Като го видя, че се мръщи, заговори още по-бързо, за да не я прекъсне. — Добре, добре, може би е неспособно да лъже, може би е благородно и неподправено, може всичко, което ни каза, да е Божата истина. Но виж какво, Джим. Това не е богоявление. Приятелят наложи правилата, като те накара да купиш бележници и флумастер. Зададе формата въпрос-отговор. Ако не беше искал да се възползваме максимално от този похват, просто щеше да ти каже да си затваряш устата, щеше да се превърне в пламнал храст и да ти надрънка каквото си поиска!

Той се втренчи в нея. Прехапа замислено устни.

После отмести поглед към стената, където изтъканото от светлина създание бе плувало в стената.

— Дори не го и попита защо те кара да спасяваш живота на определени хора.

Той отново впери очи в нея, очевидно изненадан от откритието, че не е изискал отговора на най-важния въпрос. В беззвучните отблясъци на тихо съскащата лампа очите му пак бяха сини и бяха загубили зеленикавия оттенък, който бяха придобили от кехлибарената светлина. И тревожни.

— Добре — съгласи се той. — Права си. Явно съм се заплеснал по цялостния ефект. Искам да кажа, Холи, че каквото и, по дяволите, да е това, то е изумително!

— Изумително е — потвърди тя.

— Ще направим както казваш и ще съставим списък с въпроси. А като се върне, ти ще ги задаваш всичките, защото ще се справиш по-добре с импровизациите, ако то даде отговор, който изисква страничен въпрос.

— Съгласна — отвърна Холи и си отдъхна.

Освен че беше по-добре обучена да взима интервюта, отколкото бе той, в конкретната ситуация беше и по-надеждна, отколкото Джим изобщо можеше да бъде. Приятелят се бе свързал с него отдавна и дори признаваше, че вече се е набърквал в паметта му, карайки го да забрави за срещата, която са имали преди двадесет и пет години. Холи трябваше да приеме, че Джим вече е заплетен, до една или друга степен повлиян, макар да не можеше да го осъзнае. Приятелят вече е бил *вътре в съзнанието му*, може би десетки или стотици пъти, когато Джим се е намирал във формираща възраст и е бил особено уязвим поради загубата на родителите си, което го е направило още по-податлив на манипулация и зависимост от повечето десетгодишни момченца. На подсъзнателно ниво Джим Айрънхарт може би е програмиран да защитава тайните на Приятеля, вместо да спомага за разкриването им.

Холи знаеше, че се намира на тънката като конец граница между разумната предпазливост и параноята, може би дори по-скоро от страната на второто, отколкото на първото. При тези обстоятелства малко параноя бе гаранция за оцеляване.

Когато обаче Джим обяви, че отива навън да се облекчи, тя предпочете да го придружи, отколкото да остане сама. Последва го надолу по стълбите и застана до форда, с гръб към него.

Взираше се в тъмното черно езеро.

Слушаше жабите, които пак се бяха разкрякали. Жътварките също се бяха разпели. Събитията от днешния ден я бяха разтърсили из основи. Вече дори гласовете на дивата природа й се струаха злонамерени.

Питаше се дали не са се сблъскали с нещо, което е прекалено странно и прекалено силно, за да се остави на неуспяла репортерка и бивш гимназиален учител. Питаше се дали не трябва да се махат от фермата веднага. Дали ще ги оставят да си отидат.

След като Приятелят си отиде, страхът на Холи не намаля. Нещо повече, нарасна. Струваше ѝ се, че над главите им е надвиснала огромна тежест, която се крепи на един-единствен човешки косъм, но магията отслабва и косъмът вече е обтегнат и крехък като влакънце.

В полунощ вече бяха изяли шест шоколадови сладки и бяха съставили седем страници с въпроси за Приятеля. Захарта е източник на енергия и действа добре в тежки моменти, но за обтегнати до крайност нерви не помагаше. Тревогата на Холи само се изостри още повече, като добре наточен бръснач.

Разхождайки се насам-натам с бележника в ръка, тя каза:

— И този път няма да го оставим да се измъква с писмени отговори. Това само забавя контакта между питащия и отговарящия. Ще настояваме да ни говори.

Джим бе легнал по гръб, скръстил ръце под главата си.

— Не може да говори.

— Откъде знаеш?

— Ами, предполагам, че не може, иначе щеше да го стори от самото начало.

— Не предполагай нищо. Щом може да проникне в стената, да плува в камък — и във всичко, ако може да му се вярва — и да приема каквато си поиска форма, значи сто процента може да си измисли уста и гласни струни и да запrikaзва, като всяка уважаваща себе си висша сила.

— Сигурно си права — с неохота рече той.

— Вече каза, че ако иска, може да ни се яви под формата на мъж или жена, нали?

— Ами, да.

— Дори не искам физическо възплъщение. Само глас, безтелесен глас, малко звук към познатите ни светлини.

Слушайки собствените си думи, Холи си даде сметка, че използва нервността си, за да се настрои, да възприеме нападателен тон, който щеше да ѝ свърши добра работа, като се върне Приятелят. Това бе стар трик, който бе научила като интервюираше прекалено импозантни или заплашителни личности.

Джим седна.

— Добре, може да говори, ако иска, но не пожела.

— Вече решихме, че няма да го оставяме да диктува всички правила, Джим.

— Само не разбирам защо трябва да се настройваме срещу него.

— Не се настройвам срещу него.

— Мисля, че трябва да се отнасяме поне малко по-уважително.

— О, уважавам го до немай-къде.

— Не ти личи.

— Убедена съм, че може да ни смачка като мухи и това ме изпълва с колосално уважение към него.

— Нямах предвид такова уважение.

— Досега единствено такова си е спечелил в моите очи — отвърна тя и започна да го обикаля, вместо да ходи назад-напред. — Като спре да ме манипулира, като престане да ми изкарва ума и започне да ми дава отговори, които звучат истинно, може да го заважавам и по други причини.

— Поизсилваш се.

— Кой, аз ли?

— Толкова си враждебна.

— Не съм.

Той се намръщи.

— На мен ми прилича на сляпа враждебност.

— Нарича се безжалостна журналистика. Това е тонът и подходът на съвременните репортери. Не разпитваш субекта, за да разясняваш след това думите му на читателите, а го *атакуваш*. Имаш план, версия на истината, която искаш да представиш на света, независимо от самата истина, и го изпълняваш. Никога не съм одобрявала тези методи, никога не съм ги използвала, което обяснява и защо все другите репортери получаваха материалите и повишенията. Сега, тук, тази вечер, изцяло застъпвам атакуващата страна. Голямата разлика е, че *наистина* искам да се добера до истината, а не да я видоизменям, и просто държа да измъкна от този твой извънземен малко действителни факти.

— Той може и да не се появи.

— Каза, че ще се върне.

Джим поклати глава.

— А защо ще идва, ако ще се държиш по този начин?

— Искаш да кажеш, че може да се уплаши от мен? Що за висша сила е това?

Камбаните зазвъняха и Холи тревожно подскочи.

Джим се изправи.

— Спокойно.

Камбаните млъкнаха, после пак зазвъняха, после пак млъкнаха. Когато зазвучаха за трети път, в стената се появи настояща червена точка. Тя светеше все по-силно, постепенно придобиваше по-светли оттенъци, а после изведнъж избухна в куполовидната стая като заря, след което камбаните престанаха да звънят, а множеството искрици пак се строиха във вече познатите пулсиращи амебоподобни форми.

— Много драматично — каза Холи.

И докато светлината преминаваше постепенно от червено към оранжево и кехлибарено, тя грабна инициативата:

— Бихме искали да се откажеш от тромавия начин, по който отговаряше на въпросите ни преди и просто да ни заговориш направо.

Приятелят не отвърна.

— Ще говориш ли направо?

Никакъв отговор.

Хвърли поглед към бележника и прочете първия въпрос.

— Ти ли си висшата сила, която изпраща Джим на мисии?

Изчака.

Тишина.

Опита отново.

Тишина.

Упорито повтори въпроса.

Приятелят не отговори, но Джим каза:

— Холи, виж това.

Обърна се и го видя да разглежда другия бележник. Показа й го и разлисти първите десетина листа. Треперливата зловеща светлина, която се излъчваше от камъка, бе достатъчно силна и Холи успя да различи познатия почерк на Приятеля.

Грабна бележника и прочете първия ред:

ДА. АЗ СЪМ ТАЗИ СИЛА.

— Вече даде отговор на всички въпроси, които бяхме приготвили — каза Джим.

Холи запрати бележника в другия край на стаята. Той се удари в отсрещния прозорец, но не счупи стъклото, а тупна на пода.

— Холи, не можеш...

Тя го стрелна с гневен поглед.

Светлината плуваше в преобразования варовик по-енергично от преди.

Холи се обърна към Приятеля:

— Бог е дал на Мойсей Десетте заповеди, изписани върху камък, да, но освен това е бил достатъчно възпитан, за да разговаря с него. Щом Бог може да се унизи да разговаря с човешко същество, значи и ти можеш.

Не погледна Джим, за да види как ще реагира на безжалостните ѝ нападки. Молеше се само да не я прекъсва.

Приятелят продължи да мълчи и тя повтори първия въпрос:

— Ти ли си висшата сила, която изпраща Джим на мисии?

— *Да. Аз съм тази сила.*

Гласът бе тих, мелодичен баритон. Както и камбанния звън, той сякаш се чуваше отвсякъде. Приятелят не се материализира от стената в човешка форма, не извая лице във варовика, а просто заговори от въздуха.

Холи зададе втория въпрос от списъка:

— Как разбираш, че тези хора ще умрат?

— *Аз съм същност, която живее във всички измерения на времето.*

— Какво искаш да кажеш с това?

— *Минало, сегашно и бъдеще.*

— Можеш ли да предричаш бъдещето?

— *Аз живея в бъдещето, както в миналото и в сегашното.*

Светлината в стените вече не искреше толкова силно — сякаш извънземното бе приело условията и пак бе омекнало.

Джим застана до нея. Стисна лекичко ръката ѝ, като че искаше да ѝ каже „браво“.

Тя реши да не разисква повече способностите на Приятеля да гледа в бъдещето, защото, се страхуваше да не се отклонят и изобщо да не се върнат повече към останалите въпроси, преди той да заяви, че пак си тръгва. Погледна пак предварителните бележки.

— Защо искаш тези конкретни лица да бъдат спасени?

— *За да помогна на човечеството — отвърна напевно той.*

Може би гласът му звучеше малко помпозно, но не можеше да се каже със сигурност, защото бе съвсем равен, почти като синтетичен.

— Но всеки ден умираат толкова много хора — и повечето от тях са невинни; защо си избрал точно тези?

— *Те са особени.*

— И какво им е толкова особено?

— *Ако продължат да живеят, всеки от тях ще има сериозен принос към усъвършенстването на човечеството.*

— Проклет да съм! — прошепна Джим.

Холи не очакваше такъв отговор. Той имаше предимството да звучи по нов начин. Но не бе съвсем убедена, че му вярва. Първо, притесняваше я фактът, че гласът на Приятеля ѝ звучеше все по-познато. Бе сигурна, че го е чувала и преди, и то в контекст, който силно накърняваше сегашната му правдоподобност, въпреки авторитетния му тон.

— Да не искаш да кажеш, че не само виждаш какво ще бъде бъдещето, а и какво би могло да бъде?

— *Да.*

— Не се ли върнахме пак на въпроса ти Бог ли си?

— *Не. Не виждам толкова ясно, колкото Бог. Но все пак виждам.*

Отново обзет от най-лъчезарното си момчешко настроение, Джим се усмихваше на калейдоскопичните светлинни фигурки в стената, очевидно въодушевен и доволен от онова, което чуваше.

Холи се извърна, прекоси стаята, наведе се над куфара си и го отвори.

Джим я погледна.

— Какво правиш?

— Търся ей това — каза тя и извади тетрадката, в която бе записвала откритията си, докато го издирваше.

Изправи се, отвори я и отгърна на страницата, на която бяха изредени имената на хората, които бе спасил преди полет 246. Обърна се към пулсиращото нещо в стената и каза:

— Петнадесети май. Атланта, щата Джорджия. Сам Нюсам и петгодишната му дъщеря Емили. Какво ще допринесат към развитието

на човечеството, та животът им е по-важен от живота на всички останали, загинали този ден?

Никакъв отговор.

— Е? — настоя тя.

— *Емили ще стане голям учен и ще открие лекарство за една страшна болест.*

Този път наистина звучеше надутото.

— Каква болест?

— *Защо не ми вярвате, госпожице Торн?*

Приятелят говореше официално, като английски иконом, но на Холи все пак й се стори, че зад горделивата, хладна фасада прозира нацупено детско гласче.

— Каж ми каква болест, пък може и да ти повярвам.

— *Рак.*

— Кой рак? Има какви ли не видове рак.

— *За всички видове рак.*

Тя пак хвърли поглед към бележника си.

— Седемнадесети юни. Кърона, щата Калифорния. Луис Андрети.

— *Ще му се роди дете, което един ден ще стане велик дипломат.*

„По-добре, отколкото да умре, изпохапан от гърмящи змии“ — помисли си тя.

— Двадесет и първи юни. Ню Йорк. Тадеус.

— *Ще стане велик художник, чието творчество ще вдъхне надежда на много хора.*

— Изглеждаше мило дете — щастливо каза Джим, който пак бе приел всичко за чиста монета. — Хареса ми.

Без да му обръща внимание, Холи продължи:

— Тридесети юни. Сан Франциско...

— *Рейчъл Стайнбърг ще роди дете, което ще стане велик духовен водач.*

Тоя глас не й даваше мира. Знаеше, че го е чувала и преди. Но къде?

— Пети юли...

— *Маями, щата Флорида. Кармен Дайъз. Ще роди дете, което ще стане президент на Съединените Щати.*

Размахвайки бележника като ветрило, Холи попита:

— А защо не на целия свят?

— *Четиринадесети юли. Хюстън, щата Тексас. Аманда Кътър.*

Ще и се роди дете, което ще бъде велик миротворец.

— А защо не Второ пришествие? — попита Холи.

Джим се отдръпна от нея. Опря се на стената между двата прозореца, а зарята продължаваше да се сипе около него.

— Какво ти става?

— Това е прекалено.

— Кое?

— Добре, казва, че иска да спасяваш особени хора.

— *За да помогна на човечеството.*

— Ама как, разбира се — обърна се Холи към стената.

А на Джим каза:

— А не ти ли се струва малко прекалено всички тези хора да са толкова специални? Сигурно аз греша, но всичко е много измислено и пак започва да става банално. Никой не се ражда на тоя свят, просто за да стане някой ден адски добър лекар, или бизнесмен, който измисля нов начин на производство и разкрива десет хиляди работни места, или пък честно и смело ченге, или ужасно добра медицинска сестра. Но не, те са велики дипломати, велики учени, велики политици, велики миротворци. Все велики, велики, велики.

— Това ли е безжалостна журналистика?

— Точно това.

Той се дръпна от стената, приглади с две ръце гъстата си коса назад и наклони глава.

— Разбирам какво имаш предвид и защо всичко това ти звучи като поредният епизод на „Отвъд границите на съзнанието“, но нека помислим. Ситуацията е налудничавата и доста чудатата. Същество от друг свят, което притежава божествени за нашите измерения сили, решава да ме използва, за да предостави на човешката раса по-добри шансове за оцеляване. Не е ли логично да ме изпраща да спасявам специални, наистина важни хора, вместо например твоя теоретичен бизнесмен?

— О, логично е, разбира се. Просто не ми звучи правдоподобно, а имам относително изострен нюх към измамните.

— *И затова ли пожънахте такива блестящи успехи като репортер?*

Направо можеше да се изсмее на идеята, че извънземното същество, далеч превъзхождащо човешките възможности, е готово да изпада в унизителни словесни двубои. Само че вече нямаше никакви съмнения относно нетърпеливостта и враждебния тон, които като че ли бе доловила като подтекст в чутиите досега отговори, а идеята за хиперприсъствие с божествени сили в момента бе прекалено потискаща, за да звучи нелепо.

— *Що за зловни изказвания?* — обърна се тя към Джим. — Сигурно всеки момент ще ме нарече мръсница.

Приятелят не отвърна.

Тя погледна в бележника и продължи:

— *Двадесети юли. Стивън Еймс. Бърмингам, щата Алабама.*

В стените плуваха ята светлинки. Образуваните фигури вече не бяха толкова красиви и очарователни; ако досегашната игра на светлините можеше да се оприличи на визуалното съответствие на някоя от най-бавните Брамсови симфонии, то сега по-скоро наподобяваше дисхармоничните синкопи на джаза.

— *И какво за Стивън Еймс?* — настояваше тя.

Страхуваше се, но помнеше, че преди проявата на воля бе посрещната с респект.

— *Трябва да тръгвам.*

— *Този прилив не беше от дългите* — рече Холи.

Кехлибарената светлина започна да потъмнява.

— *Приливите на кораба са неравномерни и не са с една и съща продължителност. Но ще се върна.*

— *Кажи за Стивън Еймс. Той е на петдесет и седем години и все още е в състояние да зачене някой велик такъв или онакъв, въпреки че му е попреминало времето. Защо спаси Стив?*

Гласът стана по-дълбок — вече отиваше към бас — и по-груб.

— *Няма да е разумно от ваша страна да се опитвате да си тръгнете.*

Очакваше го. В мига, в който чу тези думи, осъзна, че е чакала напрегнато да ги чуе.

Джим обаче се изуми. Обърна се, огледа тъмнокехлибарените сияния, които се завихряха, сливаха се и отново се разделяха, сякаш се

опитваше да се ориентира в биологическия релеф на нещото, та да може да го погледне в очите.

— Какво искаш да кажеш? Ще тръгнем, когато решим.

— *Трябва да изчакате моето завръщане. Ще загинете, ако направите опит да си тръгнете.*

— Не искаш ли вече да помагаш на човечеството? — остро попита Холи.

— *Не заспивайте.*

Джим застана до Холи. Каквото и охладняване да бе настъпило помежду им заради нападателния тон, който бе възприела към Приятеля, вече бе зад гърба им. Той я прегърна покровителствено.

— *Да не сте посмели да заспите.*

Варовикът вече бе като напръскан с тъмnochервени искрящи петна.

— *Сънищата са врати.*

И проклетата светлина угасна.

Остана да свети само петролната лампа. В пълната тъмнина, която последва оттеглянето на Приятеля, се чуваше само тихото съскане на горящия фитил.

Холи стоеше на най-горното стъпало и бе насочила фенера надолу в тъмното. Джим предположи, че разсъждава дали наистина ще им попречат да напуснат фермата — и ако да, до какво ще прибегнат.

Лежеше на спалния чувал, гледаше я и не разбираше защо събитията се развиват таткова зле.

Бе дошъл в мелницата, защото след необикновените, страшни събития в собствената му спалня в Лагуна Нигел преди повече от осемнадесет часа, вече бе невъзможно да пренебрегва тъмната страна на мистерията, която го обгръщаше. Преди това му се бе искало да продължава все така, да изпълнява поставените задачи, да спасява човешки животи в последния миг, да бъде един замислен, но винаги супер герой, готов да се впусне в акция, който обаче трябва да разчита на самолети, когато иска да лети, и който трябва сам да си пере дрехите. Но все по-настоятелната намеса на Врага — каквото и, по дявалите, да представлява той, несъмнената му злина и бруталната му враждебност вече не му позволяваха лукса да бъде неосведомен. Врагът се опитваше да проникне в този свят отвън, може би дори от друго измерение, и като че ли с всеки опит се приближаваше. Засега не бе чак толкова важно да открие коя е висшата сила, която направлява действията му, защото бе почувствал, че като му дойде времето, ще получи просветление; но да разбере кой е Врагът и какво иска, се бе превърнало в неотложна задача, от която зависеше оцеляването му — както и това на Холи.

Въпреки всичко бе пристигнал във фермата с убеждението, че там ги чака както нещо лошо, така и нещо добро, че ще изпитат страх, но и радост. Каквото и да научеше, като се впусне в неизвестното, поне щеше да открие нещо повече за свещените животоспасителни мисии, както и за свръхестествената сила, която се крие зад тях. Но откакто пристигнаха, се чувстваше по-объркан. Някои от развилите се събития го изпълваха с почуда и радост, точно както бе очаквал — пеещият камък, например, и красивата, почти божествена светлина — светлина, която бе същността на Приятеля. Откритието, че не просто спасява

човешки животи, а измъква от ноктите на смъртта хора, които са толкова важни, че оцеляването им е в състояние да промени към по-добро съдбата на цялото човечество, го довеждаше почти до екстаз. Но от това духовно опиянение го откъсваше нарастващото опасение, че Приятелят или не им казва цялата истина, или, в най-лошия случай, че лъже. Детинската сръдливост на съществото го изнервяше до крайна степен и Джим вече съвсем не беше сигурен, дали след като спаси Нюсамови миналия май, *изобищо* е извършил нещо в служба на доброто, не в услуга на злото.

Но надеждата не оставяше страха да го завладее напълно. Въпреки че отчаянието вече се бе загнездило в сърцето му и набъбваше като гъба, дълбоко вкорененият в душата му открай време оптимизъм, колкото и да бе крехък, не оставяше тази духовна инфекция да се разраства.

Холи изгаси фенера, влезе и седна на чувала си.

— Не зная, може би само ни заплашваше, но няма как да разберем, докато не опитаме да си тръгнем.

— Искаш ли?

Тя поклати глава.

— Какъв смисъл има въобще да напускаме фермата? Както вече знаем, навсякъде може да ни докопа. Нали така? Искам да кажа, идвало е при теб в Лагуна Нигел, пращало те е на мисии, достигна те дори в Невада, за да те накара да идеш в Бостън да спасяваш Никълъс О'Конър.

— От време на време съм чувствал присъствието му, независимо къде съм се намирал. В Хюстън, във Флорида, във Франция, в Англия — то ме направляваше, известяваше ми какво ще се случи, за да мога да извърша онова, което то искаше.

Холи изглеждаше изтощена. Бе по-замаяна и по-уморена, отколкото личеше на тайнствената светлина на петролната лампа, а очите ѝ бяха оградени с тъмни кръгове. С напрегнат израз на лицето притвори за миг клепачи и притисна с пръсти основата на носа си, сякаш я болеше глава.

Джим съжаляваше до дъното на душата си, че е попаднала сред всичко това. Но както страхът и отчаянието му, съжалението, което го изпълваше, също не бе съвсем искрено, защото присъствието на Холи му носеше неизказана радост. И макар да бе егоистично от негова

страна, бе щастлив, че тя е с него, независимо къде щеше да ги отведе тази странна нощ. Вече не бе сам.

Холи продължаваше намръщено да притиска сбърченото си чело.

— Това същество не действа само около езерото — каза тя, — нито пък само чрез психически контакт на големи разстояния. Може да се появи навсякъде, като съдим по белезите, които ми остави, и по начина, по който се вмъкна в тавана на спалнята ти тази сутрин.

— Добре де, чакай малко. Да, знаем, че Врагът може да се материализира на значителни разстояния, но не знаем дали Приятелят също притежава тази способност. От твоя сън е изскочил Врагът, и сутринта пак той се домогваше до нас.

Холи отвори очи и отпусна ръка. Лицето ѝ беше безизразно.

— Мисля, че те са едно и също нещо.

— Какво?

— Врагът и Приятелят. Не вярвам, че в кораба под езерото живеят две отделни същности — ако изобщо има кораб, което, предполагам, все пак е вярно. Смятам, че има само една същност. Врагът и Приятелят са просто различни нейни аспекти.

Ясно беше какво иска да каже, но идеята се струваше на Джим прекалено ужасяваща, за да я възприеме веднага.

— Нали не говориш сериозно? Можеш и да кажеш, че е... откачено.

— Точно това казвам. Страда от извънземния еквивалент на раздвоение на личността. Дава израз и на двете страни, но не знае, че го прави.

Почти отчаяната необходимост, която изпитваше да вярва в исконно добронамерената природа на Приятеля сигурно се бе изписала на лицето му, защото Холи обхвана с двете си ръце дясната му длан и заговори по-бързо, та да не я прекъсне:

— Детинската раздразнителност, помпозните му твърдения, че изменя цялостната ни съдба като биологически вид, театралните му появи, ненадейните колебания от захаросана добронамереност към враждебна лошотия, дяволски прозрачните лъжи, които върти, като същевременно само себе си заблуждава, че е много хитроумно, тайнственото премълчаване на някои факти, при положение, че няма видими причини да потайничи — всички тези неща намират

логичното си обяснение, ако приемем, че имаме насреща си неуравновесено съзнание.

Джим търсеше слабо място в разсъжденията и най-после откри едно:

— Нали не си мислиш, че едно побъркано същество, един побъркан извънземен индивид, е в състояние да управлява невероятно сложен космически кораб в продължение на светлинни години, като минава през какви ли не опасности, и същевременно съвсем не е с ума си?

— Не казвам, че е било точно така. Може да се е побъркало, след като е пристигнало тук. Може изобщо да не е управлявало кораба, може той да е напълно автоматизиран, с изцяло роботизирани системи. А може да е имало и друга като него, които са управлявали кораба, но вече са мъртви. Джим, то изобщо не е споменавало за екипаж. Говореше само за Врага. И като приемем, че вярваш в извънземния му произход, звучи ли ти правдоподобно само две същества да потеглят на междугалактическо пътуване? Може да е убило другите.

Хипотезите й дотук можеха и да се окажат верни, както и *всичко* друго, което би й хрумнало. Имаха работа с „Неизвестното“ с главно „Н“, а възможностите в една безкрайна вселена са безкрай. Припомни си прочетеното някъде, че дори според учените е допустимо всичко, което човешкото въображение може да роди, независимо колко е фантастично, да съществува някъде във вселената, защото безкрайната природа на творението означава, че то е не по-малко гъвкаво, не по-бедно от сънищата и мечтите на който и да е мъж или жена на света.

Джим изказа тази мисъл пред Холи и допълни:

— Притеснява ме само, че сега вършиш онова, което по-рано отричаше. С все сили се опитваш да го обясниш с човешки понятия, а то може да е толкова чуждо за нас, че въобще да не можем да го проумеем. Как така приемаш, че един извънземен вид изобщо може да страда от психически разстройства също като хората, или пък че природата му допуска раздвоение на личността? Всички тези понятия се отнасят само за хората.

Тя кимна.

— Прав си, разбира се. Но в момента това е единствената теория, която ми изглежда правдоподобна. Докато не се случи нещо, което да я

опровергае, ще трябва да работя с презумпцията, че нямаме пред себе си рационално същество.

Той протегна свободната си ръка, увеличи фитила на лампата и в стаята стана по-светло.

— Божичко, тръпки ме побиват — заяви Джим.

— Да не мислиш, че на мен ми е хубаво?

— Ако е шизофреник, ако ту приема, ту отхвърля ролята на Врага... какво може да ни направи?

— Не искам и да си мисля. Ако притежава далеч превъзходящ ни интелект, както изглежда, ако принадлежи на безсмъртна раса, чийто опит и познание е в сравнение с нашия като великите книги за Запада редом с един къс разказ, сто процента знае жестокости и мъчения, пред които Хитлер, Сталин и Пол Пот биха изглеждали като преподаватели в неделното училище.

Замисли се за миг над думите ѝ, макар хич да не му се искаше. Шоколадовите сладки, които бе погълнал, образуваха пареща топка в стомаха му.

— Като се върне... — опита се да каже Холи.

— За Бога! — прекъсна я Джим. — Повече никакви безжалостни тактики!

— Оплесках всичко — призна тя. — Но все пак в случая правилният подход е именно нападателният — просто се увтякох. Притиснах го прекалено много. Като се върне, ще променя тактиката.

На Джим му се струваше, че е повярвал на теорията ѝ за лудостта повече, отколкото му се искаше да признае. Обливаше го студена пот при мисълта с какво би могъл да ги посрещне Приятелят, ако поведението им го накара да прескочи в другата, тъмната половина на личността си.

— А защо да не отхвърлим конфронтацията изцяло, да продължим да си играем с него, да гъделичкаме егото му, да поддържаме доброто му настроение, докато...

— Няма смисъл. Лудостта не може да се контролира с мило отношение. Това само задълбочава разстройството. Предполагам, че всяка психиатрична сестра би ти казала, че най-добрият начин да се справиш с един потенциалио нападателен параноик е да се държиш мило, с уважение, но *твърдо*.

Издърпа ръката си, защото дланите му се бяха запотили. Избърса ги в ризата си.

В мелницата беше неестествено тихо, сякаш се намираха във вакуум, където звукът не може да се движи; сякаш бяха запечатани под огромен стъклен похлупак в музей в страната на великаните. В друго време тишината сигурно би му се сторила обезпокоителна, но сега ѝ се радваше, защото може би означаваше, че Приятелят или спи, или най-малкото се занимава със свои проблеми, които нямат нищо общо с тях.

— То иска да бъде добро — рече той. — Може и да е лудо, другата му страна да е жестока и дори зла, като най-обикновен доктор Джекил и мистър Хайд. Но точно като доктор Джекил то всъщност иска да направи добро. Това поне е в наша полза.

Тя се замисли за миг.

— Добре. Тук печелиш. А като се върне, ще се постареем да изкопчим още нещо.

— Това ме плаши най-много — можем ли наистина да научим от него нещо, което да ни свърши работа? Дори и да ни каже цялата истина за всичко, ако е умопобъркано, рано или късно ще изпадне в пристъп на неконтролируемо буйство.

Холи кимна.

— Все пак трябва да опитаме.

Последва тягостно мълчание.

Джим погледна часовника си и видя, че е един и десет. Не му се спеше. Не му се налагаше да се тревожи ще се унесе ли или не, с което да „отвори врата“, но бе физически изцеден. Въпреки че само бе шофирал, а после бе стоял или седял в горната стая, чакайки откровение, мускулите го боляха като след десетчасов физически труд. Лицето му бе потъмняло от умора, а очите му пареха и смъдяха. Голямото психическо натоварване омаломощава точно толкова, колкото и напрегнатата физическа дейност.

Улови се, че си пожелава Приятелят изобщо да не се връща повече, и то не си го пожелава просто ей така, а с цялата искреност на малкото момче, което се надява предстоящото посещение при зъболекаря да не се състои. Желалаше го с цялото си същество, сякаш убеден — както са убедени децата — че желанията понякога наистина се сбъдват.

Припомни си един цитат, който бе използвал в уроците си по литература, когато преподаваше за романите на По и на Хоторн: „Неистовият страх събужда у нас детската нагласа.“ Ако някой ден се върне в класната стая, благодарение на преживяното в мелницата, ще преподава този урок дяволски добре.

В един и двадесет и пет Приятелят се появи ненадейно. Този път нямаше камбани. Червената светлина разцъфна в стената като спукан флакон алена боя в бистра вода.

Холи скочи на крака.

Както и Джим. Вече не можеше да си седи преспокойно в присъствието на мистериозното нещо, защото едва ли не очакваше то всеки миг да ги нападне с безмилостна жестокост.

Светлината се разчлени на потоци, които се завихриха из цялата стая, а после започна да преминава от червено в кехлибарено.

Приятелят заговори, без да чака въпроси:

— *Първи август. Сиатъл, щата Вашингтон. Лора Ленаскиан, спасена от удавяне. Ще роди дете, което ще стане велик композитор и чиято музика ще дава утеха в трудни мигове на много хора. Осми август. Пеория, щата Илиноис. Дуги Бъркет. Като порасне, ще стане служител в „Бърза помощ“ в Чикаго, където ще извърши много добрини и ще спаси живота на много хора. Дванадесети август. Портланд, щата Орегон. Били Дженкинс. Ще създаде блестящи медицински технологии и изобретенията му ще предизвикат революция в здравеопазването...*

Джим потърси погледа на Холи и дори не му се наложи да се пита какво ли си мисли тя — същото като него. Приятелят бе изпаднал в раздразнителното си. „ей-сега-ще-ви-покажа“ настроение и ги засипваше с подробности, които очакваше да придадат достоверност на фантастичните му твърдения, че изменя хода на съдбата на човечеството. Само че нямаше как да узнаят дали говори истината — или просто си съчинява, за да обоснове измишльотините си. Важното вероятно бе, че то като че ли много държеше да му повярват. Джим не можеше да си обясни защо неговото или Холиното мнение са потрбявали толкова на същество, което ги превъзхожда по интелект, както те превъзхождат полските мишки, но фактът, че то наистина имаше значение като че ли бе в тяхна полза.

— ... Двадесети август. Мохавската пустиня, щата Невада. Лайза и Сюзан. Лайза ще обгради дъщеря си с достатъчно любов, грижи и съвети, за да може момичето да преодолее тежката психическа травма, причинена от убийството на баща му, и да стане един ден най-великата жена-политик в цялата история на света, сила, която ще работи в полза на просвещението и на благотворителната дейност. Двадесет и трети август. Бостън, щата Масачузетс. Никълъс О'Конър, спасен от експлозия в шахта с високо напрежение. Като порасне, ще стане свещеник, който ще посвети живота си на грижи за бедните в бордеите на Индия...

Опитът на Приятеля да опровергае нападките на Холи и да им представи не чак толкова величествена версия на постиженията си бе по детински прозрачен. Бъркет нямало да спасява света, а просто щял да стане адски добър лекар, а пък Никълъс О'Конър щял да бъде скромнен човечец, който щял да води изпълнен със себеотрицание живот сред онеправданите — но останалите продължаваха да бъдат велики, блестящи и изумително талантиливи по един или друг начин. Нещото вече си даваше сметка, че легендите за величие, които разправя, се нуждаят от здравомислие, но не можеше да се накара да смекчи кой знае колко блясъка на изумителните си постижения.

А и нещо друго тревожеше Джим — гласът. Колкото повече го слушаше, толкова повече се убеждаваше, че го е чувал и преди, но не преди двадесет и пет години в тази стая, и съвсем не в същия контекст, в който се сблъскваше с него сега. Би трябвало, разбира се, да е нагоден, защото в естественото си състояние извънземното почти със сигурност не притежава орган, сходен с човешките гласни струни — неговата анатомия е нечовешка. Сякаш бе имитатор, който дава представление. Гласът принадлежеше на човек, когото Джим бе познавал. Но не можеше да се досещ точно на кого.

— ... Двадесет и шести август. Дъбюк, щата Айова. Кристин и Кейси Дубровек. Кристин ще роди още едно дете, което ще стане най-великият генен инженер през следващия век. Кейси ще бъде изключителен учител, който ще оказва невероятно влияние върху живота на учениците си и който никога няма да доведе нито един от тях до самоубийство.

Сякаш го удариха с чук в гърдите. Това жестоко обвинение, което бе насочено специално към него и се отнасяше за Лари Каконис,

разклати и последната му надежда, че съкровено желание на Приятеля е да прави добро.

— Е, това беше подло — каза Холи.

Дребнавостта на нещото отврати Джим, защото с цялата си душа бе искал да вярва в заявените от него цели и в добрината му.

Танцуващата кехлибарена светлина се гмуркаше и се вихреше в стените, сякаш Приятелят се радваше на ефекта от нанесения удар.

За миг Джим бе обзет от такова отчаяние, че дори дръзна да си помисли, че в нещото на дъното на езерото няма добро, а само зло. Сигурно хората, които бе спасил от петнадесети май досега, не са предопределени да извисят човешката природа, а да я унижат. Сигурно в действителност Никълъс О'Конър ще стане един ден сериен убиец. Били Дженкинс пък ще бъде пропаднал военен пилот, който знае как да измами защитните системи, за да пусне няколко атомни бомби над някой милионен град. А Сюзи Жаволски, вместо най-великата жена-политик в световната история, ще бъде активист в радикална организация, ще слага бомби в общежития и ще стреля с картечница по всички, които не са съгласни с нея.

И докато се люшкаше на ръба на черната пропаст, пред очите му изплува лицето на малката Сюзи Жаволски, която бе на пръв поглед олицетворение на невинността. Не можеше да повярва, че дори и в най-лошия случай тя няма да стане извор на позитивна сила в живота на семейството и съседите си. Беше извършил добри дела, ето защо Приятелят, независимо дали е луд или не, също бе вършил добри дела, въпреки че можеше да бъде и жесток.

Холи се обърна към нещото в стената:

— Имаме още въпроси.

— *Питайте, питайте.*

Холи погледна в бележника си, а Джим се надяваше, че няма да забрави да посмекчи тона. Чувстваше, че сега Приятелят е по-нервен, отколкото при която и да е от другите си появи тази вечер.

— Защо избра Джим за свой инструмент?

— *Беше подходящ.*

— Искаш да кажеш, защото живееше във фермата?

— *Да.*

— Работил ли си с друг по начина, по който работиш с Джим?

— *Не.*

— С никого, през всичките тези десет хиляди години?

— *Това капан ли е? Мислите си, че можете да ме подведете? Още ли не вярвате, че ви казвам истината?*

Холи погледна Джим, а той поклати глава, с което искаше да й каже, че нямат време за обстоятелствени пререкания и че не само не бива да рискуват излишно, но това е и единствената им надежда да оцелеят.

После се запита дали нещото може да чете мислите му, щом като умее да се намесва в тях и да му дава заповеди. Сигурно не. Ако можеше, вече щеше да кипи от ярост, вбесено от факта, че още го смятат за лудо, и се държат снизходително.

— Извинявай — каза Холи. — Не беше капан, съвсем не. Само искаме да те опознаем. Ти просто ни очарова. Моля те, опитай се да ни разбереш — ако ти задаваме обидни въпроси, то не е нарочно, а от невежество.

Приятелят не отвърна. Светлината във варовика запулсира побавно, и макар да знаеше колко е опасно да се тълкуват извънземни действия с човешки понятия, на Джим му се струваше, че променените мотиви и темпо на лъчението показват, че Приятелят се е замислил. Сигурно предъвкваше думите на Холи и се питаше дали е била искрена или не.

Най-сетне проговори отново, този път с омекнал глас:

— *Можете да задавате въпросите си.*

— Ще освободиш ли някога Джим от тази работа? — попита Холи, надзъртайки отново в бележника.

— *Той иска ли да бъде освободен?*

Холи го погледна въпросително.

Като се има предвид какво беше преживял през последните няколко месеца, Джим сам се изненада от отговора си:

— Не, ако онова, което правя е наистина добро.

— *Добро е. Как можеш да се съмняваш в това? Но независимо дали смяташ намеренията ми за добри или лоши, никога няма да те освободя.*

Заплашителният тон на последното изявление разколеба успокоението, което изпълваше Джим от уверенията на нещото, че не е спасил живота на крадци и убийци.

— *Защо...* — започна Холи.

Приятелят я прекъсна:

— *Избрах Джим за тази работа заради още нещо.*

— И какво именно? — поиска да знае Джим.

— *Ти имаше нужда.*

— От какво?

— *Цел.*

Джим разбра. Страхуваше се от Приятеля не по-малко от преди, но се трогна от намека, че е искал да му помогне. Изпълвайки със смисъл празния му разбит живот, той бе спасил и него, така както бе спасил Били Дженкинс, Сюзи Жаволски и всички останали, макар тях да ги грозеше много по-реална физическа смърт, а над него тегнеше бавната разруха на душата. От думите на Приятеля излизаше, че той можеше да бъде и състрадателен. А Джим знаеше, че след самоубийството на Лари Каконис наистина беше за окайване, защото бе изпаднал в страхотна депресия. Състраданието, дори да бе поредната лъжа, трогна Джим много повече, отколкото бе очаквал, и в очите му блеснаха сълзи.

— Защо ти бяха необходими цели десет хиляди години, за да се решиш да използваш някой Джим, за да променяш човешките съдби?

— *Първо трябваше да проуча обстановката, да събера информация, да я анализирам, и чак тогава да реша дали намесата ми би била уместна.*

— И за това решение ти трябваха десет хиляди години? Но защо? Та дори писаната история на човечеството не обхваща толкова голям период.

Никакъв отговор.

Тя повтори въпроса.

Най-сетне Приятелят рече:

— *Сега си тръгвам.*

После, сякаш не искаше да изтълкуват последните му думи на състрадание като слабост, добави:

— *Ако се опитате да си тръгнете оттук, ще загинете.*

— Кога ще се върнеш? — попита Холи.

— *Не заспивайте.*

— Все някога ще трябва да поспим — отбеляза Холи, докато кехлибарената светлина преминаваше в червено и заливаше стаята с кървави отблясъци.

— *Не заспивайте.*

— Но часът е два сутринта.

— *Сънищата са врати.*

— По дяволите, не можем да стоим будни за вечни времена —
избухна Холи.

Светлината в каменните стени угасна.

Приятелят си бе отишъл.

В този миг някъде се смееха хора. Някъде свиреше музика и танцуваха; някъде влюбени се устремяваха към екстаз.

А в горната стая в мелницата, предвидена за склад, сега изпълнена с очакване насилието да връхлети всеки миг, настроението определено бе мрачно.

Холи мразеше чувството за безпомощност. През целия си живот бе проявявала решителност, макар действията, които предприемаше, да бяха по-скоро деструктивни. Когато някой проект се окажеше не толкова удовлетворителен, колкото се бе надявала, тя не се поколебаваше нито за миг да се откаже и да се захване с друго. Ако някоя връзка се окажеше безинтересна, Холи я прекратяваше на бърза ръка. И ако често се бе измъквала от проблемите — от отговорността да си съвестен журналист, след като вече се бе уверила, че журналистиката е мръсна игра като всичко останало; от любовта; от необходимостта да се установиш някъде и да пуснеш корени — е, поне измъкването бе някаква реакция. Сега дори и това не можеше да направи.

В това отношение Приятелят ѝ влияеше добре. Нямаше да я остави да се измъкне от този проблем.

Известно време обсъждаха последното му посещение и незададените въпроси, които допълниха и преработиха. Последната част от продължаващото интервю с Приятеля бе свързана с интересна и потенциално полезна информация. Само потенциално полезна обаче, защото и двамата все още смятаха, че не могат да бъдат сигурни в правдоподобността на нито една негова дума.

В три и петнадесет сутринта вече бяха прекалено уморени, за да стоят прави, и прекалено схванати, за да продължат да седят.

Доближиха спалните чували, изтегнаха се по гръб един до друг и впериха очи в куполовидния таван.

За да не заспят, усилиха лампата докрай. Чакаха завръщането на Приятеля и говореха непрестанно, но не за нещо важно, а просто бърбеха за какво ли не, само и само да останат будни. Не е лесно да се задреме насред разговора, а и ако някой се унесе, другият ще разбере по липсата на отговор. Освен това се бяха хванали за ръка — по силата на логиката, че ако единият се унесе по време на някоя дори най-кратка пауза в разговора, другият ще го усети по отпускането на дланта.

Холи не смяташе, че да остане будна би представлявало трудност за нея. Като студентка будуваше по цели нощи преди изпит или преди предаване на курсови работи, като издържаше без особени усилия по тридесет и шест часа без сън. В първите години като репортер, когато все още вярваше, че журналистиката е нещо важно, бе работила над някои статии по цели нощи — препрочиташе материалите по сто пъти, слушаше за пореден път записите на интервютата или пък се потеше над някой пасаж. През последните години също ѝ се бе случвало да пропусне някоя и друга нощ сън, най-малкото защото понякога я мъчеше безсъние. Тъй или иначе по природа си беше нощна птица.

Но въпреки, че откак изхвъркна от леглото в Лагуна Нигел вчера сутринта не бяха минали дори двадесет и четири часа, тя усети приближаването на Сънчо. Последните няколко дни бяха изпълнени със събития, които нищо чудно да са изсмукали силите ѝ. А и няколко пъти нощем не си бе отпочивала кой знае колко, дори само заради сънищата. *Сънищата са врати.* Сънят е опасен, трябва да стои будна. По дяволите, не може да ѝ се спи толкова много, независимо от напрежението, на което бе подложена напоследък. Опитваше се с все сили да поддържа разговора с Джим, макар че от време на време се улавяше, че изобщо не знае за какво говорят, нито пък разбира думите, които изрича собствената ѝ уста. *Сънищата са врати.* Все едно бе упоена, сякаш Приятелят, след като ги предупреди да не заспиват, упражняваше таен натиск върху сънотворното копче в мозъка ѝ. *Сънищата са врати.* Бореше се с обземащия я унес, но нямаше сили и воля да се изправи... и да отвори очи. Очите ѝ бяха затворени. Не бе усетила кога е склопила клепачи. *Сънищата са врати.* Дори паниката не можеше да я разсъни. Гушеше се все по-уютно под чадъра на

Сънчо, макар да чуваше, че сърцето ѝ бие по-учестено и по-силно. Усещаше как ръката ѝ се изплъзва от дланта на Джим и знаеше, че той ще реагира на предупреждението и ще я събуди, но усещаше още, че *неговата* ръка също се изплъзваше, от което заключи, че и двамата едновременно са се предали на Сънчо.

Гмурна се в тъмното.

Струваше ѝ се, че я наблюдават.

Което едновременно я успокояваше и я плашеше.

Щеше да се случи нещо. Усещаше го.

Известно време обаче нищо не се появи. Освен мракът.

После полека-лека разбра, че има да изпълнява мисия.

Но това не можеше да бъде вярно. Джим прашаха на мисии, не нея.

Мисия. *Нейната* мисия. Щеше да бъде изпратена на специална, жизненоважна мисия. От това как ще се представи, зависеше животът ѝ. Както и този на Джим.

Мракът продължаваше да я обгръща.

Тя сякаш плуваше сред него. Усещането беше приятно.

Спеше дълбоко. По едно време засънува. Като всички кошмари, този също беше доста странен, сякаш всичко се сливаше в едно, но никак не приличаше на последните ѝ сънища, свързани с мелницата и с Врага. Само че бе по-страшен, защото бе изпълнен с болезнени подробности и през цялото време тя не можеше да се откопчи от паниката и ужаса, които бяха толкова силни, че нищо от досегашния ѝ опит не можеше да се сравни с тях, даже и самолетната катастрофа.

Лежи под някаква маса, на облицован с плочки под. На една страна. Погледът ѝ се плъзга по пода. Точно пред очите ѝ стои стол, под него има златисти пържени картопки и хамбургер, месото се е изплъзнало от питката и сега лежи върху оплескания с кетчуп лист маруля. После видя някаква възрастна жена, и тя лежи на пода, а главата ѝ е извърната към Холи. Тя се взира изненадана в Холи, взира се, взира се, дори не мигва и тогава Холи вижда, че окото ѝ откъм пода вече го няма, на мястото му има кухня, от която тече кръв. О, госпожо. О, госпожо, съжалявам, съжалявам. Холи чува ужасяващ звук, *па-па-па-па-па-па-па*, не може да го разпознае, чува как пицят хора, много хора, *па-па-па-па*, продължават да пицят, но не толкова силно, калкото преди, разбива се стъкло, дъски се цепят с трясък,

някакъв мъж реве като мечка, много ядосано и много гръмогласно, *па-па-па-па-па-па-па-па*. Сега разбира, че това е гърмеж от огнестрелно оръжие, тежък, ритмичен гърмеж на огнестрелно оръжие, и иска да се махне оттук. Тогава се обръща на другата страна, защото не иска — не може, просто не може! — да се сгърчи до възрастната дама с липсващото око. Но на пода зад нея лежи момиченце, около осемгодишно, с розова рокличка, черни обувки и бели чорапки, момиченце с лепеноруса коса, момиченце с... момиченце с... момиченце с черни лачени обувки, момиченце с... с... *с половин лице!* Устните му са окървавени. Разбити бели зъбки в изкривена червена усмивка. Хлипане, писъци и пак *па-па-па-па*, никога няма да спре, ще продължава вечно, този отвратителен звук, *па-па-па*. После Холи се размърдва и се отдалечава лазешком от възрастната дама и момиченцето без лице. Ръцете ѝ шляпат, плъзгат се и се хлъзгат сред топли картофки, горещ сандвич с риба, локва горчица, и тя лази ли, лази, крие се под масите, после шльопва в локва разляна кола, а когато вижда картинката на „Патока Дикси“ на голямата хартиена чаша, най-сетне разбира къде се намира — в закусвалнята на „Патока Дикси“, едно от най-любимите ѝ места на света. Вече никой не пици, сигурно са разбрали, че тук не е прилично да се пици, но някой хлипа и стене, а някой друг непрекъснато повтаря „моля-ви-моля-ви-моля-ви-моля-ви“. Холи понечва да изпълзи изпод поредната маса, на няколко метра пред себе си вижда костюмиран мъж, полуобърнат към нея, и си мисли, че може би всичко е само трик^[1], някакъв маскарад. Само че днес не е Халоуин. А мъжът все пак е_ костюмиран_, обут е във войнишки кубинки и камуфлажни панталони, с черна тениска е, а на главата му има барета, като на Зелените барети, само че неговата е черна, и това трябва да е маскараден костюм, защото той не прилича на истински войник, не може да е войник с това провиснало шкембе, а и май не се е бръснал поне от една седмица, а войниците трябва да се бръснат, и значи просто е намъкнал военни одежди. Момичето е коленичило на пода пред него — една от тийнейджърките, които работят в закусвалнята, готината с червената коса, дето все намига на Холи, като ѝ приема поръчката, та сега тя е коленичила пред оня тип с войнишкия костюм, свела глава, и само повтаря „моля-ви-мо-ля-ви-моля-ви-моля-ви“. Оня нещо ѝ крещи за ЦРУ, промиване на мозъци и шпионски мрежи, чийто щаб бил в склада на „Патока Дикси“. По едно

време престава да крещи и се вглежда в червенокосото момиче, просто я гледа изотгоре, а после ѝ казва „я-ме-погледни“, а тя продължава „моля-ви-моля-ви-недейте“ а той пак и вика „я-ме-погледни“, и тя вдига глава и го поглежда, а той и разправя „к’во-си-мислиш-да-не-съм-ма-лоумен“? Момичето е толкова уплашено, просто извън себе си от страх, и казва „не-моля-ви-не-знам-за-подобно-нещо“, а той отвръща „мамка-ти-не-знаеш“, и навежда автоматична карабина, навира я право в лицето ѝ. Тя пелтечи „о-Боже-мой-о-Боже-мой“, той ѝ казва „и-ти-си-от-тия-плъхове“, Холи е сигурна, че ей-сега ще хвърли оръжието и ще се разсмее, и всички, които се правят на умрели ще станат и ще се разсмеят и те, режисьорът ще излезе и ще получи бурни ръкопляскания за доброто Халоуинско представление, само дето не е Халоуин. После оня тип дърпа спусъка, *па-па-па-па-па*, и червенокосото момиче се свлича на пода. Холи се снишава и започва да се промъква в обратна посока, колкото може по-бързо, за да се изплъзне, преди да я е забелязал, защото е луд, няма съмнение, просто е откачен. Гази из същите разсипани храна и безалкохолни, покрай момиченцето с розовата рокличка, точно през локвата кръв до него, молейки се лудият да не чуе как се измъква. ПА-ПА-ПА-ПА-ПА-ПА! Сигурно стреля на другата страна, защото наоколо не свистят куршуми, и тя продължава напред, покрай мъртвец с изкормени вътрешности, вече чува сирени, навън вият сирени, ченгетата ще го пипнат тоя ненормален. После изотзад чува трясък, катурва се маса, но толкова близо, че тя се извърща и го вижда, съзира малоумния, който се е засилил право към нея, блъска масите, рита столовете, забелязва я. Тя прескача трупа на друга мъртва жена и се оказва в един ъгъл, върху свлечен на пода труп, в скута на мъртвеца, в прегръдката на мъртвеца, и няма как да се измъкне, защото психопатът идва. Изглежда толкова страшен, толкова лош и страшен, че тя не може да го гледа как се приближава, не иска като червенокосото момиче да вижда автоматичната пушка в лицето си и извърща глава, извърща глава към мъртвеца...

Събуди се, както не се бе събуждала никога досега — не с писък, дори не със сподавен в гърлото вик, а задавена. Беше се свила на кълбо и се задавяше от отвращение.

Джим се бе обърнал с гръб към нея, легнал на една страна. Колената му бяха леко присвити. Продължаваше да спи дълбоко.

Като си пое дъх, тя се изправи и седна. Не трепереше, а направо се тресеше. Бе убедена, че чува как костите ѝ се удрят една в друга и потропват.

Радваше се, че освен сладките, снощи не бе хапнала нищо. Стомахът ѝ ги беше преработил. Ако бе яла нещо друго, сега цялата щеше да е омазана с него.

Приведе се и скри лице в дланите си. Стоя така, докато треската не утихна до леко потреперване, а постепенно и то премина в конвулсивни потръпвания.

Като повдигна лице, първото, което видя, бе дневната светлина в тесния прозорец. Беше матова, сиво-розова, по-скоро слабо сияние, отколкото слънчево-лазурен блясък, но все пак дневна светлина. Холи си даде сметка, че не е била много сигурна дали ще я види отново.

Погледна часовника си. Шест и десет. Сигурно се е зазорило току-що. Спала е не повече от два-три часа. По-добре хич да не беше заспивала — изобщо не се чувстваше освежена.

Сънят. Подозираше, че Приятелят е използвал телепатичните си способности, за да я приспи против волята ѝ. А необичайната реалност на кошмара я караше да вярва, че точно той е пратил в съня ѝ този зловещ филм на ужасите.

Но защо?

Джим промърмори и се размърда, но после пак замря, дишайки дълбоко, но тихо. Сигурно не сънува същия сън като нея — ако беше така, щеше да се гърчи и да пищи, все едно че го разпъват на колелото на мъчението.

Поседя малко, замислена над съня. Питаше се дали това не е било пророческо видение. Да не би Приятелят да я предупреждава, че ще свърши в закусвалнята, лазейки сред храна и кръв, следвана по петите от умопомрачен маниак с автоматична пушка? В действителност не бе и чувала за подобна закусвалня, и не можеше да си представи по-смехотворно място да умреш.

Живееха в общество, където улиците гъмжаха от наркомани и мозъците на някои бяха толкова разбъркани, че те спокойно можеха да грабнат по една карабина, да тръгнат да търсят ония плъхове, дето работят за ЦРУ, и да мислят закусвалните за щаб на шпионска мрежа. През целия си съзнателен живот бе работила в пресата. Бе попадала на не по-малко трагични и също толкова странни истории.

След петнадесетина минути вече не издържаше да мисли за кошмара и минута повече. Вместо анализирането му да ѝ помогне да се овладее, колкото повече мислеше за него, толкова повече се объркваше и потискаше. Кървавите картини не избледняваха в съзнанието ѝ, както обикновено ставаше със сънищата, а ѝ се струаха още по-реални. Точно сега не беше времето да разгадава странния и страшен сън.

Джим спеше и тя се запита дали да го събуди. Но той се нуждаеше от сън не по-малко от нея. По нищо не личеше Врагът да се опитва да го използва като врата, варовиковите стени и дъбовото дюшеме си бяха на място, тъй че Холи остави Джим да спи.

Докато се оглеждаше и изучаваше стените, бе забелязала жълтия бележник на пода под отсрещния прозорец. Бе го запратила там снощи, когато Приятелят бе отказал да отговори гласно на въпросите им и се бе опитал, вместо това, да ѝ връчи писмен вариант на всичките си отговори наведнъж, още преди да е успяла да прочете на глас въпросите. Така и не бе успяла да ги зададе всичките и сега се запита какво ли пише в бележника с отговорите.

Измъкна се от чувала колкото се може по-тихо, стана и внимателно прекоси стаята. Проверяваше с крак всяка дъска, за да се увери, че няма да изскърца като стъпи отгоре ѝ с цялата си тежест.

Като се навеждаше да вдигне тефтера, чу звук, който я смрази. Беше като биене на сърце, но в три такта.

Огледа стените, вдигна поглед към куполовидния таван. Светлината, която идваше от прозорците, и от горящата лампа бе достатъчна, за да се увери, че варовикът си е варовик, а дървото — дърво.

Туп-туп, туп-туп, туп-туп...

Чуваше се слабо, сякаш някой удряше тъпан някъде далеч, извън мелницата, сред хълмовете, покрити с пожълтяла трева.

Но тя знаеше какво е това. Не тъпан. Беше триразмерния ритъм, който винаги предхождаше материализирането на Врага. Точно както камбаните бяха предхождали появата на Приятеля допреди последната им среща.

Заслуша се, но звукът заглъхна.

Напъна се да го чуе, но не успя.

Поуспокоена, но все още трепереща, тя вдигна бележника. Страниците бяха омачкани и докато ги оправяше, вдигна малко шум.

Спокойното дишане на Джим продължаваше да отеква из стаята, без да променя силата и ритъма си.

Холи изчете първата страница, после втората. Установи, че това са същите отговори, които Приятелят бе изрекъл и гласно — освен на възникналите на момента въпроси, които не бяха записани в бележника. Прегледа третата и четвъртата страница, на които той бе изброил спасените от Джим хора — Кармен Дайъз, Аманда Кътър, Стивън Еймс, Лора Ленаскиан — и бе изброил великите дела, които им бе отредила съдбата или които щяха да постигнат.

Туп-Туп-Туп...

Вдигна рязко глава.

Звукът пак се чуваше отдалеч, не по-силно отпреди.

Джим простена насън.

Холи се отдалечи от прозореца, решена да го събуди, но ужасяващият звук отново заглъхна. Очевидно Врагът бе наоколо, но не бе намерил път към подсъзнанието на Джим. Той *трябваше* да се наспи, иначе нямаше да може да се държи на краката си. Реши да го остави на мира.

Отново застана до прозореца и обърна бележника към светлината. Отгърна петата страница и почувства как кожата на врата ѝ настръхва като кожата на замразена пуйка.

Отгръщайки страниците едва-едва, за да шуми възможно най-малко, разгледа шестата, седмата и осмата. Съдържаха едно и също послание, изписано с треперливата ръка на Приятеля, когато използваше малкия си трик с буквите, които сякаш изплуват от страницата. Но това не бяха отговори на нейните въпроси. Без никакви препинателни знаци, по три пъти на страница, се редуваха две изречения:

ОБИЧА ТЕ ХОЛИ
ЩЕ ТЕ УБИЕ ХОЛИ
ОБИЧА ТЕ ХОЛИ
ЩЕ ТЕ УБИЕ ХОЛИ
ОБИЧА ТЕ ХОЛИ

ЩЕ ТЕ УБИЕ ХОЛИ

Втренчена в повтарящите се до побъркване думи, Холи веднага разбра, че „той“ не може да е никой друг, освен Джим. Съсредоточи се върху четирите омразни думи, опитвайки се да проумее.

И изведнъж ѝ се стори, че е отгатнала. Приятелят я предупреждаваше, че ще насочи лудостта си към нея, сигурно защото я мразеше, че бе довела Джим в мелницата, бе го накарала да търси отговори и го разсейваше от мисията му. Ако Приятелят — добрата половина на извънземното създание, можеше да прониква в съзнанието на Джим и да го кара да предприема животоспасителни мисии, дали е възможно Врагът — злата половина — да се вмъква в мислите му и да го кара да убива? Вместо да се материализира в чудовищна форма, както в петък вечерта в мотела и както се опита вчера сутринта в спалнята на Джим, дали ненормалното съзнание може да реши да използва Джим срещу нея, да придобие над него по-голяма власт от Приятеля и да го превърне в машина за убиване? Това би доставило перверзна наслада на лудата-детска страна на умопобърканото извънземно.

Замахна, сякаш пропъждаше досадна оса.

Не. Невъзможно е. Добре, Джим може и да убива, за да защити безпомощните. Само че е неспособен да убива невинни хора. Никакъв извънземен интелект, независимо каква сила притежава, не може да прегази истинската му природа. Дълбоко в сърцето си той бе добър, мил и грижовен. Никаква извънземна сила, колкото и да е могъща, не може да унищожи любовта му към нея.

Но все пак не може да бъде абсолютно сигурна. Беше се отдала на илюзии. Доколкото и бе известно, Врагът притежаваше такива невероятни способности за психологически контрол, че ей сега можеше да проникне в мозъка и, да и нареди да се хвърли в езерото, и тя щеше да се подчини безпрекословно.

Спомни си за Норман Ринк. Джим бе изпратил в тялото му осем куршума — стрелял ли, стрелял по него, дълго след като онзи вече бил мъртъв.

Туп-туп-туп...

Още е далеч.

Джим тихичко изстена.

Холи отново се отдалечи от прозореца, решена да го събуди; тъкмо да го повика и изведнъж осъзна, че Врагът може вече да е влязъл в него. Сънищата са врати. Представа си нямаше какво бе искал да каже с това Приятелят и дали то не е просто театралничене, както и камбанният звън. Може би Врагът може да нахлува в сънищата на хората и оттам — в мислите им. Може би този път изобщо не се кани да излиза от стената, а да използва Джим като оръдие за убийство.

Туп-туп-туп...

Дали не е малко по-силно, малко по-наблизо?

Струваше й се, че започва да губи разума си. Параноя, шизофрения, чисто и просто лудост. По-ненормална е дори от Врага и от другата му половина. Напрягаше се с все сила да проумее едно напълно чуждо съзнание, и колкото повече размишляваше над възможните обяснения, толкова по-странни и разнообразни й изглеждаха те. Всичко може да се случи в безкрайната вселена, всеки кошмар да стане реалност. Разсъждавай на тази тема в напрегната ситуация, от която зависи животът ти, и побъркването ти е в кърпа вързано.

Туп-туп-туп...

Не можеше да се помести. Оставаше й само да чака.

Триделният ритъм отново заглъхна.

Холи шумно въздъхна и се опря на стената до прозореца — сега се страхуваше от Джим Айрънхарт повече, отколкото от камъка. Питаше се дали да го събуди, когато странното туптене заглъхне. Може би Врагът е само в съня му — и следователно в него — само когато звукът се чува.

Не смееше да направи нищо, но и да не направи нищо пак не смееше; хвърли поглед към бележника в ръката си. Страниците вече се бяха затворили и бяха закрили закланването ОБИЧА ТЕ ХОЛИ / ЩЕ ТЕ УБИЕ ХОЛИ. Сега бе отгърната страницата със списъка на хората, които Джим бе спасил, заедно с помпозните обяснения на Приятеля колко са важни те за човечеството.

Като видя името на Стивън Еймс, веднага се сети, че това бе единственият човек в списъка, чиято съдба Приятелят не бе предрекъл в нито един от снощните разговори. Помнеше го, защото бе единственият по-възрастен — петдесет и седемгодишен. Като прочете

думите под името му, си помисли, че зиморничавата тръпка, която премина преди малко по врата ѝ, не бе нищо в сравнение с леденото шило, което се бе забило сега в него и което пронизваше целия ѝ гръбнак.

Стивън Еймс е бил спасен не защото ще му се роди дете, което ще стане велик дипломат, велик артист или велик лечител. И не защото ще даде значителен принос към добруването на човечеството. Причината да бъде спасен живота му беше изразена само с десет думи, най-ужасяващите десет думи, които Холи бе прочитала досега и които си бе представяла, че може да прочете: **ЗАЩОТО ПРИЛИЧАШЕ НА БАЩА МИ, КОГОТО НЕ УСПЯХ ДА СПАСЯ.** Не „на бащата на Джим“, както би се изразил Приятелят. Не „когото той не успя да спаси“, както със сигурност би казало извънземното. **БАЩА МИ. АЗ НЕ УСПЯХ. МИ. МОЯТ БАЩА. АЗ.**

Безкрайната вселена продължаваше да се разраства и сега пред нея изникна съвсем нова възможност, която се роди от разкритието за Стивън Еймс. В езерото нямаше никакви звездни кораби. Никакво извънземно не се е крило във фермата през последните десет хиляди години, десет години или десет дни. Приятелят и Врагът са действителни — те бяха третини, не половини, от една и съща личност, от същество, притежаващо огромна, чудодейна, ужасяваща сила, същество едновременно божествено и все пак човешко, колкото и самата Холи. Джим Айрънхарт. Който е бил покрусен от трагедия на десетгодишна възраст. Който е успял, с голяма мъка, да стъпи на крака, благодарение на сложна фантазия за пътешестващи из звездите богове. Който бе побъркан и опасен, и същевременно със здрав разум и изпълнен с обич.

Не разбираше откъде е добил силата, която бе толкова очевидно, че притежава, нито пък защо съвсем не подозира, че тя е вътре в него самия, а не идва от някакво измислено извънземно присъствие. Откритието, че всичко е свързано с него, че тайната започва и свършва единствено и само с него, а не се крие под езерото, пораждаше много повече въпроси, от отговорите, които даваше. Тя не разбираше как е възможно подобно нещо, но знаеше, че е вярно, че най-после се е добрала до истината. По-късно, ако оцелее, може и да се опита да го проумее.

Туп-туп-туп...

По-близо, но не съвсем близо.

Холи притаи дъх в очакване звукът да стане по-силен.

Туп-туп-туп...

Джим се размърда в съня си. Изхърка леко и раздвижи устни, както правят и най-обикновените хора насън.

Но той представляваше три личности в едно, и поне две от тях притежаваха невероятна сила, а най-малко една от тях бе смъртоносна. И сега приближаваше.

Туп-туп-туп...

Холи притисна гръб в стената. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сякаш ударите му запушваха гърлото ѝ и тя едва преглъщаше.

Звукът утихна.

Тишина.

Заприплъзва се покрай облата стена. С тихи стъпчици. Настрани. Към дървената, обкована с желязо врата. Отлепи се от стената колкото да се протегне към дамската си чанта и да я грабне за каишката.

Колкото повече доближаваше до стълбите, толкова по-убедена се чувстваше, че вратата ще се хлопне, преди тя да стигне до нея, а Джим ще седне в чувала и ще се обърне към нея. Сините му очи няма да бъдат красиви, а ледени, каквито вече ги бе виждала на два пъти; изпълнени с ярост, но студени.

Стигна до вратата, измъкна се с гръб към стълбището, но никак не ѝ се искаше да отделя поглед от Джим. Но ако се опита да се спусне заднишком по тясната стълба без парапет, ще падне и ще си счупи я крак, я ръка. Затова се извърна и заслиза към долния етаж, колкото смееше по-бързо, и колкото можеше по-тихо.

Въпреки че кадифяно-сивата утринна светлина очертаваше прозорците, долното помещение беше предателски тъмно. Не помнеше дали по стената има някакви чупки, в които да внимава да не се блъсне, за да не вдига шум, и затова се придвижваше напред, долепила гръб до каменната извивка. Входната арка като че ли се падаше напред и вдясно. Ако погледнеше наляво, можеше да долови в мрака очертанията на стълбите, по които току-що се бе спуснала.

Опипвайки стената с дясната си ръка, тя откри някакъв ъгъл. Премина под арката и се оказа в антрето. Макар снощи тук да бе тъмно като в рог, сега бледите утринни отблясъци, които танцуваха зад отворената външна врата, изпълваха помещението с дрезгава светлина.

Утринта беше облачна. Приятно хладна за август.

Езерото беше сиво и неподвижно.

Насекоми, жужаха тихо, едва доловимо, като прашченето на радио, усилено докрай.

Забърза към форда и предпазливо отвори вратата.

При мисълта за ключовете отново я обзе паника. После ги напипа в джоба на дънките си, където ги бе пхнала снощи, след като ходи до тоалетната. Един ключ от къщата, един от дома му в Лагуна Нигел и два от колата, закачени на обикновена верижка.

Захвърли чантата и бележника на задната седалка и седна зад волана, но не затвори вратата, от страх да не го събуди. Още не се бе измъкнала. Може да изскочи от мелницата, изцяло подвластен на Врага, с един скок да се озове до колата и да я измъкне навън.

Ръцете ѝ трепереха, докато се мъчеше с ключовете. Затрудни се, докато напъха правилния в таблото. Но после го уцели, завъртя го, настъпи газта и едва не се разхлипа от облекчение, когато двигателят изрева.

Трясна вратата. Превключи рязко на задна и се заотдалечава по пътеката край езерото. Колелата хвърляха градушка от чакъл във всички посоки и камъчетата трополяха по задницата на колата.

Като стигна до разширението между къщата и хамбара, където можеше да се обърне и да излезе по предната алея, тя вместо това удари спирачки. Вторачи се в мелницата, която оставаше на отсрещния бряг на езерото. Нямаше къде да се скрие. Където и да отиде, той ще я открие. Можеше да гледа в бъдещето, или поне до известна степен, пък макар и не толкова ясно и образно, колкото твърдеше Приятелят. Можеше да превръща стените в ужасяващи чудовища, да преобразява варовика в прозрачна маса, изпълнена с танцуваща светлина, да проектира какви ли не ужасии в сънищата ѝ и върху вратата на мотелската ѝ стая, да я проследи, да я открие, да я подмами в капан. Беше я привлякъл в налудничавата си фантазия и най-вероятно все още искаше тя да изиграе своята роля в нея. Приятелят в Джим — и самият Джим — може би щяха да я пуснат да си отиде. Но третата личност — престъпната, Врагът — щеше да копнее за кръвта ѝ. Можеше и да извади късмет двете добронамерени третини да надделеят над другата, да я възпрат да не хукне да преследва Холи. Но твърде се съмняваше. Освен това не можеше да прекара остатъка от

живота си, чакайки някоя стена да се изгърби ненадейно, да се превърне в уста и да ѝ отхапе ръката.

Пък имаше и още един проолем.

Не можеше да го зареже. Той имаше нужда от нея.

[1] Игра на думи — trick or treat — Дай ми нещо, или ще ти скроя номер! (англ.) — традиционно обръщение, използвано от децата, които обикалят костюмирани от врата на врата и получават сладкиши на Халоуин. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

ВРАГЪТ

*От детството до днес
не съм бил
като другите —
не виждах онова,
което виждат те.
„Сам“ — Едгар Алан По*

*Жило трептящо.
Блокче лед
в сърце туптящо.
Студен огън.*

*Смразена мисъл —
ледна стомана,
тъмна ярост, черна тревога.
Студен огън...*

*Щит срещу
свирепия живот,
болката, смъртта —
студен огън.*

Книга на
преброените тъги

ПРЕЗ ОСТАТЪКА ОТ 29-ТИ АВГУСТ

Холи седеше във форда и не отделяше поглед от старата вятърна мелница, едновременно уплашена и развълнувана. Вълнението я изненадваше. Може би летеше в облаците, защото за пръв път в живота си откриваше нещо, на което бе готова да се отдаде. Но не да се отдаде просто ей така. Докато не ѝ омръзне. Бе готова да заложи главата си за онова, което можеше да излезе от Джим, ако бъде излекуван; за онова, което можеше да излезе от тях двамата.

Дори да ѝ бе казал, че може да си върви, дори и да бе почувствала, че е искрен, нямаше да го изостави. Той бе нейното спасение. А тя неговото.

Мелницата се издигаше като стражник към пепеливото небе. Джим не се бе появил на вратата. Може би още не се бе събудил.

Тази тайна криеше в себе си още много тайни, но вече толкова много неща бяха болезнено ясни. Понякога се случваше той да не успее да спаси някого — например бащата на Сюзи Жаволски — защото всъщност не действаше по волята на непогрешим бог или извънземен пророк; водеха го собствените му феноменални, но несъвършени видения; той бе просто човек, особен, наистина, но все пак човек, а силите и на най-съвършените хора са ограничени. Очевидно му се струва, че по някакъв начин е изменил на родителите си. Смъртта им тежи на съвестта му и той се опитва да изкупи греха си, като спасява други хора. *„Приличаше на баща ми, когато не успях да спася.“*

Освен това вече беше ясно, че Врагът излиза на преден план само когато Джим спи — тъмната му половина, възплъщение на яростта му, го ужасяваше, и докато беше буден, той ожесточено я потискаше. В дома му в Лагуна Врагът бе изникнал в спалнята, докато Джим спеше и дори се задържа за малко след събуждането му, но когато срути тавана, се изпари като сън, продължил наяве, каквото всъщност беше. *„Сънищата са врати“* — беше ги предупредил Приятелят, но в действителност предупреждението идваше от самия Джим. Сънищата наистина са врати, но не за зли извънземни

чудовища, които покоряват съзнанието; сънищата са врати към подсъзнателното, и онова, което излиза през тях, е съвсем човешко.

Имаше още няколко късчета от мозайката. Просто не знаеше как да ги подреди.

Холи се ядосваше на себе си, че в понеделник, когато Джим най-после отвори вратата на дома си и я пусна в живота си, не му бе задала правилните въпроси. Тогава настояваше, че е просто инструмент, че самият той не притежава никаква сила. Прекалено бързо бе приела твърдението му за вярно. Трябваше да се разрови по-надълбоко, да задава по-конкретни въпроси. Прояви се като също толкова неопитен репортер, колкото Джим, когато Приятелят се появи за първи път.

Снощи се раздразни от готовността му да приема за чиста монета всичко, изречено от Приятеля. Сега разбираше, че е създал Приятеля по същите причини, които предизвикват у болните от шизофрения раздвоението на личността — необходимостта от друга личност, която да се справи със заобикалящия ги объркващ и плашещ свят. Сам и уплашен като дете, той е подирил убежище във фантазиите, сътворил е Приятеля — магическо същество, източник на утеха и надежда. Холи държеше Приятелят да дава логични обяснения, а Джим се съпротивляваше, защото любопитството ѝ заплашваше илюзията, която бе за него жизненоважна.

По подобни причини не го бе разпитвала по-настойтелно в понеделник вечер. Той бе нейната жизненоважна мечта. Беше се появил в живота ѝ като герой от сънищата, спасявайки Били Дженкинс по умопомрачително красив начин. Преди да го срещне, изобщо не бе и предполагала, че има нужда от човек като него. И вместо да се рови в душата му, както би постъпил всеки добър репортер, тя го остави да се представя за такъв, за какъвто иска да се представя, от страх да не го загуби.

Сега единствената ѝ надежда бе да преследва истината докрай. Не могат да го излекуват, докато не разберат защо бе развил точно тази чудата фантазия и откъде, за Бога, бе добил свърхчовешките сили да я поддържа.

Холи седеше в колата, стискайки волана, готова да действа, само че и хабер си нямаше точно как. Явно няма към кого да се обърне за помощ. Нуждаеше се от информация, която можеше да изкопчи само

от миналото или от подсъзнанието на Джим, но в момента и двете територии бяха еднакво недостъпни.

После като гръм я осени прозрението, че Джим вече ѝ бе дал ключа към останалите тайни. Когато пристигнаха в Ню Свенборг, той я разходи из града, което тогава ѝ се стори тактически ход с цел да се забави пристигането им във фермата. Но сега осъзнаваше, че в разходката са кодирани най-важните разкрития, които е правил досега. Всяко изпълнено с носталгия място бе ключ към миналото и към неразкритите мистерии, които, веднъж извадени на бял свят, ще ѝ позволят да му помогне.

Той търсеше помощ. С част от съзнанието си си даваше сметка, че е болен, че е попаднал в капана на шизофренична фантазия, и искаше да се освободи. Холи се надяваше той да успее да потисне Врага, докато научат всичко необходимо. Тъмната част от съзнанието му не искаше тя да успее; успехът щеше да доведе до неговата смърт и за да се спаси, то щеше да я унищожи, стига да му се предостави възможност.

Ако с Джим ще живеят заедно отсега нататък, или както и да живеят, бъдещето започваше от миналото, а миналото бе скрито в Ню Свенборг.

Рязко завъртя волана надясно и се насочи към алеята, която излизаше на шосето... после спря. Отново погледна към мелницата.

Джим трябва да участва в собственото си изцеление. Не може да търси истината сама, а после да го накара да ѝ повярва. Трябваше да се увери сам.

Обичаше го.

Страхуваше се от него.

По въпроса с любовта вече нищо не можеше да направи — тя бе станала част от нея, както кръвта, костите или сухожилията ѝ. Но почти всеки страх може да бъде преодолян, ако се изправим срещу причинителя му.

Учудена от собствената си смелост, тя се върна по чакълестата пътека до вратата на мелницата. Натисна три пъти продължително клаксона, после още три пъти, почака малко, а после продължи да го надува.

Джим се появи на входа. Изникна в сивата утринна светлина и присви очи към нея.

Холи отвори вратата и слезе от колата.

— Събуди ли се?

— Приличам ли ти на сомнамбул? — попита той, сякаш я укоряваше. — Какво става?

— Искам да съм напълно сигурна, че си буден, ама съвсем буден. Той спря на два метра от нея.

— Защо не отворим багажника, аз ще пъхна вътре глава, а ти ще натискаш клаксона две минути, без да спиращ, просто за да сме сто процента сигурни? Холи, какво става?

— Трябва да поговорим. Качвай се.

Той се намръщи, заобиколи колата и се настани на дясната седалка.

Като се намести, попита:

— Няма да е много приятен разговор, а?

— Не.

Пред тях крилете на мелницата затрополиха. Бавно се завъртяха и заскърцаха, а на всички страни хвърчаха тресчици от изгнилите лопатки.

— Престани — обърна се тя към Джим, уплашена, че въртящите се криле са просто прелюдия към появата на Врага. — Зная, че не искаш да чуеш онова, което ще ти кажа, но не се опитвай нито да ме разсейваш, нито да ми пречиш.

Не отговори. Вперил смаян поглед в мелницата, той сякаш изобщо не я чуваше.

Крилата се завъртяха по-бързо.

— По дяволите, Джим!

Най-сетне я погледна, искрено изненадан от гнева, който се криеше под страха й.

— Какво?

Едно завъртане, още едно, още-едно-още-едно-още-едно, още-едно-още-едно-още-едно. Въртеше се като дяволска въртележка на карнавала на прокълнатите.

— Мамка му!

Страхът на Холи нарастваше с въртенето на крилете. Включи колата на задна скорост, погледна през рамо и потегли с висока скорост покрай езерото.

— Къде отиваме? — попита той.

— Наблизо.

Тъй като мелницата се намираше в центъра на фантазиите му, на Холи й се стори добра идея да не я виждат, докато говорят. Обърна рязко колата, стигна до края на главната алея и паркира до шосето.

Свали стъклото, той също свали своето.

Изключи двигателя и се извърна към него. Въпреки всичко, което знаеше — или подозираше — за него, й се искаше да докосне лицето му, да приглади косата му, да го прегърне. Той събуждаше у нея майчински инстинкт, на който не бе и подозирала, че е способна, точно както извикваше и еротичен отклик и страст, каквито не бе изпитвала досега.

„Дааа — мислеше си тя, — очевидно провокира у теб склонност към самоубийство. Божке, Торн, тоя направо ти каза, че ще те убие!“

Но освен това бе казал, че я обича.

Защо поне едно нещо не е лесно?

— Преди да започна с другите неща... искам да разбереш, че те обичам, Джим.

Това беше най-идиотската реплика на света. Звучеше толкова неискрено. Думите не можеха да предадат истинското чувство, отчасти защото то се бе вкоренило неподозирано дълбоко в душата й, и отчасти защото в него се примесваха и тревога и надежда. Тя все пак промълви:

— Наистина те обичам.

Той потърси ръката й, грейна в доволна усмивка и отвърна:

— Прекрасна си, Холи.

Кое то не беше точно „и аз те обичам, Холи“, но я задоволяваше. Не очакваше друго. Нямаше да бъде толкова лесно. Да си влюбен в Джим Айрънхарт означаваше да си влюбен едновременно в разкъсвания от терзания Макс де Уинтър от „Ребека“, в Супермен и в Джак Никълсън, независимо в коя роля. Но освен че не беше лесно, не беше и нелепо.

— Там е работата, че като плащах в мотела вчера сутринта, а ти седеше в колата и ме гледаше, изведнъж си дадох сметка, че не ми беше казал, че ме обичаш. Тръгвах с теб; оставях се в твои ръце, а ти не беше казал нищо по въпроса. Но после осъзнах, че и аз не го бях изрекла гласно, че и аз съм не по-малко предпазлива, правя се на резервирана и се пазя. Е, вече ми омръзна да съм потайна; в момента

ходя по въже, а отдолу няма предпазна мрежа — и го правя най-вече, защото снощи ти ми каза, че ме обичаш. Значи наистина си го мислел.

На лицето му се изписа въпросителен израз.

— Знам, че не си спомняш, но го каза. Имаш проблеми с думите, дето почват с „о“. Тъй като си загубил родителите си, когато си бил съвсем малък, сега не смееш да се доближиш до никого, от страх да не загубиш и него. Светкавичен анализ. Холи Фройд. Както и да е, каза, че ме обичаш, и след малко ще ти го докажа, но засега, преди да се впусна в цялата тая бъркотия, искам да знаеш, че не съм и предполагала, че мога да изпитвам към някого същото, което изпитвам към теб. Тъй че ако ти се струва тежко, дори невъзможно, да приемеш онова, което ще ти кажа след малко, знай, че го правя от обич, само от обич.

Той се взря в нея.

— А-ха, добре. Но Холи, това...

— Ще дойде и твоят ред.

Наведе се към него и го целуна, а после продължи:

— Сега ще трябва да ме изслушаш.

Сподели всичките си теории, защо се бе измъкнала от мелницата, докато той спеше — и защо се бе върнала. Той я слушаше все по-невярващо, а тя изобщо не го оставяше да възрази, като стисваше лекичко ръката му, поставяше пръст на устните му или пък го целуваше. Бележникът, който измъкна от задната седалка, го смая и той вече не протестираше толкова бурно. **ЗАЩОТО ПРИЛИЧА НА БАЩА МИ. КОГОТО НЕ УСПЯХ ДА СПАСЯ.** Ръцете му трепереха, докато държеше тефтера и се взираше в невъзможното изречение. Отгърна да види другите изумителни послания, които изпълваха няколко поредни страници — **ОБИЧА ТЕ ХОЛИ / ЩЕ ТЕ УБИЕ ХОЛИ** — и ръцете му се разтрепераха още по-силно.

— Никога не бих те наранил — свел глава над страниците, с треперлив глас промълви той. — Никога.

— Зная, че не би искал да го направиш.

И доктор Джекил не бе искал да се превръща в престъпния мистър Хайд.

— Но ти мислиш, че това идва от мен, не от Приятеля.

— Зная, че идва от теб, Джим. И мисля, че съм права.

— Значи, ако Приятелят ти е пратил това, а Приятелят съм аз, част от мен, значи ти вярваш, че тази част наистина казва „обичам те, Холи.“

— Да — тихо отвърна тя.

Джим вдигна очи от бележника и срещна нейните.

— А ако вярваш на същността, която казва „обичам те“, защо не вярваш на другата, която казва „ще те убия“?

— Ами, точно там е работата. Да, вярвам, че една малка, зловеща частица в теб иска да ме убие.

Той потръпна, сякаш го удари.

— Врагът иска да умра, ужасно много при това, защото аз те накарах да потърсиш какво се крие зад последните събития, домъкнах те тук и те накарах да се изправиш пред източника на фантазиите си.

Той заклати глава.

Но тя продължи:

— Кое то всъщност *искаше* аз да направя. Нали заради това ме допусна до себе си.

— Не. Не съм...

— Ами, точно това направи. — Беше изключително опасно да го тласка към просветление. Но това беше единствената ѝ надежда да го спаси. — Джим: ако проумееш случилото се, ако приемеш съществуването на две други личности в теб, ако приемеш поне вероятността да съществуват, може би това ще бъде началото на края на Приятеля и на Врага.

Той продължаваше да клати глава и каза:

— Врагът няма да се оттегли доброволно — и веднага запремига, изненадан от думите си и от онова, което означаваха.

— Дявол да го вземе! — възкликна Холи и цялата потръпна, не само защото Джим току-що бе потвърдил цялата ѝ теория, независимо дали би го признал или не, а защото шестте думи бяха доказателство, че иска да се измъкне от този лабиринт, в който бе търсил убежище.

Беше пребледнял като пациент, който тъкмо научава, че е болен от рак. Всъщност в него наистина се развиваше злокачествено образувание, само че по-скоро психическо, не органично.

През смъкнатите стъкла подухваше ветрец, който сякаш събуди у Холи нова надежда.

Но приповдигнатото чувство бързо беше прекратено, защото в бележника в ръцете на Джим се появиха нови думи: ЩЕ УМРЕТЕ.

— Не съм аз — горещо възкликна Джим, въпреки косвеното признание, което бе направил само преди миг. — Холи, не може да съм аз.

В бележника се появиха още думи: ИДВАМ. ЩЕ УМРЕТЕ.

Холи се чувстваше като на карнавално увеселение, където е пълно с призраци и духове. Във всеки миг от някоя сянка ненадейно можеше да изскочи нещо. Но за разлика от чудовищата по карнавалите, това щеше да й причини съвсем истинска болка, да я нарани, да я убие, ако може.

Надявайки се, че може да въздейства на Врага, както на Приятеля, Холи грабна бележника от ръцете на Джим и го запрати през прозореца.

— Да пукнеш дано. Няма да чета тия глупости. Слушай, Джим. Ако съм права, Врагът е олицетворение на яростта ти от смъртта на родителите ти. Изпитвал си страхотен гняв, който тогава, на десет години, те е плашел до смърт и затова си го изтикал извън себе си, съсредоточил си го в това друго свое измерение. Само че ти си уникален случай на раздвоение на личността, защото силата ти позволява да създаваш физически еквиваленти на другите личности в теб.

И макар да започваше да се съгласява с нея, продължаваше да отрича истината.

— Какво искаш да ми кажеш с това? Че съм откачен, някакъв обществено полезен лунатик, за Бога?

— Не си откачен — бързо отвърна тя. — Нека кажем разстроен, обременен. Заключен си в психологическа клетка, която сам си изградил, и сега искаш да излезеш, но не можеш да намериш ключа.

Той поклати глава. По челото му бяха избили ситни капчици пот и беше пребледнял още повече.

— Не, така само разкрсяваме нещата. Ако онова, което казваш, наистина е вярно, значи съвсем съм я закъсал, Холи, и сега трябва да съм в някоя лудница, напопан до пръсване с торазин.

Тя отново го хвана за двете ръце и ги стисна крепко.

— Не. Престани. Можеш да се измъкнеш, наистина можеш, можеш да се справиш, знай, че можеш.

— Откъде знаеш? Божичко, Холи, аз...

— Защото не си обикновен човек, защото си особен — рязко отвърна тя. — В теб се крие сила, невероятна сила, с която можеш да извършиш толкова добрини, ако пожелаеш. Това е сила, на която можеш да се опираш, за разлика от обикновените хора, и тя може да бъде *изцелителна*. Не разбираш ли? Ако можеш да предизвикваш камбанен звън, пулса на извънземно сърце и гласове ей така, от въздуха, ако можеш да превръщаш стени в жива плът, да проектираш образи в сънищата ми, да гледаш в бъдещето и да спасяваш животи, значи можеш и със себе си да се справиш и да се излекуваш.

На лицето му се четеше несъгласие.

— Как е възможно един човек да притежава силата, за която говориш?

— Не зная, но ти я притежаваш.

— Не може да не идва от висше създание. За Бога, не съм Супермен.

Холи удари с юмрук по клаксона и извика:

— Имаш телепатични, телекинетични, и теле-всичките способности! Добре де, не можеш да летиш, нямаш рентгенови очи, не огъваш железни пръти с голи ръце, не си по-бърз от изстрелян куршум. Но си толкова близо до Супермен, колкото надали някой някога ще бъде. Дори в известен смисъл го превъзхождаш, защото можеш да гледаш в бъдещето. Сигурно виждаш само отделни неща и само понякога имаш видения, които не зависят от теб, но *можеш* да предричаш бъдещето.

Той бе потресен от убедеността ѝ.

— И откъде притежавам тази магия?

— Не зная.

— Тук теорията се разпада.

— Не се разпада, само защото аз не знам — тросна се тя. — Жълтото не престава да бъде жълто, само защото не знам как човешкото око различава цветовете. *Притежаваш* тази сила. *Ти* си тази сила, а не Бог или някакви си извънземни от езерото.

Той издърпа ръцете си и се загледа през предното стъкло към шосето и към изсъхналите полета. Като че ли се страхуваше от огромната мощ, която притежава — може би тя носеше със себе си отговорност, която не бе сигурен, че ще може да посрещне.

Освен това на Холи ѝ се струваше, че той се срамува от психическото си заболяване и вече не смее да я погледне в очите. Понасяше всичко толкова стоически, бе толкова силен и толкова горд от силата си, че не можеше да приеме намека за някаква слабост в себе си. Беше си съградил живот, чиито най-висши ценности бяха самоконтролът и способността да се разчита на себе си, който изтъкваше като уникална добродетел самоналожената самота, както монахът се нуждае единствено от усамотение с Бога. А сега тя му казва, че решението му да бъде железен мъж^[1] и самотник не е най-подходящият избор, че то е по-скоро опит да надмогне емоционалните терзания, които заплашваха да го унищожат, и че стремежът към самоконтрол го е отвел отвъд границите на разумното поведение.

Тя се замисли за думите в бележника: „ИДВАМ. ЩЕ УМРЕТЕ.“

Включи двигателя.

— Къде отиваме? — попита Джим.

Холи включи мълчаливо на скорост, излезе на шосето и зави право към Ню Свенборг. Вместо да отговори на въпроса му, тя го попита:

— Отличаваше ли се с нещо рязко като дете?

— Не — прибързано и прекалено остро отвърна той.

— Никакви признаци, че си необикновен или...

— По дяволите, нищо подобно.

Но неспокойните му жестове и треперещите му ръце, които издадоха внезапното му нервно раздразнение, наведоха Холи на мисълта, че се е докоснала до истината. *Бил* е особен по някакъв начин, бил е надарено дете. Като му го припомняше сега, той откриваше в тези ранни признаци на талант зачатъците на силата, която се бе развила у него. Но не искаше да го приеме. Отрицанието е щит.

— Какво си припомни току-що?

— Нищо.

— Е, хайде.

— Наистина, нищо.

Не знаеше накъде да насочи въпросите, затова просто заключи:

— Вярно е. Надарен си. Няма никакви извънземни, ти си надарен.

Но дали заради онова, което си беше припомнил току-що и не искаше да сподели с нея, упорството му поомекна.

— Не зная.

— Вярно е.

— Може би.

— Вярно е. Спомни си как снощи Приятелят ни каза, че според стандартите на своя собствен вид е още дете. Ами да, дете е, и завинаги ще остане дете, на възрастта на която си го създал — десет години. Което обяснява детинското му поведение, стремежът му да се хвали, сръдливостта му. Джим, Приятелят не се държеше като десет-хилядигодишно извънземно, а точно като десетгодишно човешко същество.

Той затвори очи и се отпусна на седалката, сякаш вече не можеше да мисли над онова, което тя му казваше. Но вътрешното му напрежение не стихваше и ръцете му, стиснати в юмруци, го издаваха.

— Къде отиваме, Холи?

— Да се поразходим. — И докато пътуваха сред златистите полета и хълмове, тя продължи да го атакува внимателно. — Затова и Врагът е като смесица от всички чудовища от филмите, които могат да уплашат едно десетгодишно момче. Чак сега разбирам, че онова, което видях на вратата на мотелската стая, не беше *истинско* същество. Нямаше никаква биологична форма, дори не беше извънземно. Беше прекалено познато, хлапашката представа за таласъм.

Той не отвърна.

Холи го погледна.

— Джим?

Очите му бяха затворени.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— Джим!

Тревогата в гласа ѝ го накара да се изправи рязко и да ококори очи.

— Какво?

— За Бога, не си дръж очите затворени толкова дълго. Можеше да си заспал, а аз нямаше да разбера, докато не...

— Мислиш ли, че мога да заспя, с всичко *това* наум?

— Не зная. Но не искам да проверявам. Дръж си очите отворени, чу ли? Очевидно докато си буден, потискаш Врага, и той се появява

само когато спиш.

На предното стъкло като на екран в кабината на боен самолет, отляво надясно започнаха да се появяват думи, изписани с огромни букви: МЪРТВИ МЪРТВИ МЪРТВИ МЪРТВИ МЪРТВИ МЪРТВИ.

Холи се уплаши, но не искаше да го показва.

— По дяволите — промълви и включи чистачките, сякаш заплахата бе мръсотия по стъклото, която може да се изчисти. Но думите отказваха да изчезнат, а Джим се взираше в тях с неприкрит ужас.

Като минаваха покрай едно ранчо, вятърът довя през отворените прозорци аромата на прясно окосена трева.

— Къде отиваме? — отново попита Джим.

— На експедиция.

— Какво ще изследваме?

— Миналото.

Джим съвсем се разстрои.

— Още не съм възприел тази идея. Не мога. Как, по дяволите, да докажем вярно ли е това, или не?

— Отиваме в града. Отново ще се разхождаме по същите места, които ми показва вчера. Свенборг — пристанище на тайни и романтика. Грозно място. Но има *нещо*. Искаше да видя тези места, подсъзнанието ти ми подсказваше, че Свенборг крие ключа към загадката. Тъй че предлагам да го търсим заедно.

Под първите шест думи се появи още един ред: МЪРТВИ МЪРТВИ МЪРТВИ МЪРТВИ МЪРТВИ.

Холи знаеше, че времето лети. Врагът искаше да проникне в този свят, да я изкорми, да я накълца на парченца, да я превърне в димяща купчина вътрешности, преди да е успяла да убеди Джим, че е права — и не искаше да чака Джим да заспи. Не беше много сигурна дали той ще е в състояние да потисне тъмния аспект на личността си, ако го накара да се изправи лице в лице с истината. Ако не успее да се овладее, двете му добри части ще бъдат заличени от третата.

— Холи, ако наистина съм в плен на такова чудато раздвоение на личността, няма ли да се излекувам в мига, в който ми обясниш за какво става дума, няма ли завесата изведнъж да падне от очите ми?

— Не. Трябва да *повярваш*, преди да се надяваш да се справиш с него. Да вярваш, че си в плен на аномално състояние на психиката е

първата стъпка към разбирането, а то пък е едва първата болезнена крачка към излекуването.

— Не ми говори като психиатър, защото не си.

Опитваше се да избяга в гнева си, да се скрие зад ледения си поглед, стараейки се да я отблъсне, както преди, когато се бе опитвала да се доближи до него. Тогава не успя, не успя и сега. Понякога мъжете са толкова глупави.

— Веднъж взимах интервю от психиатър.

— О, страхотно, веднага разбрах, че си опитен терапевт.

— Може и да е така. Тоя психиатър беше пълна откачалка, какво значение има университетската степен?

Той пое дълбоко въздух и потръпна.

— Добре, да предположим, че си права и по някакъв начин получим неопровержимо доказателство, че аз съм пълна откачалка...

— Не си откачалка, ти си...

— Да бе, да, аз съм разстроен, обременен, в психологическа клетка. Наречи го както искаш. Ако намерим някакво доказателство — макар че изобщо не си представям как — тогава какво ще стане с мен? Сигурно ще трябва да се усмихна и да кажа: „О, да, разбира се, аз си измислих всичко това, живеях сред фантазии, а сега вече се чувствам толкова добре. Хайде да отидем да обядваме.“ Но не съм убеден. По скоро... ще се пръсна на парчета, на милиони парченца.

— Не мога да ти обещаю, че истината, ако се доберем до нея, ще ти донесе някакво спасение, защото ми се струва, че досега си намирал спасение във фантазии, не в реалността. Само че така не може да продължава, защото Врагът ме ненавижда и рано или късно ще ме убие. Ти сам ме предупреди.

Той погледна думите на стъклото и не каза нищо. Ако не упорството му, то поне доводите му се изчерпаха.

Думите бързо избледняха, а после изчезнаха.

Това може и да беше на добро, знак, че подсъзнанието му започва да привиква към нейната теория. А може Врагът да бе решил, че не ще успее да я спре със заплахи — затова се опитваше да проникне в действителността и да ѝ види сметката.

— Като ме убие, ще осъзнаеш, че е част от теб. А ако ме обичаш, както ми каза снощи чрез Приятеля, тогава какво ще означава това за теб? Няма ли да убие онзи Джим, когото обичам? Няма ли да останеш

една-единствена личност — тъмната. Врагът? Мисля, че залогът е дяволски добър. Значи освен за моето оцеляване, ще говорим и за твоето. Ако искаш да имаш някакво бъдеще, трябва да стигнем до дъното на тази история.

— Ами ако все ровим и ровим — и няма дъно? Тогава какво?

— Ще се разровим по-надълбоко.

На влизане в града, докато пресичаха рязката граница между мъртво-кафявата земя и издигнатите близо една до друга заселнически постройки, Холи изведнъж изгърси:

— Робърт Вон.

Джим подскочи от изненада, но не защото тя бе казала нещо загадъчно, а защото съзнанието му веднага включи.

— Боже мили — прошепна. — Това е гласът.

— Гласът на Приятеля — каза тя и му хвърли един поглед. — Значи и на теб ти се е сторил познат.

Робърт Вон, зализаният злодей от безброй филми. Гласът му притежаваше такъв богат тембър и обхват, че можеше да звучи толкова заплашително или бащински и успокоително, колкото скимнеше на актьора.

— Робърт Вон — повтори Холи — защо пък той? Защо не Орсън Уелс. Пол Нюман, Шон Конъри или Фред Флинстоун? Прекалено странен избор, за да е случайност.

— Не зная — отвърна Джим замислено, но го изпълваше досадното усещане, че трябва да знае. Обяснението беше на върха на езика му.

— Още ли смяташ, че е от Космоса? Нямаше ли едно извънземно да се спре на най-обикновен човешки глас? Защо да имитира конкретен артист?

— Веднъж видях Робърт Вон — каза Джим, изненадан от смътния спомен, който се бе мернал в съзнанието му. — Не по телевизията, или пък във филм, а съвсем на живо и отблизо. Преди много, много време.

— Къде, кога?

— Не мога... няма... няма да мога да се сетя.

Джим се чувстваше така, сякаш стои на тесен хребет, а от двете му страни има пропасти. От едната страна бе досегашният му живот, изпълнен с терзания и отчаяние, които бе отказвал да приеме, но които от време на време го поглъщаха — както на онова духовно пътешествие с мотора из Мохавската пустиня, когато търсеше как да се измъкне, дори ако единственият изход е смъртта. От другата страна лежеше несигурното бъдеще, което Холи се опитваше да му опише — бъдеще, което според нея обещаваще надежда, а на него му се струваше затънало в лудост и бъркотия. А тесният рид, на който стоеше, непрекъснато се ронеше.

Припомни си какво си бяха изrekli, докато лежаха един до друг преди две вечери, точно преди да се любят за пръв път. Той бе казал: „Хората винаги са по-... сложни, отколкото ти се струва.“

„Това просто наблюдение ли е... или предупреждение?“

„Предупреждение ли?“

„Може би ме предупреждаваш, че не си онова, което изглеждаш на пръв поглед.“

След дълго мълчание бе отвърнал: „Може би.“

А след като и тя помълча известно време, бе казала: „Предполагам, че не ми пука особено.“

Сега вече бе сигурен, че тогава е искал да я предупреди. Дълбоко в себе си долавяше гласче, което му нашепваше, че е права в анализа си, че Приятелят и Врагът са просто различни аспекти на неговата същност. Но ако е жертва на синдрома на раздвоението на личността, не му се вярваше да е възможно състоянието му да се опише като душевно разстройство или обременена психика, както се опитваше да го изкара тя.

Единственото правдоподобно определение бе „лудост“.

Завиха по главната улица. Градът изглеждаше странно тъмен и заплашителен — може би защото криеше истината, която щеше да го застави да хвъркне от тъничката пръчка и да кацне в един или друг свят на хаоса.

Спомни си как беше прочел явякде, че само лудите хора са твърдо убедени в здравия си разум. Той не беше твърдо убеден в нищо, но това не го утешаваше. Лудостта бе, както подозираше, самата квинтесенция на несигурността: истерично, но безплодно търсене на

отговори, на стабилна основа. Здравият разум бе убежището на сигурността, далеч от властващия хаос.

Холи спря до бордюра пред дрогерията на Хандал, в източния край на главната улица.

— Да започнем оттук.

— Защо?

— Защото тук спряхме най-напред, като ми показваше местата, които са били важни за теб, като си бил малък.

Той слезе от форда под балдахина на магнолиевото дърво, едно от няколкото, разпръснати сред другите дървета от двете страни на улицата. Този пейзаж смекчаваше острите очертания на сградите, но придаваше на града неестествен вид.

Когато Холи отвори вратата на сградата в датски стил, стъклата ѝ заблестяха като скъпоценни камъни, а над главите им дрънна камбанка. Влязоха заедно.

Сърцето на Джим биеше лудешки. Не защото аптеката изглеждаше като място, където в детството му му се е случило нещо кой знае колко важно, а защото предусещаше, че това бе първата крачка по пътя към истината.

Автоматите за безалкохолни и кафе се намираха отляво и през арката Джим видя няколко души, които закусваха. Точно зад вратата имаше малка стойка за вестници, най-отгоре бяха сутрешните вестници, най-вече „Санта Барбара Дейли“; имаше и списания и въртяща се поставка, запълнена с книги с меки корици.

— Тук си купувах книжки — рече Джим. — Още тогава обичах да чета и все не можех да им се наситя.

Самата дрогерия се намираше под друга арка вдясно. Приличаше на всяка друга съвременна американска аптека, заредена с повече козметика, парфюмерия и шампоани, отколкото с лекарства. Иначе бе приятно старинно помещение — дървени полици, вместо метални или от талашит; тезгях от полиран мрамор; упоителен аромат, в който се примесваха уханието на ароматизирани свещички и бонбони, тежкия дъх на пури, който се процеждаше от влажната витрина зад касата, едва доловимата миризма на етилов алкохол и на какви ли не лекарства.

Макар да бе доста рано, фармацевтът вече обслужваше клиентите си. Това бе самият Корбет Хандал, едър, широкоплещест

мъж с побелели мустаци и коса, с току-що изгладена синя риза под снежнобялата престилка.

Той вдигна очи и рече:

— Джим Айрънхарт, Бога ми. Откога не сме се виждали — поне три-четири години?

Стиснаха си ръцете.

— Четири години и четири месеца — отвърна Джим. И едва не добави „откакто почина дядо“, но се въздържа, без да знае защо.

Корбет пръскаше мраморния тезгях с препарат за почистване и го лъскаше с хартиени кърпички. Усмихна се на Холи и каза:

— *Която и да сте* вие, ще съм ви вечно задължен, че донесохте красота в тази сива утрин.

Корбет бе идеалният аптекар от малкия град — точно толкова шегаджия, че да изглежда като обикновените хора, въпреки че благодарение на занятието си заемаше място в по-висшата социална класа в града; достатъчно закачлив, че да минава за местната колоритна личност, но с несъмненото излъчване за компетентност и честност — човек разбираше от пръв поглед, че приготвените от него лекарства никога няма да се окажат отровни. Местните жители просто се отбиваха да го поздравят, дори когато нямаха нужда от услугите му, и живият му интерес към хората спомагаше за поцъфтяването на търговията му. Работеше в аптеката от тридесет и три години и бе неин собственик от смъртта на баща си преди двадесет и седем години.

Хандал бе най-безобидният човек на света, но Джим изведнъж се почувства застрашен от него. Искаше да се махне от аптеката, преди...

Преди какво?

Преди Хандал да е успял да каже нещо нередно и да разкрие прекалено много.

Но какво би могъл да разкрие?

— Аз съм годеницата на Джим — представи се Холи, с което малко го изненада.

— Поздравления, Джим. Късметлия си ти. Млада госпожице, надявам се знаете, че семейството промени името си на Айрънхарт от Айрънхед^[2], което по им прилягаше. Упорито племе. — Хандал намигна и се засмя.

— Обикаляме града и Джим ми показва любимите си места — рече младата жена. — Мисля, че може да се нарече сантиментално

пътешествие.

Хандал сбърчи вежди и се обърна към Джим:

— Не мислех, че този град ти е харесвал дотолкова, че да предизвиква подобни чувства.

Джим сви рамене.

— Човек се променя.

— Радвам се да го чуя.

После се обърна пак към Холи:

— Започна да идва тук скоро, след като дойде да живее при баба си и дядо си — всеки вторник и петък, когато дистрибуторът от Санта Барбара докарваше новите книги и списания. — Той остави препаратата за почистване настрана. Започна да подрежда на една витрина дъвки, ментови освежителни за уста, запалки за еднократна употреба и гребенчета. — По онова време четеше много. Още ли четеш?

— Още — с нарастваща тревога отвърна Джим, ужасен от онова, което Хандал можеше да каже всеки миг. Но за нищо на света не можеше да разбере какво толкова важно би могъл да изпусне старецът.

— Спомням си, че вкусовете ти не бяха много разнообразни. — После се обърна към Холи: — Харчеше си всичките джоони пари за паучиофантастични книги, или пък за романи за призраци. Естествено, тогава два долара на седмица беше много пара, ако помните, книгите бяха по четиридесет-петдесет цента.

Джим бе обхванат от клаустрофобия, плътна като тежък покров. Дрогерията започна да му се струва застрашително малка, претъпкана със стока, и му се искаше да се махне оттук.

„Идва — помисли си той, обзет от изведнъж нараснала тревога. — Идва.“

Хандал продължи:

— Предполагам, че е наследил интереса си към странни романи от майка си и татко си.

— Как така? — сбърчи чело Холи.

— Не познавах баща му, Джейми, чак толкова добре, макар и двамата да учехме в окръжната гимназия. Не се обиждай, Джим, по баща ти имаше доста екзотични интереси — обаче като гледам как се промени светът, те сигурно вече не изглеждат толкова странни, колкото в началото на петдесетте.

— Екзотични интереси? — насърчи го Холи да продължи.

Джим се огледа, питайки се откъде ли ще дойде заплахата, кои изходи за бягство ще бъдат блокирани и кои ще останат свободни. Колебаеше се между изкушението да приеме теорията на Холи или да я отхвърли, а в този момент бе сигурен, че тя греша. Това не е сила вътре в него самия. Бе нещо съвършено различно и отделно, както и Приятелят. Това бе едно зло извънземно, което можеше да отиде където си поиска, всеки миг да изскочи отвсякъде, а сега се задаваше, той знаеше, че се задава и че иска да ги убие.

— Е, като дете Джейми често идваше тук — тогава магазинът беше на баща ми — да купува от ония старите илюстрирани списания с роботи, чудовища и поразсъблечени жени на кориците. Непрекъснато говореше как един ден ще изпратим човек на Луната и всички го мислеха за чудак, но мисля, че все пак е бил прав. Не се изненадах, като разбрах, че се е отказал от счетоводството, намерил си е жена от шоубизнеса и почнал да си изкарва прехраната с парапсихологически сеанси.

— Парапсихологически сеанси? — повтори Холи и хвърли поглед към Джим. — Мислех, че баща ти е бил счетоводител, а майка ти — актриса.

— Бяха — с дрезгав глас отвърна той. — Точно с това се занимаваха — преди да се захванат със сеансите.

Почти бе забравил за тях, което го изненада. Как е могъл да ги забрави? Имаше снимки от всичките екскурзии, и толкова много от тях бяха закачени по стените на дома му; гледаше ги всеки ден, и все пак почти напълно бе забравил, че са правени по време на пътуванията между отделните сбирки.

Вече се задаваше с главоломна скорост.

Близко. Вече е съвсем близо.

Искаше да предупреди Холи. Не можеше да говори.

Нещо като че му бе изтръгнало езика и му бе заключило челюстите.

Идваше.

Съществото не искаше той да я предупреди. Искаше да я изненада.

Като нареди и последните дреболии във витрината, Хандал каза:

— Това, дете им се случи, беше истинска трагедия. Джим, като дойде най-напред при баба си и дядо си, беше толкова затворен в себе

си, че дума не обелваше.

Холи следеше с очи по-скоро Джим, отколкото аптекаря. Изглежда, усещаше, че нещо го терзае.

— На втората година, като си отиде Лина, Джим се затвори като мида — сякаш онемя напълно и се канеше цял живот да не проговори и думичка. Помниш ли, Джим?

Холи се обърна изумена към него:

— Баба ти е починала на втората година след идването ти тук, когато си бил едва единадесетгодишен, така ли?

„Казах й, че е починала преди пет години — помисли си той. — Защо й казах преди пет години, след като истината е, че оттогава са изминали цели двадесет и четири?“

Задава се.

Усещаше го.

Задава се.

Врагът.

— Извинете, трябва да глътна малко чист въздух — прошепна той, забърза навън и застана до колата. Започваше да се задъхва.

Обърна се и забеляза, че Холи не го е последвала. Виждаше я през витрината на аптеката как говори с Хандал.

Задава се.

„Холи, не говори с него — каза си Джим. — Не го слушай, махай се оттам.“

Задава се.

Опрян на колата, той си мислеше: „Единствената причина, поради която ме е страх от Корбет Хандал, е че той знае повече за моя живот в Свенборг, отколкото аз самият си спомням.“

Туп-туп-туп.

Вече беше тук.

Хандал изпрати Джим с любопитен поглед.

— Не мисля, че е преодолял случилото се с родителите му... и с Лина — отбеляза Холи.

Аптекарят кимна.

— Кой би могъл да се справи с подобен ужас? Беше такова мило хлапе, на човек направо му се късаше сърцето.

Но преди Холи да успее да поразпита още малко за Лина, той отново заговори:

— Във фермата ли се нанасяте?

— Не. Тук сме само за няколко дни.

— Наистина, не е моя работа, но е срамота такава земя да не се обработва.

— Е, Джим не си пада голям фермер, пък и след като никой не иска да я купи...

— Какво? О, госпожице, ще се изпотрепят да я купят, стига Джим да я обяви за продан.

Тя запремига насреща му.

— В онова място има идеален артезиански кладенец, което означава наличие на вода в окръг, който по принцип е беден на вода. — Наклони глава и присви очи. — Нима Джим ви е казал, че не може да го продаде?

— Ами, така предположих...

— Вижте какво ще ви кажа, може би вашият човек наистина е по-сантиментален, отколкото съм предполагал. Може би не иска да продаде фермата, защото я свързва с много спомени.

— Може би. Но сред тях има както добри, така и лоши.

— Тук сте права.

— Например смъртта на баба му — подпита тя, опитвайки се да го върне на тази тема. — Било е...

Прекъсна я тракащ звук. Обърна се и видя флаконите с шампоан, лак за коса, витамини и лекарства да се тресат на поличките си.

— Земетресение! — възкликна Хандал и вдигна тревожен поглед към тавана, сякаш се опасяваше, че може да се срути отгоре им.

Шишенцата затрополиха още по-силно и Холи разбра, че причината е много по-страшна от земетресение. Това беше предупреждение да не задава на Хандал повече въпроси.

Туп-туп-туп...

Уютният свят на старинната аптека започваше да се разпада. Шишенцата започнаха да падат от рафтовете и да се сипят върху нея. Прикрила глава с ръце, тя се отдръпна. Флаконите я удряха, или пък прелитаха отстрани и валяха върху Хандал. Витринката за тютюневи изделия зад касата трепереше. Холи се хвърли инстинктивно на пода. Още преди да се долепи до него, стъклената вратичка изхвъркна. Там където бе стояла само преди миг, във въздуха сякаш избухна шрапнел. Залази към изхода, а по пода се посипаха лъскави стъкълца. Зад нея

тежката каса политна от гранитния тезгях и се стовари на сантиметри от нея — на косъм се размина със счупване на гръбнака. Успя да се докопа до вратата, преди стените да са почнали да се изприщват, да пулсират и от тях да изскачат извънземни форми; мина тичешком покрай щанда за вестници и излезе на улицата, оставяйки Хандал наред бъркотията.

Застланият с тухли тротоар под краката ѝ пулсираше в тройния ритъм на невидимото сърце.

Откри Джим опрян на колата, треперещ и преbledнял, с изражението на човек, който стои на ръба на пропаст, наднича в бездната — и копнее да скочи в нея. Не отвърна, когато Холи го извика. Изглежда всеки миг щеше да се предаде на тъмната сила, която бе таил в себе си — и бе подхранвал — всичките тези години, и която сега си искаше свободата.

Тя го дръпна, обви ръце около него, и го запрегръща силно, още по-силно, повтаряйки името му, настръхнала в очакване тротоарът всеки миг да избухне в тухлен гейзер, или пък да я сграбчи някоя назъбена пинсета, пипала или влажни ледени ръце с нечовешки произход. Но тройните удари на незнайното сърце заглъхнаха, след малко Джим вдигна ръце и я прегърна.

Врагът си бе отишъл.

Но това бе временно оттегляне.

Свенборгското гробище се намираше точно до градината. Беше отделено от нея с желязна ограда и най-различни дървета — най-вече кедри.

Джим караше бавно по алеята, която извиваше между гробовете.
— Тук е.

Зави и спря.

Като слезе от колата, го обзе почти толкова силно усещане за клаустрофобия, колкото и в аптеката, макар да бяха на открито. Тъмното небе беше надвиснало над сивите гранитни паметници, които стърчаха като стари, потъмнели от времето кости, наполовина заровени в земята. На мътната дневна светлина тревата изглеждаше сивозеленикава. И дърветата бяха сивозеленикави и сякаш

предпазливо се надигаха от всички страни, готови да се нахвърлят отгоре му.

Обиколи колата, застана до Холи, посочи на север и рече:

— Там.

Тя го хвана за ръка. Беше ѝ благодарен за този жест.

Отидоха заедно до гроба на баба му и дядо му. Намираше се на малко възвишение. Над двата гроба се издигаше един-единствен гранитен блок.

На Джим му беше трудно да преглъща и сърцето му биеше тежко.

Името ѝ бе изсечено от дясната страна на паметника: ЛИНА ЛУИЗ АЙРЪНХАРТ.

Джим погледна с неохота датите на раждането и смъртта ѝ. Починала е на петдесет и тригодишна възраст. Преди двадесет и четири години.

Сигурно така се чувстват хората с промит мозък, чиято памет е изпразнена, а на празните места са се наместили фалшиви спомени. Миналото бе като мъглив пейзаж, осветяван единствено от злокобната, забулена в облаци капризна луна. Изведнъж вече не можеше да гледа назад през годините така ясно, както само преди час, а и не можеше да вярва на онова, което виждаше; ако го накараха да се вгледа в ярките спомени, те можеха да се окажат чисто и просто измамни мъгляви сенки.

Объркан и уплашен, той стискаше здраво ръката на Холи.

— Защо ме излъга, защо ми каза, че се е случило преди пет години? — внимателно попита тя.

— Не съм те излъгал. Най-малкото... не съм осъзнавал, че те лъжа. — Взираше се в гранитния блок, сякаш полираната му повърхност бе прозорец към миналото, и се мъчеше да си спомни. — Помня как се събудих една сутрин и разбрах, че баба е мъртва. Това стана преди пет години. Още живеях в апартамента в Ървин. — Това сякаш не бе неговият глас; целият настръхваше от странния му тон. — Облякох се... тръгнах на север... купих цветя от града... после дойдох тук...

Млъкна, без да довърши и след малко Холи го попита:

— Помниш ли да е имало погребение през този ден?

— Не.

— Други опечалени?

— Не.

— Други цветя на гроба?

— Не. Помня само... че коленичих пред паметника с цветята, които ѝ бях донесъл... плаках... плаках дълго, не можех да престана.

Подминавайки го на път към другите гробове, хората го бяха гледали първо със съчувствие, после със смущение, осъзнавайки силата на емоционалния му срыв; а после с неудобство пред мъката, която бе толкова дълбока, че отстрани той изглеждаше душевно разстроен. И досега си спомняше как бе обезумял от скръб тогава, как отвръщаше на погледите на онези, които го зяпаха, без да иска нищо друго, освен да разрови земята с нокти и да се пъхне под нея като под одеяло, да намери покой в гроба при баба си. Но не помнеше *защо* се бе чувствал така, нито пък *защо* сега започваше да го обзема същото чувство.

Отново погледна датата на смъртта ѝ — 25.IX — но не можеше да се разплаче, защото бе прекалено уплашен.

— Какво има? Кажи ми — насърчаваше го Холи.

— Тогава дойдох, единственият път, когато съм идвал, и помня този ден, както помня деня, в който почина. Двадесет и пети септември... но преди пет години, а не преди двадесет и четири. На деветнадесетгодишнината от смъртта ѝ... но тогава ми се струваше, както и винаги ми се е струвало, че си е отишла току-що.

Замълчаха и двамата.

В притъмнялото небе пицяха и се виеха два големи коса, а после се изгубиха сред върховете на дърветата.

Най-сетне Холи каза:

— Дали е възможно да не си приемал смъртта ѝ, да си отказал да я приемеш, когато е настъпила наистина, преди двадесет и четири години? Може би си могъл да я възприемеш едва деветнадесет години по-късно... тогава, когато си дошъл с букета. Затова ти се струва, че е починала много по-скоро, отколкото е било в действителност. За теб смъртта ѝ е свързана с деня, в който най-сетне си се примирил с този факт.

Разбра на мига, че е уцелила вярната причина, но от това не му стана по-добре.

— Но, Холи, за Бога, това *наистина* е лудост.

— Не е — тихо отвърна тя. — Това е самозащита, част от същите онези прегради, които си издигнал, за да скриеш зад тях спомените си за времето, когато си бил десетгодишен. — Тя поспря и си пое дълбоко дъх. — Джим, как почина баба ти?

— Тя... — Изненада се, че не може да си припомни причината за смъртта ѝ. Още една празнота, изпълнена с мъгла. — Не зная.

— Мисля, че е починала в мелницата.

Той отмести поглед от надгробния камък и го съсредоточи върху Холи. Почти бе изтръпнал от тревога, но не знаеше защо.

— В мелницата? Как? Какво се е случило? Откъде би могла да знаеш?

— От съня, за който ти казах. Качвах се по стълбите в мелницата, погледнах през прозореца към езерото долу и видях в стъклото чуждо отражение — лицето на баба ти.

— Но това е само сън.

Холи поклати глава.

— Не, мисля, че е спомен, твой спомен, който си проектирал от своя сън в моя.

Сърцето му сякаш пърхаше панически по необясними причини.

— Как може да е мой спомен, след като аз не го помня?

— Помниш го.

— Нищо подобно — намръщи се той.

— Заключен е в подсъзнанието ти, до което имаш достъп само като спиш, но все пак той е там, цял и непокътнат.

Ако му беше казала, че цялото гробище е покачено на въртележка и че бавно кръжат в барутночерното небе, щеше да го приеме по-лесно, отколкото спомена, към който го водеше. Струваше му се, че около него се завихрят светлина и тъмнина, светлина и тъмнина, страх и ярост...

С огромни усилия успя да изрече:

— Но в твоя сън... аз съм в горната стая, когато баба отива там.

— Да.

— Значи ако е умряла там...

— Присъствал си на смъртта ѝ.

Той поклати упорито глава.

— Не. Боже мой, щях да го помня, ако съм бил там, не мислиш ли?

— Не. Смятам, че точно затова са ти били необходими деветнадесет години, за да признаеш дори пред себе си, че вече я няма. Мисля, че си видял как умира и това е бил за теб такъв шок, че е предизвикал дълготрайна амнезия, която си „затрупал“ с фантазии.

Подухна ветрец и нещо изпращя в краката му. Беше сигурен, че баба му протяга кокалести ръце изпод земята, за да го сграбчи, но като погледна надолу, видя само купчина сухи листа.

Сърцето му вече биеше така, сякаш някой удряше боксова круша; Джим се извърна от гроба, изпълнен с нетърпение да се връщат при колата.

Холи го прихвана над лакътя.

— Чакай.

Дръпна се от нея и едва не я събори. Облещи се насреща ѝ и промълви:

— Искам да се махам оттук.

Но тя го сграбчи неумолимо и го спря.

— Джим, къде е дядо ти? Къде е погребан?

Джим посочи съседния гроб.

— Там е, разбира се, до нея.

После забеляза лявата половина на надгробния паметник. Бе гледал дясната половина, с невъзможната дата на смъртта на баба си толкова съсредоточено, че изобщо не бе забелязал какво липса от другата страна. Името на дядо му бе там, както си му е редът, изгравирано заедно с името на Лина: ХЕНРИ ДЖЕЙМС АЙРЪНХАРТ. И рождената му дата. Но това бе всичко. Датата на смъртта му липсваше.

Стоманеното небе беше надвиснало още по-ниско.

Дърветата сякаш се бяха привели още повече, образувайки арка.

— Не ми ли беше казал, че е починал осем месеца след Лина?

Устата му беше пресъхнала. Едва успя да отдели достатъчно слюнка, за да заговори, и думите излизаха като тих шепот, като шумоленето на пясъка по дюните.

— Какво, по дяволите, искаш от мен? Казах ти... осем месеца... двадесет и четвърти май следващата година...

— Как почина?

— Аз... не... не помня.

— От болест?

Млъкни, млъкни!

— Не зная.

— Злополука?

— Мисля... такова... мисля... мисля, че от удар.

Голяма част от миналото бе както китайски кутийки, пълни с мъгла. Сега осъзна колко рядко мисли за миналото. Живееше изцяло в настоящето. Изобщо не си бе давал сметка, че в спомените му има големи празноти, защото имаше толкова много неща, които никога досега не се бе и опитвал да си припомня.

— Не беше ли ти най-близкият роднина на дядо си?

— Да.

— Не уреди ли погребението?

Той се почуди, смръщи вежди.

— Мисля... да...

— Значи просто си забравил да кажеш да изпишат датата на смъртта му на плочата?

Втренчи се в гранитния камък, ровичкайки отчаяно из спомените си, неспособен да й отговори. Прилоша му. Искаше да се свие, да затвори очи, да заспи, а на негово място да се събуди някой друг...

— А Може би си го погребал другаде?

Крещящите косове отново се появиха в пепеливото опожарено небе и крилете им сякаш изпращаха тайни послания, чието значение оставаше не по-малко загадъчно от изплъзващите се спомени, които се лутаха в още по-тъмната сивота на паметта на Джим.

Холи зави и спря пред парка.

Като излязоха от аптеката, Джим бе поискал да отидат до гробището, притеснен от онова, което го очакваше там, но същевременно готов да се изправи пред погрешните спомени за миналото си и да изкопчи от паметта си истинските събития. Преживяното на гроба на баба му го потресе и сега вече не бързаше толкова да издирва другите изненади, които му се готвеха. Нямаше нищо против Холи да кара колата и тя подозираше, че ще се зарадва, ако тя излезе от града, подкара на юг и никога повече не му говори за Ню Свенборг.

Паркът беше прекалено малък, за да има вътрешна алея. Оставиха колата на улицата и влязоха.

Холи заключи, че отблизо градините Тиволи са още по-неприветливи, отколкото ѝ се сториха вчера, като ги видя от колата. Тягостното усещане, което извикваха, не се дължеше само на заоблаченото небе. Тревата беше почти изсъхнала от лятното слънце, което бе доста силно в долините на Калифорния.

Само мелницата беше добре поддържана. Беше по-голяма и по-внушителна от онази във фермата, близо три метра по-висока, с външна вита стълба.

— Защо сме тук? — попита Холи.

— Не ме питай. Ти искаше да дойдем.

— Не ставай глупав, миличък.

Знаеше, че да го притиска така, е все едно да подритва лесноизбухлив динамит, но нямаше избор. И без друго щеше да гръмне, рано или късно. Единствената ѝ надежда за оцеляване беше да го накара да признае, че той самият е Врагът, преди тази част от личността му да го завладее напълно. Усещаше как времето ѝ изтича.

— Ти сам начерта маршрута вчера. Спомена, че тук веднъж са снимали филм. — Подскочи от онова, което каза току-що. — Чакай мал... тук ли видя Робърт Вон? Той участваше ли във филма, който е бил сниман тук?

С озадачено изражение, което постепенно премина в намръщено, Джим се извърна на място и заоглежда малкия парк. Най-сетне се насочи към мелницата, а тя го последва.

От двете страни на постланата с плочи алея имаше каменни поставки, на които бяха поставени материали с исторически данни за мелницата. Наклонената им част бе покрита с плексиглас, поставен в непромокаеми рамки. Лявото табло до което се доближи Холи най-напред, съдържаеше обяснения за употребата на вятърните мелници за мелене на зърно, изпомпване на вода и производство на електричество в долината Санта Инес през деветнадесети век и голяма част от двадесети век, следваха исторически бележки за запазената мелница, която се намираще пред тях и не без основание се наричаше Нюсвенборгската мелница.

Бележките бяха отегчителни до смърт и Холи пристъпи пред другото табло само защото още не бе загубила упорството и апетита си

към факти, заради които се бе справяла прилично с журналистиката. Заглавието на второто табло я заинтригува веднага — **ЧЕРНАТА МЕЛНИЦА: КНИГАТА И ФИЛМЪТ.**

— Джим, я погледни това.

Той застана до нея.

Имаше снимка на корицата на детско-юношески роман — „Черната мелница“ от Артър Уилът — и илюстрацията очевидно бе базирана на Нюсвенборгската мелница. Холи зачете текста с нарастващо удивление. Уилът, жител на долината Санта Инес — само че от Солванг, а не от Свенборг — пишел с успех детско-юношески романи и до смъртта си през 1982 година, на осемдесет и двегодишна възраст, бе издал петдесет и две произведения. Най-популярната му и най-търсена книга била фантастично-приключенската история за обитавана от призраци стара мелница и малко момче, което открило, че призраците всъщност са извънземни същества, чийто кораб се намирал под езерото от десет хиляди години.

— Не — тихо рече Джим, но в гласа му се долавяше гняв — не, това е пълна безсмислица, не може да бъде вярно.

Холи си припомни как в съня се бе изкачвала по стълбите, преобразена като Лина Айрънхарт. Когато бе стигнала горе, бе намерила десетгодишния Джим да стои наред стаята със свити в юмруци ръце, долепени до тялото му, който се бе обърнал към нея и бе казал: „Страх ме е, помогни ми, стените, стените!“ В краката му имаше жълта свещ в син свещник, досега не се бе сецала повторно за книгата с твърди корици и шарена подвързия до свещника. Беше същата като тази на снимката — „Черната мелница“.

— Не — повтори Джим, извърна се от таблото и впери тревожен поглед в короните на дърветата, които шумоляха, разклащани от ветеца.

Холи продължи да чете и откри, че преди двадесет и пет години, в същата онази година, когато малкият Джим Айрънхарт бе дошъл в града, романът е бил филмиран. Снимките бяха правени основно в Нюсвенборгската мелница. Филмовата компания сътворила плитко, но правдоподобно езеро около постройката, след което платила разходите по застрояването на сегашната градинка.

Джим продължаваше да се върти наоколо, да се мръщи на дърветата и храстите и на мрачината под тях, която облачният ден не

можеше да разсее, и обяви:

— Нещо се задава.

Холи не виждаше нищо и беше убедена, че се опитва да отвлече вниманието ѝ. Не искаше да приеме намека, който се криеше в написаното, и затова се опитваше да я откъсне от него.

Филмът не ще да е бил нещо особено, защото Холи никога не беше чувала за него. Явно е предизвикал шум само в Ню Свенборг, и то защото е бил правен по книга, написана от местен жител. На таблото с историческите данни в последния абзац сред разните подробности за филма бяха изброени и имената на артистите, изпълнявали петте централни роли. Сред тях нямаше нито едно величие. От първите четири имена ѝ беше познат само М. Емет Уолш, който ѝ бе любимец. Петият актьор бе тогава все още младият и никому неизвестен Робърт Вон.

Тя вдигна поглед към извисяващата се пред нея мелница.

— Какво става тук? — попита гласно. Вдигна очи към смръщеното небе, а после пак се наведе над снимката на корицата на „Черната мелница“. — Какво, *по дяволите*, става тук?

С разтреперан от страх глас, в който звънеше и зловеща нотка на очакване, Джим обяви:

— Идва!

Холи проследи погледа му и видя как в отсрещния край на градинката земята се надига, сякаш нещо копаеше отдолу и се приближаваше към тях, оставяйки метър широка бразда. Движеше се бързо право към тях.

Тя се извърна светкавично към Джим и го разтърси.

— Престани веднага!

— Идва! — промърмори той с обещени очи.

— Джим, ти го правиш, ти.

— Не... не съм аз... Врагът е.

Говореше почти като в транс.

Холи погледна пак към нещото и видя, че то тъкмо минава под циментовата пътека, която на свой ред се надигна и се напука.

— Джим, дявол да го вземе, престани!

Той се взираше в приближаващия убиец с ужас и, както се стори на Холи, с някакъв копнеж.

Една от пейките се прекатури, защото земята отдолу се надигна, а после пропадна.

Врагът бе само на петнадесетина метра и бързо се приближаваше.

Тя сграбчи Джим за ризата, разтърси го и се опита да го извърне към себе си.

— Гледах този филм, като бях малка. Как се казваше? Не беше ли „Нашествениците от Марс“, или нещо такова, дето едни извънземни отваряха врати изпод пясъците и сграбчваха главния герой?

Отново погледна нещото. Десет метра.

— Нещо такова ли ще ни убие, Джим? Нещо, което изскача от пясъка и те засмуква, чудовище от филми за десетгодишни момченца, че да сънуват после кошмари?

Шест метра.

Джим се потеше и трепереше. Изглежда изобщо не я чуваше.

Но тя все пак се разкрещя в лицето му:

— Искаш да убиеш мен и себе си, да се самоубиеш, като Лари Каконис, просто да се предадеш и да сложиш край на всичко, да оставиш собствените си кошмари да изскочат изпод земята и да те погубят?

Три метра.

Два и половина.

— *Джим!*

Два.

Метър и половина.

Чувайки чудовищното щракане на челюсти под земята досами тях, Холи вдигна крак и с все сила ритна Джим с тока на обувката си. Той изкрещя от болка, земята под краката им се надигна и Холи погледна ужасена към зейващата пръст. Но едновременно с писъка всичко застина. Нищо не изскочи, нито пък ги засмука.

Цялата разтреперана, тя отстъпи от разровената яма и пропукалата се земя, където бе стояла досега.

Джим я погледна, пребледнял като мъртвец.

— Не бях аз. Невъзможно е.

Като седнаха пак в колата, той се отпусна на седалката.

Холи скръсти ръце на волана и похлупи глава. Джим гледаше градинката през прозореца. Огромната бразда не бе изчезнала. Пътеката бе напукана и разбита. Пейката беше преобърната.

Просто не можеше да повярва, че онова нещо под земята е било плод на собственото му въображение, придобило бе живот благодарение на силата на собственото му съзнание. Винаги бе владял себе си, бе водил спартански живот, заобиколен само с книги и работа, не бе допускал никакви пороци или глезотии. („Освен ужасяващо удобната склонност към забравяне“ — горчиво си рече той.) От цялата теория на Холи най-тежко му беше да приеме факта, че някаква дива, свирепа част от него, която не се поддава на съзнателен контрол, е единствената истинска опасност, която ги заплашва.

Вече беше прекрачил границата на обикновения страх. Не се потеше и не трепереше. Бе го сграбчил първичният страх, от който се бе сковал като след доза чист хероин.

— Не бях аз — повтори.

— Ти беше.

Беше изненадващо мила, като се има предвид, че според нея той едва не я бе убил. Не повиши глас; в него дори се прокрадваше нотка нежност.

— Още не се отказваш от идеята за раздвоената личност.

— Не.

— Значи това беше тъмната ми страна.

— Да.

— Въплътена в гигантски червей или нещо подооно — каза той, опитвайки се да бъде саркастичен. — Но ти каза, че Врагът излиза само когато спя, а аз не спях, значи дори и да съм Врагът, как може да съм и онова нещо в парка?

— Нови правила. Подсъзнателно си се отчаял. Вече не можеш толкова лесно да контролираш тази личност. Колкото повече се доближаваш до истината, толкова по-агресивен ще става Врагът, за да се защити.

— Ако съм бил аз, защо го нямаше странното тупкане?

— Това винаги е било сценичен ефект, както и камбаните преди да се появи Приятелят. — Вдигна глава и го погледна. Пропусна го, защото нямаше време. Аз четях таблото, а ти искаше да ме спреш

колкото се може по-скоро. Трябваше да ме разсееш по някакъв начин. Признавам, че беше изключително постижение.

Той отново погледна към таблото, където пишеше за „Черната мелница“.

Холи сложи ръка на рамото му.

— След смъртта на родителите ти си бил обхванат от пълно отчаяние. Изпитвал си нужда да избягаш по някакъв начин. Очевидно този писател на име Артър Уилът ти е предоставил измислен свят, който е отговарял идеално на онова, което си търсел. До една или друга степен, оттогава ти живееш в него.

Макар да не искаше да го признае пред нея, трябваше поне пред себе си да признае, че наистина се опитва всячески да се добере до истината, че е на ръба да види миналото си в нова перспектива, която ще накара всички тайнствени линии и ъгли да се подредят в нова, разбираема фигура. Ако избирателната амнезия, грижливо съградените погрешни спомени, че дори и раздвоението на личността не са симптоми на лудост, а нишките, които го свързват с нормалността — както настояваше Холи — тогава какво ще стане, ако изпусне тези нишки? Ако изрови истината за миналото си, ако се изправи пред фактите, които бе отказвал да приеме като дете и затова се бе обърнал към фантазиите, дали този път истината ще го побърка? От какво се криеше всъщност?

— Слушай — започна тя, — важното е да му хлопнеш вратата, преди да е успяло да ни докопа, преди да ни навреди.

— Умирам от болка — каза той и потърка глезена си.

— Добре — весело отвърна тя и включи двигателя.

— А сега на къде?

— Как накъде? Към библиотеката.

Холи спря на Копенхаген Лейн пред малката викторианска къща, където се помещаваше градската библиотека. Радваше се, че ръцете ѝ не треперят, че гласът ѝ е равен и спокоен и че успя да докара колата от градините Тиволи дотук, без да криволичи по пътя. Учудваше се, че след произшествието в парка бельото ѝ е още сухо. В онзи миг изпитваше неописуем ужас — и това бе някак наситено чувство, в което не се примесваше нищо друго. Макар и поразсеяло се, все още

се таеше в нея и тя знаеше, че сигурно няма да се стопи съвсем, докато се измъкнат от гората на призраците — или умрат. Но бе решена да не открива пред Джим страха си, защото той сигурно се чувства още по-зле. В крайна сметка, *неговият* живот се оказваше колаж от опашати лъжи. Необходима му беше нейната подкрепа.

Като тръгнаха към входа (Джим понакуцваше), Холи забеляза, че оглежда внимателно ливадата, сякаш се опасяваше дали нещо не се задава изпод земята.

„Да не си посмьл — мислеше си тя, — че иначе и другият ти глезен ще те заболи.“

Но докато доближаваха вратата се питаше дали внезапната болка ще подейства втори път.

В облицованото с ламперия фоайе имаше табелка НАУЧНОПОПУЛЯРНА ЛИТЕРАТУРА НА ВТОРИЯ ЕТАЖ.

Стрелката сочеше към стълбите вдясно.

Фоайето се разширяваше в голям салон, следваха две големи стаи. И двете бяха запълнени с лавици с книги. В тази отляво имаше още маси и столове, и голямо дъбово писалище.

Жената зад писалището беше добра реклама за живота в провинцията — имаше идеално гладка кожа, лъскава кестенява коса, ясни лешникови очи. Изглеждаше на около тридесет и пет, но сигурно беше поне с дванадесет години по-възрастна.

Пред нея имаше табелка, която гласеше: ЕЛОИЗ ГЛИН.

Вчера, когато Холи поиска да влезе и да провери дали многообичаната госпожа Глин е там, Джим упорито настояваше, че сигурно е пенсионирана, че преди двадесет и пет години вече била „доста възрастна“, когато тя тъкмо е завършвала колежа и е започвала работа за първи път.

В сравнение с предишните открития, това не я изненада кой знае колко. Вчера Джим не искаше Холи да влиза в библиотеката и просто я бе излъгал. А сега по лицето му не личеше да се изненадва от младостта на госпожа Глин; вчера е знаел, че не казва истината, въпреки че може би не си е давал сметка *защо* го прави.

Библиотекарката не го позна. Или е бил от онези деца, които не правят голямо впечатление, или — и по-вероятно — не бе излъгал, че не е идвал в библиотеката, откакто заминал в колежа преди осемнадесет години.

Елоиз Глин имаше бодрата походка и начин на говорене на гимназиална учителка по физкултура.

— Уилът? — каза тя в отговор на въпроса на Холи. — О, да, имаме цял камион. — Скокна от стола. — Мога да ви покажа къде се намира.

Заобиколи писалището с бърза крачка и ги поведе през салона към другата стая.

— Той беше местен жител, както, сигурна съм, знаете. Почина преди десет години, но книгите му още се издават.

Спря пред детско-юношеската секция и посочи към два-три рафта с негови заглавия.

— Арти Уилът беше продуктивен човек, толкова зает, че бобрите провесваха носове, когато той минаваше наблизо.

Тя се ухили на Холи, което се оказа заразно. Холи също се ухили в отговор.

— Търсим „Черната мелница“.

— Това е едно от най-известните заглавия, не съм попадала на дете, което да не я харесва.

Госпожа Глин измъкна книгата от полицата почти без да поглежда къде е и я подаде на Холи.

— За хлапето ли я взимате?

— Всъщност за себе си. Прочетох таблото в градините Тиволи.

— Аз съм я чел — вметна Джим. — Но на нея ѝ е любопитно.

Холи и Джим се върнаха в централното помещение и седнаха на най-отдалечената от писалището маса. Сложиха книгата помежду си и прочетоха първите две глави.

Холи непрекъснато го докосваше — по ръката, по рамото, по коляното — за да го успокои. Все някак трябваше да го запази цял и непокътнат, докато научи цялата истина и се излекува, а единственото „лепило“, което ѝ хрумваше, бе любовта. Беше се убедила, че всяка проява на обич — всяко докосване, усмивка, влюбен поглед или дума — бе като свръзка, която го предпазваше да не се разпадне на части.

Романът беше добре и увлекателно написан. Но онова, което разкриваше за живота на Джим, беше толкова умопомрачително, че Холи започна да чете през ред и нетърпеливо да търси следващото стряскащо откритие.

Главният герой се наричаше Джим, но не Айрънхарт, а Джеймисън. Джим Джеймисън живееше във ферма, където имаше езерце и стара вятърна мелница. В мелницата уж витаели призраци, но след като станал свидетел на няколко призрачни появи, Джим открил, че това е извънземно, което живеело в космическа ракета на дъното на езерото и се появявало в мелницата. Когато излизало пред Джим, в стените на мелницата греело сияние. Момчето и извънземното общували с помощта на жълти бележници — един, в който Джим да пише въпросите, а другият за отговорите на извънземното, които магически се появявали на страниците. Според извънземното, то представлявало чиста енергия и било на земята „ДА НАБЛЮДАВА, ДА ИЗСЛЕДВА И ДА ПОМАГА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО.“ Наричаше се Приятелят.

Холи отбеляза страницата с пръст и прелисти остатъка от книгата, за да види дали Приятелят докрая продължава да използва неудобните бележници като средство за общуване. Да. В историята, върху която Джим Айрънхарт бе построил своята фантазия, извънземното така и не проговаряше.

— Което обяснява защо се съмняваше, че *твое* извънземно може да говори, и защо се противеше на моето предложение да се откажем от играта с бележниците.

Джим вече не можеше да отрича. Втренчи се в книгата с почуда.

Това даде на Холи надежда. В гробището така се беше разстроил — очите му бяха безизразни и студени — че бе започнала да се съмнява дали наистина може да насочи феноменалната си сила навътре и да се излекува. А в градинката с ужас си бе помислила, че черупката на здравия му разум ще се разпука и жълтъкът на лудостта ще потече навън. Но той успя да се удържи и сега любопитството сякаш надделяваше над страха.

Госпожа Глин бе изчезнала сред лавиците. Не се бе появил и нито един друг читател.

Холи пак се върна на историята и продължи да чете по диагонал. Насред разказа, точно когато Джим Джеймисън и извънземното се срещаха за втори път, то обясняваше, че било същност, която живеела „ВЪВ ВСИЧКИ АСПЕКТИ НА ВРЕМЕТО“, можело да предусеща бъдещето и искало да спаси живота на обречените на смърт.

— Жив да не съм — изпъшка Джим.

Без никакво предупреждение в съзнанието на Холи се появи видение, което бе толкова силно и ярко, че за миг библиотеката изчезна и вътрешният ѝ свят бе единствената съществуваща реалност: видя себе си, гола, закована на стената във вулгарна пародия на разпятието, от ръцете и от краката и тече кръв (един глас нашепва: *умри, умри, умри*), тя отваря уста да изпищи, но вместо звук, между устните ѝ се изсипват потоци хлебарки и тя разбира, че вече е умряла (*умри, умри, умри*), в разкаляните ѝ вътрешности гъмжи от ларви и гадинки...

Отвратителната химера изчезна от екрана на съзнанието ѝ ненадейно, както се бе появила, и Холи стресната се озова в библиотеката.

— Холи? — Джим я гледаше тревожно.

Една част от него ѝ бе пратила видението, няма спор. Но Джим, който стоеше до нея, не бе същият Джим, който го беше направил. Злокобното дете в него, Врагът, изпълнен с омраза и желание за мъст, я нападаше с ново оръжие.

— Всичко е наред. Няма нищо — рече тя.

Но не се чувстваше наред. След видението ѝ се повдигаше и се чувстваше объркана.

Трябваше да си наложи отново да се съсредоточи върху „Черната мелница“:

Човекът, когото Джим Джеймисън трябваше да спаси, се кандидатираше за президент на Съединените щати, и скоро щеше да мине праз градчето, където щяха да извършат покушение срещу него. Извънземното искаше да го спаси, защото „ТОЙ ЩЕ СТАНЕ ВЕЛИК ДЪРЖАВНИК И МИРОТВОРЕЦ, КОЙТО ЩЕ СПАСИ СВЕТА ОТ ГОЛЯМА ВОЙНА.“ Но тъй като трябваше да запази присъствието си на Земята в тайна, Приятелят искаше да осуети намеренията на убийците чрез Джим. „ЩЕ МУ ХВЪРЛИШ СПАСИТЕЛЕН МОСТ, ДЖИМ.“

В романа не ставаше дума за злонамерено присъствие. Врагът бе изцяло творение на Джим и въплъщаваше собствената му ярост и себеомраза, която се бе опитал да отдели и да контролира.

Леко припукване, и на мисловния ѝ екран блесна ново видение, което бе толкова яростно, че напълно измести външния свят: тя е в ковчег, мъртва, но сетивата ѝ са още будни; усеща как из нея пълзят червеи (*умри, умри, умри, умри*), усеща противната миризма на

собственото си гниещо тяло, вижда отражението на разложеното си лице в капака на ковчега, който е като огледало. Костите на ръцете ѝ се свиват в юмруци и тя започва да удря по капака, чува как ударите отекуват на метри през натрупаната над нея земя...

Отново библиотеката.

— Холи, за Бога, какво става?

— Нищо.

— Холи?

— Нищо — каза тя, чувствайки, че би било грешка да признае, че Врагът я тормози.

Довърши прехвърлянето на романа.

В края на книгата, когато Джим спасява бъдещия президент, Приятелят се оттегля под езерото, нарежда на момчето да забрави за срещата им и да помни само, че е спасил видния политик по своя собствена воля. Ако в паметта му някога изплува образът на извънземното, то му е казало да го помни „САМО КАТО СЪН, КАТО ВИДЕНИЕ, КОЕТО НЯКОГА СИ СЪНУВАЛ“. Когато светлината угасва за последен път, посланията в бележника изчезват и заличават всякаква следа от срещата.

Холи затвори книгата.

Поседяха с Джим, втрещени в корицата.

А около тях хиляди епохи и места, от Марс до Египет, бяха заключени в книгите като светлина под абажура на лампа. Холи сякаш усещаше как са готови да омаят читателя още от първата страница, да оживеят в ярки цветове, пикантни миризми и вкусни аромати, изпълнени със смях и сълзи, с шепот и писъци.

— Сънищата са врати — прошепна тя на Джим, — а разказаното в романа е нещо като сън. Посредством съня на Артър Уилът за срещи с извънземни и приключения, ти си намерил врата в своето отчаяние, през която си можел да избягаш от смазващото чувство, че си предал майка си и баща си.

Беше пребледнял, откакто му показва бележника с писанията на Приятеля. ОБИЧА ТЕ ХОЛИ / ЩЕ ТЕ УБИЕ ХОЛИ. Сега цветът се бе повъзвърнал на страните му. Очите му още блуждаеха, а тревогата го обвиваше, както сенките обгръщат нощта, но май започваше да напипва пътя към привикването с лъжите, върху които се градеше целият му живот.

Коего плашеше Врага в него. И го отчайваше.

Госпожа Глин се бе върнала, седеше на бюрото си и работеше.

Холи още повече сниши глас и каза на Джим:

— Но защо ти да си виновен за катастрофата, в която са загинали? И как може едно десетгодишно дете да изпитва такова огромно чувство за отговорност?

Той поклати глава.

— Не зная.

Като си спомни какво ѝ беше казал Корбет Хандал, Холи сложи ръка на коляното му и рече:

— Помисли, миличък. Може би са катастрофирали, докато са пътували към мястото, където е щял да се състои поредният сеанс?

Той се замисли, после се смръщи и каза:

— Да... докато пътуваха.

— А ти беше с тях, така ли?

Джим кимна.

Тя се сети за снимката на майка му в лъскава рокля, а Джим и баща му в смокинги, и попита:

— Ти също си участвал в представлението, нали?

Очевидно някои от спомените му се надигаха към повърхността на съзнанието му като светлината в езерото. Борбата на чувства на лицето му не можеше да бъде престорена; изумлението, което го обземаше, когато се измъкваше от изпълнения с тъмнина живот, беше съвсем искрено.

Въодушевлението на Холи нарастваше заедно с неговото.

— Какво правеше?

— Бях... нещо като фокусник. Мама взимаше разни неща от хората в публиката. А ние с татко действахме заедно... държахме предметите и се преструвахме, че четем мислите на притежателите им, казвахме на хората разни неща за тях самите, които нямаше как да знам.

— Преструвахте се?

Той премигна.

— Не съм сигурен. Толкова е странно... колко малко си спомням, дори да се опитвам.

— Не е било трик. Наистина сте могли да го правите. Точно заради това на родителите ти им е хрумнала идеята за самото

представление. Ти наистина си бил надарено дете.

Той поглади корицата на „Черната мелница“.

— Но...

— Но?

— Има толкова много неща, които не разбирам...

— О, и аз не ги разбирам, пухчо. Но се приближаваме все повече до истината и вярвам, че това е добре.

По лицето му пробяга сянка.

Холи не искаше да го вижда отново как потъва в мрачно настроение и затова го подкани да си тръгнат.

Взе книгата и я отнесе на писалището на библиотекарката. Джим я последва.

Енергичната госпожа Глин рисуваше на един кадастрон с разноцветни моливи и маркери. На картинката се виждаха момченца и момиченца, облечени като космонавти, пещерняци, моряци, акробати и пътешественици в джунглата. Вече беше очертала и надписа, но не бе запълнила буквите: **ТОВА Е БИБЛИОТЕКА. ДЕЦАТА И ЛЮБИТЕЛИТЕ НА ПРИКЛЮЧЕНИЯ СА ДОБРЕ ДОШЛИ. ВСИЧКИ ДРУГИ — СТОЙТЕ СИ ОТВЪН!**

— Хубаво е — искрено възкликна Холи, сочейки плаката. — Наистина влагате душата си в работата.

— Така нямам време за кафенета — каза госпожа Глин с такава усмивка, че веднага ставаше ясно защо всяко дете би я харесало.

— Годеникът ми ми наговори такива хубави неща за вас. Може би не си го спомняте, защото не сте го виждала от двадесет и пет години.

Библиотекарката замислено погледна Джим.

— Аз съм Джим Айрънхарт.

— Разбира се, че те помня. Беше най-очарователното момченце.

Тя стана, наведе се през писалището и настоя да го прегърне. Като го пусна, се обърна към Холи:

— Значи се омъжвате за моя Джими. Това е прекрасно! Толкова деца са минали оттук, откакто работя в библиотеката и макар че градът е толкова малък, не мога да кажа, че помня всички. Но Джими беше друго нещо. Бе изключително момченце.

И Холи отново чу как апетитът му към фантастични книги бил неутолим, как бил толкова тих първата година, когато дошъл, а през

втората година, след ненадейната смърт на баба си, сякаш онемял.

Холи използва момента и вметна:

— Знаете ли, госпожо Глин, една от причините Джим да ме доведе в градчето, беше да видя дали къщата във фермата ще ни хареса, за да живеем тук, поне за...

— Градът е по-хубав, отколкото изглежда — отвърна госпожа Глин. — Ще бъдете щастливи тук, гарантирам. Всъщност още сега ще ви дам по една карта за библиотеката.

Тя седна на писалището и отвори чекмеджето.

Докато вадеше картите и търсеше писалка, Холи се обади:

— Ами, всъщност... това място е свързано за него колкото с добри, толкова и с лоши спомени, най-ужасният от които е смъртта на Лина.

— Освен това — поде Джим, — бях едва на десет години, когато тя си отиде — ъ-ъ, всъщност почти на единадесет — и предполагам, че съм искал да забравя какво точно се е случило. Не си спомням много точно как почина, губят ми се подробностите, та се чудех дали вие помните...

Холи реши, че в крайна сметка от него може да излезе сносен репортер.

— Не твърдя, че си спомням подробностите. Пък предполагам, че никой на света не знае какво е правила в старата мелница посред нощ. Хенри, дядо ти, каза, че понякога отивала там, за да се поразсее. Било спокойно и хладно, там можела да поплете или да поразмишлява. И, разбира се, по онова време мелницата не беше такава съборетина. Все пак... изглеждаше някак странно да седи там и да плете в два през нощта.

И докато библиотекарката разказваше каквото си спомняше за смъртта на Лина, потвърждавайки с думите си, че сънят на Холи всъщност е бил споменът на Джим, Холи изпита едновременно ужас и гадене. Явно Елоиз Глин, както вероятно и никой друг, не знаеше, че Лина не е била сама в мелницата.

Там е бил и Джим.

И само Джим се бе измъкнал жив.

Холи го погледна и видя, че лицето му пак е преbledняло. Но сега не беше просто блед. Беше посивял като небето навън.

Библиотекарката помоли Холи за шофьорската ѝ книжка, за да попълни картата, и макар да не я искаше, младата жена ѝ я подаде.

— Джим — обърна се госпожа Глин към него, — мисля си, че да се справиш с огромната болка, повече от всичко ти помогнаха книгите. Затваряше се в себе си, четеше през цялото време и смятам, че фантастиката беше за теб нещо като болкоуспокояващо средство.

Подаде на Холи книжката и картата, и продължи:

— Джим бе много умно дете. Можеше напълно да се вживее в дадена книга, и тя се превръщаше за него в действителност.

„Ами, не думай“ — помисли си Холи.

— Като дойде най-напред в града и чух, че никога досега не бил ходил на истинско училище, а родителите му го образовали, си мислех, че това е ужасно. Щом непрекъснато са пътували с това тяхно вариете, не им е оставало време за учение...

В паметта на Холи изплува фотогалерията в Лагуна Нигел: Маями, Атлантик сити, Нью Йорк, Лондон, Чикаго. Лас Вегас...

— ... но всъщност се бяха справили доста добре. Най-малкото го бяха превърнали в любител на книгите, което по-късно му послужи. — Тя се обърна към него. — Предполагам, не си питал дядо си за смъртта на Лина, защото мислиш, че това може да го разстрои. Но той не е толкова уязвим, колкото смяташ, и, разбира се, ще знае най-добре от всички. — После пак се обърна към Холи. — Какво ви е, скъпа?

Холи осъзна, че стои със синята читателска карта в ръка, замръзнала като статуя, подобно на хората в света на книгите по полиците наоколо, които чакаха някой да ги съживи. За миг не можа да отговори на въпроса на жената.

Този път и Джим беше прекалено смаян, за да се намеси. Дядо му е жив. Но къде е?

— Не — каза Холи, — нищо ми няма. Просто забелязвам, че е станало късно...

Припукване на екрана, поредното видение: отсечената ѝ глава пици, отсечените ѝ ръце пълзят по пода като паяци, обезглавеното ѝ тяло се гърчи в предсмъртна агония; разкъсана е на части, но не е мъртва, жива е, подвластна на ужас отвъд границите на човешкия разум...

Прочисти гърлото си и премигна срещу библиотекарката, която любопитно се взираше в нея.

— Ъ-ъ-ъ, да, доста е късно. А трябва да се видим с Хенри преди обяд. Вече е десет. — Не можеше да спре да дърдори. — Наистина умирам от нетърпение да се запозная с него.

Освен ако наистина не е умрял преди четири години, както й беше казал Джим, в който случай изобщо не държеше да се срещнат. Но госпожа Глин не приличаше на спиритуалистка, която би се похвалила как вика духовете на мъртвите, за да си побъбри с тях.

— Той е мил човек — допълни библиотекарката. — Зная, че сигурно му е било адски неприятно да напусне фермата след удара, но да се благодари, че не пострада повече. Майка ми, мир на праха й, беше получила удар, след който не можеше да се движи, да говори, ослепя с едното око и изпадна в такова умопомрачение, че понякога не разпознаваше собствените си деца. Горкият Хенри поне е с всичкия си, доколкото разбирам. Може да говори и чувам, че бил главатарят на инвалидните колички във „Феър Хевън“.

— Да — отговори Джим и гласът му прозвуча толкова дървено, сякаш вместо него отговори директът от оградата, — и аз така разбрах.

— „Феър Хевън“ е толкова приятно място, хубаво е, че го прати там, Джим. Не е като повечето санаториуми в наши дни, които са истински коптори.

От Жълтите страници в една телефонна будка взеха адреса на „Феър Хевън“, който се намиреше на края на Солванг. Холи подкара на югозапад през долината.

— Помня, че получи удар — каза Джим. — Бях в болницата с него, дойдох от Ориндж Каунти, а той беше в реанимацията. Не го бях виждал... не го бях виждал от тринадесет, че и повече години.

Холи се изненада от това изявление и от погледа й заструи вълна на упрек и срам, под която Джим повяхна.

— Не си виждал дядо си тринадесет години?

— Имаше причина...

— Каква?

Той погледа малко пътя пред себе си, а после издаде гърлен звук, с който изразяваше раздразнението и отвращението си.

— Не зная. Имаше причина, но не я помня. Както и да е. Върнах, се когато получи удар и умираше в болницата. И го помня мъртъв,

дявол да го вземе.

— Ясно ли си го спомняш?

— Да.

— Помниш как лежи мъртъв на болничното си легло, а всички монитори наоколо не показват нищо?

— Не — намръщи се той.

— Помниш как някой лекар ти е казал, че е починал?

— Не.

— Помниш как организира погребението му?

— Не.

— Тогава кое му е толкова ясното?

Джим поразмисли над това, докато тя пришпорваше форда по извиващите се пътища, сред меките очертания на хълмовете, на които тук-там се издигаха къщурки. Небето бе потъмняло още повече, а облаците имаха синьо-черен оттенък — като синини.

Най-сетне Джим каза:

— Като се замислям, изобщо не е ясно. Просто смътно впечатление... а не истински спомен.

— Плащаш ли за престоja на Хенри във „Феър Хевън“?

— Не.

— Не наследи ли имуществото му?

— Как мога да го наследя, ако е жив?

— Може би е под твое настояничество?

Почти беше готов да отрече, но после изведнъж си припомни съдилище, съдия. Показания на лекар. Адвокатът на дядо му, който се появява от негово име, за да удостовери, че Хенри е в добро психическо здраве и иска внукът му да се разпорежда със собствеността му.

— Боже мили, да, разбира се — каза Джим, шокиран от откритието, че е могъл да забрави не само събитията от далечното минало, но и отпреди четири години. Холи изпревари бавен селскостопански камион и ускори по правата отсечка от пътя, а Джим ѝ разказа какво си е припомнил току-що.

— Как мога да постъпвам така, да живея по този начин? Как може изцяло да пренаписвам миналото си, както ми изнася?

— Самозащита — както и преди, отвърна Холи. Стрелна се пред камиона. — Бас държа, че помниш с подробности какво ли не за

работата си като учител, за учениците си през годините, за колегите...

Вярно беше. Докато я слушаше, можеше ей така, по своя воля, да се връща назад в годините в класната стая. Спомените изглеждаха толкова пресни в главата му, сякаш всичките тези хиляди дни са преминали едновременно едва вчера.

— ... защото онзи живот не е криел за теб никаква опасност, бил е изпълнен с целеустременост и спокойствие. Единствените факти, които забравяш, които изтикваш безмилостно в най-тъмните кътчета на паметта си, са свързани със смъртта на родителите ти, със смъртта на Лина Айрънхарт и годините, прекарани в Свенборг. Хенри Айрънхарт е част от всичко това, затова продължаваш да го изтласкваш от паметта си.

Джим видя косовете, които се извиваха под облаците. Бяха повече от онези в гробището. Четири, шест, осем. Сякаш летяха успоредно с колата и ги следваха по пътя към Солванг.

Странно, помнеше съня, който го събуди сутринта, преди да се отправи към Портланд, когато да спаси Били Дженкинс и срещна Холи. В кошмара ято огромни косове пищяха около него, пляскаха лудо с криле и го кълвяха с остриите си като хирургически инструменти човки.

— Най-лошото тепърва предстои — промълви той.

— Какво искаш да кажеш?

— Не зная.

— Имаш предвид онова, което ще научим във „Феър Хевън“? Над тях косовете се рееха високо в хладните въздушни течения.

Без да осъзнава какво изрича, Джим прошепна:

— Задава се нещо много страшно.

[1] Непреводима игра на думи с името на герои, Айрънхарт, от англ. Ironheart — букв. „желязно сърце“. — Б.пр. ↑

[2] Букв. Твърдоглавови — Б.пр. ↑

„Феър Хевън“ се намираше извън границите на Солванг и се помещаваше в голяма, П-образна едноетажна сграда, в чиято архитектура нямаше нищо датско.

На Холи мястото ѝ хареса. Почти ѝ се прииска да живее тук, да е на осемдесет години, да гледа телевизия всеки ден, да играе шах, а най-голямата ѝ грижа да е, че не помни къде си е сложила зъбната протеза, като я свали снощи.

Вътре коридорите бяха широки и просторни, с жълти винилови плочки по пода. За разлика от много санаториуми за възрастни хора, тук не се усещаше вонята на пациенти, които не могат да се въздържат, оставени на самотек от небрежния персонал, нито пък на тежкия дезинфектапт, който се използваше в такива случаи, за да се премахне или поне да се поприкрие тази миризма. Стаите, покрай които минаха, изглеждаха приятни, с големи прозорци, които гледаха към долината или пък към градината в двора. Някои пациенти бяха в леглата си, или пък седяха отпуснати в инвалидните си колички с безизразни или тъжни лица, по това не бяха нещастните жертви на тежки удари, или пък на склероза в тежка форма, погълнати от своите спомени и терзания, почти откъснати от света около себе си. Всички изглеждаха щастливи, всъщност дори се дочуваше смях, който беше рядкост в такива места.

Според дежурната главна сестра, Хенри Айрънхарт живеел във „Феър Хевън“ от четири години.

Госпожа Данфорт, администраторката, в чийто кабинет бяха поканени, беше назначена след идването на Хенри Айрънхарт. Беше пълничка, спретната, с безобидния самодоволен вид да жената на пастора в богата енория. Не разбираше защо трябва да удостоверява нещо, което Джим вече знае, но все пак провери в деловодните си книги и им показа, че да, наистина, месечната сметка на Хенри Айрънхарт се плаща стриктно от Джеймс Айрънхарт с чек.

— Радвам се, че най-после дойдохте да го видите, и се надявам да ви бъде приятно — каза тя с вежлив упрек, с който го караше да се

чувства виновен, че не е посещавал дядо си по-често, без, в същото време, да го обижда.

Като излязоха от кабинета ѝ, спряха в ъгъла на централното фоайе, встрани от забързаните сестри и пациентите, приковани към инвалидните си колички.

— Не мога да му се тръсна просто ей така — запъваше се Джим.
— Не и след всичкото това време. Свива ме... стомахът. Холи, страх ме е от него.

— Защо?

— Не съм сигурен.

Очите му, в които се четеше отчаяние, граничещо с паника, бяха толкова тревожни, че на Холи не ѝ се искаше да ги гледа.

— Наранявал ли те е, когато беше малък?

— Не мисля. — Той се напегна да прозре през мъглата в паметта си, но после поклати глава. — Не зная.

Най-вече защото се страхуваше да го остави сам, Холи се опита да го убеди, че би било по-добре да отидат при стареца заедно.

Но той настояваше тя да отиде първа.

— Попитай го за всичко, което искаме да узнаем, за да може като дойда, да не се налага да стоим по-дълго, отколкото би ни се искало... в случай че се получи неловко, неприятно. Подготви го, че ще се видим, Холи. Моля те.

И понеже изглеждаше така, сякаш ще побегне, ако не стане неговото, Холи най-сетне се съгласи. Но още докато го проследяваше с поглед как се отдалечава към двора, вече съжаляваше, че го остави да се изплъзне от погледа ѝ. Ако пак започне да губи контрол, ако Врагът започне да го притиска, до него няма да има никой, който да му даде кураж да устои на ненадейната атака.

След като не откри Хенри Айрънхарт в стаята му, една дружелюбна сестра ѝ помогна да го намери. Посочи ѝ го сред седналите на една маса за игра на карти в жизнерадостна на вид зала за отдих, в другия край на която пет-шест души гледаха мач по телевизията.

Хенри играеше покер с приятелчетата си. Четиримата седяха на маса, предвидена за инвалидни колички и нито един от тях не беше облечен в обичайните пижами или анцузи. Освен Хенри, на масата имаше двама крехки на вид възрастни господа — единият с широки

памучни панталони и поло, а другият също с памучни панталони, но с риза и папийонка — и подобна на птичка дама със снежнобяла коса и яркорозов костюм с панталон. Бяха наред горещо оспорвана ръка, с внушително количество сини пластмасови чипове в купата със залозите, и Холи изчака отстрани, защото не ѝ се искаше да ги прекъсва. После, един по един, демонстрирайки актьорските си заложби, те разкриха картите си, а жената — казваше се Телма — възкликна от радост и заприбира печалбата си с театрална алчност, докато мъжете закачливо я задяваха, усъмнявайки се в честността ѝ.

Най-сетне Холи се намеси в закачките им и се представи на Хенри Айрънхарт, без обаче да казва, че е годеница на Джим.

— Бих искала да поговоря с вас, ако може.

— Божке, Хенри — обади се мъжът с полото, — тя може да ти бъде внучка!

— Винаги си е бил стар перверзник — отбеляза мъжът с папийонката.

— О, я опитай пак, Стюарт — каза Телма, обръщайки се към господин Папийонка. — Хенри е джентълмен, и винаги е бил такъв.

— Леле, Хенри, сто процента ще си женен, преди да излезеш днес от тази стая!

— Кое то пък ти със сигурност няма да бъдеш, Джордж — продължи Телма. — А ако питате мен — тя намигна, — щом става дума за Хенри, не е необходимо непременно да има женитба.

Всички избухнаха в смях при тези думи, а Холи каза:

— Мисля, че точно тук ще бъда разбита.

— Телма в повечето случаи постига онова, което си е наумила — намеси се Джордж.

Холи забеляза, че Стюарт е събрал картите и бърка тестето, затова побърза да каже: — Не исках да ви прекъсвам играта.

— О, изобщо не се притеснявайте — каза Хенри. В резултат от удара говореше малко завалено, но доста разбираемо.

— Просто ще обявим почивка за тоалетна.

— На нашата възраст — обясни Джордж, — ако не координираме почивките за тоалетна, няма да успеем да се съберем повече от двама на масата!

Другите се отдалечиха, а Холи примъкна един стол и седна до Хенри.

Това не бе мъжът с вид на здравеняк, когото бе видяла снощи на снимката в дневната, и без никаква подсказка надали би го познала. След удара дясната половина на тялото му бе съвсем слаба, макар и не парализирана, и през голяма част от времето той държеше тази си ръка свита пред гърдите, както ранено животно би пазило лапичката си. Беше изгубил много от теглото си и вече не изглеждаше здравеняк. Лицето му не беше съвсем изпито, лицевите мускули отдясно бяха неестествено отпуснати и страната му беше малко провиснала.

Общият му изглед, както и лекото заваляне, от което всяка изречена дума звучеше по-твърдо от обикновено, спокойно можеха да потопят Холи в депресия на тема неизбежната посока на всеки човешки живот — ако не бяха очите му, които разкриваха непреклонна душа. Той приказваше, макар и малко по-бавно заради говорния дефект, като весел и жизнерадостен човек, който не би оставил орисниците да се радват на отчаянието му; ако изобщо проклинаше предателското си тяло, сигурно го правеше насаме.

— Аз съм приятелка на Джим.

Устните му се извиха на една страна, което тя прие като проява на изненада. Отначало като че ли не знаеше какво да каже, но после попита:

— Как е Джим?

Тя реши да се придържа към истината и каза:

— Не е много добре, Хенри. Има проблеми.

Старецът отклони поглед от нея и го спря на купчината чипове наред масата.

— Да — тихо отвърна той.

Холи бе очаквала да види едва ли не чудовищен детенасилник, който носи поне до известна степен вината за желанието на Джим да се откъсне от действителността. А Хенри бе всичко друго, но не и това.

— Искях да се срещна с теб, да поговорим, защото с Джим не сме просто приятели. Обичам го, той също твърди, че ме обича, и се надявам да сме заедно дълго, дълго време.

За нейна изненада очите му се напълниха със сълзи, които се търкулнаха като лъскави мъниста по плавните гънки на повехналото от възрастта лице.

— Извинявай, разстроих ли те?

— Не, не, Боже мили, не — каза той и изтри очи с лявата си ръка.
— Извини ме, че съм такъв стар глупак.

— Изглеждаш всичко друго, но не и това.

— Просто никога не съм мислил... Ами, мислех, че Джим ще прекара живота си в самота.

— Защо?

— Ами...

Явно мисълта да каже нещо негативно за внука си много го измъчваше, с което разсея всичките й предварителни опасения, че по някакъв начин е тиранизирал Джим.

Реши да му помогне.

— Умее някак си да държи хората на разстояние. Това ли имаш предвид?

Той кимна и рече:

— Дори и мен. Обичах го с цялото си сърце през всичките тези години, и знаей, че ме е обичал по свой начин, макар че винаги му е било много трудно да го показва, а на глас не би го изрекъл никога. — Холи тъкмо се канеше да го попита нещо, но той изведнъж разтърси силно глава, а изкривеното му лице се сгърчи в такава силна болка, че тя за миг се уплаши дали не получава втори удар.

— Не е виновен само той. Бог е свидетел, че не е виновен само той. — От възмущение думите му излизаха още по-завалени. — Трябва да призная — охлажняването между нас е и моя грешка, заради вината, която хвърлих върху него.

— Вина?

— Заради Лина.

Сянка страх премина през сърцето й и я втресе, сякаш имаше температура.

Погледна през прозореца, който гледаше към двора. Питаше се къде е Джим, как е... и кой е всъщност.

— Заради Лина? Не разбирам — каза тя, макар да се опасяваше, че разбира.

— Сега ми се струва непостиимо — онова, което направих, което си позволих да мисля. — Той поспря, впери поглед не в нея, а някъде отвъд нея, към някакво далечно време и място.

— Но тогава той беше толкова странен, съвсем не онова дете, което беше преди. За да можеш изобщо да проумееш какво направих,

трябва да знаеш, че след Атланта той стана много странен, напълно затворен в себе си.

Холи веднага се сети за Сам и Емили Нюсам, чийто живот Джим бе спасил в денонощния магазин в Атланта — и за Норман Ринк, в когото, обзет от сляпа ярост, бе изстрелял осем куршума. Само че Хенри очевидно не говореше за скорошните събития в Атланта — ставаше дума за някакво предишно произшествие, много по-назад в миналото.

— Не знаеш ли за Атланта? — попита той, като видя, че тя явно се обърка.

В стаята се чу странен звук, който разтревожи Холи. За миг не можа да го разпознае, но после разбра, че пицят някакви птици, както когато се опитват да защитят гнездата си. Но в стаята нямаше никакви птици и Холи заключи, че крясъците им отекват от покрива през комина. Просто птици. Звукът утихна.

Тя се обърна отново към Хенри Айрънхарт.

— Атланта? Мисля, че не знам.

— И аз не мисля, че знаеш. Бих се изненадал, ако ти е разказвал, дори на теб, дори да те обича. Той просто не говори за това.

— Какво се е случило в Атланта?

— Там има едно заведение, което се нарича „Патока Дикси“...

— О, Боже мой — прошепна тя. Била е вече там, в съня си.

— Значи знаеш нещо. — Очите му сякаш се бяха превърнали в кладенци на скръбта.

Собственото ѝ лице се сгърчи от мъка, но не за родителите на Джим, които никога не бе виждала, нито дори за Хенри, който, предполага се, ги бе обичал, а за Джим.

— О, Боже мой.

А после вече не можеше да каже нищо повече, защото думите ѝ се удавиха в собствените ѝ сълзи.

Хенри протегна осеяната си с жълтеникави петънца ръка, тя я пое и я задържа, докато си възвърна способността да говори.

От телевизора се разнесоха подсвиркванията на публиката.

Родителите на Джим не са загинали в никаква катастрофа. Чрез тази версия той избягваше да разказва ужасяващата истина.

Последният ѝ сън не беше предупредително пророчество, а поредният спомен, който Джим бе проектирал в съзнанието ѝ, докато

дватамата спяха. В съня тя не е била себе си. Била е Джим. Точно както две вечери преди това беше Лина. Ако насън се бе видяла в огледало, щеше да види неговия образ, точно както бе видяла отражението на Лина в прозореца на мелницата. Ужасната гледка на потъналия в кръв ресторант отново изникна в главата ѝ — толкова ярко, че никога нямаше да може да я заличи от съзнанието си — и тя потръпна силно.

Погледна през прозореца към двора, страхувайки се за него.

— Цяла седмица бяха изнасяли представления в един клуб в Атланта — заразказва Хенри. — Отишли с Джим да обядват в любимата му закусвалня, която помнел от последното им пребиваване в града.

С разтреперан глас Холи попита:

— Кой е убиецът?

— Просто някакъв малоумен. Точно това го прави най-тежко. Без никакъв смисъл. Просто ненормалник.

— Колко души загинаха?

— Много.

— Колко, Хенри?

— Двадесет и четирима.

Представи си как малкият Джим Айрънхарт пълзи всред тази касапница, през обезобразените тела; в помещението кънтят викове на болка и ужас, вони на кръв и повръщано, на жлъчка и урина от размазаните трупове. Сякаш отново чува оглушителния гръм на пушката, *па-па-па-па-па-па*, и ужасения глас на малката келнерка, „моля-ви-моля-ви-моля-ви-мо-ля-ви“. Даже и като сън, това надхвърляше границите на поносимото, в него бе сгъстен целият случаен ужас на живота и всичката жестокост на човешкия род; то бе съкрушително изживяване, изпитание, след което пълното психологическо възстановяване, дори за възрастен човек, би отнело цял живот. За едно десетгодишно момченце би било невъзможно да се съвземе, действителността би му изглеждала непоносима, отхвърлянето на всичко това — необходимост, и единствено чрез фантазията то би могло да запази поне частица от здравия си разум.

— Джими беше единственият оцелял — продължи Хенри. — Ако полицията бе дошла само няколко секунди по-късно, и Джими нямаше да е сред нас сега. Ченгетата застреляли безумеца. — Той стисна лекичко ръката на Холи. — Намерили момчето в един ъгъл, в

скута на Джейми, в скута на баща му, целият покрит с... с кръвта на баща му.

Холи си спомни края на съня...

... лудият идва право срещу нея, преобръща маси и столове, тя излазва в един ъгъл, върху някакъв мъртвец, малоумният идва все по-близо и по-близо, вдига пушката, тя не може да го гледа, както го беше гледала келнерката, а след това беше умряла, затова извързва лице към трупа...

... и как се събуди стресната, задавена от отвращение.

Ако бе имала време да погледне трупа в лицето, щеше да види бащата на Джим.

Пронизителният птичи писък отново отекна в залата за отдих. Този път беше по-силен. Двама от пациентите, които можеха да ходят, отидоха да проверят дали птиците не са попаднали в комина.

— С кръвта на баща му — тихо повтори Хенри.

Беше ясно, че дори след всичките тези години мисълта за този миг му причиняваше неизмерима болка.

Освен, че е било сгушено в мъртвия си баща, момченцето със сигурност е знаело, че и майка му лежи мъртва някъде в бъркотията наоколо, че е осиротяло, че вече е само на света.

Джим седеше на секвоената пейка в двора на „Феър Хевън“. Беше сам.

За края на август, когато лятната суша трябва да е в разгара си, небето беше необичайно натежало от дъждоносните облаци, и все пак изглеждаше като преобърната купа пепел. Дърветата потръпваха, сякаш простудени от слабия августовски ветрец.

Задаваше се нещо. Задаваше се нещо страшно.

Вкопчен в теорията на Холи, Джим си повтаряше, че нищо няма да дойде, ако той не го накара да се появи. Трябва просто да се контролира, и всички ще оцелеят.

Но все пак усещаше приближаването му.

Нещо.

Птиците пищяха пронизително.

Писъците заглъхнаха.

След малко Холи пусна ръката на Хенри, извади от чантата си хартиени кърпички, издуха носа си и избърса очите си. Като се посъвзе, каза:

— Той се обвинява за случилото се с майка му и баща му.

— Винаги се е обвинявал. Никога не го е казвал, но личеше, че се обвинява, че мисли, че е можел да ги спаси.

— Но защо? Бил е едва на десет години, а такова малко момче по никакъв начин не би могло да възпре възрастен въоръжен мъж. За Бога, как може да се чувства отговорен?

За миг бодрото излъчване в очите на Хенри помръкна. Нещастното му изкривено лице, сега бе провиснало още повече от неизказана мъка.

Най-сетне той промълви:

— Говорил съм с него много пъти за това, взимах го на скута си и му говорех, и Лина също, но той така се беше затворил в себе си, че не обелваше нито дума.

Холи погледна часовника си.

Беше оставила Джим сам прекалено дълго.

Но не можеше да прекъсне Хенри Айрънхарт насред откровението, което беше дошла да чуе.

— Мислех за това през всичките тези години, и може би до известна степен съм го разбрал. Но когато започнах да разбирам, Джим вече беше пораснал и отдавна бяхме престанали да говорим за Атланта. Да си призная честно, тогава вече изобщо не си говорехме.

— И какво разбра?

Хенри хвана сакатата си ръка със здравата и се вгледа в бучките, които образуваха кокалчетата му в изтънялата от възрастта кожа. По реакцията му Холи отсъди, че той не е много сигурен дали трябва да разкрие онова, което трябваше и искаше да разкрие.

— Обичам го, Хенри.

Той вдигна очи и срещна нейните.

— Преди малко каза, че съм дошла тук да науча за Атланта, защото Джим никога не би ми казал, и беше прав. Дойдох, защото ме е изолирал напълно от някои събития в живота си. Той наистина ме обича, Хенри, в това не се съмнявам, но е затворен като мида и не може да се освободи от мъката си. Ако ще се ожения за него някой ден,

ако се стигне дотам, трябва да знам всичко за него — или пък да се откажа от шанса да бъдем щастливи. Съвместният живот не може да се гради на мистерии.

— Разбира се, съвсем си права.

— Кажи ми защо Джим се вини? Това го убива, Хенри. Ако изобщо мога да му помогна, трябва да знам всичко.

Той въздъхна и най-сетне се реши.

— Онова, което ще ти кажа, ще прозвучи като суеверна измишльотина, но не е така. Ще говоря просто и кратко, защото ако взема да описвам в детайли, ще ти се стори още по-налудничаво. Жена ми, Лина, притежаваше някаква сила. Може да се нарече предусещане, предполагам. Не че познаваше бъдещето и можеше да ти каже дали ще спечелиш конно състезание или пък къде ще се намираш другата година по това време. Но понякога... ами, човек я кани на пикник следващата неделя, и без да мисли, тя изтърсва, че тогава ще вали като из ведро. И, Бога ми, валеше. Или пък някоя съседка забременее, а Лина започва да нарича бебето „той“ или „тя“, макар че изобщо нямаше как да се разбере — и винаги се оказваше права.

Последните парченца на мозайката се подреждаха. И когато Хенри я погледна с изражението „може би ме мислиш за стар глупак“, тя хвана болната му ръка и я притисна успокоително.

Той попита:

— Видяла си нещо особено, което е видял и Джим, нали, нещо магическо?

— Да.

— Значи може би знаеше накъде клони всичко това.

— Може би.

Невидимите птици пак се разцвърчаха. Гледащите телевизия намалиха звука и се заоглеждаха, опитвайки се да разберат откъде идват крясъците.

Холи погледна през прозореца. Никакви птици. Но от писъците им косата ѝ настръхваше — бяха свързани по някакъв начин с Джим. Не беше забравила как ги видя в гробището и как следеше с внимателен поглед полета им, докато пътуваха към Солванг.

— Джейми, синът ни, беше като майка си — продължи Хенри, сякаш изобщо не чуваше птиците. — Просто понякога знаеше какво ще стане. Даже беше малко по-талантлив от Лина. А след като се

ожени за Кара и вече бяха живели известно време заедно и тя забременя, един ден Лина каза — „Бebето ще бъде особено, ще бъде истински маг.“

— Маг?

— Диалектна дума за някой, който притежава сила, който е малко особен по начина, по който бяха особени Лина и Джейми. Само че тя искаше да каже наистина особено. И тъй, Джим се роди и като стана на четири години... е, вече правеше разни неща. Например веднъж пипна гребенчето, което си бях купил от тукашната бръснарница, и започна да описва какво има в магазина, макар никога да не беше ходил там, защото живееше с Кара и Джейми в Лос Анджелис.

Поспря за миг и си пое няколко пъти въздух. Завалеше думите още по-осезателно. Десният му клепах се беше затворил. Очевидно говоренето го изморяваше като тежко физическо усилие.

Над камината се беше навел един фелдшер с фенер. Той се взираше нагоре и се опитваше да види дали в пролуките около капака не се е заклешила някоя птица.

Сега вече неистово пляскане на криле заглушаваше писъците.

— Джими докосваше някой предмет и *разбираше* къде се е намирал преди това, това-онова за собственика му. Не всичко обаче. Просто знаеше това-онова и нищо повече. Може да докосне нещо твое и да отгатне имената на родителите ти, или пък какво работиш. После пък ще пипне друга нечия вещ и единственото, което ще разбере, е къде е учил човекът, или пък как се казват децата му. Все различни неща, не можеше да ги направлява. Но винаги успяваше да разбере *нещо*, когато се опиташе.

Фелдшерът, направляван от съветите на трима пациенти, се беше отдалечил от камината и сега се мръщеше пред вентилаторите на климатичната система. Свадливият птичи крясък още ечеше в стаята.

— Да излезем на двора — предложи Холи.

— Чакай — стресна се Хенри, — нека да довърша, нека да ти разкажа всичко докрай.

„Джим, за Бога — мислеше си Холи, — почакай още минутка, само минутка-две.“

Неохотно седна.

— Странните способности на Джим бяха семейна тайна, както и способностите на Лина и Джейми. Не искахме целият свят да научава,

да се домъкват вкъщи да слухтят, да ни наричат изчадия и кой знае още какво. Но Кара винаги е искала да бъде в шоубизнеса. Джейми работеше в „Уорнър Bros“, където се беше и запознал с нея, а той искаше онова, което искаше Кара. Решиха да организират пътуващо представление с Джими, да го нарекат „момчето-чудо гадател“, но без никой никога да разбира, че става дума за истинска сила. Представяха всичко като трик, с много закачки към зрителите, предизвиквайки ги да отгатнат как точно са го постигнали — а то през цялото време си беше *истинско*. Добри пари изкарваха, а и им се отразяваше добре като семейство, непрекъснато бяха заедно. Преди представлението бяха много близки, но след като започнаха да пътуват, се сближиха още повече. Никой родители не са обичали детето си повече от тях — нито пък са получавали в отговор толкова много обич. Бяха толкова близки... невъзможно бе да си представи човек, че изобщо някога ще се разделят.

Косовете се стрелкаха в мрачното небе.

Джим седеше на секвоената пейка, втренчил поглед в тях.

Почти се изгубиха в облаците на изток, но после изведнъж се обърнаха и пак долетяха.

Известно време кръжаха над главата му.

Тъмните фигури на фона на сивото небе бяха като от някое стихотворение на Едгар Алан По. Като дете много обичаше По и знаеше наизуст всичките най-зловещи стихове. Зловещото крие своето очарование.

Птиците изведнъж млъкнаха. Възцари се благословена тишина, но Холи, странно защо, се уплаши повече от това, отколкото от зловещия им писък.

— А силата все нарастваше — тихо, но твърдо продължи Хенри Айрънхарт. Понамести се в инвалидната количка, но дясната му половина отказваше да заеме новото положение. За първи път той даде някакви признаци на раздразнение. — Когато стана на шест, Джим вече можеше да повдига сложена на масата монета от един цент само със силата на волята си: да я плъзга насам-натам, да я изправя на

ръбчето ѝ. Като стана на осем, можеше вече да я подхвърля във въздуха. На десет вече подхвърляше двадесет и петцентовата монета, грамофонна плоча и дори тавичка за сладкиш. Това беше най-удивителното нещо, което някога съм виждал.

„А да видиш какво може да прави на тридесет и пет“ — рече си Холи.

— В представлението никога не включваха такива трикове. Ограничаваха се само с ясновидство — взимаха лични вещи от някой зрител, а Джим им казваше подробности за тях, а те, знаеш, се удивляваха. Джейми и Кара смятаха все пак да включат и левитации, но не знаеха как точно да го направят, без да издават тайната. После отидоха в „Патока Дикси“ Атланта... и всичко свърши.

Не всичко. Беше свършило едно, а тепърва започваше нещо друго, и то зловещо.

Холи осъзна, че липсата на птичите крясъци е по-тревожна от самия звук. Письците сякаш бяха съскащ фитил на пръчка динамит. Докато чуваше звука, значи експлозията все още можеше да се предотврати.

— И *точно* за това смятам, че Джим е бил убеден, че би могъл да ги спаси. Защото правеше разни номера със силата на волята си — значи е мислел, че сигурно е могъл да сплеска куршумите в пушката на лудия, да замрази с поглед спусъка, да заключи предпазителя, нещо да направи, нещо...

— Дали наистина е бил способен?

— А-ха, може би. Но тогава е бил просто малко уплашено момче. За да подхвърля монетите и тавите, трябваше да се съсредоточи преди това. А когато куршумите са засвистели, не е имал време да се съсредоточава.

Холи си спомни убийствения звук: *па-па-па-па...*

— Като го доведохме от Атланта, почти не говореше, само от време на време подхвърляше по нещо. Не ни гледаше в очите. Когато си отидоха Джейми и Кара, в него самия си отиде нещо, което така и не успяхме да върнем, независимо колко много го обичахме и колко много се стараехме. Силата му също изчезна. Или поне така изглеждаше. Никога след това не повтори триковете с монетите, и много години по-късно вече бе трудно да се повярва, че е бил способен на всички тези чудатости.

Въпреки силния си дух Хенри Айрънхарт приличаше на осемдесетгодишен човек. А сега изглеждаше още по-стар.

— След Атланта Джими беше толкова странен, сякаш недосегаем, изпълнен с ярост... понякога дори едновременно го обичах и се страхувах от него. По-късно, прости ме, Господи, го заподозрях в...

— Зная — прекъсна го Холи.

Изкривеното му лице се понапрегна и той я погледна остро.

— Жена ти. Лина. Странната й смърт.

Още по-твърдо и от преди Хенри каза:

— Знаеш прекалено много.

— Прекалено много. Точно това е забавното. Защото цял живот съм знаела толкова малко.

Старецът отново виновно погледна ръцете си.

— Как съм можел да повярвам, че момче на десет години, пък макар и разстроено, би могло да я блъсне по стълбите, след като я обичаше толкова много? Но чак по-късно осъзнах, че съм бил толкова дяволски жесток с него, толкова безчувствен, толкова дяволски глупав. Тогава вече не би ми дал възможност да се извиня за стореното... за онова, което подозирах. Като замина за колежа, повече не се върна. Цели тринадесет години не се върна нито веднъж, докато получих удар.

„Върнал се е веднъж — каза си Холи — деветнадесет години по-късно, откакто Лина вече я нямало, за да сложи цветя на гроба ѝ.“

— Таткова ми се иска някак да му обясня, да ми даде една възможност поне да му обясня...

— Той е тук — каза Холи и пак стана.

Под бремето на страха лицето на стареца сякаш стана още по-изпито.

— Тук?

— Дойде да ти даде този шанс — бе единственото, което можа да измисли Холи. — Искаш ли да те отведе при него?

Косовете се събираха в ято. В сивото небе кръжаха вече цели осем.

*Никой смъртен — уверявам! — не е бивал посещаван
в късна полунощ от гарван, гост неканен с огнен
взор;
над вратата му да кацне, да пронизва с огнен взор
и да грака: „Nevermore!“*

— И да грака: „Nevermore“! — пошепна Джим на истинските птици.

Дочу тихо, ритмично потропване като непрестанно въртящо се колело, и стъпки. Като вдигна очи, видя Холи, която буташе дядо му, прикован към инвалидната каличка, по алеята към пейката.

Откакто замина да учи в колежа, бяха минали осемнадесет години и през цялото време бе видял Хенри само веднъж. В началото бяха провели няколко телефонни разговора, но скоро Джим престана да се обажда, а накрая дори отказа да разговаря с дядо си. Когато пристигаха писма, ги изхвърляше, без да ги отваря. Сега си припомни всичко това — но започваше да се досеща и защо.

Понечи да стане. Краката му не го държаха. Отпусна се на пейката.

Холи обърна количката към Джим, а после седна до него.

— Как си ти? — попита.

Той кимна мълчаливо и предпочете да вдигне глава към птиците, кръжащи на фона на пепеливите облаци, отколкото да погледне дядо си в очите.

Старецът също не можеше да издържи да гледа Джим. Изучаваше цветните лехи с такова внимание, сякаш искаше да види само цветята и нищо друго.

Холи знаеше, че няма да е лесно. Изпитваше съчувствие и към двамата и беше готова да направи всичко възможно, за да ги сдобри.

Първо обаче трябваше да изгори до корен избуялите плевели на последната лъжа, в която Джим я бе накарал да повярва, и в която, съзнателно или не, бе вярвал и самият той.

— Не е имало никаква катастрофа, миличък — каза тя и сложи ръка на коляното му.

Джим сведе очи от небето и я погледна, изпълнен с нервно очакване. Личеше, че копнее да узнае истината, но мисълта да я чуе, го изпълва с ужас.

— Случило се е в закусвалня...

Джим поклати бавно глава.

— ... в Атланта...

Продължаваше да клати глава, но очите му се разширяваха.

— ... и ти си бил с тях...

Той престана да отрича и лицето му придоби ужасен израз.

— ... наричала се е „Патока Дикси“ — продължи тя.

Споменът избухна в съзнанието му със силата на парен чук, той се приведе напред, но не повърна. Ръцете му се свиха в юмруци, лицето му се скова от болка и той започна да издава тихи, нечленоразделни звуци, които бяха отвъд границите дори на мъката и ужаса.

Холи обгърна приведените му рамене.

Хенри Айрънхарт я погледна и възкликна:

— О, Боже!

Започваше да осъзнава до какво крайно отрицание на действителността бе стигнал внукът му.

— О, Боже!

Докато сподавените болезнени стонове на Джим полека преминаваха в хлипане, Хенри Айрънхарт отново загледа цветята, после сбръчканите си ръце, после краката си на поставката на количката — навсякъде другаде, не и към тях двамата, — но най-последна погледа на Холи.

— Водихме го на психотерапевт — прошепна той, сякаш да изкупи вината си. — Знаехме, че може би ще му е необходима терапия. Заведохме го при един психиатър в Санта Барбара. Ходихме няколко пъти. Направихме, каквото можахме. Но лекарят — Хемпхил се казваше — заяви, че Джим е добре, че няма защо да го водим повече; още на шестата визита каза, че Джим е добре.

— Какво ли знаят докторите? — отвърна Холи. Какво е можел да направи Хемпхил, след като всъщност изобщо не го е познавал и не го е обичал?

Хенри трепна, сякаш Холи го удари, макар да не бе искала да го осъжда с думите си.

— Не — бързо каза тя, надявайки се да ѝ повярва, — исках да кажа, че няма нищо чудно в това, че стигнах много по-далеч, отколкото Хемпхил. И то защото го обичам. Това е единствената изцелителна сила. — Тя погали косата на Джим. — Не си можел да ги спасиш, дечко. Тогава не си имал силата, която имаш сега. Какъв късмет, че си се измъкнал жив! Повярвай ми, миличък, чуй ме и ми повярвай.

За миг и тримата замълчаха, потънали в мъкмата си.

Холи забеляза, че в небето се събират още косове. Вече бяха десетина. Не знаеше как Джим ги събира — или пък защо, — но знаеше, че той е причината и ги гледаше с нарастващ ужас.

Обви с ръка единия му юмрук, опитвайки се да го разтвори. Полека-лека той престана да плаче, но юмрукът остана така здраво свит, сякаш бе издялан от камък.

Тя се обърна към Хенри:

— Ето. Това е твоят шанс. Обясни му защо си се отдръпнал от него, защо си му причинил... каквото и да си му причинил.

Хенри се покашля, изтри нервно уста с болната си дясна ръка и заговори, като в началото въобще не ги поглеждаше:

— Е... трябва да знаеш... какво се е случило. Няколко месеца, след като се върна от Атланта, в града беше дошла онази филмова компания, снимаха филм...

— „Черната мелница“ — намеси се Холи.

— Да. Той четеше през цялото време... — Хенри замлъкна и затвори очи, сякаш да събере сили. Като ги отвори, се вторачи в приведената глава на Джим, като че ли готов да срещне погледа му. — Ти четеше през цялото време, изчиташе цялата библиотека рафт по рафт, а заради филма прочете и книгата на Уилът. Тя бързо се превърна... по дяволите, не знам... предполагам, че беше обсебен от нея, Джим. Това беше единственото нещо, което можеше да те накара да излезеш от черупката си — обсъждането на книгата, и ние те насърчавахме да присъстваш на снимките. Помниш ли? След време започна да ни говориш, че под нашето езеро и в мелницата също има извънземно, както в книгата и във филма. Първо мислехме, че е на шега.

Той замълча.

Мълчанието се проточи.

В небето над тях вече имаше двадесетина птици.

Кръжаха. Безмълвно.

— И това започна да ви тревожи — обърна се Холи към Хенри.

Той докосна с трепереща ръка дълбоко прорязаното си от бръчки лице, не толкова в старание да премахне умората, а сякаш се опитваше да отхвърли натрупаните години и да върне отдавна изгубеното време.

— Прекарваше все повече време в мелницата, Джим. Понякога седеше там цял ден. А дори и нощем. Понякога ставахме посред нощ да идем до тоалетната и виждахме как там свети, в два или три сутринта. А ти не беше в стаята си.

Хенри спираше все по-често. Не беше изморен. Просто не искаше да се рови в отдавна погребаното минало.

— Ако беше посред нощ, отивахме в мелницата и те довеждахме обратно, или Лина, или аз. Все ни разправяше за мелницата и за Приятеля в мелницата. Започнахме да се плашим, не знаехме какво да правим... тъй че... нищо не направихме. Както и да е, онази нощ... нощта, в която тя умря... се задаваше буря...

Холи си спомни съня: ... докато върви по пътеката, духа студен вятър...

— ... и Лина не ме събуди. Отишла там сама и се качила в горната стая...

... качва се по стълбите...

— ... страшна гръмотевична буря, но по онова време и с топ не можеха да ме събудят...

... като минава покрай прозореца на стълбите, блесва светкавица и тя вижда нещо долу в езерото...

— ... предполагам, Джим, че си правел онова, което винаги правеше нощем там — чел си на свещ...

... нечовешки звуци отгоре карат сърцето й да забие по-бързо и тя изтичва по стълбата, уплашена, но и любогтитна и загрижена за Джим...

— ... най-сетне една гръмотевица ме събуди...

... тя стига най-горе и го вижда, притиснал свитите си юмруци към тялото си, на пода гори жълта свещ в син свещник, а до нея е разтворена книга...

— ... видях, че Лина я няма, погледнах през прозореца на спалнята и видях мъждивата светлинка в мелницата...

... момчето се обръща към нея и изпищява: „Страх ме е, помогни ми, стените, стените!“...

— ... и не можах да повярвам на очите си, защото крилата на мелницата се въртяха, а още тогава не се бяха движили от десет-петнадесет години, не бяха помръдвали...

... вижда кехлибарена светлина в стените, противните оттенъци на гной и жлъчка; варовикът се издува, тя разбира, че вътре има нещо невъзможно *живо*...

— ... но те се въртяха като самолетна перка, аз намъкнах панталоните и забързах надолу по стълбите...

... изпълнено с ужас, но и с извратено въодушевление, момченцето извиква: „Идва, и никой не може да го спре!“...

— ... грабнах един фенер и хукнах в дъжда...

... извитите, споени с хоросан каменни блокове се разпукват като гъбестата мембрана на яйце на насекомо; от купчината вонящи изпражнения се появява възплъщението на черната детска ярост към света и несправедливостта в него; себененавистта му придобила плът; собственото му желание за смърт, приело ужасяваща, свирепа форма, толкова силно, че се е превърнало в отделна същност, съвсем отделна от самото момче...

— ... стигнах до мелницата и не можех да повярвам, че изгнилите крила наистина се въртят, вууу, вууу, вууу!...

Сънят на Хали свършваше дотук, но въображението ѝ бързо нарисова възможна версия на последвалото. Ужасена от оживяващия Враг, зашеметена от откритието, че невероятните приказки на момчето за извънземните под езерото се оказват истина, Лина бе политнала назад и се бе затъркаляла надолу по извитата каменна стълба, без да може да се спре, защото нямаше парапет, за който да се хване. По време на падането ѝ се е прекършил вратът.

— ... влязох в мелницата... намерих я в долния край на стълбите, с изпочупени кости и извит врат... мъртва.

Хенри прекъсна разказа си за първи път и преглътна с мъка. През цялото време не беше погледнал Холи нито веднъж, съсредоточил поглед в приведената глава на Джим. Заваляйки по-малко, той продължи:

— Качих се по стълбите и те открих в горната стая. Джими. Помниш ли? Седеше край свещта и стискаше книгата таткова силно,

че едва часове по-късно успях да я измъкна от ръцете ти. Не каза нито дума. — Гласът на стареца се разтрепери. — И нека ми прости Бог, но единственото, за което можех да мисля, беше, че Лина е мъртва, че моята мила Лина я няма, а ти се бе държал толкова странно цяла година, държеше се странно дори в онзи миг — стискаше си книгата, не искаше да говориш с мен. И тогава... тогава май побеснях. Мислех, че може да си я блъснал, Джими. Мистех, че сигурно си бил в някой от твоите... черни мигове... и може би си я блъснал.

И сякаш вече му беше прекалено тежко да се обръща към внука си, той заговори на Холи:

— В годината след Атланта се държеше странно... почти като непознато дете. Мълчеше си, както вече казах, но в него бушуваше ярост, такъв бяс, какъвто едно дете не би трябвало никога да изпитва. Понякога ни плашеше. Проявяваше я само на сън... като сънуваше... чувахме го как пици, кръстосвахме коридора пред стаята му... а той риташе матраха, удряте с юмруци по възглавниците, дереше чаршафите, обзет от дива ярост, която си изкарваше на нещо в съшилата и се налагаше да то събудим.

Хенри поспря и отклони поглед към Холи, свеждайки го към свитата си дясна ръка, увиснала безпомощно в скута му.

Юмрукът на Джим в ръката ѝ оставаше стиснат като менгеме.

— Никога не си удрял нито Лина, нито мен, Джими, ти беше добро момче и никога не си ни създавал проблеми. Но онази нощ в мелницата аз те сграбчих и те разтърсих, Джими, опитвах се да те накарам да признаеш, че си я блъснал. Няма никакво оправдание за онова, което направих тогава, за начина, по който се държах... освен дето бях полудял от мъка по Джейми и Кара, а сега и по Лина: около мен всички измираха, оставаше ми само ти, а ти беше толкова чудат и заключен в себе си, че чак ме плашеше, и се нахвърлих върху теб, вместо да те грабна в прегръдките си. Онази нощ се нахвърлих върху теб... и осъзнах какво съм направил чак години след това... прекалено късно.

Птичето ято се беше стъстило. Кръжеше точно над тях.

— Недей — тихо рече Холи на Джим. — Моля те, недей.

Докато не откликнеше по някакъв начин, тя нямаше как да разбере дали тези разкрития са за добро или за лошо. Ако се обвинява за смъртта на баба си само защото Хенри му бе натрапил

тази вина, щеше да го преодолее. Ако вини себе си, защото Лина бе видяла как Врагът изскача от стената и ужасена бе политнала по стълбите, пак би могъл да надмогне миналото. Но ако Врагът е изскочил от стената и я е блъснал...

— През следващите шест години се отнасях с теб като с убиец, докато замина за колежа — продължи Хенри. — Като останах сам... ами, с течение на времето започнах да мисля за тези неща по-трезво и разбрах какво съм направил. Разбрах, че не е имало къде да търсиш утеха. Майка ти и баща ти си бяха отишли от този свят, а после и баба ти. Ходеше в града да взимаш книги, но не можеше да играеш с другите деца, защото оня малък негодник Зака, Нед Зака, дете беше два пъти по-голям от теб, изобщо не те оставяше на мира. Единствената ти утеха бяха книгите. Опитвах се да се свържа с теб по телефона, но ти не отговаряше на обажданията. Пиших ти, но мисля, че никога не си чел писмата ми.

Джим седеше неподвижно.

Хенри Айрънхарт насочи вниманието си към Холи.

— Най-сетне, когато получих удар, се върна. Седеше до мен, докато бях в реанимацията. Не можех да говоря правилно, не можех да изкажа онова, което исках, все ми идваха погрешните думи и се получаваха пълни безсмислици...

— Афазия — каза Холи. — Последствие от удара.

Хенри кимна.

— Веднъж, още докато бях закачен на всичките ония машини, се опитах да му кажа онова, което знаех вече почти тринадесет години — че не е убиец и че съм бил жесток с него. — В очите му отново бликаха сълзи. — Но като го изрекох, излезе нещо съвсем друго, съвсем не онова, което мислех, и той ме разбра погрешно, помисли че го наричам „убиец“ и че ме е страх от него. Тръгна си и сега го виждам за пръв път оттогава. След повече от четири години.

Джим продължаваше да седи с наведена глава.

Със стиснати юмруци.

Какво си бе спомнил за онази нощ в мелницата, за онова, което никой, освен него не знаеше?

Холи вече не издържаше да чака неговия отклик и стана от пейката. Стоеше, без да знае къде да иде. Най-сетне пак седна. Сложи ръка върху юмрука му, като преди.

Пак вдигна поглед.

Още птици. Сигурно вече бяха към тридесет.

— Страхувам се — прошепна най-после Джим.

— След онази нощ — рече Хенри, — напълно престана да ходи в мелницата и да споменава за Приятеля или пък за Уилът. Първо си мислех, че този отказ от манията му е хубаво нещо... вече не изглеждаше толкова странен: Но по-късно се питах... дали така не е изгубил единствената утеха, която е имал.

— Страхувам се да си спомня — промълви Джим.

Холи разбра какво иска да каже — оставаше да бъде разкрит един-единствен, отдавна погребан спомен. Дали смъртта на баба му е била злополука. Или пък я е убил Врагът. Дали я е убил той, в образа на Врага.

Холи не можеше да гледа сведената глава на Джим нито миг повече, нито пък тъжното лице на Хенри, изпълнено с вина и плаха надежда, затова пак вдигна очи към птиците — и видя, че се задават към тях. Вече бяха повече от тридесет, като черни ками, които свистяха в мрачното небе, и макар все още да бяха високо, летяха право към двора.

— Джим, не!

Хенри погледна нагоре.

Джим също вдигна глава, но не за да види какво става. *Знаеше*, че идват. Вдигна глава, за да избодат очите му с острите си човки и със стоманените си нокти.

Холи скочи на крака, за да бъде по-лесна мишена от него.

— Джим, приеми истината, спомни си, за Бога!

Вече не чуваше писъка на връхлитащите птици.

— Дори и да го е направил Врагът — извика и придърпа лицето на Джим към гърдите си, за да го скрие, — пак можеш да го преодолееш някак и да продължиш напред.

Хенри Айрънхарт изкреця от ужас, после косовете връхлетяха върху Холи, пляскаха с криле и се трупаха по нея, отдръпваха се и други птици налитаха върху й, пърхаха и я драцеха, опитвайки се да се доберат до лицето на Джим, до очите му.

Не я нападаха нито с човки, нито с нокти, но тя не знаеше докога ще я пазят. В крайна сметка това беше Врагът в съвсем нова форма, а Врагът мразеше нея не по-малко от Джим.

Птиците закръжиха над двора и отлетяха в небето като безброй листа, а след тях се изви силна вихрушка.

Хенри Айрънхарт се бе уплашил, но не беше наранен.

— Отдръпни се — извика тя.

— Не.

Той посегна безпомощно към Джим, който остана неподвижен.

Като дръзна най-послед да погледне нагоре, Холи разбра, че краят още не е дошъл. Косовете сякаш бяха накацали по краищата на брадатите сиви облаци, бяха долетели и още. Вече бяха петдесет-шейсет, сприхави и черни, гладни и пъргави.

Тя чувстваше погледите на хората по прозорците и зад плъзгащата се стъклена врата, която водеше към двора. Излязоха две сестри.

— Назад! — викна им тя, защото не знаеше доколко са застрашени.

Яростта на Джим, макар да бе насочена към самия него и може би към Бог, заради това, че изобщо има смърт, можеше и да се излее навън, върху съвсем невинни хора. Предупреждението сигурно изплаши сестрите, защото се прибраха.

Холи пак погледна небето. Голямото ято летеше към тях.

— Джим — напрегнато извика тя, притиснала лицето му с длани, взряна в красивите му сини очи, вледенени в този миг от студения огън на себеомразата, — остава ти една-единствена крачка, само едно, което трябва да си спомниш.

И макар очите им да бяха на една педя, беше сигурна, че той не я вижда — сякаш гледаше през нея, както преди това в градините Тиволи, когато гигантската къртица се приближаваше към тях.

Спускащото се ято надаваше демонични писъци.

— Джим, дявол да те вземе, случилото се с Лина може и да *не си струва* самоубийството!

Всичко се удави в оглушителния плясък на криле. Тя придърпа лицето на Джим към тялото си да го защити, а той както и преди не се съпротивляваше, което ѝ даваше надежда. Склони глава и стисна очи с все сила.

Косовете ги връхлетяха — копринени пера, хладни гладки човки, които потракват, дебнат и търсят; нокти, които драскат лекичко, не до кръв; те се трупат около нея като гладни плъхове, въртят се наоколо,

стрелкат се, пляскат с криле, блъскат се в гърба ѝ, пъхат се между краката ѝ, приплъзват се нагоре по корема ѝ, опитвайки се да се вмъкнат между гърдите ѝ и лицето на Джим, където ще могат на воля да късат и дерат; блъскаха се в главата ѝ и пицяха непрестанно, както крещят жените в пристъп на истерия; проглушаваха ѝ ушите и искаха кръв, кръв, кръв, а после тя изпита остра болка в ръката — една човка бе разкъсала ръкава ѝ и кожата отдолу.

— Не!

Издигнаха се нагоре и пак се оттеглиха. Холи не бе усетила, че ги няма, защото собственото ѝ сърце така биеше и тупкаше, сякаш наоколо оглушително пляскаха хиляди крила. После отвори очи, погледна нагоре и видя, че птиците се извиват в спирала към оловносивото небе, където ги чакаше цял облак други косове — вече поне двеста на брой, цяла армия.

Погледна към Хенри Айрънхарт. Бяха изкълвали до кръв и двете му ръце. По време на нападението се беше сгушил в количката си, но сега отново се приведе, протегна ръка и извика внука си с умоляващ глас.

Холи се взря в очите на Джим — още не беше осъзнал къде се намира. Сега най-вероятно се намира в мелницата, в нощта на бурята, и вижда баба си миг преди тя да падне; този миг е замръзнал пред очите му и той е неспособен да превърти филма на спомените си още съвсем мъничко.

Птиците се задаваха.

Още бяха далеч, току зад облака, но сега вече бяха толкова много, че плясъкът на крилате им се чуваше много по-отдалеч. Писъците им бяха сякаш гласовете на прокълнатите.

— Джим, можеш да тръгнеш по пътя на Лари Каконис, можеш да се самоубиеш. Не мога да те спра. Но ако Врагът вече не ме иска, а желае само теб, не мисли, че съм спасена. Ако ти умреш Джим, аз също ще загина, ще направя същото, което е направил и Лари, ще се самоубия, и ще гния с тебе в ада, ако не мога да те имам никъде другаде!

Врагът, разчленен на безброй много части, се втурна върху тях и тя скри лицето на Джим за трети път. Себе си не криеше и този път не затвори очите си като преди, а остана изправена сред вихрушката от криле, човки, и нокти. Отвърщаше на хилядите малки, лъскави,

катраненочерни очички, които я заобикаляха отвсякъде и я гледаха, без да премигват, всяко едно влажно и дълбоко като нощ; всяко безжалостно и свирепо като самата вселена и като всички тайни на човешкото сърце Знаеше, че взирайки се в тези очи всъщност гледа в очите част от Джим — неговата най-тъмна, и най-скрита част, която другояче не можеше да достигне — и повтаряше името му. Не викаше, не пищеше, не се молеше и не плачеше, в гласа ѝ нямаше нито яд, нито страх — зовеше го тихо, отново и отново с цялата нежност, която изпитваше към него, с цялата си обич. Те се нахвърляха върху нея толкова яростно, че перата на крилата им свистяха; разтваряха закривените си човки и пищяха в лицето ѝ; скубеха заплашително косата ѝ и дърпаха дрехите ѝ, но без да ги късат, оставяйки ѝ последен шанс да избяга. Опитваха се да я стреснат с поглед, със студените си безмилостни очи на хищници, но тя не се поддаваше, просто продължаваше да повтаря името му, после му се кълнеше, че го обича, отново и отново, докато най-сетне...

... те изчезнаха.

Не отлетяха в небето като преди. Изчезнаха. В миг въздухът бе изпълнен с тях и с пронизителните им крясъци — а в следващия вече ги нямаше, сякаш никога не бяха съществували.

Холи задържа Джим до себе си още секунда, после го пусна. Той сякаш беше в транс.

— Джим — умолително изрече Хенри Айрънхарт.

Джим застина за миг, после се свлече от пейката на колене пред стария човек. Грабна съсухрената му ръка и я целуна.

Без да вдига поглед нито към Холи, нито към Хенри, промълви:

— Баба видя как Врагът излиза от стената. Случваше се за пръв път, и аз самият го виждах за пръв път. — Гласът му звучеше странно, сякаш част от него все още беше в миналото, изживяваше наново ненавистния миг, благодарен, че всъщност не бе имало чак толкова основателна причина да се ужасява от него, колкото му се бе струвало. — Видя го, уплаши се и се препъна назад по стълбите... — Той притисна ръката на дядо си до лицето си. — Не съм я убил.

— Зная, че не си, Джим. Боже мили, зная, че не си.

Старецът погледна към Холи и в очите му се четяха хиляди въпроси за птиците, враговете и чудовищата в стените. Но тя знаеше,

че за отговорите ще трябва да почака, както бе чакала тя — и както бе чакал Джим.

Като прекосяваха планините на път за Санта Барбара, Джим се отпусна на седалката със затворени очи. Изглежда бе заспал дълбоко. Холи предположи, че се нуждае от сън толкова отчаяно, колкото и всеки друг човек, защото през последните двадесет и пет години почти не бе отдъхвал.

Вече не се страхуваше да го остави да спи. Бе сигурна, че Врагът си е отишъл заедно с Приятеля и сега в тялото му живее едина-единствена личност. Сънищата вече не бяха врати.

Засега не искаше да се връщат в мелницата, макар че бяха оставили там някои вещи. Беше се наситила и на Свенборг и на всичко, което означаваше градчето в живота на Джим. Искаше да се приютят на някое ново място, където никой от тях не е бил, където новото начало ще бъде изковано без примеси от миналото.

Докато шофираше през опожарената от слънцето долина под пепелносивото небе, тя нареди цялата мозайка и се замисли над получената се картина:

... безкрайно надарено момче, много по-надарено, отколкото подозира, преживява клането в „Патока Дикси“, но след танца на смъртта душата му е покъртена до дъно. В отчаяния си опит да се помири със себе си, то взима от библиотеката фантастичния роман на Артър Уилът, с помощта на невероятната си магическа сила създава Приятеля — въплъщение на най-благородните му пориви — и Приятелят му казва, че му е отредена мисия в живота.

Но момчето е изпълнено с такова отчаяние и ярост, че само Приятелят не е достатъчен да го изцели. То се нуждае от трета същност, в която да изтласка негативните си емоции, цялата чернилка, която го плаши. Така то създава Врага, допълвайки сюжета на романа. Самичко в мелницата, то води въодушевяващи разговори с Приятеля — и превръща Врага в плът и кръв.

Докато една нощ, в най-неподходящия момент, се появява Лина Айрънхарт. Уплашена, тя полита назад по стълбите...

Шокиран от стореното от Врага, дори от самото му присъствие, Джим се насилва да забрави своята фантазия, и Врага, и Приятеля, точно както Джим Джеймисън забравя срещата си с извънземното, след като спасява живота на бъдещия президент на Съединените щати. В продължение на двадесет и пет години той с все сили се старее да държи плътно затворен капака на казана с раздробената си личност, потискайки както най-добрите, така и най-лошите си качества, и води относително тих и безцветен живот, защото не смее да събуди по-дълбоки чувства.

Превръща преподаването в цел на живота си и това до известна степен му помага да се съвземе — докато Лари Каконис се самоубива. Вече лишен от всякаква цел, опасявайки се, че е предал Каконис, както е предал и родителите си, да не говорим за баба си, подсъзнателно той копнее да изживее смелото, изпълнено с висок смисъл приключение на Джим Джеймисън, което означава да освободи Приятеля.

Но едновременно с това освобождава и Врага. През всичките тези години затаената в душата му ярост е ставала все по-силна, все по-черна и по-горчива, безкрайно нечовешка в дълбината си. Врагът е по-зъл, отколкото е бил преди двадесет и пет години — създание с неописуемо отвратителна външност и нрав.

И тъй, Джим не се различаваше по нищо от всеки човек, страдащ от раздвоение на личността. Освен по едно. Създаваше нечовешки същности, в които възплъщаваше някои аспекти на своята личност, не други човешки индивидуалности, и имаше достатъчно сила да ги превръща в създания от плът и кръв. Не като Сали Фийлд в ролята на Сибил — шестнадесет лица в едно тяло. Той представляваше три личности в три отделни тела и едната от тях беше убиец.

Холи включи отоплението. Макар че навън беше не по-малко от двадесет градуса, тя зъзнеше от студ. Топлият въздух, лъхащ от таблото изобщо не ѝ помогна.

Пристигнаха в мотел „Куолити“ в Санта Барбара в 1:11, според часовника на регистрацията. Докато Холи попълваше формуляра и

подаваше кредитната си карта на чиновника, Джим продължаваше да спи в колата.

Като се върна с ключа, успя да го разбуди достатъчно, за да го накара да слезе и да се качат в стаята. Беше като в унес, затова си легна веднага и на мига заспа дълбоко.

Тя отиде в магазина за диетична сода, лед и шоколадчета.

Като се върна в стаята, спусна завесите. Включи лампата и метна кърпа на абажура, за да смекчи светлината.

Придърпа един стол до леглото и седна. Пиеше сода, ядеше шоколад и го гледаше как спи.

Най-лошото беше свършило. Фантазиите бяха изкоренени и той бе потънал напълно в студената действителност.

Но Холи не знаеше какво ще последва отсега нататък. Не го познаваше извън болезнените му илюзии и не знаеше какъв ще бъде без тях. Не знаеше дали ще бъде настроен по-оптимистично — или по-черногледо. Дали ще запази цялата си свръхчовешка сила. Беше я трупал в себе си само защото чрез нея поддържаше живи фантазиите си, които му бяха служили за мостове към реалността; сега може би, ще бъде не по-надарен, отколкото е бил преди смъртта на родителите си — колкото да подмята монети, но нищо повече. Ала най-лошото беше, че не знаеше дали ще продължи да я обича.

Стана време за вечеря, но той продължаваше да спи.

Тя излезе и купи още шоколадчета. Поредния пристъп на необуздан апетит. *Ще* стане пълна като майка си, ако не се вземе в ръце.

В десет часа той още спеше. Стана единадесет. Полунощ.

Пита се дали да не го събуди. Но осъзна, че Джим сякаш се намира в пашкул и очаква да се роди за нов живот. Необходимо е време гъсеницата да се превърне в пеперуда. На това всъщност се надяваше.

Между дванадесет и един заспа на стола. Не сънува нищо.

Той я събуди.

Холи се вгледа в красивите му очи, които на мъждивата светлина на лампата не изглеждаха студени, но все още бяха изпълнени със загадъчност.

Наведе се над нея и я разтърси лекичко.

— Холи, ставай. Трябва да вървим.

Тя се събуди на мига и се изправи на стола.

— Къде?

— Скрантън, щата Пенсилвания.

— Защо?

Той грабна едно неразпечатано шоколадче, махна обвивката, захапа го и обясни:

— Утре следобед, три и половина, напълно безотговорен шофьор на училищен автобус ще се опита да се надпреварва с влака през някакво кръстовище. Ако не стигнем първи, ще загинат двадесет и шест деца.

Холи се надигна и попита:

— Знаеш всичко, така ли, не само част от него?

— Разбира се — промърмори той с пълна с шоколад уста. Ухили се. — Зная тези неща, Холи. Нали съм медиум, за Бога.

Тя отвърна на усмивката му.

— Ще излезе нещо от нас, Холи — ентусиазирано обяви той. — Супермен? Защо, по дяволите, е пропилял толкова много време да работи във вестник, като е можел да върши добрини?

С потръпващ от облекчение и от любов глас Холи отвърна:

— И аз все това се питах.

— На света не е имало такова чудо като нас, детенце. Разбира се, ще трябва да изучиш бойни изкуства, стрелба и още няколко неща. Но ще се справиш отлично, гарантирам.

Тя се хвърли на врата му и го прегърна с все сила, изпълнена с радост.

Вече знаеше какво крие бъдещето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.